

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

just
my
luck

LENA HENDRIX

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SADECE ŞANSIM

KRAL AİLESİ

LENA HENDRIX

Copyright © 2024 by Lena Hendrix

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Geliştirme editörlüğü: Paula Dawn, Lilypad Lit

Metin düzenleme: James Gallagher, Evident Ink

Düzeltilme: Julia Griffis, The Romance Bibliophile

Model kapak tasarımı: Echo Grayce, WildHeart Graphics

Model kapak fotoğrafçılığı: Ren Saliba

Gizli kapak tasarımı: Sarah Hansen, OkayCreations

*Dramı sahte ama orgazmı çok ama çok gerçek seven hemcinslerim için--
Abel King ile emin ellerdesiniz*

BAĞLANALIM!

Bültenime kaydolduğunuzda, yeni çıkan kitaplar, kitap haberleri, çekilişler ve yeni kitap önerileri ile güncel kalacaksınız! Size spam yapmayacağıma ve yalnızca paylaşacak eğlenceli ve heyecan verici bir şeyim olduğunda e-posta göndereceğime söz veriyorum!

Ayrıca, kaydolduğunuzda, Choosing You (çok ateşli bir Chikalu Falls romanı) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasına da sahip olacaksınız!

www.lenahendrix.com adresindeki web sitemden kaydolun.

YAZARIN NOTU

Just My Luck, bir anne ve çocukların ev yangınından kurtulması (sayfa dışı), bir ebeveynin ölümü (sayfa dışı/ayrıntılı değil, ancak atıfta bulunuluyor), çocuklarını terk eden bir anne, şüpheli çocuk ihmali/istismarı (sayfa dışı), hapisyanede olan bir MMC, geçmişinde manipülatif bir eski / duygusal olarak istismarcı eski sevgilisi olan bekar bir anne ve bir çocuğun araba kazası sonucu ölümü (sayfa dışı ancak tartışılan / hatırlanan) dahil olmak üzere biraz ağır duygusal bagajla ilgileniyor.

Russell King'in berbat olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz, ancak bu tetikleyicilerin sizin için çok fazla olup olmadığına karar verirken lütfen kendinize karşı nazik olun.

Kitap ayrıca istediğini elde etmekten korkmayan bir MMC ile açık, açık kapı seks sahneleri içeriyor (burası sıcak mı?).

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

1. [Sloane](#)
2. [Abel](#)
3. [Sloane](#)
4. [Abel](#)
5. [Sloane](#)
6. [Abel](#)
7. [Sloane](#)
8. [Abel](#)
9. [Sloane](#)
10. [Abel](#)
11. [Sloane](#)
12. [Abel](#)
13. [Sloane](#)
14. [Sloane](#)
15. [Abel](#)
16. [Sloane](#)
17. [Abel](#)
18. [Sloane](#)
19. [Abel](#)
20. [Sloane](#)
21. [Abel](#)
22. [Sloane](#)
23. [Abel](#)
24. [Sloane](#)
25. [Abel](#)
26. [Sloane](#)
27. [Abel](#)
28. [Sloane](#)
29. [Abel](#)
30. [Sloane](#)

31. [Abel](#)
32. [Abel](#)
33. [Sloane](#)
34. [Abel](#)
35. [Sloane](#)
36. [Abel](#)
37. [Sloane](#)
38. [Abel](#)
39. [Abel](#)
40. [Sloane](#)

[Sonsöz](#)

[Aramızda Kalsın'a Kısa Bir](#)

[Bakış Teşekkür](#)

[Hendrix Heartthrobs](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan Lena](#)

[Hendrix](#)

BU KİTAP HAKKINDA

Bekar bir annenin patronuyla mantık evliliği yapmasının pervasızca olduğunu düşünebilirsiniz.

Haklısınız.

Daha da kötüsü, Abel King suç geçmişi olan huysuz bir yerel bira üreticisi. Aynı zamanda benim patronum ve tam bir pislik. İşe ne zaman gülümseyerek ve el sallayarak gelsem, karşılığında bir homurtu alabilirsem şanslıyım.

Sabıka kaydı nedeniyle bir iş kredisi almakta zorlandığını yanlışlıkla ve bilerek duyduğumda, ikimize de yardımcı olacak bir plan yapıyorum.

Anlaşma mükemmel - bir iş anlaşması ve daha fazlası değil. Diğer insanların sizi randevu için rahatsız etmediği bir oda arkadaşına sahip olmak gibi.

Ona kesinlikle aşık olmayacağım - kaç kez "*karım*" derse desin ve *tüm doğru yerlerde karıncalanmalar dans etse de*.

Sorun şu ki, zaman geçtikçe, işler iş gibi hissettirmeyi bırakıyor ve tamamen zevk gibi hissettirmeye başlıyor ... ve gerçekten, bu *sadece benim şansım* . . .

BİR

SLOANE

Patronumu kızdırmak günümün en önemli ikinci olayıdır.

İkizlerimle sağ salım uyanmak elbette ilkiydi ama Abel King'in canına okuyacağımı bilmenin her sabah baş döndüren bir yanı vardı.

Örnek olarak: Geç kalmamı ayıyı dürtmek için mükemmel bir bahane olarak kullanmayı planladım.

"Ben! Tillie! Üç dakika!" Büyükbabamın arazisindeki küçük, köhne kulübenin koridorundan aşağı seslendim, öğle yemeklerini sırt çantalarına tıktırmak için acele ediyordum.

"O çocuklara sesini yükseltme, Sloaney." Büyükbabam çok fazla sağa eğilmiş bir koltukta oturuyordu ve tehlikeli bir şekilde çökmeye yakın görünüyordu. Yumuşadım ve ona doğru yürüdüm, beyaz saçlı, narin başının tepesine kısa bir öpücük kondurdum.

"Yanlış hatırlamıyorsam, her zaman bir emir vermekte acele ederdin ve yeterince hızlı davranmazsam, bir tokat çok uzakta olmazdı." Kollarımı kavuşturdum ve büyükbabama bir kaşımı kaldırdım.

Gür kaşları çatılırken aramızdaki havayı savurdu. "Ah, ne biliyorsun?"

Gülüşüm parlak ve hızlıydı. Zaman büyükbabamı yumuşatmıştı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Gözlerim onun pijama pantolonunu ve yanındaki cılız televizyon tepsisini taradı.

Büyükbabamın hayatı boyunca yaşadığı tarihi çiftlik evinin biz içeride uyurken yanmasının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Buna rağmen, bir aile olarak yeniden ayağa kalkmak için mücadele ediyorduk. Hem Ben'in hem de Tillie'nin sorunları vardı ve ben hayatıma devam etmek yerine

Tanıdığım en güçlü adam günlerini kırık bir yatar koltukta çürüyerek geçirdi. Yangından sonra tek yatak odalı kulübeye taşındık ve büyükbabam yatağı almak yerine yatar koltukta uyumakta ısrar etti.

Jared'den boşandıktan sonra bize kalacak bir yer teklif etmişti ve ben de tehlikeyi onun kapısına kadar getirmiştım. Eski sevgilimle tanıştığımızda çocuktuk, bazıları bize lise aşkı derdi ama ilişkimiz başından beri çalkantılıydı. Ailelerimizin parasıyla San Fernando Vadisi'nde koşturmadığımız zamanlarda, tekrar bir araya gelmek için ayrılırdık. Babam dünyanın en zenginlerine mali danışmanlık yaparak milyonlar kazanırken, onun ailesi eğlence sektöründe para kazanmıştı. Babam öldüğünde, dördüncü eşiyle aramızda hiçbir sevgi bağı kalmadığı açıldı. Babamın benim için ayırdıkları dışında, benimle bir ilişkim kalmamıştı. Yirmi iki yaşında hamile kaldığımda Jared'in ailesi evlenmemiz için ısrar etti ve bir süre bu işi yürütmeye çalıştık.

Tanıdık gözyaşı kuyusuyla savaştım ve her zaman yanımda olan tek adama odaklanmak için dile getirilmemiş pişmanlıklarımı bastırdım.

"Belki de şehir merkezine gidip diğer yaşlı morukların neler yaptığını görmelisin." Umutlu bir gülümsemeyi tercih ettim.

"Neden bir grup yaşlı adamla takılmak isteyeyim ki?" Büyükbabanın homurdanması bu kadar üzücü olmasaydı sevimli olabilirdi.

Pes ederek çocukları tekrar harekete geçirmek için koridora döndüm. "Tavuklar! Hadi kımıldayın!"

Koridorda ilk beliren Tillie oldu, banyodan geliyordu. Kulübenin küçüklüğü nedeniyle çocuklarla aynı odayı paylaşıyorduk ve eğer mahremiyet istiyorsak, kıyafetlerimizi küçük banyoda değiştirmemiz gerekiyordu.

Suyunuz aktığı için şükredin.

Gözlerimi kapattım ve şükran duymaya çalıştım. Her şey çok daha kötü olabilirdi ama böyle sabahlar çok yorucuydu. Hayatımızı tekrar rayına oturtabileceğimizi hissetmek zordu.

Yangının kundaklama olduğuna karar verilmesinin ardından, hem hukuki hem de cezai soruşturmalar yürütülürken çiftlik evinin yeniden inşasına yönelik her türlü ilerleme durma noktasına gelmişti. Bu arada biz de oturup beklemek zorunda kaldık.

"Anne, saçıma bir fyonk takabilir misin?" Tillie büyük boy payetli mor bir fyonk tutuyordu. Kızım hâlâ kendi kişisel tarzını keşfediyordu; bazı günler bol tulumlar ve yüksek topuklu ayakkabılar giyerken, bazı günler

fırfırlı elbiseler ve saç fiyonklarıydı. Hafif çilli yanakları ve gür kahverengi saçları bana kendimin küçük bir versiyonunu hatırlatıyordu. Tek fark, ben yedi yaşındayken saçlarıma güzel fiyonklar takmak için zaman ayıranın bakıcım olmasıydı.

"Tabii ki bebeğim. Arkanı dön." Tillie gülümsedi ve ben fiyonklu saç modelini sabitlerken bana sırtını verdi. Düz tutamları sırtından aşağı doğru düzelttim. "Kardeşini gördün mü?"

"Çıplak dans ediyordu. Yine. Ben de banyoda giyindim." Tillie, ikiz kardeşinin onu iyice iğrendirmeye olan düşkünlüğünden hiç etkilenmemişti.

Güldüm ve omuzlarını sıktım. "Tamam. Onu getireceğim. Lütfen çantanı toplamayı bitir."

Koridorda ilerlerken çocuklarla paylaştığım odanın önünde durdum. Kapıyı iki kez çaldım ama açmak için kolu çevirdim. Köşeye sıkıştırılmış bir şilte ve yerde derme çatma bir yatak vardı. Orta boy yatak üçümüz için yeterince büyük değildi, bu yüzden çocukların yerde uyumasını engellemek için battaniye ve yastıklardan bir palet yapmıştım.

Odaya bakarken bile kalbim acıyordu.

Utancımı bastırmaya ve sesime gün ışığı katmaya çalıştım. "Gitmeye hazır mısın, dostum?"

Ben döndü ve beni içine çekerken gözleri kocaman oldu. "Anne." İniltisi beni bir kahkahaya boğdu. "Bizi okula bu kıyafetle bırakamazsın."

Sahte bir şaşkınlıkla yere baktım ve seçtiğim kıyafetten dolayı bir başarı hissettim. İşe sünger bigudiler ve bornozla gittiğimde Abel'in neredeyse bir damarının patladığını görmek beni hafta sonu boyunca eğlendirmeye yetecekti. Onunla sevişmek beni kıkır kıkır güldürmekle kalmıyor, bunun onun da ihtiyacı olan bir şey olduğuna ikna oluyordum. Kasabadaki herkes ondan korkuyormuş gibi görünüyordu ve adamın neşelenmeye ihtiyacı vardı.

Bunu yapmak benim görevim oldu ve bunu çok ciddiye aldım. Kıyafetim yedi yaşındaki bir çocuğun dikkatini çekmeye yetiyorsa, huysuz patronumun tüylerini diken diken etmeye kesinlikle yeterdi.

Kollarımı açtım. "Ne? Çok rahat."

Ben gözlerini devirdi ve fermuarlı kapüşonunu omuzlarına çekti. Başını iki yana salladı. "Çok tuhafsin."

Yanımdan homurdanarak geçerken neredeyse beyaz olan sarı saçlarını karıştırdım. "Söz veriyorum arabadan inmeyeceğim bile. Bugün sadece biraz geride kaldım, hepsi bu."

Onu yatak odasından çıkarıp dar koridordan geçirdikten sonra büyükbabama döndüm. "Onları okuldan sonra alabilirsin, değil mi? Çift vardiya çalışıyorum ve sekize kadar çalışmak zorundayım."

Büyükbaba başını salladı. "Bu yaramazların icabına bakabilirim." Onlara doğru eliyle işaret etti. "Buraya gelin."

İkizler coşkuyla büyük büyükbabalarına sarıldılar. Huysuz ve kendi halinde biri olabilirdi ama her zaman yanımda olmuştu. Boşandıktan sonra onun evi bizim güvenli sığınağımızdı ve her şeyimi ona borçluydum.

Saatimi kontrol ettim. "Tamam, resmen geç kaldık! Hadi gidelim!"

Kedileri güder gibi sırt çantalarını topladım, su şişelerini aldım ve ikizleri kapıdan dışarı çıkardım. Sözüme sadık kalarak arabadan inip kıyafetimle çocukları utandırmadım. Bunun yerine, gülümseyebildiğim kadar gülümsedim ve onlar ilkokul binasına girerken el salladım. Tillie bir grup kız tarafından sarılırken, Ben her sabah okulu bırakırken yaptığı şeyi yaptı; son bir kez gülümseyip el sallamak için arkasını döndü.

Boğazım düğümlenerek onun ilkokul binasına girişini izledim. Ev yangını her şeyimizi elimizden almıştı, neredeyse. Lee Sullivan'a ve Ben'i bir dolapta büzülmüş halde bulup ikinci kat penceresinden atlayarak hayatını kurtardığı için her gün minnettar olacaktım.

Her gün olduğu gibi, arabayla uzaklaşmak neredeyse imkânsız geliyordu ama kendime onun güvende olduğunu ve kızdıracak bir huysuzum olduğunu hatırlattım.

Son bir kez yansımamı kontrol ettim. Gülümsememi bastırarak, efendimiz ve kurtarıcımız Bayan Taylor Alison Swift'i kanalize ettim ve koyu kırmızı bir dudak boyadım. Arabamın vizörünü kaldırdım ve kalçalarımı biraz daha sallayarak Abel's Brewery'ye girdim.

Cuma günleri zanaat mutfağı birkaç saat erken açılır ve müşteriler kapanışa kadar kabinleri ve masaları doldururdu. Outtatowner, Michigan'ın eteklerinde yer alan bira fabrikası, North Beach'e ve Michigan Gölü'nün engin açık sularına bakan büyük bir kum tepesinin içine yerleştirilmişti.

Abel's Brewery her yönden lüks turist havasına hitap ediyordu. Sahil çimenlerinin yumuşak tuhaflığıyla erkeksi bir tezat oluşturunuyordu ve içinde ve dışında büyük ahşap kirişler ve demir aksanlar vardı. Arka duvar göle bakıyordu ve ilkbahar, yaz ve sonbahar aylarında açılan cam garaj tarzı kapılarla kaplıydı. Bira fabrikasının en sevdiğim özelliği idi. Rahat oturma yerleri olan ateş çukurları dış cepheyi süslüyordu. İçeride, çift taraflı büyük bir şömine soğuk kış aylarında sıcaklık katabiliyordu.

Bira fabrikasının lüks ve lüks havası, kasvetli sahibiyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Abel King karanlık bakışlar ve ağır iç çekişlerden başka bir şey değildi. Bazen maskaralıklarımın biraz fazla ileri gittiğinden endişeleniyordum, ama sonra Abel'in küçük kız kardeşi Sylvie'nin en iyi arkadaşım olduğunu ve bunun beni koruduğunu hatırladım ... en azından kendime söylediğim buydu.

Çalışanlar için ayrılmış yan girişi kullanmak yerine, görünüşümle dikkat çekmeyi umarak ana girişten geçtim.

Ve bir sıçrama yaptım.

Abel saat gibi barın arkasında homurdanıyor, yüzeyleri siliyor, bardakları yıkıyor ve barmenlerin yoğun bir öğleden sonra ve akşam müşterilere hizmet etmek için ihtiyaç duyacakları her şeyi düzenliyordu.

Göz ucuyla bir bakış attım. Abel King sadece uzun boylu değildi; iriydi. Geniş omuzları ve sivrilmiş beliyi, kasabadaki çoğu kadın onun yıkıcı derecede yakışıklı olduğunu söylerdi - eğer başının üzerindeki sürekli fırtına bulutunu aşmayı başarabilirlerse.

Saçları koyu renkti ve yanlardan kısa kesilmişti ama son zamanlarda tepesini her zamanki saçma sapan tarzından biraz daha uzattığını fark etmiştim. Koyu renk kaşları gözlerini gölgeliyordu ve henüz gözlerinin yeşil ya da karamel gibi bir şeyin ipuçlarıyla kahverengi mi yoksa şüphelendiğim gibi simsiyah mı olduğunu görece kadar yaklaşılmaya cesaret edememişim.

Neden tehlikeli adamlara bu kadar ilgi duyuyorum?

Bu düşünceyi bastırdım ve çenemi havaya kaldırarak yüksek masaların etrafından dolandım ve dış çevreyi kaplayan samimi yüksek sırtlı kabinlerin yanından geçtim.

Barın önünden geçerken kalçalarım sallanıyordu. "Günaydın patron," diye şarkı söyleyerek yanından geçip bir bardağa uzandım.

Bardağa su doldururken Abel'in bakışları sırtımda bir damga gibiydi. Kesinlikle dikkatini çekmişim. Bir kıkırdamayı bastırarak, omzuma astığım küçük spor çantasını sıkıca kavradım, iş kıyafetlerimi taşıyordum.

eninde sonunda üstümü değiştirmem gerekecekti. Bornozumun altında sütyen ve külottan başka bir şey yoktu, çünkü biriyle uğraşmaya karar verdiğinizde, birazını taahhüt edersiniz.

Suyumu yudumlamak için acele etmedim ve Cuma günü işe bu şekilde gelmemde hiçbir tuhaflık yokmuş gibi davrandım.

İçkimi bitirdiğimde, sesli bir "aah" ile yutkundum ve bardağı lavaboya çalkaladım. Her zaman ciddi olan patronumu şaşkına çevirdiğinden memnun bir şekilde barın arkasından çıkmak için hareketlenmiştim ki sert ve haşın sesi omzumun üzerinden yuvarlandı.

"Sloane." Bu kadar yakınımdaki derin gümbürtü beni sıçrattı.

Barın arkasından koşarak çıktım ama acelemden cübbemin kıvrımlı fiyongu takıldı. İleriye doğru hızım kemeri çektiirdi ve yere yuvarlanmasına neden oldu. Döndüm, soğuk hava tenimi gıdıklarken gözlerim şokla irileşti.

Aşağıya baktığımda bornozumun tamamen açık olduğunu, dantelli file sütyen ve tanga setinin arasından meme uçlarımın görüldüğünü gördüm. Başımı kaldırdığımda Abel'in de iç çamaşırımı net bir şekilde görebildiğini fark ettim.

Bir çığlıkla bornozun kenarlarını kavradım ve çekerek kapattım. Neredeyse barın etrafından dolanıp arka tarafa doğru koşarken yanaklarım yanıyordu.

Böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Çalışanlar tuvaletine güvenli bir şekilde girdikten sonra ışığı açtım ve evden ayrıldığımdan beri ilk kez görünüşümü gözden geçirdim. Kürklü bornoz ve bigudiler içinde gülünç görünüyordum.

Ve Abel neredeyse seni çıplak görüyordu.

Yeni bir utanç dalgası üzerime çöktü. Şakanın arsız ve komik olması gerekiyordu, ama bunun yerine patronuma, odanın sıcaklığını her an yayınlayan minicik bir tanga ve file sütyenden başka bir şey giymediğimi göstermiştim.

Bir kakhaha attım ve Habil'in beni duymasını engellemek için elimi ağzıma kapattım. Bu işe ihtiyacım vardı ve hayatımızı yeniden rayına oturtabilmek için aylardır para biriktirmek için kıcıımı yırtıyordum. İhtiyacım olan son şey beceriksiz bir aptal olduğum için kovulmaktı.

Abel'in yüzü şok olmuş ve utanmıştı. Bu arada altın rengi benekleri olan o kara gözler göğsüme sabitlenmişti ve yüzüme geri dönmeden önce tam bir vuruş boyunca açıkta kalan önümde gezinmişti.

Oh, evet. Kesinlikle *her şeyi* görmüştü.

Şimdi onunla nasıl yüzleşecektim? Bir deliğe girip yavaşça, aşağılayıcı bir şekilde ölmek istiyordum.

Kapının sertçe çalınması beni sarstı. "Sloane. Konuşmamız gerek."

Oh, kahretsın.

İKİ

ABEL

Bira fabrikasının ön giriş kapısı açıldığında çenem neredeyse yere düşecekti. Sloane'un kapıdan içeri fırlayışına bakılırsa bir rüzgâr makinesi ve arka planda vokaller var sanırdınız. Dalgalı kahverengi saçları sıcak pembe bigudilerle toplanmıştı ve gündelik iş kıyafeti yerine üzerinde bornozu ve tüylü beyaz terlikleri vardı.

Ne oluyor lan?

İkinci bir bakış bile atmadan yanımdan süzülerek geçti, unlu mamullerin ve tatlı bir şeyin kokusu havada asılı duruyordu.

"Günaydın patron!" Kadınsı selamlamasına mizah ve mutluluk karışmıştı. Ona kaç kez bana Abel demesini söylediysem de bana *patrondan* başka bir şey demeyi reddetti.

Bir bardak su almak için barın arkasına doğru ilerlerken bakışlarım kışının yuvarlak dolgunluğuna takıldı. Bardağı lavaboya koymadan önce içeceği bir çırpıda yuttu.

"Sloane," diye mırıldandım.

Sesimin sert tonu onu sıçrattı ve gitmek için acele etti. Sonra ne olduysa oldu; barın sert bir köşesine takıldı ve cübbesi düştü.

Kanım uğuldadı. Sloane her zaman tehlikeli kıvrımlar ve flörtöz şakalar yapardı. O güneş ışığı ve kahkahaydı. Benim buz gibi dış görünüşüm bile onun sıcaklığını soğutamıyor gibiydi. Buna hakkım yoktu ama kendimi sık sık sabah güneşinin ilk tadını alan bir çiçek gibi onun varlığına eğilirken yakalıyordum.

Ve şimdi gözümün önünde açığa çıkmıştı.

Onun patronuydum ve gözlerimi kaçırmak yerine göğüslerine baktım ve karnının pürüzsüz çizgisini takip ederek amını örten kumaş parçasına ulaştım.

Midem bulandı.

Ve gerçekten tahrik oldum.

Kendimden iğrenerek elimdeki bezi çubuğa vurdum ve peşinden koridora çıktım. Banyo kapısında durdum ve duvarın arkasından onun sessiz hareketlerini dinledim.

Yumruğumu kaldırdım ve ahşap kapıya sertçe indirdim. "Sloane. Konuşmamız gerek."

Bir an sonra kapı açıldı. Sloane kapıdaki yarıktan dışarı bakarken yeşil ve altın sarısı ela bir göz bana baktı.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Sesi tüylü ve hafifti.

Bir iniltiyi bastırdım. "Sloane, ben ..." Bu işin içinden nasıl çıkacağım? Boğazımı temizledim. "Üzgünüm, eğer ben-"

Sikeyim.

Sert bir yaklaşım denedim. "Gündelik Cuma-" Kelimeler ağzımdan kaçtı.

Açıkçası işe giderken ne giydiği umurumda bile değildi ama o bornozun altındaki hiçliği düşünmeden konsantre olabilmem mümkün değildi. "Lanet olsun."

Gözleri genişledi ve kırıştırdı, kırmızı dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. Belli ki benim içsel çöküşümden keyif alıyordu.

Tamamen vazgeçmeden önce tek bir mantıklı düşünce için beynimi zorladım. "Bana ihtiyacın olursa ön tarafta olacağım."

Kafamı sallayarak ve Sloane'un çıplak vücuduna dair tüm düşünceleri aklımdan silerek döndüm ve uzaklaştım. Sorun şuydu ki, Sloane Robinson yürüyen, konuşan bir baş belasıydı. İlk günden beri kız kardeşim Sylvie'ye iyilik olsun diye onu işe aldığıma pişman olmuşum. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Sylvie'ye asla hayır diyemezdim. Bana baktığında, sanki benim yerimde daha iyi bir adamın durduğunu görür gibiydi. Kız kardeşim sessiz biriydi ve tanıdığım en yufka yürekli insanlardan biri olmasına rağmen bu kasabada genellikle arka planda kalırdı. Yaşanan onca şeyden sonra bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen ilk kişi o oldu.

Ona inanmadım ama düşüncesi güzeldi.

Şimdi, Sloane'un benim için çalışması ve giyinik olduğu kadar çıplak da muhteşem olduğuna dair şüphelerimi doğrulamak için ortaya çıkmasıyla, bir hapishaneyi diğeriyle değiştirmeyi başarmıştım.

İçki odasının güvenliğine geri döndüğümde, bezi aldım ve ahşap barı parlatmaya devam ettim. Sloane'un bornozunun beyaz tüylü kemeri barın köşesinde bir yığın halinde buruş buruş duruyordu. Uzandım ve parmaklarımın arasından geçirdim. Ağzımın kenarında bir çekilme hissettiğimde burnumdan yumuşak, sessiz bir kahkaha çıktı.

Sloane'un beni hem sinir bozucu hem de sevimli bir şekilde dürtme tarzı vardı - sanki en kısa anlarda bile bana hafifliğinden bir parça ödünç vermiş gibiydi. Bu, kendi memleketimde bile nadiren karşılaştığım bir nezaketti.

Outtatown, Michigan, büyümek için rüya gibi bir yerdi. Batı Michigan'ın sahil şeridinde yer alan kasabamızda her şey vardı - iyi balıkçılık, kumsallar ve hayatı fazla ciddiye almamak için yeterli aile parası. Turistler yıl boyunca kasabamıza girip çıkıyordu, bu da her zaman tanışacak yeni kızlar ve edinilecek arkadaşlar olduğu anlamına geliyordu.

Çoğu çocuk için bu bir hayalin gerçekleşmesiydi. Ama çoğu çocuğun babası Russell King değildi. Kardeşlerim ve ben babamızın ilgisizliği ve yokluğuyla büyüdük. Sert sözleri hızlı ve kesiciydi, ama annemize hayrandık ve işlerin babamızı eve geri getireceği günlerden yakınırdık. Ta ki bir sabah uyandığımda annemin gitmiş olduğunu görene kadar.

Seni terk etti ve geri dönmeyecek. Belki benim yokluğumda evin erkeği sen olsaydın, o da kalırdı.

On ikinci doğum gününden dört gün önce annem ortadan kayboldu ve hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Ortaokulda yönsüz bir şekilde süzülürken babamın sözleri içime işledi. İncinmişim, öfkeliydim. Teselliyi yalnızlıkta ve işte buldum. Yıllar sonra bir gece hayatım yeniden parçalandı.

Öfke, inatçılık ve yanlış kararlarla yönlendirilen eylemlerim dünyamı alt üst etti ve bir can aldı.

Barın üstünü ovaladım, durmak bilmeyen dairelerimin eninde sonunda ahşapta bir delik açacağından emindim. Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu.

Sloane'la ilgili saçma düşünceleri bastırmak için iki kat daha fazla çalıştım. O benim çalışanım ve küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı. O bir anneydi ve bu yıl zor günler geçirmişti. Bira fabrikamda çalışması bir iyilikten başka bir şey değildi.

Yine de günün geri kalanında onun kırmızı dudaklı gülümsemesi ve çıplak teni aklıma geldi ve içime yerleşti.

ÇOĞU İNSAN Outtatowner'daki Ana Cadde'de yürüdüğünde dostça gülümsemeler ve el sallamalarla karşılaşılır. Ben öyle değilim. Bir suçlu ve katil olarak damgalanan adam değil.

Haksız da sayılmazlar.

Bırakın gelişen bir bira fabrikasını, hapishaneden sonra bir işimin olması bile babamın lütfu ve iş zekası sayesinde oldu.

Russell'ın her şeyden önce sonuç talep ettiğini erkenden öğrendim, bu yüzden acemi bir bira fabrikasını hem turistlerin hem de kasabalıların keyif alabileceği birinci sınıf bir taproom ve zanaat mutfağına dönüştürmek için kışımı yırttım. Her bir lezzet profilini hazırlamak için harcadığım zamanı ve özeni takdir etmeleri için beni sevmeleri gerekmiyordu.

Ancak kendimi kanıtladıktan sonra bir nebze de olsa onay verdi. İçime bir öfke yayıldı. En azından eyalet hapishanesinde sadece kendim için endişelenmem gerekiyordu. Burada Kral isminin ağırlığı omuzlarıma çökmüştü.

Bira fabrikasının adı Abel's Brewery olabilir, ama her zaman onun.

Bu düşündüm rendelenmiş üzerinde Ben. Benim baba kontrollü her şey ve

Herkesi. Sadece geçen yıl, kız kardeşim Sylvie ona her şekilde karşı çıktığında, ailemizin ipleri çözülmeye başlamıştı.

Kız kardeşim, Kralların en nefret ettiği rakipleri olan Sullivan'ların oğluyla arkadaş olma ve ondan bir bebek sahibi olma cüretini göstermişti. Aileler arasında nesiller boyu süren şakalar ve genel kaos kasabamızı tanımlıyordu, ancak Sylvie ve Duke'un ilişkisi yavaş yavaş her şeyi yıkmaya başlamıştı.

Babam artık kız kardeşimizle konuşmuyordu ama geri kalanımız onun etrafında toplanmıştık. Ancak o zaman Russell King'in zırhındaki çatlakları tam olarak görmeye başlamıştık. Ufak tefek çatlaklardı ama oradaydılar.

Uzun bacaklarım beni öğle güneşinin altında taşıdı ve adımlarım kaldırımı dövdü. Önümde iki kadın ters yönde yürüyordu. Göz göze geldiğimizde, düz bir dudakla gülümseyip başımı salladım. Kadınların birbirlerine yapışıp yanımdan aceleyle geçerken bana doğru sinsi bakışlar atmalarına bakarak bir silah gösterdiğimi ya da dişlerimi gösterdiğimi düşünebilirdiniz.

Herkes hapis yattığını biliyordu ama çok azı ayrıntıları biliyordu. Eğer bilselerdi, sadece dışlanmış biri değil, bir parya olurdum. Hapisten sonra, bunun sonucu olarak kendi memleketim tarafından dışlandım.

Ama bunu hak ettim.

"Abe!" İsmim dikkatimi çekti ve başımı çevirdiğimde küçük kardeşim Royal'in dövme salonundan çıktığını gördüm. Benden iki yaş küçük olan Royal, tüm King erkekleri gibi uzun boylu ve yapılıydı. Dövmeler kısa kollarının altından dışarı fırlıyor, bileklerinden aşağıya ve ellerinin üzerine doğru uzanıyordu. Yakasının üstünden bile mürekkep akıyordu. Kârlı bir dövme dükkânı işletmiyor olsaydı, eminim babamızın onun görünüşü hakkında söyleyecek çok şeyi olurdu.

Royal'in keskin yüz hatları, bir adamı tek bir bakışıyla yere serebilecek tehlikeli bir ifade taşıyordu. Ta ki ağzını açana kadar.

"Mağaradan çıkıp turistleri korkutmaya başladın mı?" Dükkânının tuğla duvarına yaslanırken bok yiyen sırtı genişledi.

Tek cevabım sessiz bir bakış oldu.

Royal güldü, benim düşünceli halimden etkilenmemişti. "Anlaşıldı. Nereye gidiyorsun?"

Çenem karıncalandı. Planım henüz emekleme aşamasındaydı ve muhtemelen bir yere varmayacağı için kimseyle paylaşmaya hazır değildim. "Dışarı."

"Her neyse." Royal gözlerini devirdi. "Syl bu akşam çiftlikte bir akşam yemeği için mesaj attı. MJ işten izinli, o da orada olacak. Var mısın?"

Kız kardeşimin evindeki bir akşam yemeği, kocası Duke Sullivan ile iyi geçinmek anlamına geliyordu. Kamyonetinin havalandırma deliklerine doldurulan simlerin kaynağına yardım ettiğimi bilse muhtemelen pek mutlu olmazdı. Sylvie, kendisi ve küçük Gus için iyi geçineceğimize dair hepimize söz verdirmiş olsa da, bu onlarla biraz eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyordu.

Yine de küçük kız kardeşimi anne olarak görmek göğsüme bir şey yaptı. Yarı Sullivan olsa bile August çok sevimliydi.

"Evet, ben de varım," dedim.

Royal sırtıttı. "Güzel. Ve ona mesaj at. Senin için endişeleniyor."

Omuzlarım çöktü, başımı salladım ve bankaya doğru yöneldim.

Outtatown bankası şehrin en doğu ucundaydı ve uzun bir yürüyüş mesafesindeydi. Elbette arabayla da gidebilirdim ama direksiyon başına geçmek bunca zaman sonra bile hâlâ zordu. Bunun yerine, ılıman havayı düşünmek için uzun bir yürüyüş fırsatı olarak değerlendirdim.

Bankanın lobisi sıkıcı ve ruhsuzdu. Tanıdık kahve kokusu havaya sinmiş, evrak işlerinin sessiz kargaşası beni karşılamıştı,

garip bir beklenti karışımı yaratıyordu. Bankaya gitmek bile bir riskti, çünkü birilerinin babama varlığımdan bahsedeceğinden korkuyordum.

Yine de bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

"Bay King?" diye seslendi kibar bir resepsiyon görevlisi küçük bekleme alanına.

Kendimi çok küçük tahta sandalyeden kaldırdım ve onun gözlerinin kocaman açılıp bakışlarımı karşılamak için boynunu bükmesini izledim.

"Um," diye kekeledi. "Bu taraftan."

Başını öne eğmiş bir köpek gibi onu bankanın arka köşesindeki cam duvarlı ofise kadar takip ettim. Resepsiyon görevlisi kapıyı açtı ve içeriyi işaret etti. "Bay Lowell, 2.30 randevunuz geldi."

Ofis ağır meşe mobilyalar ve çerçeveli diplomalarla doluydu. Stephen Lowell masasının arkasından kalktı ve elini uzattı. "Bay King."

Elini tuttum ve sıktım. "Abel, lütfen."

Bay Lowell başını sallayarak masasının arkasına oturdu ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Senin için ne yapabilirim, Abel?"

Koltuğa yerleştikçe ellerim istemsizce kolçakları sıkıca kavradı. "Bir iş kredisi arıyorum." Gerçek boğazımda düğümlendi ama kelimeleri zorladım. "Babamın bira fabrikasındaki hissesini satın almak istiyorum."

Bay Lowell'ın kaşları hafifçe kalktı. Dudakları büzülürken parmaklarını masaya vurarak başını salladı. "Bir işletmeyi satın almak önemli bir girişimdir."

Başımı salladım, saatlerce araştırma yaptığımın farkındaydım. Bay Lowell boğazını temizledi ve klavyesindeki birkaç tuşa dokundu. "Bazı detayların üzerinden geçelim."

Sohbet ilerledikçe içimde bir umut belirdi. Bazı genel sorular sordu ve ardından işle ilgili bilgilere geçti. Kâr ve zarar tablolarını istediğinde, sunmak üzere hazırladığım bilgileri içeren ince bir klasör çıkardım. Hayallerimi gerçekleştirme olasılığı somutlaştı ve zihnim geleceğe doğru yol aldı.

"Yani, Bay King-Abel," diye düzeltti. "Bira fabrikasının mali geçmişini inceledim ve her şey yolunda görünüyor. Aslında, emekleme döneminde yaptıklarınız oldukça etkileyici."

Başımı salladım, üstü kapalı iltifatı gömleğimi çok küçük hissettirdi.

"Ancak"-Bay Lowell gözlüklerini burnundan çekip katladı "diğer faktörleri de göz önünde bulundurmamız gerekiyor."

Şüphe ve korku beynimde dönüp dururken, son onayı almak için sabırsızlanarak öne doğru eğildim. "Hangi faktörler?"

Hangi faktörler olduğunu çok iyi biliyorsun.

Bay Lowell tereddüt etti ve tüylerim diken diken oldu. "Sabıka kaydınız, Bay King."

Kelimeler sertçe çarptı, yarı beklediğim ama gelmemesi için dua ettiğim bir yumruk. Bakışlarım Bay Lowell'ın gözleriyle tekrar buluşmadan önce kısa bir süreliğine yere düştü. "Cezamı çektim. Bedelini ödedim," diye mırıldandım, geçmişte yaptığım seçimlerin acısı dilimdeydi.

Bay Lowell içini çekti, yüz ifadesi sempatik ama sertti. "Anlıyorum Bay King, ancak sonuç olarak, hapiste geçirdiğiniz süre nedeniyle kredi geçmişinizde bir sorun var. Ayrıca, bir de teminat sorunu var. Önemli bir mal varlığınızın olmaması onay için bir engeldir."

Boğazım düğümlendi, sırtım kaskatı kesildi. Sonucun böyle olacağını biliyordum ama bunun açıkça söylenmesi çok ağır bir darbeydi.

Bay Lowell içini çekti. "Bu, bankanın şu anda almak istemediği bir risk. Yatırımcılarımızı ve itibarımızı göz önünde bulundurmak zorundayız. Sizin gibi sabıka kaydı olan birine kredi vermek pek de olumlu karşılanmaz."

Yumruklarımı sıktım, hayal kırıklığı dalgasıyla savaştım. Geçmişimin yükü sadece vicdanıma değil, isteklerime de ağır geliyordu. "Ben değiştim," diye karşı çıktım, çaresizlik sesime sinmişti.

Yalvarışımı kabul ederek başını salladığında ifadesi yumuşadı. "Bundan şüphem yok Abel, ama bu karmaşık bir durum. Ve açık konuşmam gerekirse, burada başka bir faktör daha var."

Kaşlarımı çattım, kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Bay Lowell yine tereddüt etti, kelimelerini dikkatle seçti. "Babanız bu kasabada önemli bir figür. Etkisi bira fabrikasının ötesine uzanıyor. Onun isteklerine karşı gelmek, özellikle de böyle bir konuda, gerçek sonuçlar doğurabilir."

Ağzımı acı bir tat doldurdu. Babamın gölgesinden uzaklaşmayı, kendi yolumu çizmeyi ummuştum. Yine de onun adının benim isteklerimden daha fazla ağırlık taşıdığı acı gerçeğiyle karşı karşıyaydım. Kredinin reddedilmesi sadece sabıka kaydım ile ilgili değildi; babamın etkisinin hesaba katılması gereken bir güç olduğu bir kasabadaki güç oyunuyla ilgiliydi.

Kederli bir şekilde Bay Lowell'ın elini sıktım ve kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak oradan ayrıldım. Dönüş yolundaki uzun yürüyüşümde, bira fabrikasına doğru yürürken yanımdan geçen turistlere ya da kasabalılara başımı kaldırıp bakma zahmetine bile girmedim.

Sahip olmaya hakkım olmayan hayallerin peşinden koşmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

ÜÇ

SLOANE

Abel's Brewery'de tıklım tıklım dolu bir akşamın uğultusu, coşkulu kalabalığın arasında ilerlerken hayatla birlikte titreşiyordu. Kahkahalar ve bardak şingirtıları dostça bir uğultuya karışıyor, canlandırıcı ve canlı bir atmosfer yaratıyordu. Sahile bakan açık garaj kapısından süzülen şerbetçiotu ve malt kokusu akşam havasında dolaşıyordu. Kendi kasabam demeyi öğrendiğim bu küçük kasabanın beni saran rahatlatıcı kucaklamasını içime çektim.

"Hey, Sloane, burada bir içki daha içebiliriz!" Uzun Chad'in sesi konuşmaları böldü ve musluklara doğru ilerlemeden önce ona şakacı bir selam verdim. Outtatowner'da, orada büyümüş insanların çoğunun rastgele lakapları varmış gibi görünüyordu, ama bu sadece küçük kasaba cazibesine katkıda bulunuyordu.

Ellerimi kalçalarımın arkasına geçtim ve barın arkasına geçtim. Ben müziğin ritmiyle zıplayıp omuzlarımdaki sertliği atarken, fıçı bardaklara yumuşak bir şekilde döküldü ve kehribar rengi bir çağlayan oluşturdu.

Outtatowner'da edindiğim ilk arkadaş olan Layna barda oturmuş, akustik gitarının akorlarını tıngırdatıyordu. Hüzünlü country şarkılarının tınısı kalabalığın gürültüsünün üzerinde süzülüyor, sohbetin uğultusuna sorunsuzca karışıyordu. Layna gözüme iliştiğinde gülümsemekten kendimi alamadım, şakacı göz kırpması kasabanın ritmiyle olan ortak bağımızı onaylıyordu.

Uzun boylu Chad içkilerini aldıktan sonra, o gece benimle birlikte servis yapan diğer barmeni atlatarak Layna'ya doğru yürüdüm.

Arkadaşıma gülümsedim. "Bu gece Grudge'a parasının karşılığını veriyorsun."

The Grudge, Outtatowner'ın şehir merkezindeki barıydı ve insanlar Abel'in yerinde değilse bile oradaydı. Layna sırttı, parmakları hâlâ tıngırdıyordu. "Birinin bu mekâna biraz hayat katması lazım. Ama Grudge'da bir iş alırsam, giderim."

Gülüştük, canlı ortamın ortasında bir anı paylaştık. Layna'nın müziği bira fabrikasına ayrı bir sıcaklık katıyor, tanıdık country ezgileri ritme ayak uyduran müşterilerde yankılanıyordu. Bu bağlantılar, bu paylaşılan deneyimler, bu kasabayı sadece bir insan topluluğundan daha fazlası gibi hissettirdi - paylaşılan hikayelerin ve kahkahaların yeriydi.

Şarkı bittiğinde Layna gitarını bir kenara bıraktı. Ona taze bir bira uzatmak için hızla hareket ettim ve o da eğildi. "Ee, ne var ne yok? Seni burada görmezsem, hiç görmemişim gibi hissediyorum."

Gözlerimi devirdim ve şakacı bir şekilde onu dürttüm. "Nasıl olduğunu bilirsin. Ben sadece iyi hislerin ve iyi doldurulmuş biraların tedarikçisiyim. İki çocukla tek başına uçmak sosyal hayatı o kadar da kolaylaştırmıyor."

Gülümsedi, gözlerinde anlayışlı bir yumuşaklık vardı. "O çocuklarla harika bir iş çıkarıyorsun."

Boğazımda bir düğüm oluştu. Çoğu gün hayatımı el yordamıyla sürdürüyordum ama en iyi arkadaşlarımı kandırdığıma göre belki de bir şeyleri doğru yapıyordum.

Ön kapı açıldı ve Abel hışımla kapıdan içeri girdi. İçimden bir heyecan fermuarı geçerken gözlerimdeki fesatlık parıldadı. Bu sabahki olay ters gittiğinden beri onu iğnelemek için başka -daha az çıplak- yollar düşünüyordum.

"Tanrım, çok korkutucu." Layna eğilirken sesi ancak fısıltı halindeydi. Birlikte sahibinin bira fabrikasının karanlık koridorunda sinsice ilerleyip gözden kayboluşunu izledik. Her zaman olduğu gibi, onun düşünceli varlığı canlı müşterilerin arasında göze çarpıyordu.

Kaşlarım çatıldı. Bu geceki tavrında daha keskin bir kenar vardı, daha önce olmayan bir ağırlık. Üzerinde bir ağırlık vardı ve haylaz içgüdülerim bunun şakacı bir şakanın zamanı olmadığını sezdi.

Amaçsızca barın üstünü silerken omzum kalktı. Göğüslerime baktığı için özür dilemeye çalıştığında ne kadar sevimli olduğunu düşündüm. "Bazen o kadar da kötü değil."

Arkadaşımdan inanmayan bir alay kaçtı. "Hapishanede zor zamanlar geçirdi, biliyorsun."

Sırtım gerildi. "Evet, duydum." Dedikoduların Los Angeles'taki dedikodular kadar Michigan'daki küçük kasaba hayatının bir parçası olduğunu çabucak öğrenmiştim. Ortak nokta Abel'in hapse girmiş olmasıydı ama sebepler çok çeşitliydi: Uyuşturucu kaçakçılığı, casusluk ve benim favorim olan eyalet sınırlarından tavuk kaçakçılığı.

Ne oluyor lan?

Layna etrafına bakındı ve fısıldamak için eğildi. "Russell King olayı gizli tutmak için elinden geleni yaptı ama bazı şeyleri tamamen saklayamazsınız. O bir çocuğu öldürdü."

Zihnim ona yetişmek için koştururken midem bulandı. "Ne?"

Geniş gözlerle omuz silktilti. "En azından benim duyduğum söylenti bu. Kayıtlar tamamen mühürlü, bu yüzden kimse gerçeği bilmiyor."

Gözlerim tekrar Abel'in koridorda ofisine doğru kaybolduğu yere kaydı.

Bir çocuğa zarar mı vermiş?

Aklım buna inanmak istemedi. Elbette huysuz ve antisosyal biriydi ama bırakın bir çocuğu, birine gerçekten zarar verebileceğini asla tahmin edemezdin.

Ve geçmişiniz sizi harika bir karakter yargıcı mı yapıyor?

Kafamın içindeki yargılayıcı sesi bastırdım ve arkadaşşıma odaklandım. Layna gitarının askısını kafasına geçirdi ve sanki az önce evrene bomba gibi düşen bir haber vermemiş gibi çalmaya devam etti.

Bira fabrikası, Abel'in kendi kasabasına uyum sağlamakta karşılaştığı zorluklarla tam bir tezat oluşturacak şekilde, topluluğun neşesiyle uğulduyordu. Melodiler değişti, Layna'nın müziğinin temposu gecenin gelgitlerine uyum sağladı.

Sonunda, bira fabrikasının enerjik kaosundan uzakta sığınağım olan arka koridora geçmek için bir an buldum. Abel, daha önce loş olan alana birkaç ışık daha yerleştirmişti, zira çok sayıda müşterinin karanlık alanda oyalandığını fark etmişti.

Koridorun en ucunda, Abel'in ofis kapısı hafif aralıktı.

Omzumun üzerinden arkama baktıktan sonra sessizce kapıya yaklaştım.

Abel'in sert sesi sessizce koridora yayıldı. "Denedim Syl. Kımıldamadı. Banka için bir yük olduğumu söyledi."

Kulak misafiri olmanın yanlış olduğunu biliyordum ama sesindeki aciliyet -üzüntü- beni olduğum yere mıhlamıştı.

"Eğer babamı satın almak istiyorsam, paranın başka bir yerden gelmesi gerekecek. Ya öyle olacak ya da çekip gideceğim. Bunu daha fazla yapabileceğimden emin değilim."

Abel uzun süre sessiz kaldı, muhtemelen telefonun diğer ucundaki kız kardeşini dinliyordu. Sylvie'den Russell King'in baba olarak sahip olunması zor bir adam olduğunu biliyordum. Elbette nazik ve yardımsever bir iş adamı görüntüsü veriyordu ama ona yakın olanlar gerçeği biliyordu; gururunu korumak için kendi çocuklarından bile vazgeçebilirdi. Arkadaşıma davranışından dolayı ondan nefret ediyordum ve Habil'den sızan üzüntüyü duyunca Bay King resmen düşman topraklarına yerleşmişti.

Ben sadık bir dosttum ve prensip olarak ondan nefret edecek kadar küçüktüm.

Abel'in ciddi iç çekişi yürek parçalayıcıydı. "Evet, şimdi gidiyorum. Gerisini akşam yemeğinde anlatırım. Özel dedektiften de bazı haberlerim var."

Özel dedektif mi? Bu da ne böyle?

Bu konuşmayı duymak, Abel'in çok az kişinin bildiğinden şüphelendiğim savunmasız bir yönüne göz atmaktı. Geçmiş ve şimdiki mücadelelerinin ağırlığını taşıyan bu adama sempati duymaktan kendimi alamadım.

Neden bir özel dedektife ihtiyacı vardı? Gerçekten bir çocuğu mu öldürmüştü?

Sylvie benim en iyi arkadaşımdı ve bu konuda tek kelime bile etmemişti. Beynim bunun doğru olduğu fikrini bir türlü kabullenemiyordu. Loş koridordan dikkatlice çıktım ve midemde düğümlenmiş bir çukurla görevime devam ettim. Kasabanın kalbi bira fabrikasında atıyor, her etkileşim bu sıkı sıkıya bağlı topluluğu şekillendiren birbirine bağlı yaşamların bir kanıtı oluyordu.

Tüm bu süre boyunca Abel'in dile getirilmemiş yüklerini düşündüm ve söylentilerin doğru olup olmadığını merak ettim. Bir noktada fark ettim ki belki de bazen en gürültülü hikayeler söylenmemiş olanlardır.

Vardiyam sona erdi ve Abel'in sızıyıp gittiğini hiç görmedim. Parayı bozdurduktan sonra canlı atmosferi geride bırakarak sokak lambalarının yumuşak ışıltısı altında eve döndüm.

Büyükbabam sağ olsun, ben kulübeye girdiğimde çocuklar çoktan yataklarına girmişlerdi, gerçi her gece sırtlarını kaşıyıp kucaklaşmalarını bitirmemi beklemişlerdi.

Nefesimi tuttum ve yatak odamızın kapısını açmadan önce yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

Ben ve Tillie aynı yatağı paylaşmak için çok büyüklerdi ama seçeneklerimiz sınırlıydı. Aralarına yastıklardan bir duvar örmüşlerdi ve şu anda ortak örtüleri çekiştiriyorlardı.

"Kendi tarafında kal!" Tillie inledi. Ben bu fırsatı yüksek sesle osurmak için kullandı ve Tillie tiksintiyle ciyاكلarken o da güldü.

Ona ciddi bir bakış attım. "Benjamin."

Sırıışını gizlemek için elinden geleni yaptı ama başaramadı. "Üzgünüm, anne."

İçimi çektim ve yatağın kenarına oturdum. "Bugün tavuklarımı özledim." Bir elim Tillie'nin kahverengi saçlarını düzeltirken diğer elimle Ben'in buzağısını okşadım. "Anne, futbol takımına katılabilir miyim?"

Ben'in umut dolu sesi çınladı.

"Okuldaki herkes futbol takımında."

"Oooh, dans dersleri almak istiyorum!" diye ekledi kızım, ikizlerin gözleri heyecanla parlıyordu.

Gülümsemem düzleşirken istekleri kalbimin tellerini çekiştirdi. Onlara her şeyi vermek istiyordum ama maddi kaygılarımın ağırlığı üzerime çökmüştü. Boşandıktan sonra Los Angeles'tan kaçtığımda bir işim yoktu ve ikizleri okula kaydettirmek en büyük önceliğimdi. Biriktirdiğim her kuruşu boşanmaya ve bizi ülkenin öbür ucuna, yeni bir başlangıç yapabileceğimiz bir yere taşımaya harcamıştım. Çiftlik evinin yanmış kabuğu ve büyükbabamın kulübesinin harap hali, ay sonunu nasıl getireceğime dair endişelerimi daha da artırıyordu.

"Bunu yarın konuşalım, tamam mı? Söz veriyorum bir yolunu bulacağız," diyerek onları rahatlattım ve eğilerek her birine iyi geceler öpücüğü verdim.

Onları sakinleştirdikten sonra sırtlarını gıdıklayıp yatağa yatırdım ve koridora çıktım. Kapıyı kapatmadan önce Tillie'nin "Futbol ve dans çok pahalı" diye fısıldadığını duydum.

Göğsüm ağrıyordu. Para sıkıntısının stresini anlayamayacak kadar küçüklerdi. Benim yetiştirilme tarzım bu küçük, harap kulübeyle tam bir tezat oluştuyordu. Yedi yaşında bir çocukken hiçbir şey istememiştim. Şimdi ise kıt kanaat geçiniyordum ve çocuklarım da bunu hissediyordu.

Büyükbaba oturma odasının loş ışığında, yıpranmış sandalyesinde oturmuş uzaklara bakıyordu. Bir zamanlar capcanlı olan gözlerinde şimdi bir parça hüzn vardı ve yüzündeki çizgiler derinleşmişti.

"Büyükbaba, iyi misin?" Sesim nazik bir mırıltıya dönüşerek sordum.

İçini çekti, bakışları benimkilerle buluşmak için kalktı. "Sadece yorgunum, Sloaney. Yorgunum ve zamanın ağırlığını hissediyorum. Ama böyle yaşlı bir adam için endişelenme.

Ben."

Sözleri havada asılı kaldı ve içimden bir ses Dünyamızı bir arada tutan ipler yıpranmaya başlamıştı. Önümüzdeki zorluklar aşılamaz gibi görünüyordu ama büyükbabamın yanında otururken huzur hissettim.

"Bunu düzeltebilirim," diye söz verdim, koltuğun koluna oturdum ve bedenimi onunkinin üzerine katlayarak sarıldım.

Elimi okşarken büyükbabamın kırıksıklıkları endişeyle derinleşti. "Düzeltecek bir şey yok, Sloane."

Sözleri beni rahatlatmak içindi ama onun yerine ses tonundaki teslimiyetçi hüznü hissedebiliyordum. Çocuklarımın ve büyükbabamın gözlerindeki solan ışığın hatırı için bir şeyler yapmalıydım.

Zihnimi yavaşlatmadan küçük mutfak masasına oturdum ve sosyal medyada gezinirken endişelendim. Telefonumun yumuşak ışığı odayı aydınlatıyor, rustik çevreye uğursuz bir parıltı yayıyordu. Kendime kızgın bir şekilde zihnimde bir plan şekillenmeye başladı. Düşük bir ihtimaldi ama işe yarama ihtimali vardı.

Kararlılık duygusuyla sosyal medya uygulamasını kapattım ve e-postamı açtım. Dokunarak, güven fonumu tutan bankaya hızlı bir soruşturma gönderdim ve Jared ile boşanmam arasında biraz zaman ve mesafe olduğu için bu fonların kilidini açmanın bir yolu olup olmadığını merak ettim.

O anda, etrafımda kulübenin sessiz uğultusu varken, bir umut ışığı hissettim. Belki de hayatın cilveleri arasında, sadece büyükbabamın çiftlik evini yeniden inşa etmek için değil, çocuklarım ve benim için daha parlak bir gelecek şekillendirmek için de bir şans vardı.

KONU: Güven Fonu Erişimi Hakkında
Soruşturma Merhaba Bayan
Cumberton,

Umarım bu e-posta size iyi gelir. Benim adım Sloane Robinson. Bankanızdaki bir güven fonu ile ilgili olarak daha önce konuşmuştuk. Önemli bir yaşam olayı için fonlarıma erişmek için herhangi bir olasılık veya süreç olup olmadığını merak ediyordum. Belirli kriterler veya adımlar olabileceğini anlıyorum ve sağlayabileceğiniz herhangi bir rehberlik veya bilgi için çok minnettar olurum.

Zaman ayırdığınız ve yardımlarınız için
teşekkür ederiz. Saygılarımla,

Sloane Robinson

O e-postayı GÖNDER tuşuna bastığımda içimde bir duygu karmaşası dönüyordu. Babamın sıkı çalışması ve akıllıca iş kararlarının bir sonucu olan güven fonumun karmaşıklıklarında gezinme fikri bile çoğu zaman kızgınlık uyandırıyordu. Babamın beklenmedik ölümünden sonra üvey annem benimle olan tüm bağlarını kopardı. Babamın tüm servetinin otomatik olarak kendisine geçmemesine yeterince sinirlenmişti ve o zamanki kocama karşı endişelerini dile getirmekten çekinmedi.

O sırada Jared'le evliydim ve tahminimce ikisi de benim görmezden gelmeyi tercih ettiğim işaretleri görmüşlerdi. Jared fevri kararlar almaktan ve düşüncesizce hareket etmekten başka bir şey yapmazdı. Artık biraz daha büyüdüğüme ve nihayet ondan kurtulduğuma göre, babamın benim için ayırdığı parayı bizi bu bok çukurundan çıkarmak için kullanmanın bir yolu olmalıydı.

Büyükbabamın kulübesinin sessiz karanlığında, utancımı ve çekincelerimi bir kenara bıraktığımda sessiz bir gurur ortaya çıktı. E-posta, bağımsızlığa doğru küçük bir adımı, aile geçmişinin ağırlığının ve meydan okuyan genç bir kadının kötü seçimlerinin ötesinde kendi yolumu çizme seçimini işaret ediyordu.

Ekrana bakarken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Bilinmeyene doğru ilerlerken, kaderimizin sorumluluğunu üstlenmenin geçmişimin gölgeleriyle yüzleşmek anlamına geldiğinin farkına vararak önümüzdeki olasılıkları kucakladım.

Daha önce de zor şeyler yapmışım ve lanet olsun ki yine yapacağım.

DÖRT

ABEL

"BU PARTİ TAMAMEN BOKTAN." Bira üreticim bir ray kadar ince olmasına rağmen Köfte adını kullanıyordu. Yaklaşık 1.80 boyunda, siyah saçlı ve kalın siyah bıyıklı biriydi. Belki de İtalyan gibi görüldüğü için bu lakabı takmıştı? Bu kasabada bunu asla bilemezsiniz ve ben hâlâ bunu anlamaya çalışıyordum.

Salı sabahları sakindi. Bira fabrikası öğleden sonraya kadar açılmıyordu, bu da zamanımı tarifler üzerinde çalışarak, parti fermentasyonunu kontrol ederek veya ekipman temizliğini kesintisiz olarak yapabileceğim anlamına geliyordu. Yalnızlıktan ve makinelerin sessiz uğultusundan keyif alıyordum. Meatball etkileşimde bulunmam gereken tek kişiydi ve bu bana gayet uygundu.

Bira imalathanesinde, demleme kazanları ve büyük fermentasyon tankları alanın çoğunu kaplıyordu, ancak alana küçük bir masa sıkıştırmıştım. Bu sayede partilerin yanında huzur içinde çalışabiliyordum. Masanın üzerine bir raf bile yerleştirmiştim ve üzerinde üzerinde çalıştığım malzemelerin kavanozları vardı - lavanta, şekerlenmiş portakal, yeni şerbetçiotu çeşitleri.

Sandalyemde dönerek onunla yüzleştim. Meatball açık sözlüydü ve bana asla Outtatowner'ın geri kalanının baktığı gibi bakmazdı. Deneyimsizliğine rağmen onu bira yapımcısı yardımcım olarak işe almamın ana nedeni de buydu. Çok çalışkandı ve bu benim için beceri eksikliğinden daha önemliydi. Öğrenebileceğin beceriler.

Cevap vermeyip sadece ona doğru bakınca devam etti: "Yakın, ama ... notaları var." Dilini yuvarladı, numuneyi tatmak için ağzının damağına vurdu. "Meyan kökü olabilir mi? Acı ve itici bir şey."

Gözlerim kısıldı ve ona yaklaşmasını işaret ettim. "İzin ver bakın."

Meatball taze bir numune almak için sterilize edilmiş bir pipet kullandı ve numuneyi bıraktı

bir tadım bardağına koydu. Bardağı bana uzattı. Bardağın kenarlarına yapışan rengi ve menisküsü inceleyerek ışığa tuttum. Kokladım, dut notaları ve biraz da bitki kokusu vardı. Örneği dudaklarıma götürdüm ve küçük bir tat aldım.

Tanrım, lanet olsun.

Yüzüm buruştu ve bardağı yere bıraktım.

"Şartlandırmayla daha iyi olacağını sanmıyorum." Köfte kaşlarını çattı, kollarını kavuşturdu.

Başımı salladım. "Hayır, haklısın. Bu iş bitti. At gitsin."

Kaşları kalktı. "Bütün partiyi mi?"

Masama geri döndüm. "Kendin söyledin, bu boktan bir şey. At gitsin."

Köfte başıyla onayladı ve test partisinin on galonunu kanalizasyona boşaltmak için adım atmadan önce alanı temizlemeye çalıştı. "Tamamdır patron."

Sloane'un gırtlaktan gelen sesi hafızama kazınırken onun sözleriyle irkildim. Farkında olmayabilirdi ama bana ne zaman patron dese sinirime dokunuyordu. Ondan duymak kulağa farklı geliyordu. Kelime kafamın içinde dönüp durdu ve kaburgalarıma yapıştı.

Dikkatimi özellikle rahatsız edici bir esmerden uzaklaştırarak raftan üç halkalı bir cilt çıkardım ve o özel bira partisinin tarif sayfasına geçtim. Bir şeyler ters gidiyordu ve bira ustası olarak bunu çözmek benim görevimdi. Oksidasyondan kontaminasyona, garip tat kombinasyonları gibi basit bir şeye kadar pek çok şey bir birayı değiştirebilirdi. İçgüdülerim bana yaban mersini ve fesleğen kombinasyonunun bu bölgede herkesin yaban mersini takıntısı göz önüne alındığında, buralarda bir hit olacağını söyledi.

Onları suçlayamazdım. Asidik toprak ve kıyı iklimi nedeniyle, ülkenin başka hiçbir yerinde bu kadar lezzetli meyveler bulamazdınız.

Ne yazık ki, eyaletteki en iyi yaban mersini Sullivan Çiftlikleri'nden geliyordu, ancak babamın Sullivan'lar'dan nefret etmesi, onlardan tedarik etmenin söz konusu olmadığı anlamına geliyordu. Sullivan Çiftlikleri'nin sahibi Duke Sullivan'a işbirliği için ulaşmayı önerdiğimde babam neredeyse kalp krizi geçirecekti. Sinir krizi geçirdi ve meyveleri bölgedeki diğer çiftçilerden temin etmemiz konusunda ısrar etti. Beklemediği şey

çiftçilerin Sullivan'lara olan sadakatiydi. Sonuç olarak, tek seçeneğimiz Michigan dışından çilek temin etmekte - hem de dondurulmuş olanlardan.

Tam bir çöptüler.

Yetenekli bir işadami olmakla gurur duyabilirdi ama babam biradan anlamazdı. Sadece en iyi malzemeler en lezzetli biraya dönüşürdü ve bu da Sullivan Farms'tan gelen meyveler anlamına geliyordu.

Tarifte listelenen meyvelerin üzerine kalıcı kalemle kalın siyah bir çizgi çektim ve üzerine "Sullivan meyveleri" yazdım. Biranın yararı için gururumu bir kenara bırakıp yeni bir parti için Duke'tan biraz almaya karar verdim.

Babamın bilmediği şey hiçbir şeyi incitmez.

"Hey," diye seslendim Köfte'ye. "Bu tarifi tekrar deneyeceğiz ama bazı malzeme çeşitlerini almak için birkaç güne ihtiyacım var."

Başını salladı ve ekipmanı temizlemeye devam etti. Bir başka harika özelliği de çenesini kapalı tutmasıydı. Asistanıma baktım.

Zam alıyor.

İşime geri döndüm, tarifi üzerine eğildim ve taze ve dondurulmuş meyveleri ayarlamak için zihinsel olarak tekrar hesapladım. İçgüdülerim bir tarif hakkında nadiren yanılmıştı; bu tariften bu kadar çabuk vazgeçmek istemedim.

Yeni birayı şartlandırmanın bir sonraki adımı durma noktasına geldiğinde, kendimi boş bir öğleden sonra ile buldum. Bu nadir bir durumdu ve yapacak bir şeyimin olmamasından nefret ediyordum. Cebime küçük bir not defteri sıkıştırarak, ön bardan tamamen kaçınarak bira fabrikasından gizlice çıktım. İnsanlar çoktan içeri süzölmeye başlamıştı, öğleden sonralarını burada iş sonrası biralarını içerek ya da plaj öncesi atıştırmalıklarını yiyerek geçiriyorlardı. Onların yan ve temkinli bakışlarını kaldıracak enerjim yoktu.

Bunun yerine, elimde not defteri, sahilde Main Street'e doğru yürüyerek yola çıktım. Deftere sık sık ilginç gelen ya da bana bir şekilde çekici gelen kokuları ya da tatları not ediyordum. Ne kadar belirsiz ya da rastgele göründükleri önemli değildi; her şey not defterine giriyordu.

Corn dog (kızarmış mısır). Puslu hava. Kumsal çimenleri.

Hindistan cevizi yağı. Hindistan cevizinin altını çizdim ve yürürken bu fikir üzerinde düşündüm. Hindistan cevizi ve acı biber. Kakule? Limon otu?

Fikirlerin çoğu asla meyve vermeyecek rastgele düşüncelerdi, ama ilhamın her an gelebileceğini ve hazır olmam gerektiğini biliyordum. Beni şehir merkezinin doğusuna götürecek kaldırıma yaklaşırken not defterini kot pantolonumun ön cebine geri soktum. Gideceğim yeri düşünmek için

durakladım. South Beach çoktan turistlerle dolmuştu.

Son bahar güneşi. Şehir merkezi yavaş yavaş günöbirlikçilerden ve alışverişten şehirdeki sahil gecelerine doğru kayıyordu. Aval aval bakan bakışlar ve korku dolu gözler pek çekici değildi.

Sloane'un paslanmış lacivert arabası gözöme çarptığında geri dönmeye ve eve gitmek için kuzeye, bira fabrikasına doğru gitmeye karar vermişim. Wegman's Grocer'ın dışına park etmişti; birkaç blok ötedeki bakkala gitmek için acele eden turistler için pahalı bir bakkal dükkânıydı.

Merakıma yenik düştüm ve yönümü değiştirerek şehir merkezine doğru kaldırımını tırmanmaya başladım. Dükkânın önüne vardığımda müşteriler içeride dolanıyordu. Kasada çalışan kasiyer dışında kimseyi tanıımıyordum. Anonim olmama rağmen, koridorlarda yürürken dikkatli bakışlar üzerimde eridi.

Bir arabayı ittim, amaçsızca yüksek fiyatlı ürünleri değerlendirdim.

Neden buradasın ki?

Bir köşeyi dönüp aniden durmadan önce arabaya bir kutu mısır gevreği ve bir kutu çiftlik usulü fasulye attım. Koridorun sonunda Sloane'un küçük bir figürün -sanırım oğlunun- üzerine eğildiğini, küçük kızının ise yanında durup sessizce hüngür hüngür ağladığını gördüm.

Mağazayı taradım, bunu gören başka kimse yok muydu?

Sloane'un bariz krizine rağmen, tek bir kişi bile durup iyi olup olmadığını ya da yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormuyordu. Kararsızlık içimi kemiriyordu. Benim tanıdığım Sloane kendine güvenen ve atılgan biriydi. Onu kurtarmak için bir pisliğin gelmesine ihtiyacı yoktu. Hatta muhtemelen en başta yardıma bile ihtiyacı yoktu.

Bakışlarımı kayıtsız ve ihtiyatlı tutarak yavaşça ona doğru ilerledim. Küçük kızın yüzünden sıcak gözyaşları akıyordu ve bir eli hıçkırıklarını bastırmak için ağzını kapatmıştı. Küçük çocuk cenin pozisyonundaydı ve Sloane sırtını ovup ona fısıldarken yerde hafifçe sallanıyordu.

"Lütfen, bebeğim. Kalkmak zorundayız. Sen güvendesin." Sesi sertti ve dökülmemiş gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Kalkman gerek Ben. Benim taşıyamayacağım kadar büyüksün."

Sloane'un alışveriş arabası gelişigüzel durmuş, koridoru kapatıyordu. Bir haftalık yiyecekleri olduğunu tahmin ettiğim şeylerle doluydu. Küçük çocuk ağlamaya devam etti, feryatları gittikçe yükseliyor ve daha fazla dikkat çekiyordu.

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu. Sloane yalvaran gözlerle etrafına bakındı. Dikkati oğluna döndüğünde kollarını onun ortasına doladı ve onu kaldırmaya çalıştı. ocuk iri değildi ama Sloane onun ağırlığını yerinden oynatmayı başaramadı.

Kederli bir hıçkırık kaçtı ve göğsümü yırttı. Hiç düşünmeden arabamı bıraktım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Adımlarım yaklaştıa, gözleri kırmızıyla çevrili olarak yukarı fırladı.

Çocuğun önünde durakladım. "Onu alabilir miyim?"

Gözleri irileşip başını sallamadan önce minyon yüz hatlarında bir şok ifadesi belirdi. enesinin tek bir eğimini izin olarak aldım ve çocuğu kollarıma almak için eğildim. Hafifti ve onu göğsüme yasladım.

"Bir şeyin yok dostum. Annenin seni arabaya götürmesine yardım edeceğim." Tek tepkisi yumuşak boğuk gözyaşları oldu. Yüzü benek benek ve kıpkırmızı olan küçük kıza döndüm. Bana korkuyla değil, hayranlıkla bakıyordu. İçimde bir şey kıpırdandı, gergin ve rahatsızdı ama bir elimi uzattım.

Küçük kız hiç tereddüt etmeden elini benimkinin içine soktu. Çocukları doğruca çıkışa doğru götürürken arkama bakmadım, Sloane da hemen arkamdaydı.

Kasaya yaklaştığımda kasiyerle göz göze geldim. "Sloane'un arabası yedinci koridorda. Poşetleyin ve faturayı bira fabrikasına gönderin. Yiyecekleri Robinson'ın yerine teslim edin."

Kasiyerin kocaman gözleri bana bakıyordu.

"Anladın mı?" Sinirle sordum.

"Evet. Evet. Anladım," diye kekeledi kontrolör.

Arkama bakmadan marketin otomatik kapısından geçip Sloane'un arabasına doğru yürüdüm. Kucağımdaki oğlan boynuma yapışmıştı ve küçük kızın eli de benimkinin içinde k  c kt , bu yüzden elimden geldiğince sıkı ama nazik tutmaya çalıştım.

Arabasına vardığımızda, Sloane kapının kilidini açmak ve arka koltuğu açmak için etrafımda dolaştı. Küçük kıza yüzümü buruşturmadığımı umduğum düz bir gülümseme sundum. Gözyaşları kurumuştu ve h z n l  gülümsemesi kalbimi parçaladı. Koltuğun üzerinden tırmandı ve arkaya yerleşti. ocuğu ayaklarının üzerine yatırdım. Betondan başını kaldırmadı, ben de omzunu nazikçe sıktım ve arkamı döndüm.

Tam uzaklaşmak üzereyken Sloane'un sesi beni çağırdı. "Bekle."

Dikkatli bir şekilde omzumun üzerinden baktım, ondan hızlı bir dürtme ya da esprili bir yanıt bekledim. Onun yerine oğlunu arabaya soktu, emniyet kemerini bağladı ve kapıyı yavaşça kapattı. Her hareketini izledim. İki adım sonra öne doğru fırladı ve kollarını bana doladı.

Kollarım onun sarılmasıyla iki yanıma sıkıştı. Onun küçük boyu benim cüsem karşısında cüce kalmıştı ama yine de beni sıktı. "Teşekkür ederim."

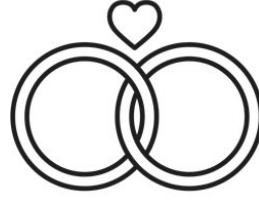
Sesindeki kırık hüznü beni neredeyse öldürüyordu. Başımı eğdim, isteksizce minnettarlığını kabul ettim ve saçlarından bir koku çaldım.

Beni bıraktığında boğazımı temizledim. "Evet."

Ne yapacağımı bilemeden döndüm ve kaldırımdan aşağıya, bira fabrikasının güvenliğine doğru iri adımlarla kaçtım. Görüş alanımdan çıktığımda nihayet yavaşladım ve cebimden not defterini çıkardım. Unutmamak için Sloane'un tam olarak nasıl koktuğunu karaladım.

Tatlım. Bisküvi. Ev.

BEŞ

SLOANE

Büyükbabamın evine dönüş ^{yolunda} panik, üzüntü ve kafa karışıklığı vardı. Okuldan sonra hızlı bir market alışverişi olarak başlayan yolculuk, Ben'in yere yığıldığı gerçek bir karmaşaya dönüşmüştü. Beni ele geçirmekle tehdit eden çaresizlik hissiyle savaşıırken direksiyonu sıkıca kavradım.

Bir dakika önce Pop-Tarts'ın besinsel değerlerini tartışıyorduk ve bir dakika sonra Ben panikten donup kalmıştı. Yere yığılmıştı ve onu ele geçiren duyguların etkisiyle onu kaybetmişim. Ben'i muşamba zeminden kurtarmak için elimden geleni yaparken zavallı Tillie de ikincil hasar olmuştu.

Gözlerim dikiz aynasına kaydı. Pencereden dışarı bakan Ben'in bakışları odaklanmamıştı. Tillie havayı yumuşatmak için elinden geleni yapıyor, gevezelik ediyor ve sessiz arabayı günüyle ilgili anekdotlarla dolduruyordu. Bir karşılık beklemiyordu, sadece hepimizin az önce yaşadığı krizin ortasında bir normallik hissi yakalamaya çalışıyordu.

Tanrı o tatlı kızı korusun.

"Neredeyse eve geldik, dostum. İyi misin?" Midemi kemiren endişeye rağmen sesimin bu kadar güçlü ve emin çıkmasından gurur duyuyordum.

Ben başını salladı ama cevap vermedi.

"Kimdi o adam?" Tillie cesurca sordu.

Şu adam.

Abel'in oğlumu kaldırıp markette zahmetsizce taşıyan güçlü kollarının görüntüsü, Tillie'nin elini ne kadar tatlı bir şekilde kavradığının yanında hiç kalırdı. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi kabul etmişti.

Göğsüm çöktü.

Kabul etmek berbat olsa da yardıma ihtiyacım vardı. En aleni ve utanç verici şekilde, Abel bir anda ortaya çıkmış ve kelimenin tam anlamıyla günü kurtarmıştı. Eğer gerçekten bir çocuğa zarar vermiş biriye bu nasıl mümkün olabilirdi? Büyükbabamın arazisine doğru sakın köy yolunda ilerlerken Abel King'in savaştan iki versiyonu kafamın içinde çarpışıyordu.

"O adam benim patronum, tatlım." Konuşmayı hafif tutmaya çalıştım.

"O senin arkadaşın mı?" diye sordu.

"Um . . ." Onun hakkında pek bir şey bilmiyordum ama benim için ortaya çıkma şekli arkadaşlık kapasitesine dair çok şey söylüyordu. "Sayılır." Bu bana doğru gelmeyince omuzlarımı kaldırdım ve gerçeği kabul ettim. "Evet, o benim arkadaşım."

"O *büyük*." Aynada Tillie'nin kelimeyi vurgularken gözlerinin büyüdüğünü görebiliyordum.

Kaşlarım kalktı. "Bebeğim, birinin bedeni hakkında yorum yapmanın ne kadar kaba bir davranış olduğunu konuşmuştuk. Bu içeriden bir düşünce."

Küçük kahverengi kaşları aşağı eğildi. "*Şişman* demek istemedim. O bir dev gibi."

Bir kahkahayı bastırdım. Haksız değildi. "Evet, Bay King çok uzun."

Ve yapılı. Ve yakışıklı.

"*Ve güçlü*," diye ekledi Tillie. Kardeşinin koluna çarptı. "Seni hiçbir şeyin yokmuş gibi nasıl kaldırdığını gördün mü?" Ben kız kardeşine omuz silkti ve dalgın dalgın pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Sohbet tekrar Tillie'nin okuldaki gününü anımsamasına döndü. Bunun bizi rahatlatmak için yaptığı bir şey olduğunu biliyordum ve bu yüzden onu daha da çok seviyordum. Uzun çakıllı araba yoluna döndüğümüzde bakışlarımı kaçırdım. Çiftlik evinin kararmış ahşabı, atlattığımız ev yangınının acı verici bir hatırlatıcısıydı. Bana kalsa içeri girmek için başka bir yol bulurdum ama kulübeye ulaşmanın tek yolu orayı geçmekti.

Tek kurtarıcımız çiftlik evinin Ben'in değil de Tillie'nin tarafında olmasıydı. Ben'in son sinir krizinin yangının yarattığı travmadan kaynaklandığından emindim. *Alışveriş yapmadan arabayı* boşalttık ve ev ödevlerine başlamadan önce ikizlere biraz oynamalarını önerdim. Zaten nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Tillie önden koşarak kulübenin kapısını görünüşte hiç umursamadan açtı. Ben yavaş hareket ediyordu, ben de yanına yaklaştım, nazikçe

Kolumu omzuna koydum. Şefkatime yaslandı ve küçük bir umut kıvılcımı daha da parladı.

"Seni seviyorum Benny," diye fısıldadım. "Seni daha çok seviyorum," diye cevap verdi.

Ön kapıya doğru ilerlerken, "*En çok* seni seviyorum," diye karşılık verdim.

"Seni seviyorum Moster, tost makinesi, tavuk kızartma makinesi." Ağzında küçük bir gülümseme belirdi ama hemen kayboldu. Bir süre sonra Ben tekrar sesini buldu. "Onu gördüm."

Kafa karışıklığı beynimi bulandırdı ve kaşlarım çatıldı. Oğlumla göz hizasına gelmek için çömeldim. "Kimi gördün bebeğim?"

Oğlumun yüzünde korku titreşirken içimdeki endişe düğümlendi. "Baba. . . markette."

Gözlerim onunkileri aradı. İkizler boşanmadan beri babalarını görmemişlerdi. Velayet anlaşılmamıza rağmen Jared güvenilir ve devamsızdı. Çabalarımın rağmen, çok fazla gelmeyişiinden ve hayal kırıklığına uğramış çocuklarından sonra, onunla bir ilişki kurmaya çalışmaktan vazgeçmişim. Sözlü tartışmalarımız daha da artınca kaçtım.

Ancak Jared'in sadece kötü değil aynı zamanda tehlikeli olduğuna dair şüphelerim ev yangınının kundaklama olduğuna karar verilmesiyle zirveye çıktı. Bize zarar vermek isteyebileceğini bildiğim tek bir kişi vardı, o da Jared'di.

Babam ve üvey annem biz çıkarken beni endişeleri olduğu konusunda uyarılmışlardı ama ben bunu kabul edemeyecek kadar inatçı ve aptaldım. Onlar benim göremediğimi görmüşlerdi - Jared şımarık bir çocuktı ve istediğini elde edememeyi kaldıramayan bir adama dönüşmüştü.

"Emin misin?" Jared'in burada olduğuna inanmak istemediğim için Ben'in elini tuttum.

Başını salladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Nefesimi düzene soktum. *Kendimi kaybetmeden ya da onu daha fazla sarsmadan bu işi nasıl halledecektim?*

"Sana inanıyorum." Ona sarıldım. "Seni güvende tutacağım. Endişelenmene gerek yok. Baban bana kızgın, sana değil. Her şey yoluna girecek."

Sözlerim güven vericiydi ama doğru olduklarından tam olarak emin değildim. Jared bir jokerdi ve Outtatownner'ın etrafında gizlenip gizlenmediğinden emin olmadığım sürece kendimi güvende hissetmezdim.

Akşamımızı kurtarmaya kararlı bir şekilde, mutlu bir yüz ifadesi takındım ve her şeye devam ettim. Tüm bunlar olurken endişe içimi kemiriyordu.

Bunu nasıl atlatacaktım?

Dünyamdaki her şey etrafımda parçalanmıyormuş gibi davrandığım bir akşamdan tamamen duygusal olarak tükenmiş bir halde yerdeki battaniye yığınının üzerine çöktüm. Ben derin bir uykuya dalmıştı ve Tillie ile her zamankinden birkaç dakika daha uzun süre sarıldık. Cesur bir yüz ifadesi takınmıştı ama insanları memnun eden tavırlarının, taşıdığı korku ve endişeye karşı bir savunma olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

Komidinden telefonumu aldım ve çocukları uyandırmamak için parlaklığı ayarladım. E-postamı açtım ve çocuk terapistine hızlıca bir mesaj göndererek bugünkü olayı anlattım ve yardım istedim. Umarım bir profesyonel benden daha fazlasını yapabilirdi. Yine de çocuklarımı hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissetmemek çok zordu.

Gelen kutumda yeni bir mesaj beni bekliyordu. Bankanın e-postasını tanıdım ve nefesimi tutarak açtım.

KONU RE: Güven Fonuna Erişim Hakkında

Soruşturma Sayın Bayan Robinson,

Sizden haber almak benim için bir zevkti. Daha önceki görüşmelerimize göre, sizin adınıza olan güvene bağlı belirli hükümler var. Bunları ayrıntılı olarak tartışmaktan memnuniyet duyarım, ancak açıklık getirmek adına, önemli bir yaşam olayı evlilik, bir çocuğun doğumu, çocuklar için özel okul eğitimi veya çocuklardan biri veya her ikisi için üniversite eğitimi içerecektir.

Bu parametrelerin dışında, fonlar size otuz beşinci ve kırk beşinci doğum günlerinizde eşit, toplu ödemeler olarak sunulacaktır. Ayrıntıları daha ayrıntılı görüşmek için tekrar randevu almaktan memnuniyet duyarım. Lütfen en kısa zamanda sekreterime ulaşın. İletişim bilgilerini aşağıya ekledim.

Saygılar,

Regina Cumberton

E-postayı en az beş kez OKUDUM.

Evlilik mi? Hayır.

Bir çocuğun doğumu mu? Tabii ki hayır. Bunun uzak bir ihtimal olması için bile seks yapıyor olmam gerekir.

Özel okul mu? Asla olmaz. En yakın özel okul eyaletin öbür ucundaydı ve çocuklarımı başka bir yere göndermeyi hayal bile edemezdim.

Üniversite harcı mı? Tanrım, onları ikinci sınıfa kadar okutmam gerekiyordu. İkisinin de üniversite için uzaklara gitmesini düşünmeye dayanamıyordum. Üniversitenin büyükbabaya da bir faydası olmazdı.

Kederli bir şekilde telefonumu kapattım ve tavana baktım.

Karanlıkta kaygı buzdan bir battaniye gibi üzerime çöktü. İçgüdülerimin doğru olduğundan ve yangından Jared'in sorumlu olduğundan endişeleniyordum. Ardından gelen kamu soruşturmasının onu uzak tutmaya yeteceğini ummuştum.

Ya bizim için geri gelseydi? Ya hiç gitmeseydi?

Jared'in sapkın ve tehlikeli bir adam olduğuna dair işaretleri görmeyerek hayatımın yıllarını boşa harcamıştım. Beni manipüle etmiş ve kontrol etmişti, ben de gönüllü bir katılımcı olmuşum. İkizlere hamile kaldığımızda, kendi çocukları üzerindeki kıskançlığı hayret vericiydi. Onu asla bebekleri sevdiğim kadar sevemeyeceğime ikna olmuştu.

O haklıydı.

Sahte evliliğimin bittiğini fark ettiğimde, günlerimi gizlice kaçışımı planlayarak geçirdim. Büyükbabamın küçük sahil kasabasında ortadan kaybolana kadar kendimi güvende hissetmemiştim. Yine de bizi buldu.

Kontrol edilemezdim. Edemezdim. Sorun şuydu ki, artan borç ve can simidimiz olacak güvene erişmenin hiçbir yolu yoktu, boğuluyordum.

O gece rüyamda uçup gittiğimi gördüm. Ben ve Tillie Outtatowner sahilinin kıyısında durmuş, ben onlara doğru yüzmeye çalışırken el sallıyorlardı. Gelgit beni onlardan daha da uzağa götürdü. Çığlık attım ve başımın üzerinden geçen dalgalara karşı isyan ettim. Kollarım ve bacaklarım kurşun gibiydi. Su beni boğuyor ve ciğerlerimi yakıyordu. Karanlık bir figür gölgeler içinde çocuklarımın üzerinde belirirken ayaklarım titriyordu. Çığlık attım ama yine de kimse gelmedi. Mücadele ettim.

Sonra aniden tanıdık bir homurtu duyuldu ve güçlü bir el kolumu kavrayarak beni kıyıya çekti.

ALTI

ABEL

Çok fazla yeteneğim yoktu ama insanlardan kaçmak bunlardan biriydi. Sloane'un gardırop arızasından bu yana bir hafta geçmişti ve ben o günleri başımı öne eğerek, çalışanımla olan her türlü etkileşimden kaçarak geçirmiştım.

Kaçamadığımı şey ise Sloane'un pürüzsüz tenini ya da göğüslerinin kıvrımlarını hatırlamaktı. Sanki bir kez gördüğümde, görüntü beynime yerleşiyor ve gitmeyi reddediyordu. Aklımdan bir an bile geçse sikim taş gibi sertleşiyordu.

Marketteki olay, muhteşem çalışanımlı takıntı haline getirdiğim gerçeği konusunda kendimi daha iyi hissetmememe yardımcı olmadı.

Ofisimin kapısı seri bir şekilde çalındı. Elimi yüzümde gezdirdim ve iç çektim. "Evet?"

Kapı kolu döndü ve barmenlerimden biri, Reina, kafasını içeri uzattı. "Burası çok kalabalık. Ken gelmedi." Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Yine mi?"

Hayal kırıklığı sinirlerimi bozuyordu. Ken bu ay üçüncü kez işe gelmiyordu ve bu adamı kesinlikle kovmam gerekecekti. "Yola çıkıyorum."

İncelemekte olduğum evrak yığınını baktım ve sinirlerimin bozulmasına izin verdim. Hâlâ umutsuzca bira fabrikasının mülkiyet sözleşmesinde bir boşluk arıyordum ama bu baş ağrısını başka bir güne bırakmam gerekecekti.

Koridorda Reina'nın arkasından içki salonuna doğru yürüdüm. "Hey," diye seslendim ona. "Servis yapabilir misin?"

Bana düz bir bakış attı. Barın arkasında olmayı tercih ettiğini biliyordum, ama kıçım sadece daha fazla müşteriyi korkutup kaçıracaktı ve o da bunu biliyordu.

"Bahşişler senin," diye ekledim anlaşılmayı tatlandırmak için. Kara kaşları havaya kalktı.
"Ciddi misin?"

Başımı salladım. Bardaki bahşişlere ihtiyacım yoktu ve dışarıda olmak zorunda kalmamak ona para vermeye değerdı.

Sırıttı ve yumruğunu bana doğru itti. "Kendine bir anlaşma buldun."
Ne yapacağımı bilemeyerek yumruğunu kavradım ve salladım.
"Tamam."

Güldü ve kalabalık içki salonuna doğru yürüdü. Abel's Brewery rahat bir şekilde meşguldü - bataklığa saplanacak kadar çılgınca değil ama istikrarlı bir müşteri ritmini ağırlıyordu. Gölden süzülen geç bir bahar esintisi vardı ve insanların açık garaj kapılarının ve açık havada oturma yerlerinin keyfini çıkardığını görmek beni memnun etti.

İnsan grupları birbirine karıştı ve gülüştü. Birkaçı topluluk oyun rafından masa oyunları almış ve birkaç bira eşliğinde oynuyordu. Beni içine çeken sessiz bir topluluk duygusuydu - bir parçası olmama bile izin verilmeyen ama yine de keyif aldığım bir topluluk.

Dikkatim hemen Sloane'u buldu. Sırtı bana dönükken, kullanılmış bardakları zahmetsizce toplamasını ve müşterilerimize gülümsemesini izledim. İnsanları kendine çeken doğal ve ilgi çekici bir tarzı vardı. Kahkahaları hafif ve gülümsemeleri gerçektı.

Barın arkasında durdum ve sipariş vermek için bekleyen adamı işaret ettim. "Ne istiyorsunuz?"

Kestirmeden sorduğum soruya sinirlendi.

Sanırım bunun üzerinde çalışmalıyım.

Siparişı verdi ama barın üstüne birkaç teklik bırakmadan önce dikkatli bir bakış attı. Onları alıp barın arkasındaki büyük bahşış kavanozuna attım. Bara bakmak sabit ve akılsızca bir işti, bu yüzden Sloane'u sadece bakışlarımın köşelerinden izlemeye dikkat ediyordum.

Barın köşesinden gelen alçak bir ısıık dikkatimi çekti. Küçük kardeşim Royal elinde birayla bir tabureye tünemişti.

Yanına gittim ve elimi uzattım. "Ne biliyorsun?"

Royal elini salladı, sonra birasını eline aldı ve son yudumu almadan önce güldü. "Bu konuda boyundan büyük işlere kalkıştığını biliyorum." Sloane'a doğru bir işaret yaptı.

Yüzümdeki kan çekildi ve ellerimi bira bardağını kurulamakla meşgul ettim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Royal'in düz, şakacı bakışları sırtırken derimin altına işledi. "Buraya geldiğinden beri ona bakıp duruyorsun."

Onu görmezden geldim, çünkü saklamak için çok uğraştığım şeyi görmüş olması beni rahatsız ediyordu. "Kalıyor musun? Eğer beni rahatsız edeceksen, bu gece sana bunu ödeteceğim."

Royal sırtı ve ayağa kalktı. "Keşke gelebilseydim kardeşim. Sadece merhaba demek için uğradım ama işim var." Dövme işi Royal'in tuhaf saatlerde çalıştığı anlamına geliyordu. Son bir kez el sıkıştık ve bira fabrikasından çıkışını izledim. Meraklı gözler kapıya doğru onu takip etti. Dostça el sallamalar ve mutlu tokalaşmalar, ben yanlarından geçerken insanların dağılma şekliyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

İşler böyle yürüyor.

Barın arkasında çalışmaya devam ettim, bir yandan da Sloane'a göz ucuyla bakıyordum. Verimli ve arkadaş canlısı olmasına rağmen, bir şeylerin *ters* gittiğini düşünmeden edemiyordum. Omuzları kasılmıştı ve çakırkeyif bir müşterinin sıradan bir dokunuşu karşısında irkildiğini gördüğümde neredeyse elimdeki bardağı kıracaktım. Sloane barın etrafından dolanıp adamın ağzını burnunu kırmak yerine zahmetsizce sıvışmış ve dikkatini çekmekten başarıyla kaçınmıştı. Yine de onu bir şahin gibi izledim.

Yüzünde bir gülümseme vardı ama gözleri donuklaşmıştı, sanki kapıdan birinin girmesini bekliyormuş gibi girişe doğru bakıyordu -Ya da bir kaçış yolu arıyordu. Onda kesinlikle bir şeyler vardı ve bunun muhtemelen benim hatam olduğuna dair içimi kemiren duyguyu görmezden gelemiyordum. Önce ona aval aval bakmış, sonra da kendimi onunla çocukları arasına sokmuştum. Onu rahat bırakmalıydım ama nedense ona yardım etmek zorunda kalmıştım. Günişığı saçan o meydan okuyan kadın gitmiş, yerine oğlunun herkesin gözü önündeki çöküşüyle mücadele eden bir anne gelmişti.

Ona yardım edemezdim.

Barın üstünden dökülen birayı silerken iç çektim.

Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum, ama yemin ederim o bırakırsa burası mahvolur.

Kalabalık meyhane salonunda büyük bir gürültü duyuldu ve Sloane'un neredeyse yerinden fırladığını görmek için başımı kaldırdım. Gözleri kocaman açılmıştı ve köşelerinden beklenmedik yaşlar süzülüyordu. Bu sadece yüksek bir masadan dirsek darbesiyle kırılmış bir bira bardağıydı, bu her zaman olurdu.

Barın etrafından dolandım, paspas ve kovayı elime aldım. "Reina," diye seslendim, kovayı ve paspası dökülen yere doğru kaydırđım. "Biraz yardım eder misin?"

Başını salladı. "Hallediyorum."

Sloane'a doğru döndüm. "Ofisime." Ses tonum karşısında irkildiğinde yumuşadım. "Lütfen."

Zar zor başını salladı ama yanımdan geçip aceleyle odanın öbür ucuna, koridorun sonundaki ofisime doğru ilerledi. Arkasından girdim ve biraz mahremiyet sağlamak için kapıyı kapattım.

Elimi başımın arkasındaki kısa saçların üzerinde gezdirdim. "Sloane, bir şey mi var -görünüyorsun ... bak, eğer bu geçen günle ilgiliyse-"

"Ne?" Kaşları çatılırken gözleri karardı.

Tanrım, bana bunu söyletecek.

Aramızda bir işaret yaptım. "Rahatsız görünüyorsun ve eğer seni gördüğüm içinse . . . bilirsin . . ."

Bir kahkaha atmadan önce yüz hatlarında bir farkındalık belirdi. "Ne? Hayır. Aman Tanrım. Hayır."

Bu tepkiyi beklemediğim için durakladım. Bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi düşünerek yere baktım.

"Onlar sadece meme." Kahkahası bana yönelikti ama az önceki neredeyse gözyaşı döken haline tercih ederdim. "Gerçekten sorun yok patron."

"Bana öyle deme." Dişlerimi sıktım. Onlar kesinlikle sadece meme değildi. Sloane'un göğüslerinin mükemmel boyutta ve şekilde olduğunu bilecek kadar çok çift görmüştüm - o kadar ki, avucuma nasıl sığacaklarını düşünerek kendimi mastürbasyon yaparken bile bulmuştum.

Siktir, kendimi toparlamam lazım.

Sloane beni görmezden geldi ve kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. "Bu gece biraz dengesizim." Boynu gerilmek için kıvrıldı. "Bunu hissedebiliyorum."

"Her şey yolunda mı?" Umarım sorum meraklı bir pislik gibi değil de destekleyici bir şekilde gelmiştir.

Nefes nefese kaldı ve yüzünü tavana doğru eğdi. Bu fırsattan yararlanarak boynunun ince sütununa bir bakış attım. Nabızı dibinde atıyordu ve dilimi tam o noktada gezdirdiğimi hayal ettim.

"Hayır. Pek sayılmaz." Bana baktı. "Geçen gün dükkânda bana yardım ettiğin zaman mı? Oğlum eski sevgilimi görmüş."

Başka bir açıklama yapmadı ama ben parçaları birleştirebildim. Müdahalemi yardımcı olarak gördüğü için rahat bir nefes aldım. Göğsümde garip bir gurur duygusu kabardı ve hemen arkasından koruyucu bir acı geldi.

Ona bakma riskini göze aldım. "İyi misin?"

Ela gözleri benimkileri aradı. "Emin değilim. Sanırım mı? Onu görmedim ama Ben gördüğüne yemin ediyor. Ona inanmak istiyorum ama neden buraya gelsin ki? Sadece bizimle uğraşmak için mi?" İç çekti. "Bilmiyorum. Sadece bu konuda stresliyim. Kapı her açıldığında o geldi diye endişeleniyorum."

Öfke tehlikeli bir şekilde yüzeye yaklaşıyordu. Eski sevgilisi hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama ona çocuk veren bir kadına bu tür bir korku salacak türden bir adamsa, derhal bok listemdeydi.

Bir sürü korkunç adam tanımıştım ama onun eski sevgilisi benimle hiç tanışmamıştı. "Neye benziyor?" Söylemek zorunda kaldım.

Düşünürken yüzü buruştu. "Hımm... sarı saçlar, mavi gözler" -elini kendi başının sadece birkaç santim üzerinde tuttu- "bu boylarda mı? Suratına yumruk atma isteği uyandıran kendini beğenmiş bir havası mı var?"

Son kısımda benden mizahsız bir kahkaha kaçtı. "Bir resim yardımcı olabilir. Böylece herkesin onun burada hoş karşılanmadığını bildiğinden emin olabiliriz."

Kocaman açılmış gözlerinin yeşil ve kahverengisinde kayboldum. "Bunu benim için yapar mısın?"

Başımı salladım. Sloane'u korumak dünyadaki en basit şeymiş gibi geliyordu. "Elbette."

Sloane bir hafta içinde ikinci kez öne doğru fırladı ve kollarını bana dolayarak sarıldı. Yanağını göğsüme bastırırken vücudu benimkine yaslandı.

Bu sefer donup kalmak yerine yer değiştirdim ve ona sarıldım, şampuanının tatlı kokusunu içime çektim ve ciğerlerime işlemesine izin verdim. Ona sarıldığımda yumuşak bedeni benimkinin yanında cüce kalıyordu.

Yavaşça kıpırdandı ve gözlerime bakmak için başını geriye doğru eğdi. Başka tarafa bakamadım. Hava elektrikle uğulduyordu. Kan derimin altında kabardı ve bacaklarımın arasına yerleşti. Kollarım bizi birbirimize bağlarken Sloane'un göğüsleri göğsüme bastırdı. Yumuşak nefesi boynumu gıdıkladı ve gözlerim dudaklarına kaydı.

Kan kulaklarımın arasında uğulduadı ve zaman durdu. Sağ elim sırtını düzleştirip kürek kemiklerinin arasına yerleşti. Sloane'un başı sanki o baştan çıkarıcı, pelüş dudaklarına erişmeme izin veriyormuş gibi eğildi.

Kaslarım esnedi, her santimim kaya gibi sertleşti ve sımsıkı sarıldı. Eğer koparsam, onu yutar ve ikimizi de yakardım.

Umursamaz bir yanımla umursamadı. Açıklayamadığım bir şekilde ona çekilmiştim. Parmak uçları tişörtümün eteğiyle oynadı, tişörtümün üzerinde

kayarak

Bir parmak eteğimin altına indiğinde sırtımdaki deri.

Başımı eğdim, yağmalamaya ve sonuçlarına katlanmaya hazırdım.

Onu daha da yakınımaya çekerken, ofis kapısının sertçe çalınması beni ayağa kaldırdı ve neredeyse Sloane'u benden uzaklaştırıyordu.

Hiç tereddüt etmeden Reina'nın yüzü kapı aralığından içeri girdi. "Abel, ne oluyor? Burada tek başıma boğuluyorum!"

"Evet!" Homurdandım. "Bir dakika."

Reina abartılı bir göz devirmeyle kapıyı kapattı ve Sloane ile beni küçük ofisimin gergin atmosferine hapsetti.

"Abel, ben-" Sloane'un eli sanki araya girmemişiz gibi onun alt dudağına dokundu ve neredeyse gerçekleşecek olan öpücüğü hissedebiliyordu.

Sinirlenerek -ya sözümüzün kesilmesinden ya da Sloane'un beni zayıflatmasından, emin değildim- yanından geçip içki salonuna doğru ilerledim. "Gitmem gerekiyor. Bu gece çok yoğun."

Arkama bakmadan kapıyı açtım ve kendimden ve hissettiğim duygu cümbüşünü ifade edemeyişimden nefret ederek bira fabrikasının önüne doğru yürüdüm.

Dakikalar sonra Sloane görüldü, gülümsemesi yerli yerindeydi, sanki onu arka ofisimde neredeyse parçalamamışım gibi. Eğer Reina sözümüzü kesmeseydi, onu masama çekip çırılçıplak soyduktan sonra sikimi gezegendeki en dar amcığa soktuğumu hayal ederdim.

Başparmağımı ve işaret parmağımı göz çukurlarıma bastırdım ve biri kotumun arkasına devasa bir çadır kurduğumu fark etmeden önce ereksiyonumun geçmesini diledim.

Tanrım, aklımı kaçırıyorum.

Reina yine hareketli bir gece olduğu konusunda haklıydı. Kendimi barın arkasında yorulmak bilmeden çalışırken, biraları doldururken ve küçük kasabamızı tanımlayan esprili şakalaşmalara yabancı kalırken buldum. Canlı atmosfere rağmen, boynumda ve omuzlarımda bir gerilim akıntısı vardı.

Geçmişteki hatalarımın anıları zihnimde istenmeyen bir makara gibi oynuyordu, özellikle de Sloane'un çocukları aklıma geldiğinde. İçimde taşıdığım utanç yeniden su yüzüne çıktı ve sonsuza dek kendi eksikliklerimin damgasını vurduğu tek bir karanlık anla tanımlandığımı fısıldadı.

Kapı açıldı ve Bootsy Sinclair'in tanıdık yüzü içeri girdi. Derin bir sadakati olan basit bir ruha sahip Bootsy, babam için çalışıyordu. Onu tehlikeli yapan masumiyetiydi, çünkü sadakati

Sorgusuz sualsiz ve merakı çoğu zaman Russell King için ince bir casusluk biçimiydi.

"Abel," diye selamladı Bootsy geniş bir sırıtışla, bara doğru yanaşarak. Masum gözleri parlıyordu ama her zaman bilgi almak için etrafı kokladığına dair bir his vardı.

"Bootsy." Selamına başımı sallayarak karşılık verdim. "Bu gece seni buraya getiren nedir?" Ses tonum nötr kalsa da yüzeyin altında kızgınlık kaynıyordu. Babama olan bağlılığı beni rahatsız ediyor, kendi ailemdeki karmaşık dinamikleri sürekli hatırlatıyordu.

"Soğuk bir şeyler içmek için uğrayayım dedim," diye cevap verdi Bootsy, cebinden yere dökülen buruşuk dolarları karıştırırken etrafını saran akıntılardan habersiz görünüyordu. "Her şey nasıl gidiyor?"

"Her zamanki gibi meşgulüm," diye cevap verdim, ona bir bira doldururken. "Nasıl olduğunu bilirsin." Birayı ona doğru uzattım ve parayı elimle salladım. "Benden."

"Minnettarım." Sırtarak başını salladı. Bootsy bir yudum alırken, gözleri her zaman dikkatli bir şekilde bira fabrikasına baktı. Müdavimler sohbete dalmışlardı ve boynumla çenemdeki gerginliğe rağmen ortam rahattı.

Bootsy eğildi, sesi komplocuydu. "Son zamanlarda ilginç bir şey duydun mu Abel?"

Sahte masumiyetine aldanmayarak bir kaşımı kaldırdım. "Her zamanki gibi, Bootsy. Aklında ne var?"

Kıkırdadı, basit tavrı beni sinirlendiren bir kurnazlığı maskeliyordu. "Bilirsin işte, sadece kasaba dedikodularını merak ediyorum. İnsanlar konuşur ve ben de dinlemeyi severim. Aslına bakarsan, insanlar seni bankada gördüklerini söylüyorlar." Yudumladı ve gözleri bardağın üzerinden beni izledi.

Midemde yağlı bir düğüm sıkıştı. Etrafıma bakındım ve Sloane odanın diğer ucundan gözüme çarptı. Masasıyla işini bitirip elinde boş bardaklarla dolu bir tepsiyle bara doğru ilerlerken gözleri kısılmıştı.

Bootsy'nin araştırmasının kontrolsüz kalmasına izin veremezdim. "Sadece normal bir iş.

Son zamanlarda buralarda heyecan verici bir şey yok."

Omuz silkti, görünüşe göre rahatsız olmamıştı. "Sadece işimi yapıyorum, Abel. Bay Abel.

King haberdar olmayı seviyor."

Babamdan bahsedilmesi beni sinirlendirdi ama soğukkanlılığımı korudum. Bira fabrikası, müşterilerinin eklektik karışımıyla, hikayelerin ve

ince ittifaklar. Grudge kadar bölünmüş değildi -Krallar bir tarafta, Sullivanlar diğer tarafta oturuyordu- ama eski alışkanlıklar zor ölüyordu. Bootsy'nin Russell King'e olan sadakatının yaratmaya çalıştığım hassas dengeyi bozmasına izin veremezdim.

Beni şaşırtan bir şekilde, Sloane bara doğru yürüdü ve Bootsy'nin yanına yerleşti. "Hey, sen sahilde mücevher satan adamsın, değil mi?"

Tepsisini bana doğru kaydardım ve bir yandan konuşmalarını dinlerken bir yandan da kirli bardakları hızlıca temizledim.

Bootsy kıkırdayarak bir yudum daha aldı. "Beni yakaladınız, genç bayan." Bootsy yarattıklarıyla gurur duyuyordu ve Sloane da bundan besleniyordu. "O benim."

"Vay canına." Sloane vücuduna öyle bir açı verdi ki Bootsy dikkatini ona verdi ve birkaç dakika önce denediği sondajı tamamen unuttu. "Biliyor musun, basit bir şey hoşuma giderdi. Belki kızım ve benim için uygun bir şey."

"Oh evet. Mükemmel bir şeyim var." Bootsy ceplerini karıştırarak eski makbuzları, sakız paketlerini, kum parçalarını ve çöpleri barın üstüne bıraktı.

Sloane sinsi bir gülümsemeyle baktı ve göz kırptı. Gözle görülür yutkunmamı duymaması bir mucizeydi.

Sloane'un kendisine gösterdiği ilgiye kendini kaptıran Bootsy, kırık deniz kabuklarından ve plastik çöp parçalarına benzeyen şeylerden yapılmış, birbiriyle hiç uyuşmayan iki bileziği havaya kaldırdı.

"Oh!" Sloane yaltaklandı. "Bu mükemmel. Onları ben alacağım."

Bootsy fiyatını söyledi -bana sorarsanız plaj çöpleri için çok fazla- ve Sloane bahşişleriyle bileziklerin parasını ödemek için önlüğünden bir fatura çıkardı.

Bootsy onun ilgisiyle bira fabrikamdaki toprağı kazma nedenini neredeyse unutmuştu.

Sloane'un tepsisini sildim ve barın üzerinden ona doğru ittim. Sadece onun duyabileceği şekilde eğildim. "Bunların sahilde topladığı kırık çöp parçaları olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sloane bileğini hafifçe salladı ve bir çift bilezik kolunda sallanıp parladı. "Bazılarımız başkalarının çöp dediği şeylerde güzellik görebilir. Kırılmış bir şey bile sevebilir."

Omzunu kaldırarak tepsisini almak için barın üzerinden uzandı ve at kuyruğunu sallayarak uzaklaştı.

Gece devam ederken barın talepleri, geçmişteki hatalarımın yankıları ve Sloane'la yaptığı konuşmadan sonra yumuşamış olsa da Bootsy'nin her zamanki dikkatli varlığıyla hokkabazlık yaptım. Onun sarsılmaz desteği bir nebze olsun rahatlatıyordu ama geçmişim tarafından sonsuza dek tanımlanma korkusu sınırlarımda geziniyordu.

Kırık bir şey bile sevinebilir.

Sözleri kafamın içinde dönüp dururken göğsüm sıcak ve gergindi. Bira fabrikası, ilginç cazibesi ve tanıdık yüzleriyle, olasılıkların sığınağı olmaya devam ediyordu. Babamın gölgesinden bağımsız olarak bu bira fabrikasını gerçekten benim yapma hayalim, karşı konulmaz bir kadının bana ödünç verdiği güneş ışığıyla her zamankinden daha parlak bir şekilde yanıyordu.

Buna daha önce hiç inanmamıştım ama içimde küçük bir umut kıvılcımı canlandı.

YEDİ

SLOANE

ÇOK YAKLAŞMIŞTIK. Birkaç santim daha yaklaşırsa ağzı benimkini kaplayacak ve beni yutacaktı; bundan emindim. Abel King bana yumuşak, nazik öpücükler veren bir adam gibi gelmemiştir. Hayır, böyle bir adam alırdı ve ben de vermeye hazır ve istekliydim.

Öğleden sonra güneşinin altında, Sylvie'nin sahilde bana katılmasını beklerken ayak parmaklarımı kuma gömdüm. Beni aramış ve oğlunun etrafta su sıçratması ve bizim de sohbet edebilmemiz için su kenarında buluşmak üzere sözleşmiştik.

En büyük ağabeyi hakkında fanteziler kurduğumu bir şekilde öğrenip öğrenmeyeceğini merak ettiğimde sinirlerim gerildi. Sylvie benden çok daha sessiz ve çekingendi, ama yine de onunla takılmam hakkında söyleyecek çok şeyi olacağını düşünüyorum.

Suya bakarken kendi kendime homurdandım. Adam için çalışıyordum ve bu aşılmaması gereken bir sınırdı.

O zaman neden en başta onunla takılmayı düşünüyordum ki?

Çünkü büyük bir aleti vardı, nedeni buydu.

Bana sarılırken aramızda uzanan sert kütleyi hatırladığımda midem guruldadı. Evet, Abel çok iriydi.

Kolu sırtımdan yukarı kayarak beni daha da yaklaştırdığında, kendimi kaybetmişim. Kahverengi gözleri karardı ve dili dudağının üzerinden kaydığında tek istediğim tadına bakmaktı.

Beni öpmeliydi. O anda patronum ya da arkadaşımın kardeşi olması umurumda değildi. Sadece öpücüğe izin vermekle kalmaz, onu *arzulardım da*.

Onun iri cüssesinin benimkinin üzerine katlanıp beni yumuşak bir şilteye sabitlediğini ve

onun sıcaklığını çaldı. Bu da hiç beklenmedik bir şeydi. Abel *sıcak* koştı -Sadece uzun boylu ve kaslı yakışıklı bir adam gibi değil, sanki derisinin altında gerçek bir lav akıyormuş gibi.

Yaz güneşini içime çektim ve kıyıya vuran suyun sabit ritmini dinledim. Zihnimin, onun kaba ellerinin çıplak bedenimi tırmıklamasının nasıl bir his olabileceğini düşünmesine izin verdim. O kocaman ellerini iyi kullanır mıydı? İyi öpüşüyor muydu?

Lanet olası Reina.

Gerçekte, içki odasında yardıma ihtiyacı olduğu için onu *hiç* suçlamadım. Bir şeyler döndüğünü bildiğı de çok açıktı. Abel'in ofisinde hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışmama rağmen, Reina bana sinsi ve bilmiş gülümsemelerle bakmaya devam etti.

Kahretsin.

Benim neyim vardı böyle? Adam benim yanımda neredeyse tam cümlelerle konuşmuyordu ve konuştuğunda da genellikle sinirli oluyordu. Aslında, çoğu zaman düpedüz kabaydı. Yine de, farklı bir şeyler gördüğüm küçük parıltılar vardı. alışanlarını önemserdi ve bira fabrikasını severdi. Çocuklarıma karşı yumuşak ve nazikti. Sylvie her zaman içinde bir yerlerde yumuşak bir kalbin saklı olduğuna söz verirdi ve bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Sanki onun var olmasını ben istemişim gibi, Sylvie kucağında oğlu August'la yere yığılırken kumlar yanımdan havalandı.

"Hey," diye homurdandı.

Oğlu, kum sarısı saçları ve açık kahverengi gözleriyle Duke ve kendisinin mükemmel bir karışımıydı. Yastık gibi bebek yanakları yavaş yavaş yürümeye başlayan bir ocuğunkilere dönüşüyordu. Sırıttım, kollarımı açtım ve ellerimi kavrayıcı bir hareketle açtım. "Onu buraya ver!"

Sylvie gülümsedi ve oğlunu kollarıma aldı. Açık sarı saçları Sullivan Farms beyzbol şapkasının arkasına sıkıştırılmıştı ve kalın bir dalga halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Kahverengi gözleri şapkanın gölgesinde kalmıştı ama hiç bu kadar mutlu görünmediğini görebiliyordum.

"Ooof." Gus'ın tombul boynuna sokuldum. "Kocaman oluyorsun."

"Değil mi?" Sylvie bir plaj battaniyesi serip Gus için birkaç oyuncak yerleştirirken şöyle dedi. "O bir canavar."

"Hayır," dedim sırtarak yüzüme ahududu üfleyen çocuğa seslenerek. "Belki *sevimli* bir canavar olabilir." Onu sıktım ve Gus at kuyruğunu çekiştirdi.

İkizlerin Gus'ın yaşında olması daha dün gibi geliyordu. Son zamanlarda zaman çok hızlı ilerliyordu. Her zaman büyük bir aile, bir sürü çocuk ve güneş ışığı ve kahkahalarla dolu bir ev istemiştim. Sıcak bir pişmanlık yumağını yuttum, üzücü düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım ve arkadaşşıma odaklandım.

"Peki ya Ben ve Tillie?" Sylvie sordu.

Gus'ı battaniyesinin üzerine yatırdım ve dikkatini çekmek için tığ işi bir denizanası oyuncağını salladım. "Büyükbabam onları balığa götürdü. Birazdan onları bırakacak."

"Bu çok güzel. Bax nasıl?" Büyükbabam Norman Robinson, kasabada Bax olarak bilinirdi - nedenini sormayın.

İçimi çektim. "Bilmiyorum. Üzgün mü? Sıkılmış mı? Bu konuda konuşmuyor." "Erkekler." Sylvie şakacı bir şekilde gözlerini devirdi.

"Kabul etmiyor ama sanırım çiftlik evini özlüyor. Yani, nasıl özlemesin ki? O küçük kulübede ben ve ikizlerle yakın mesafedeyiz. Ayrıca, o orada büyüdü ve şimdi kaybettiğimiz her şeyin yanmış bir hatırlatıcısı." Yanımdaki battaniyeyi elime aldım.

"Soruşturmadan hâlâ bir haber yok mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Yavaş ilerliyor, sanırım." İçimi çektim ve sahilde toplanan turistlere baktım. "Yeniden inşa edebileceğimizi söylediler ama cezai soruşturma tamamlanana kadar sigorta bir şey yapmayacak ve koca bir ev inşa edecek param olmadığını biliyorum. Bira fabrikasında masalara servis yapmak o kadar para kazandırmıyor."

Kuru bir kahkaha attım ama yanımdaki Sylvie kaşlarını çatı. "Keşke yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı."

Omzumu onunkine çarptım ve bardağımdaki sudan bir yudum aldım. "Sen yaptın. Bana ilk etapta bir iş buldun."

"Abel sana nasıl davranıyor? Ona biraz rahatlamasını söyledim."

Neredeyse suyum boğazıma kaçarken göğsümden bir kahkaha fırladı. Bana yan gözle baktı ve ben de boğazımı temizlemek için homurdandım. "O iyiydi. Aslında nazik. Geçen gün Ben Wegman's'ın ortasında sinir krizi geçirdiğinde bana yardım etti."

Kaşlarını çatı. "Zavallı Ben."

"Biliyorum." Ayağım endişeli bir titremeyle oynadı. "Jared'i gördüğünü ve çıldırdığını söyledi."

"Öyle mi yaptı?" O da en az benim kadar şaşırmış ve endişelenmişti. "Gerçekten o olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir omzumu kaldırdım. "Buna inanmak istemiyorum ama ... belki?" Sonunda en iyi arkadaşşıma gerçekte neler olup bittiğini itiraf etmeye karar vermeden önce dudağımla oynadım. "Jared da benimle iletişime geçmeye çalışıyor. Onu sosyal medyadan engellemiştim ama sonra para transferi uygulamamı kullanarak bana bazı kötü mesajlar gönderdi."

"Sloane, çok üzgünüm. Bu gerçekten korkutucu." Kolunu omzuma doladı. Beni bıraktığında sinirli bir hırıltı çıkardı. "Tanrım, ne pislik herif!"

Gerçek küçük bir fısıltıyla ortaya çıkmadan önce yutkundum ve başımı salladım. "Sadece çocuklarımla güvende olmasını istiyorum. Bazen kendimi gerçekten yalnız ve ... hissediyorum. Bilmiyorum, kulübede *maruz kalmış gibi*."

Sylvie kaşlarını çattı. "Bir süre çiftlikte kalman gerekiyor mu? Abel'in yeri gibi bir kale değil ama orada bir sürü insan var ve hepimiz Jared için gözümüzü dört açabiliriz."

Ona doğru eğildim. "Sen en iyisisin, bunu biliyor musun? Şu anda iyi olduğumuzu düşünüyorum. Ama teşekkür ederim."

Sohbetimiz Gus'a ve onun nasıl bir ot gibi büyüdüğüne kaydı. Çok geçmeden Tillie yüzünde portakal şerbeti lekeleriyle koşarak yanımıza geldi ve Ben de onun arkasında sırtıyordu. Onları yüksüz ve kaygısız görmek içimi rahatlatmıştı. Büyükbabam elbette kalmayacaktı ama onu en azından bir süreliğine de olsa dışarıda gördüğüme sevindim.

Gün boyunca bir düşünce kafamı kurcalayıp durdu. Yerde yatıp kulübenin su sızdıran tavanına bakarken gece boyunca aklımdan çıkmadı.

Abel'in evi gibi bir kale değil.

Sylvie bununla ne demek istemişti?

Patronum hakkında çok az şey bilmeme rağmen yine de ona bir ağaç gibi tırmanmak istemem hiç hoşuma gitmiyordu. Evin yarattığı stres, vakıf fonundan gelen paraya erişememek, koruma kararına rağmen Jared'in sürekli manipülatif temasları ve kendimi içine soktuğum bu çukurdan nasıl çıkacağıma dair endişeler bunaltıcıydı.

Sanki sadece emanete erişebilseydim tüm sıkıntılarım rüzgârda uçup gidecekmiş gibi hissediyordum. Orada ne yapacağımı bile bilmediğim kadar çok para vardı. Bu parayla çiftlik evini yeniden inşa edebilir, Jared'in tacizlerine son vermek için uygun bir avukat tutabilir, çocuklara daha fazla yardım edebilirdim. Eski kocamın hayatımı korkuyla kontrol etmesine daha fazla izin veremezdim. Güçlü olmam gerekiyordu.

Sonunda yeniden başlayabilirdik.

Sonra, sanki yıldırım çarpmış gibi, mükemmel çözüm aklıma geldi.
Çılgınca, saçma ve tamamen *uygulanabilirdi*.

Bir enerji patlamasıyla yerden sıçradım ve yatak odasından mutfak masasına doğru parmak uçlarımda yürüdüm. Dizüstü bilgisayarımı çalıştırdıktan sonra banka mutemedinden gelen e-postayı tekrar okudum.

Cevabın tam önümde olduğunu fark ettiğimde bir çılgılık attım.

Tek yapmam gereken huysuz patronumu benimle evlenmeye ikna etmektir.

SEKİZ

ABEL

MEATBALL ve ben bira fabrikasında çalışıyorduk ki, davetsiz misafirin sinsi hareketleri gözüme çarptı. Ayağa kalktım ve boğazım kurudu.

Davetsiz misafir değil.

Sloane'un üzerinde kıvrımlarını saran ve belini kıvrırarak vücudunun yumuşak hatlarını ortaya çıkaran ince, uçuşan bir elbise vardı. Ellerimi ceplerime soktum.

"Merhaba." Dudakları parlak kırmızıya boyanmıştı. Yine. Konuşamadım, bu yüzden sadece baktım.

Köfte döndü ve onu görünce çenesi çözüldü. "Hey, Sloane. N'aber?" Yüzündeki sırıtış, bu zammı ikinci kez sorgulamama neden oldu ve bunun yerine onu oracıkta kovmak istedim.

"Selam, Köfte. Bana patronla bir dakika verebilir misin?" Başını bana doğru salladı ve kanım ısındı.

Köfte ellerini kot pantolonunun üzerine sildi. "Elbette. Sanırım öğle yemeğimi alacağım." Yürürken sırtımı sıvazladı ve beni arkada Sloane ile yalnız bırakırken ona baktım.

Ela gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Söyleyecek söz bulamıyordum. Sonunda homurdanarak "Bugün programda yoksun" diyebildim.

Beyaz gülümsemesi genişledi ve dudaklarından yumuşak bir kahkaha döküldü. "Bunun farkındayım."

"İhtiyacın olan başka bir şey var mı?" Dişlerim birbirine çarptı.

Lütfen bırakmasına izin verme.

"Aslında, evet." Öne doğru hareket edip masama yaslanırken kalçaları sallanıyordu. Kıcı birkaç kâğıdı buruşturdu ve yumruklarım sıkılaştı. "Sana bir iş teklifim var."

Kaşlarım çatıldı. "İş mi?"

"Evet, karşılıklı yarar sağlayan bir iş anlaşması, eğer isterseniz." Başını sallarken dudakları içe doğru kıvrıldı. Bir parmağını kaldırdı. "Ama önce itiraf etmem gerekiyor."

Aklımdan ateşli, kirli Sloane'un görüntüsü geçti. Onu masamın üzerine eğip elbisesini yukarı kaldırdığımda kıcının nasıl görüneceğini mükemmel bir netlikle hayal edebiliyordum. Parmak uçlarım bacaklarının arasında kaybolmadan önce kalçalarının arkasını sıyırabilirdi.

Duruşumu düzelttim ve ona doğru olan manyetik çekimi görmezden geldim.

"Bir süre önce yanlışlıkla sizi telefonda dinledim." Doğrudum, mahremiyetimin ihlali konusunda tartışmaya hazırdım ama beni durdurdu. "Şimdi, sen araya girmeden söyleyeyim, kesinlikle bir kazaydı. Ama babanı satın almak istediğin ama bunu yapamadığınla ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Bunu bilmiyor olabilirsin ama benim param var..." Omuz silkti. "Sayılır."

Gözlerim kısıldı. Bu konuşmanın gittiği yer hoşuma gitmemişi. Bira fabrikasıyla ilgili hedeflerimin gizli kalması gerekiyordu. "Sayılır mı?"

"Babam Kaliforniya'da çok iyi işler yaptı ve vefat ettiğinde o paranın bir kısmı benim için bir vakıf fonuna aktarıldı." Hafifçe alay etti. "Aslında çok para."

"Tamam..."

"Abel's Brewery'ye yatırım yapmak istiyorum." Elleri bir anda genişledi. *Ta-da!* Tamamen Sloane'a özgü bir hareketti. Gülümsememeye çalıştım.

Sözlerinin kafamda dönüp durmasına izin verirken kaşlarım daha da çatıldı. "Yatırım mı?" Bir bit yeniği olmalıydı. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

"Evet." Gülümsedi ve elini köprücük kemiğine götürdü. "Babanı satın alman ve sessiz ortak olarak kalman için gereken parayı ben sağlayacağım. Bira fabrikası hâlâ senin olacak."

Bira fabrikası benim olacak.

Sadece bu düşünce bile içimde bir enerji dalgası yarattı. Yine de işler yolunda gitmiyordu. "Bundan senin çıkarın ne?"

Sloane'un gözleri yana kaydı. "Tröste erişimle ilgili küçük bir sorun var."

Dişlerimi sıktım ve iç çektim. "*Küçük* bir sorun nedir ki?"

"Paraya erişebilmek için *hayatımda önemli bir olay yaşamam gerekiyor.*" Gözleri yuvarlandı ve parmakları nasıl olduğunu vurgulamak için hava tırnakları oluşturdu

Bu özel maddeyi uygunsuz buldu. "Bu evlilik olabilir. Tabii bebek sahibi olmak istemiyorsanız..."

Son kısımda alay etti ama neredeyse boğuluyordum. Sloane'dan bir bebek yapma fikri içimde vahşi bir parçayı çılgına çevirmişti. Benim gibi bir adamın baba olmaya hakkı yoktu ve bu düşünceyi çabucak ayaklar altına aldım. Omuzlarım gerildi.

Sloane'un elleri havaya kalktı. "Şaka yapıyordum." Güldü. "Aman Tanrım, şaka yapıyordum."

Sloane yavaş ve sinsî bir hareketle öne doğru adım attı. Alanımı doldururken gözleri benimkilere kilitlenmişti. Farkındalık derimin altında çatırdadı ve sikim beklentiyle sertleşti. O kadar yakındı ki nefesinin boynuma değdiğini hissedebiliyordum.

Yumruğum yanımda sıkılı kaldı ve Sloane'un kendini sarsakça bir dizine indirmesini izledim.

"Yani..." dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. Abel King, benimle evlenir misin?"

Beynim durakladı, az önce sorduğu soruyu algılamaya çalışıyor ama başaramıyordu. Gergin gülümsemesi titredi.

Sloane gülünç, çekici ve tamamen tehlikeliydi. Kendime geldiğimde bir elimi onun kolunun altına soktum ve kaldırdım. "Kalk lan yerden. Ne yapıyorsun sen?"

Sırıttı ve bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırıp elbisesini düzeltti. "Evlenme teklif ediyorum. Bu benim fikrim, bu yüzden tek dizinin üzerine çökecek kişinin ben olmam gerektiğini düşündüm."

Ona tekrar dokunmamak için kollarımı kavuşturdum. "Bunun bir iş kararı olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi, öyle! İçinde bir yerlerde romantik bir şeyler saklıyor gibi görünüyorsun." Sloane göğsüme dokundu ve bu temas kıyafetlerimi aşır tenime işledi.

Bu çok kötü bir fikir.

"Yok," dedim huysuzca.

"Tamam." Başını salladı ve bira fabrikasının etrafına bakındı. "Not edildi."

Bir an için birbirimize baktık. Ben tam olarak ne önerdiğini düşünürken tek ses ekipmanların uğultusuydu.

Sloane benimle evlenmek istiyordu. Onun gibi bir kadının kendini benim gibi bir adama bağlayacağı bir dünya yoktu, bu imkânsızdı. Yine de, sanki gerçekten bir iş hamlesinden başka bir şey değilmiş gibi teklif ediyordu.

Öfkelendim. "Buna inanmıyorum. Beni tanımıyorsun bile."

"Haklısın, bilmiyorum ve önceden konuşmamız gereken bazı şeyler olduğunu düşünüyorum, ama ... hadi." Büyük bira kazanlarını işaret etti ve kaşlarını kaldırdı. "Bunun *senin* olmasını istemiyor musun?"

Yaptım. Umutsuzca.

Zihinsel olarak bitkin bir halde sandalyeme doğru ilerledim ve iç çekerek zavallı kıcımlı sandalyeme bıraktım. "Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

Sloane, Köfte'nin sandalyesini kavrayıp benimkine doğru sürüklerken topuklarını beton zemine vurarak boğuk bir çığlık attı. Bana dönük oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Çıplak kalçasını tam olarak görmeme rağmen gözlerim yüzüne sabitlenmişti.

"Sorularım var." Sloane ellerini kucığında birleştirdi.

"Dizlerinin üzerine çöktün ve *şimdi* soruların mı var?" Kollarımı kavuşturdum.

Omuzları dramatik bir şekilde çöktü. "Bu bir *jestti*. Ama evet, sorularım var." Sloane elbisesinin cebinden küçük, katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Parmakları kâğıdı yavaşça açarken bana baktı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Hazırlıklı gelmişsin."

"Teşekkür ederim." Bunu bir iltifat olarak söylememiştim ama onun tatlı doğası ses tonumdaki sertliği fark etmemiş gibiydi. "İlk şartım... *eğer* bu iş anlaşmasını ilerletirsek, hapsedilmenin detaylarını bilmem gerekiyor - burnumu sokmak için değil, kimseye söylemeyeceğim, ama kendi güvenliğim için."

Azı dişlerim birbirine çarptı. Sloane'un gözlerinin içine bakıp yaptığım şeyi itiraf edebileceğimden emin değildim. Bilseydi kesinlikle burada kalmazdı.

Sessizliğime rağmen devam etti. "Ayrıca, boşandıktan sonra herhangi bir ek paraya erişmeni engelleyen bir evlilik öncesi anlaşmamız olacak."

Kaşlarını aşağı doğru kıvrıldı. "Boşandı mı?"

Başını salladı. "Evet... evli kalacak değiliz ya." Küçümseyen kahkahası kaburgalarımın bir örs gibi indi. "Parayı aldığımızda ve her şey yoluna girdiğinde benden kurtulmuş olacaksın. Satış tamamlanana ve büyükbabamın çiftlik evinin inşaatı başlayana kadar yasal olarak evli kalacağız."

Başparmağımı ve işaret parmağımı göz çukurlarıma bastırdım. Sloane evlilik fikrini olabilecek en basit ve duygusuz şekilde sunuyordu.

Neredeyse mantıklı.

Yine de bir şeyler ters gidiyordu. Söylemiyordu ama bunun olmasını istemesinin paradan başka nedenleri de vardı. Sadece henüz ne olduğunu bilmiyordum.

Sandalye ağırlığının altında gıcırdadı. "Bunu düşünebilir miyim yoksa bu tek seferlik bir teklif mi?"

Yüzünde muzaffer bir ifadeyle ayağa kalktı. "Bunu düşünebilirsin ama haklı olduğumu biliyorsun. Bu işe yarayacak."

Ayağa kalktım, hâlâ konuşmanın etkisindeydim.

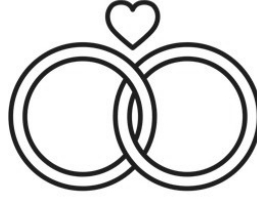
Sloane bir adım öne çıktı ve elini göğsüme dayadı.

Kalbim küt küt atıyordu ve fark etmemesi için dua ediyordum.

Gülümsedi ve midem bulandı. "Şimdiye kadar sahip o l d u ğ u n en iyi eş olacağım."

Demleme ekipmanının etrafından dolaşp koridorda kaybolurken beni ağzı a ç ı k ve bakakalmış bir halde bıraktı.

DOKUZ

SLOANE

Kahretsin, başardım.

Abel'a evlenme teklif etmiştim ve o da hayır dememişti.

Hayır dememişti.

Telefonumdaki arama motoruna "*Bir vakıf fonu için sahte evlilik yapmak dolandırıcılık sayılır mı?*" diye yazarken içimden tek bir düşünce geçti. Karşıma göçmenlik yasalarıyla ilgili sadece birkaç makale çıktığında rahat bir nefes aldım.

Her ihtimale karşı arama geçmişimi de temizledim.

Yaz güneşi altında Ana Cadde'de yürürken zihinsel olarak kendime beşlik çaktım.

Kızım, sen halledersin. İkimiz de ihtiyacımız olanı alıyoruz. Ayrıca, babam senin girişimci ruhunla gurur duyardı. Kağıt üzerinde evli olacaksınız ama kimsenin bilmesine bile gerek yok.

Arkadaşım Sylvie'yi düşündüğümde içimi küçük bir suçluluk duygusu kapladı. Muhtemelen kardeşiyle evlendiğim ve bunu ona söyleme zahmetine girmedığım için incinecekti... bu sadece bir iş anlaşması olsa bile.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. *Belki bir kişiye söylemek o kadar da kötü olmazdı . . .*

Kaldırımında yanlarından geçtiğim insanların kibar gülümsemelerine ve dostça el sallamalarına karşılık verdim.

Outtatowner'da yaşadığım süre boyunca, kasaba sakinlerinin ve hafta sonlarını ve yaz aylarını bu küçük sahil kasabasında geçiren turistlerin yüzlerini tanımada daha iyi olmaya başlamıştım. Turistlerin gözlerinde, sanki yükselen kum tepeleri ve berrak Michigan suları karşısında büyülenmiş gibi heyecanlı bir parıltı vardı.

Kasabalılar manzarayı hâlâ takdir ediyor ama daha çok sessiz bir saygı duyuyorlardı. Kumlu toprak ve kıyı esintisi daha çok nefeslerinin sabit uğultusu ya da göğüslerinin gümbürtüsü gibiydi - her zaman güvenilir ve her zaman oradaydı.

Üç ilçenin en iyi pastanesi ve Outtatowner'ın yerel dedikodu noktası olan Sugar Bowl'un önünden geçip büyük ön pencereden baktığımda Sylvie'nin çalıştığını görmedim. İçimden küçük bir rahatlama hissi geçti. En iyi arkadaşşıma, hayatımı yeniden düzene sokmak için onun gizemli kardeşiyle evlenmeyi düşündüğüm haberini vermek için daha iyi bir zaman bulabilirdim.

Abel ve ben henüz kesin bir karar vermemiştik, bu yüzden konuşmanın başka bir güne kalabileceğinden emindim. Sugar Bowl kuyruğu neredeyse ön kapıdan dışarı çıkarken, caddenin karşısındaki köşeye yakın küçük kafeye baktım. Kahve o kadar iyi değildi ve hamur işleri neredeyse her zaman bayattı.

Kararsızlıkla homurdanıyordum ki bir hareket gözüme çarptı.

Yolun aşağısında, plaj yönünde, güneş gözlüklü bir adam duruyordu. Bir bileğini rahatça diğerinin üzerine atmış, ışık direğine yaslanmıştı ... ama sıradan bir adam değildi.

Ve bana doğru bakıyordu.

Ben'in Jared'i Wegman's Grocer'da gördüğüne dair şüpheler buharlaştı. İşte oradaydı, kalabalık bir kaldırımın ortasında durmuş bana bakıyordu. Yüzümdeki kan çekildi ve dizlerim titredi. Dilim kalınlaştı ve yağlandı. Zorlukla yutkunabiliyordum ve boğazımda talaş birikmiş gibi hissediyordum.

Outtatowner ile aramızdaki bağ o kadar zayıftı ki bizi bulmanın imkansız olacağını düşünmüştüm. Aslında büyükbabam, babamın ikinci karısının babasıydı. Çocukken tanıdığım dede figürüydü ama teknik olarak kan bağımız bile yoktu. Kaliforniya'dan kaçtığımda büyükbabamın soyadını alıp onun yanına taşınmak beni rahatlatmıştı.

Yangının kundaklama olduğuna karar verildikten sonra, gerçekten kaçmış olduğuma dair şüphelerim daha gerçekçi hale geldi. Belki bizi bulabilirdi. Outtatowner gibi bir yerin bizim için güvenli olmayacağına inanmak istememiştim.

Dünya etrafımda daralırken kalbim sıkıştı. Nefeslerim ciğerlerime girip çıkıyordu ve korkudan hareket edemiyordum.

"Sloane, değil mi?" Arkamdan gelen sözcükleri zar zor fark ettim ama onlara doğru göz kırptım. "Hey, sen iyi misin? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Royal King dövme dükkânının kapısını açık tutarak bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Ne?" Zayıfça cevap verdim.

Jared'in durduğu yere doğru döndüm ama o gitmişti. Elektrik direğinin yanında ondan hiçbir iz yoktu. Panik içinde sokağa bir aşağı bir yukarı baktım.

Orada olduğunu biliyorum. Onu kendi gözlerimle gördüm.

"İyi olduğuna emin misin?" Royal'in sesi endişeli ve biraz da sinirliydi.

Cevap vermeye çalıştım ama kelimeler sessiz ve zayıf bir mırıltı halinde döküldü. "Elbette. Bilmiyorum. Sanırım öyle."

"Abe'i arıyorum."

"Hayır! Yapma." Onu durdurmak için döndüm ama Royal çoktan dövme dükkânına girmişti. Tezgâhın arkasında, cep telefonu ile konuşurken yüzü çatılmıştı.

Harika.

İçimi çektim ve burnumun kenarını sıktım. Onu gördüğümü biliyorum, değil mi?

Gözlerimi ovuşturdum, zihnim bana oyun mu oynuyordu ve gördüğüm sadece benzer bir turist miydi yoksa gerçekten Jared miydi ve kendi kasabamda benimle alay mı ediyordu emin değildim.

King Tattoo'nun cam kapısının zili, Royal kapıyı tekrar itip açtığı anda tıkırdadı. "Hey, içeri gel ve bir bardak su iç. Bugün dışarısı biraz sıcak."

Hâlâ sersemlemiş bir halde Royal'in emirlerine uyarak King Tattoo'ya girdim ve kendimi bekleme alanındaki pelüş deri koltuklardan birine bıraktım. Bir süre sonra Royal ellerime soğuk bir bardak su tutuşturdu.

Bir yudum aldım ve bardağın kenarından onu değerlendirdim. Tüm Kral erkeklerinin olduğu gibi uzun boylu ve yapılıydı ama Habil'in lezzetli bir şekilde kalın ve iri, JP'nin ise zayıf ve uzun bacaklı olduğu yerde Royal'in çarpıcı bir duruşu vardı.

Gömleğinin yakasından dışarı taşan ve kollarını parmak eklemlerine kadar boydan boya kat eden renkli dövmeler ona ayrı bir hava katarken, rengarenk ve rastgele gibi görünen dövmeler eğlenceli ve tuhaf bir dokunuşun ipuçlarını veriyordu.

GörünüŖe göre tüm Kral adamları da yürüyen çeliŖkilerdir. Habil'in hem karanlık ve düşünceli hem de yumuŖak ve nazik bir havaya sahip olmasının tek sonucu buydu.

Zil cam kapıya çarptığında irkildim, sonra bu kadar ürkek olduğum için kendime güldüm.

"Neler oluyor?" Abel'in sesi gür ve talepkârды. Muhtemelen bu kadar hoşuma gitmemeliydi.

"Bilmiyorum dostum," diye cevap verdi Royal. "Masadan başımı kaldırdığımda senin kızın kaldırımın ortasında bayılmak üzereymiş gibi göründüğünü gördüm."

"Ben onun sevgilisi değilim." "O benim kız arkadaşım değil."

Seslerimiz birbirine karıştı ve sıcaklık yanaklarımı kavurdu. "Her neyse." Royal işine dönmenden önce ellerini kaldırdı.

İki ağır adımda Abel önümde yükseliyordu. Gözlerim yavaşça onunkilerle buluşmak için kalktı, ama kızgın, sinirli bir yüzle karşılaşmak yerine, yüz hatları yumuŖak ve endişeliydi.

Abel çömeldi, devasa gövdesini benimle göz hizasında olacak şekilde katladı. Eli dizime hafifçe inecekmiş gibi uzandı, ama onu geri çekti.

"İyi misin? Ne oldu?" Sesi yumuŖak ve sessizdi, sadece benim için.

Gözlerim onunkileri aradı, herhangi bir yargılama ya da kızgınlık belirtisi aradım ama bulamadım. Dudağımla oynadım, ne kadarını açıklayacağımdan emin değildim. Dağınık, paranoyak bir deli olduğumu düşünmesini istemiyordum, oysa aslında tam olarak böyle hissediyordum.

"Emin değilim." Gözlerim tekrar onunkilere kaydı ama koyu kahverengi gözlerinin yoğunluğundan hemen uzaklaştım. "Birini gördüğümü sandım ve bilmiyorum." Sertçe yutkundum. "Beni sarstı."

"Ben'le aynı mı?" Gözlerim ona kaydı. Üç kelimeyle beni anladığını ve bana inandığını ifade etti.

Boğazımın arkasında oluşan duygu yumağını yuttum ve yeni bir gözyaşının içinden başımı salladım.

"Seni eve götürmeme izin verir misin?"

Gülmeye ve durumu hafifletmeye çalıştım, ama sadece zayıf bir nefes olarak çıktı. "Tamam, tabii."

Kendimi koltuktan kaldırdım, tek bir dokunuş riskinden kaçınmak için Abel'dan uzaklaştım. Onun sıcak, koruyucu kucağına tek bir dokunuşla onun içinde eriyebileceğimden endişeleniyordum.

Dövme salonundan çıkarken Abel, Royal'e başını salladı ve üç parmakla sessiz bir selam verdi. Öğleden sonra güneşine doğru dört adım attığımda endişe ve panik göğsümde sıkıştı.

Aklım karıştı.

Büyükbabam Ben ve Tillie'yi öğleden sonra kütüphane kampına bırakmadan önce balık tutmaya götürmüştü. İstedğim her şeyi yapabileceğim özgür bir öğleden sonra olması gereken şey birdenbire tam bir karmaşaya dönüşmüştü.

Eğer o gerçekten Jared'se ve burada olduğumu biliyorsa, nerede yaşadığımı bildiğine dair korkularımı doğruluyordu, bu da kulübede yalnız olacağım anlamına geliyordu. Kendime mantıksız olduğumu söylediğim tüm korkularımın gerçek olduğunu fark etmek beni yıktı.

Adımlarım Habil'in yanında duraksadı. "Hey, ne var biliyor musun?" İlerlememizi durdurmak için ön kolunu kavradım. Kasları elimin altında dalgalandı ve onu geri çektim. "Gerçekten kendimi ... bilmiyorum. Şu anda kulübede rahat değilim."

Abel bana bazen yaptığı gibi baktı, sanki çözmek için kışını yırttığı bir gizemmişim gibi.

Aslında beni anlamak o kadar da zor değildi. Korkudan aklını kaçırmış, çaresiz ve gidecek güvenli bir yeri olmayan bekâr bir anneydim.

"Benim evime ne dersin? Sessizdir ve orada kimse seni rahatsız etmez. Hazır olduğunda seni geri getirebilirim." Çakıllı sesinin *benim yerim* kelimelerinin üzerinde yuvarlanma şekli, karıncalanmaların doğrudan klitorisime uğultu göndermesine neden oldu, ancak anında rahatlama sistemimi sular altında bıraktı.

Bu çok kötü bir fikir.

"Çok isterim. Teşekkürler." Rahatlayarak ona yumuşak, minnettar bir gülümseme verdim. "İkizler kütüphanede bir günlük programdalar. Onları kontrol etmek için kısa bir mesaj göndereceğim."

Abel başını sertçe sallayarak çenesini eğdi. "Tamam. Kamyonum bu tarafta."

Yolun aşağısında, küçük bir kamu alanına park etmiş olan gri kamyonunu işaret etti. Abel başka bir şey söylemeden yolcu kapısını açtı ve ben de koşarak içeri girdim. Kaputun etrafında hareket ederken onu izledim ve topraksı erkeksi kokusunu ciğerlerime çektim.

Kamyonetinin kabinini dolduran limon ve yağlı deri, her şeyi Abel yapıyordu.

Arkadaşım Emily'ye hızlıca bir mesaj attım; kendisi kütüphanenin baş kütüphanecisiydi ve ikizlerin harika vakit geçirdiğine dair beni temin etti. Sadece bir an tereddüt ettim, ona eski sevgilimle görüştüğümü söylemeli miyim emin değildim. Bunun yerine, onları büyükbabam ya da benden başka kimsenin almaması gerektiği konusunda ısrar ettim. Onun verdiği güvenceyle tatmin olmuş bir şekilde kamyonetin yolcu koltuğuna yaslandım.

Abel motoru çevirdi ve sürmeye başladı. Vites değiştirirken kollarındaki kasların dalgalanışını izledim. "Düz vites, ha?"

Tek tepkisi bir homurtu oldu ama dirseğimi cama dayayıp başımı ona bakmaya devam edecek şekilde destekledim ve daha fazlasını söylemesi için onu cesaretlendirdim.

Değerlendirmemin altında, sonunda iç çekti ve gözlerini devirdi. "Düz vitesi seviyorum. Sürüş sırasında sizi aktif ve uyanık tutuyor."

Çenemi kaşıdım ve başımı salladım. "Mantıklı. Dürüst olmak gerekirse, araba kullanıp kullanmadığını bilmiyordum. Seni her yerde yürürken görüyorum."

Sürücü koltuğunda rahatsız bir şekilde kayarken çenesindeki kaslar esnedi. "Mecbur kalmadıkça araba kullanmayı sevmiyorum."

Farkına vardım. Bugün gelmek zorundaydı çünkü beni kurtarmak için çağırılmıştı.

Sertçe yutkundum. "Minnettarım, gerçekten. İyi olacağıma eminim ama"- omuz silktim, gerçeğe eğildim-"Sanırım bazen biraz kurtarılmaya ihtiyacım oluyor."

Abel'in uzun bir yan bakışını yakaladım. "Sanırım öyle."

Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdürdük. Abel'in evi Outtatowner'ın merkezinden sadece birkaç blok ötede, arabayla kısa bir mesafedeydi. Uzun araba yolu ağaçlarla kaplıydı, yolun ve komşu evlerin görüntüsünü gizliyordu. Arazi güzel, bakımlı bir çimenliğe açılıyordu.

Ağaçlar çimenlikte yer alıyordu ama çoğu arazinin kenarlarında sıralanmıştı. Profesyonelce bakımlı çiçek tarhlarının etrafında yemyeşil çimler büyümüştü. Araba yolunun sonunda, neredeyse bir masal kitabındaki kulübeye benzeyen çiftlik tarzı bir ev duruyordu.

Evin dış cephesi beyaz tahta ve çıtalardan oluşuyordu ve bir tarafı çevreleyen bir ön verandası vardı. Abel'in kamyonetinden indim, evin güzelliği karşısında hayrete düşmüştüm.

Orası daha sessizdi, ağaçlar yoldan gelen her türlü gürültüyü tamponluyordu. Kıyıda gelen bir esinti, arazisini kaplayan devasa meşelerin yapraklarını hafifçe sallıyordu.

Kıyı havasını derin derin içime çektim ve ciğerlerimde tuttum. Yüzümü yukarı kaldırarak yaz güneşinin yanaklarımı ısıtmasına izin verdim.

Nefes verirken korku ve endişe yavaşça kayboldu.

Sylvie'nin kale derken kastettiğı buydu. Güvenlik.

Gözlerimi açtığımda Abel bana bakıyordu ve bakışlarımı kaçırırken kirpiklerim aşağı indi. "Biraz saklanmama izin verdiğin için teşekkürler. Abel, bu-" Derin bir nefes aldım ve gülümseyerek mülkünü takdir ettim. "Bu çok büyüleyici."

Verdiği tek yanıt sıkı ve düz bir baş sallama oldu.

Belli ki övgülerimden rahatsız olmuştu ama evinin ne kadar güzel olduğunu bilmeyi hak ediyordu. "Büyük turu alabilir miyim?" Ortamı yumuşatmayı umarak sordum.

Habil arkasına uzandı ve kafatasının tabanını kaşıdı. "Elbette."

Kolumu onun koluna doladım ve geri ekilmeyince ona gülümsedim ve yolu göstermesine izin verdim.

Burada bir şey yok.

ON

ABEL

Sloane'un kolu benimkine dolanmışken odaklanamıyordum. Evimin ön kapısının kilidini açıp içeri girmesini işaret ettiğimde onun sıcak, rahatlatıcı kokusu yükselip burnuma doldu.

Benim alanımda bir kadının olması garipti. Sekize sekiz bir hücrede kilitli kaldığım kadar çok zaman geçirdiğinizde, çevrenizi takdir etmeyi öğreniyorsunuz. Evim benim sığınağımdı ve geri döndüğümde onu eksiksiz hissettirmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Çiftlik, Michigan kışlarının artık kendilerine uygun olmadığına karar veren emekli bir çiftten aile parasıyla satın alınmıştı. Geride bıraktıkları birkaç eski parçayı saklamıştım.

Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, ince, karamsar tonları ve temiz çizgileri tercih ettim. İçeri girdiğimizde Sloane'un kolumdaki tutuşu sıkılaştı. "Oh! Abel,

Bu muhteşem!"

Üstü kapalı ön verandadan, arka taraftaki mutfak ve yemek odasına açık olan büyük odanın tonozlu tavanına girdik.

Sloane ellerini göğsünün önünde kavuşturdu. "İçeri girebilir miyim?"

Sevimli kibarlığından etkilenerек gülümsedim ve başımı salladım. "Etrafına bak."

Sloane evin kalbine doğru yürürken bir duvar boyunca uzanan taş ocağa bakıp gülümsedi.

Kanepenin yanındaki sehpayı işaret etti. "Bu mobilyaya bayıldım. Çok modern ama vintage bir havası var."

Başımı salladım. Tam da istediğim şey buydu. "Bunları kardeşim Whip yaptı. İtfaiyeden izinli olduğu günlerde biraz marangozluk yapar."

"Onunla tanıştım. Emily'yi çok mutlu ediyor. Gerçi gizli yetenekleri olduğunu fark etmemiştim." Güzel ela gözleri irileşti ve kaşları havalandı. "Seninkinin ne olduğunu merak ediyorum."

Omuz silktim. "Gerçekten bir tane yok."

Şakacı bir şekilde kükredi. "Bundan şüpheliyim."

Sırtımdaki sıcaklık cızırdadı. Pratikten uzak olabilirdim ama farklı koşullar altında Sloane'a göstermekten çekinmeyeceğim birkaç şey vardı. Birinin yetenek olarak görebileceği şeyler - en azından daha önce kimse şikâyet etmemişti.

Sloane evimin derinliklerine doğru ilerlerken onu izledim. Mutfak da açık bir konseptti, yükseltilmiş bar üstü oturma yeri, makul büyüklükte bir mutfak adası ve yemek yeme alanından arka bahçeye açılan kapılar vardı.

Eve pencereler eklemek ilk projelerimden biriydi; hiçbir zaman kendimi kilitlenmiş, boğulmuş hissetmek istemedim. Nefes alabildiğimi hissetmek için pencerelerin sağladığı açıklığa ihtiyacım vardı.

Sağında kalan yatak odaları ve banyolara giden bir koridor vardı. Beklentiyle kaşlarını kaldırdı.

Başımı salladım ve omuz silktim. "Devam et."

Sevinçli bir gıcırtyla koridordan aşağıya indi. Evin geri kalanında iki yedek yatak odası ve bir ana süit vardı. Sloane'un odaların içine bakmak isteyip istemeyeceğini merak ederek gerildim. Kan basıncım onu yatak odamda görmeye dayanamazdı, bundan kesinlikle emindim.

Neyse ki koridorda hızlı bir yürüyüş yaptı ve dışarıya açılan yemek alanına geri döndü.

Bir elini kaldırdı ve Fransız tarzı kapıları işaret etti. "Dışarıda ne var?"

Kapılardan birini açtım ve elimle işaret ettim. "Sadece arka verandam ve bahçe yataklarım var. Burada birkaç yükseltilmiş yatağım var ve daha arkada da birkaç toprak altı bahçem var." Kendimi aptal gibi hissederek ellerimi ceplerime soktum. "Bira tariflerini denemeyi seviyorum. Eğer her şeyi berbat edeksem malzemeleri yetiştirmek mali açıdan daha mantıklı."

Gözleri sevinçle parlıyordu. "Ne kadar da evcilsiniz Bay King."

Dişlerimi sıktım. "Abel."

"Evet, patron." Aktif olarak lavanta, şerbetçiotu, otlar ve üzerinde oynamak istediğim bir dizi başka malzemenin yetiştirildiği bahçelere daha yakından bakmak için yanımdan geçip gitti.

Kanım uğuladı ve vücutum onu takip etmek için kaşındı. Bunun yerine, olduğum yerde sabit kaldım. Eğer onunla ilgili bitmek bilmeyen düşüncelerimi kontrol edemezsem, bedenimi irade gücümle kontrol edecektim.

Eli lavanta bitkisinin yeşil ve mor uçlarına değdi. Evin arka tarafına doğru bakarken durakladı ve işaret etti. "Bu da ne böyle?"

Neye baktığını görmek için kendimi açtım. Evimin arka tarafındaki ana banyo, Fransız tarzı başka bir kapıdan dışarıya açılıyordu. Camın arkasından tertemiz bir küvet görünüyordu.

"Bu, uh" Neden aniden gergin hissettiğimi anlayamadım. "Benim banyom."

Sloane eve doğru adım attı ve camdan bakmak için gözlerini kavuşturdu. "Bu bir banyo değil, bu bir rüyanın gerçekleşmesi. Abel, çok güzel!"

Küçük bir gülümseme ağzının kenarını çekiştirerek yanaklarındaki gamzeleri derinleştirdi.

Gözlerini kısarak bana döndü. "Sen buna sığıyor musun ki?"

Duruşumu düzelttim. "İdare ediyorum."

Dudaklarını büzdü. Gözleri bedenimde gezindi ve yumuşak, küçük bir *huh sesi* çıktı. Meydan okumaktan çekinecek biri olmadığım için bakışlarını üzerimde tuttum. Karşımdaki kadın neşeli, meraklı ve tam bir baş belasıydı.

Bir saat önce diz çöküp evlenme teklif etmişti. Ben de neredeyse evet diyecektim.

Gözlerim yüzünden boynuna doğru kaydı. Elbisesinin yakasından görünen yumuşak teni beni baştan çıkarırken kalbim küt küt atıyordu.

Tanrım, birinin boynu bu kadar baştan çıkarıcıysa uzun zaman olmuştur.

Bu minyon kadının dünyamı alt üst etmesinden başka bir şeye odaklanmam gerekiyordu. "Peki bugün ne oldu?"

Sloane'un yüzü düştü.

Gerçekten pürüzsüz, pislik.

Boğazını hafifçe temizledi ve arka verandanın merdivenlerinin en üst basamağına oturmadan önce yükseltilmiş bahçe yataklarının etrafından dolandı.

Yanındaki alanı okşadı ve ben de oturdum ama aramızda bolca boşluk bıraktım.

"Ben ve Tillie'nin babası -eski eşim- arasında işlevsel bir ortak ebeveynlik ilişkisi olduğunu söyleyemeyiz. Aslında hiç bir ilişkimiz yok." İçini çekti ve benim sessizliğim ona devam etmesi için yer açtı. "İkizlerim olduğunda sadece yirmi iki yaşındaydım. Hamile olduğumu öğrendikten sonra ne yapacağımızı bilemedik ve evlenmeye karar verdik. Başından beri tam bir kabustu. Jared büyümekle ilgilenmiyordu. Çok karanlık insanlarla takılıyor, parti yapmayı ve ufak tefek uyuşturucular kullanmayı seviyordu. Babam ve üvey annem onunla evlenmemem için bana yalvardılar ama ben gururluydum ve aşık olduğumu düşünüyordum. Bebek sahibi olmanın bazı şeyleri değiştireceğini ummuştum. Evet," diye alay etti, "değişti ama beklediğim gibi değil. Kendi çocuklarını kıskanıyordu. İşler manipülatif ve korkutucu bir hal aldı ama ben yine de katlandım. Bir keresinde, çok fazla parti yaptıktan sonra eve geldi ve kavga çıkardı. Yine. Bu sefer Ben'i tutarken beni itti ve neredeyse onu düşürüyordum. İşler kızıştı, bir sürü bağırış çağırış oldu. Komşu bizi duyunca polisi aradı ve ertesi gün bir hakime koruma kararı aldırđım ve boşanma davası açtım."

Öfke içimde fokurduyordu. Öfkemi kontrol altına almayı öğrenmiştim ama birinin Sloane'a elini sürdüğü düşüncesi bile beni nefretle doldurmuştu. Geriye doğru saydım, derin nefes almaya çalıştım, kafamın içinde süren savaşa rağmen devam etmesine izin vermek için her şeyi yaptım.

"Boşanma anlaşmalı olarak gerçekleşti - o gelmeye bile tenezzül etmedi - ve velayet bana verildi. Nafaka bile istemedim. Sadece ortadan kaybolmak istedim. Yine de bir şeyler deneyebileceğinden endişeleniyordum, bu yüzden büyükbabama ulaştım ve ondan kalacak bir yer istedim. Ama geçen yıl büyükbabamın evi yandı."

Fırtına bulutları kafamın içinde gürledi. "O olduğunu düşünüyorsun." Sıcak ela gözleri beni yerimde tuttu.

"Kundaklama olduğuna karar verildi."

Bir elimle enseme ovuşturdum. "Tanrım. Ve sen onu bugün mü gördün? Polisi aramalısın, Sloane."

"Biliyorum." Bir çiviye eline aldı. "Ben onu gördüğünü düşündükten sonra bir rapor hazırladım. Tekrar arayacağım."

Adalet sistemi ve onun birçok boşluğu hakkında kendi hislerim vardı ama onu ve çocukları korumak için yapabilecekleri bir şey olmalıydı.

Karşılıklı fayda sağlayan bir iş anlaşması.

Sloane'un daha önceki sözleri zihnimde yankılandı. Karşımdaki kadın ipin ucundaydı ve sadece kendini kurtarmak yerine, ikimize de yardım etmenin bir yolunu bulmuştu. Belki de kendi borcumu ödeyebileceğim düşüncesi

eski sevgilisine yardım ederek pazarlık payını almak kafamda dönüp duruyordu.

"Tekrar yapar mısın?" İhtiyatla sordum. "Evlenmek mi?"

Derin bir nefes alıp verdi. "Büyükbabamın evini onarabileceğim anlamına geliyorsa? Kendim ve çocuklar için güvenli bir yer olacaksa? Kesinlikle. Şu anda vakıf fonuna erişebilmemin tek yolu evlenmek. Bunu yapmama yardım edersen, bira fabrikasına yatırım yapmak en azından yapabileceğim şey olur."

Söylemem gerekenler üzerinde çalışırken duygularım düşüncelerimi ezip geçiyordu. "Peki çiftlik evi yeniden inşa edilirken nerede kalacaksın?"

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Büyükbabamın kulübesinde kalıyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Peki ya eski sevgilin? Bir güvenlik sistemi var mı? Bir şey olursa yardımın ulaştığından emin olmak için bir şey mi?"

Sloane alay etti. "Hayır Abel, büyükbabamın *av kulübesinde* güvenlik sistemi yok. Bakın, ideal olmadığını biliyorum ama tek yol bu-"

"Hayır," diye bağırdım.

Sanki ona tokat atmışım gibi gözlerini kocaman açarak geri çekildi. Duygularımı yatıştırdım ve tekrar denedim. "Hayır, tek yol bu değil."

İçimi çektim ve avuçlarımı birbirine sürttüm. "Eğer bunu yaparsak - evlenirsek- o zaman karımın, potansiyel olarak tehlikeli eski kocası kasabada dolaşırken köhne bir kulübede kalmasına izin vermeyeceğim. Bu bana göre değil."

Karım.

Göğsüm sıkışmıştı. Kelimeler istemeden ağzımdan çıkmıştı ama artık orada olduklarına göre havada asılı kalmalarına izin verdim.

Kaşlarının arasında küçük bir çatık oluştu. "Ne öneriyorsun?"

Burada mı kalalım?"

Sanki kendi alanımı onunla ve çocuklarla paylaşmak dünyanın en basit çözümümüştü ve hayatımı tamamen değiştirmeyecekmiş gibi omuz silktim. "Bir sürü oda var."

Bana düz bir bakış attı. "Üç yatak odası var."

Yutkundum. "Ben kanepede yatarım."

Sloane ne teklif ettiğimi düşünürken dudağını dişledi. "Hepimizin üst üste olmasının büyükbabam için zor olduğunu biliyorum. Şehrin öbür ucunda olmamız onun evden biraz uzaklaşmasına da yardımcı olur."

Belki?" Mülkümün etrafına baktı ve iç geçirdi. "Burası güvende hissettiriyor."

Gerçekten evlenmeyi düşünüyor olabileceğimiz gerçeği bana bir ton tuğla gibi çarptı. İçim burkuldu. Babamın, bira fabrikasındaki hissesini satın almakla ilgilendiğimi ve Sloane sayesinde bunu yapabilecek imkânlara sahip olduğumu duyduğunda çok mutsuz olacağı çok gerçek bir olasılık haline geliyordu.

Sloane daha yakına eğildi. "Ne düşünüyorsun? Kulaklarından çıkan dumanı neredeyse görebiliyorum."

Ona baktım ve iç çektim. "Aslında babam. Eğer bu evliliğin gayrimeşru olduğundan şüphelenseydi, muhtemelen bunu durdurmak için elinden geleni yapardı. Kontrol edemediği şeylerden hoşlanmaz."

Anlayışla başını salladı. "O zaman sahte olmayacak. Evlilik çok daha gerçek olur. *Duyguların* gerçek olmadığını bilmek zorunda değil."

Ama ya öyleyse?

Bu yanlış düşünce avuç içlerimi terletti.

Duygularımı bastırdım ve başımı salladım. "Eğer gerçek olduğunu düşünüyorsa, bunu yapabilir. İtibarıma yardım edecek her şey onun gözünde iyi olacaktır. Ve eğer buraya taşınırsan, bir taşla iki kuş vurmuş olursun. Eski karın seninle uğraşamaz ve babam da bu evliliğin meşru olduğuna inanır."

Zihnindeki senaryoyu tekrar oynuyormuş gibi mırıldandı. "Ne olduğunu bilmem gerekiyor. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Hapsedilmemden bahsettiğini biliyordum. Onu suçlamadım. Tek bildiği hapishanede yatmış olduğumdu ve biz burada evlenme fikrini tartışıyorduk.

Doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak başımı eğdiğimde saniyeler geçip gitti.

Utanç içimde kalın, boğucu dalgalar halinde akıyordu. Etrafımızdaki hava kalınlaştı ve kalbim dörtlüğe koştu. Cevapları hak ettiğini biliyordum ama nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Sondan başlamaya karar verdim. "Bir çocuğu öldürdüm."

ON BİR

SLOANE

Bir çocuğu öldürdüğüm sözleri havada asılı kalırken Habil'e kocaman gözlerle baktım. Yakındaki bir ağaçta bir kuş cıvıldıyordu ama benim tek yapabildiğim yüzünün yan tarafına bakmaktı. Aklımdan binlerce soru geçiyordu.

"Nasıl?" Söyleyebildiğim tek kelime buydu.

Gerçeğin ağırlığı ikimizin de üzerine çökerken omuzları çöktü. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda Abel içini çekti ve ellerini kot pantolonlu kalçalarına sildi. "Kalamazoo yakınlarındaki yerel bir içki fabrikasında dağıtım müdürü olarak çalışıyordum. Personel sayımız azdı, bu yüzden işletme sahibi birkaçımızdan geç saatlere kadar kalmamızı, gece vardiyasında çalışmamızı ve arayı kapatmaya çalışmamızı istemişti. Bir bira fabrikası açma hayalimi gerçekleştirmek için her kuruşumu biriktiriyordum ve fazla mesai yapmak istiyordum." Abel'in sesi alçak ve titrekti. "Bütün gece çalıştık. İşimiz bittiğinde ben çok yorgundum. Dükkânı temizledik ve geceyi bitirdik. Kafam güzel ya da sarhoş değildim. Sadece yorgundum."

Acı Abel'in yüzüne kazınmıştı ve sanki hala yorgunluğun üzerine çöktüğünü hissediyormuş gibi burnunun kenarını sıkıyordu. "Mesele şu ki, direksiyona geçerken iki kere düşünmedim. Sadece eve gitmek istedim." Sertçe yutkundu ve devam etmek için mücadele etti. "Otoyolda bir yerde uyuyakaldım ve karşıdan gelen bir araca çarptım."

Keskin bir nefes alışla donakaldım. Tepki vermek istememiştim ama elimde değildi. Zihnim uğuldadı. "Yani bu bir kazaydı."

Abel başını salladı. "Hayır. Onu ben öldürdüm."

"Bir kaza," diye dikkatle tekrarladım. "Abel, hapse bir kaza yüzünden girdiğini bilmen gerekiyor."

Çenesi büküldü. "Avukatım araçların son konumlarının orta çizgiyi geçenin ben olmadığımı gösterdiğini savunmaya çalıştı ama ... savcı bunu bir kaza olarak görmedi, yargıç da öyle. Uykulu araç kullanmanın cezaları, alkol ya da uyuşturucu etkisi altında araç kullanma suçlamalarıyla aynıdır. Başkalarının güvenliğini kasten göz ardı ederek, kasıtlı olarak dikkatsizce araç kullandığımı kanıtlamak zorundaydılar ve bunu yaptılar."

"Hapiste ne kadar kalman gerekiyordu?" Sözlerim ancak fısıltı halindeydi.

"On beş yıla kadar ceza alabilirdim ama annem benim lehime tanıklık etti." Abel alay etti. "Buna inanabiliyor musun? Ölü bir çocuk ve kırık bir bel ve hak etmediğim halde benden merhamet istedi."

Gözyaşlarımı tutamadım. Bu *kadar affedici olabilir miydim?*

"Beş yıl hizmet ettim." Abel sonunda bana baktı. Koyu sarı gözleri söylenmemiş duygularla fırtınalıydı. Kendisini pervasız bir katil olarak gördüğü için onu itmemi, belki de çılgılık atıp kaçmamı beklediğinden emindim.

Kalbim onun için acıyordu ve zar zor "Tamam" diye fısıldayabildim. İnançsızlıkla kaşlarını çatı. "Ne demek *tamam?*"

Başımı salladım. "Gerçeği istedim ve sen de senin için zor olsa da bana gerçeği verdin. Bu benim anlatacağım bir hikâye değil, bu yüzden kimseyle paylaşmayacağım ama endişelerim giderildi."

Gözleri, kabulümün bu kadar kolay olduğuna inanamıyormuş gibi yüzümü taradı. Gerçek şu ki, binlerce sorum daha vardı ama Abel'in bir koruyucu olduğunu iliklerime kadar biliyordum. O iyi bir adamdı.

"Hâlâ bu işi başarabileceğimizi düşünüyorum," dedim elimi koluna koyarak.

Yer değiştirdiğinde elimi bıraktım ve kucığıma sıkıştırdım.

Abel'in çatık kaşları yerine kilitlenmişti. "Çocuklara ne söyleyeceksin?"

Bir omzumu kaldırdım. "Sadece bilmeleri gerektiği kadarını. Biz arkadaşız ve arkadaşlar birbirine yardım eder. Biz çiftlik evini onarmaya başlarken sen de bize yardım ediyorsun. Bundan fazlasını bilmelerine gerek yok."

Yüksek sesle söylediğimde, kolay görünüyordu. Basit. Sadece böyle olmasını umuyordum.

Yavaşça başını salladı. "Mantıklı."

Sonunda başımı Habil'e doğru eğdim ve "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye sordum.

İçini çekti ve dirseklerini dizlerine dayayarak hüzünlü gözlerle bahçeye baktı. "Görünüşe göre bunu gerçekten yapıyoruz."

VAY ANASINI. Bunu yaptığımıza inanamıyorum.

Abel beni kurtarıp evine getirdikten beş gün sonra Remington County Adliyesi'nin merdivenlerinin önünde duruyordum. Michigan yasalarına göre evlilik cüzdanı için başvurduktan sonra cüzdanın düzenlenebilmesi ve kullanılabilmesi için üç günlük bir bekleme süresi gerekiyordu. Daha sonra fikrimizi değiştirmek için otuz günümüz vardı.

Bu tamamen bir iş anlaşması olduğundan, hiç vakit kaybetmeden bir hâkimin karşısına çıkıp işleri resmiyete dökmeye karar vermiştik. İkizleri kütüphaneye bıraktıktan sonra ikimizi de götürmeyi teklif ettim ama Abel benimle orada buluşmak için ısrar etti.

Eyalet yasaları ayrıca *iki* tanık göstermemizi gerektiriyordu. Sylvie'nin köşeyi döndüğünü gördüğümde göğsüm sıkışmıştı.

El salladı. "Bu pelerin ve hançer metinleri de neyin nesi?" Hızlı bir sarılma teklif etti ve elleri omuzlarımda sabit kaldı. "Başın bir çeşit belada mı?"

Sertçe yutkundum ve etrafıma bakındım. "Hayır, gerçekten sorun değil. Ama sana söylemem gereken bir şey var. Şok olacaksın ve umarım kızmazsın."

Sylvie omurgasını çelikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Tamam. Ben hazırım."

"Bugün Habil'le evleniyorum ve senin şahidim olmana ihtiyacım var" derken yüzümü buruşturdum. Sözlerimin eğlenceli ve neşeli olduğunu umuyordum ama sesimin kusacakmışım gibi çıktığından oldukça emindim.

"Sen nesi?!" Sylvie çığlık attı.

Ellerim önümde bir araya geldi. "Biliyorum. Biliyorum. Daha önce bir şeyler söylemeliydim ama korkacağımdan ya da geri adım atacağımdan ve sana boşuna söylemiş olacağımdan endişelendim. Beni bir dinle. Söz veriyorum düşündüğün kadar kötü değil."

"Bundan şüpheliyim." Sylvie kollarını kavuşturdu. "Ama dinliyorum."

"Babamdan kalan ve evlenmek gibi önemli bir hayat olayım olmadığı sürece erişemediğim bir param var. O paraya ihtiyacım var. *Dolayısıyla* bir kocaya ihtiyacım var."

"Ve sen Abel ile evleniyorsun?" Gözleri kısıldı.

"Evet. Karşılığında, babanı satın alabilmesi için Abel'in Bira Fabrikası'na yatırım yapıyorum ama aynı zamanda Abel'le *gerçekten* evli olduğumuza inanmasını istiyoruz... bu da onun yanına taşınacağım anlamına mı geliyor?" Cümlemin sonu sanki bir soru soruyormuşum gibi yükseldi.

Aslında, Sylvie'nin her şeye rağmen benimle konuşacağını umuyordum. Bu.

Nefes verdi. "Ne oluyor, Sloane?"

"Biliyorum." Burnum kırıştı. "Benden nefret mi ediyorsun?"

Sylvie beni kucakladı. "Hayır, senden nefret etmiyorum. Bence bu tamamen sol alanın dışında ve biraz berbat mı? Evet ... ama ben kimim ki yargılayayım? Bu sadece ... vay canına." Durumun gerçekliği üzerimize çökerken güldü. "Vay bel!"

En iyi arkadaşıma gülümsedim. "Sanırım bu kardeş olacağımız anlamına geliyor. En azından kağıt üzerinde ve kısa bir süreliğine."

Sylvie başını salladı. "Yani, eğer gerçekten evleniyorsanız, büyükbabanızın burada olmasını istemediğinize emin misiniz?"

Gülümsedim ve başımı salladım. "Kesinlikle olmaz. Büyükbabam burnunu işlere sokmadan da yeterince işim var zaten. Kalbi romantiktir ve bunun tamamen bir iş olduğunu anlayamaz. Mümkün olduğunca az şey bilmesi gerekiyor."

Sylvie bir kez başını salladı. "Anladım. Peki. Sanırım Abel ile evleniyorsun o zaman..."

Sertçe yutkundum ve adliye binasına baktım. "Sanırım öyle."

İçeride Abel'ı bekledik ve sinirlerimin beni yenmesine izin vermemeye çalıştım. Parmak uçlarım gömleğimin eteğiyle oynarken fayansın üzerinde volta atıyordum. Yalvarmalarına ve Jared'den açıkça hoşlanmamalarına rağmen, babam ve üvey annem bir zamanlar büyük, gösterişli bir düğün için para ödemişlerdi - beni buzlu bir keke benzeten bir elbiseyle birlikte. Büyümüşüm ve artık daha iyi biliyordum. Bugün bir iş anlaşmasıydı, başka bir şey değil. Ayrıca, daha sonra bira fabrikasında vardiyam vardı, bu yüzden bir çift siyah kot pantolon ve daha sonra Abel's Brewery tişörtüyle değiştirebileceğim formda siyah bir gömlek giymeyi seçtim. Kıyafetim sade ve basitti.

Bunu kısmen beynimin şöyle şeyler düşünmesini engellemek için seçmiştim: *Abel neden bu kadar güzel kokuyor? Çok sevdiğim o sert ses tonuyla karımı söylemeye devam edecek mi? Ya bu his tamamen sahte değilse? Kahretsin, büyük bir hata mı yapıyorum?*

Abel'in adliye merdivenlerinden çıktığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Yanında teyzesi Bug vardı.

Hayatımda ilk kez onu, sanki kendisi için özel olarak dikilmiş gibi görünen bir takım elbise giymiş olarak gördüm. Neredeyse siyahtı ama güneş ışığında pahalı malzemenin aslında güzel bir koyu gri olduğunu görebiliyordum. Siyah elbise ayakkabıları parlatılmıştı ve gömlek kollarının beyazı ceketinden dışarı taşıyordu.

Kravat takmıştı.

Kahretsin.

Yutkundum ve kendi kıyafetime baktım. Sinirlerim dalgalandı ve Sylvie'ye yalvaran bir bakış gönderdim. Gidecek hiçbir yerim ve üzerimi değiştirecek zamanım olmadığı için yerimde durdum. Cam kapıları açıp adliye koridoruna girdiğinde çantamın askısını düzelttim ve gülümsedim.

Tanrıya şükür ruju hatırladım.

"Merhaba," diye cıvıldadım.

Abel'in gözleri önümden aşağı süzüldü ve tekrar yukarı çıktı, kırmızı gözümeye takıldı.

dudak.

"Günaydın."

Gergin bir şekilde elimi beyaz gömleğinin üzerinde gezdirdim.

Hatta kirli sakalını bile kesmiş. "Güzel temizleniyorsun."

Abel dokunuşumdan uzaklaştı ve yakasını çekti. Vücudunu başka yöne çevirdi ve Bug'a kolunu uzattı. "Bug Teyze, sanırım Sloane ile tanıştın."

Bug King, King ailesinin daimi reisiydi. Sert ve mizahtan yoksun olduğu herkesçe bilinirdi. Değerlendiren gözleri üzerimde gezindi ve bakışları altında kıpırdamamaya çalıştım.

Beni kucağına çektiğinde şaşkın bir ciyıklama sesi çıkardım. "Bunu onun için yaptığın için teşekkür ederim," diye kulağıma fısıldadı.

Omzunun üzerinden Abel'in rahatsız bir şekilde kıpırdanışını izledim. Anlaşılan ona anlattığı hikâyede, anlaşmanın bir parçası olarak elde ettiğim kazançlar atlanmıştı. Beni bıraktıktan sonra Bug, Sylvie'ye doğru ilerledi ve ikisinin de içine atıldıkları hazırlıksız düşün hakkında sohbet etmeye başladı.

Elimden gelenin en iyisini yapmaya kararlı bir şekilde Abel'a gülümsedim. "Bunun için hazır mısın?"

Küçük bir kahkaha attı. "Kesinlikle hayır."

Kolumu onun koluna doladım. "Ah, hadi ama. Sana söyledim, şimdiye kadar sahip olduğun en iyi eş olacağım."

Ben bir adım öne çıkınca Abel olduğu yerde kaldı ve ben de ona baktım.

Gözleri yumuşak ve sıcaktı. "İçeri girmeden önce . . . Senin için bir şeyim var." Duruşunu düzeltti ve elini cebine atarak basit bir gümüş yüzük çıkardı.

Ben bakarken onu aramızda tuttu.

Abel boğazını temizledi. "Annemindi."

Elim ağzıma gitti. "Oh, Abel . . . hayır. Yapamadım-"

"Evlilik yüzüğü falan değildi." Abel başını salladı. "Annemin onu sağ eline taktığını hatırlıyorum. Onsuz hiçbir yere gitmezdi. Bizi terk ettiğinde nedense onu şifonyerin üzerinde bırakmıştı."

Gözleri benimkiler üzerinde sabitti ama tam olarak okuyamadığım bir duygu derinliği taşıyorlardı.

"Her neyse," diye devam etti, "babam diğer eşyalarıyla birlikte yakmadan önce onu almayı başardım." Abel omuz silkti. "Bunun muhtemelen yapacağım tek evlilik olacağını düşündüm, o yüzden ... bir yüzüğün olması gerektiğini hissettim."

Kalbim küt küt atıyor ve göğsüm o küçük, annesiz çocuk için sızlıyordu.

"Bu çok güzel." Sol elimi uzattım ve yüzük parmağıma takmasına izin verdim. "Huh." Gülümsedim ve elimi ters çevirdim. "Tam oldu."

Parmağıma bakarken çenesi büküldü. "İçeri girmeliyiz."

Omuzlarımı sabitledim ve ince gümüş bandın elime kattığı ağırlığı görmezden gelmeye çalıştım. "Hadi yapalım şu işi."

Yan yana ilgili ofise doğru yol aldık, Sylvie ve Bug da hemen arkamızdaydı. Görevli evraklarımızı inceledi ve büyük ofis penceresinin önündeki koltukları işaret etti. "Zamanı geldiğinde sizi ararız."

Dördümüz neredeyse sessizlik içinde sert ahşap sandalyelere oturduk ve önümüze baktık. Bekleme odasını sadece tahta gıcirtısı ve kağıt karıştırma sesleri dolduruyordu.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, yargıcın odasının kapısı açıldı ve bir kadın kapı aralığını doldurdu. "Sloane Robinson ve Abel King?"

Onun önünde durduk.
Burada bir şey yok.

ON İKİ

ABEL

On dolar ve mırıldandığım birkaç kelimedenden sonra Sloane ve ben karı koca olacaktık.

"Lütfen el ele tutuşun." Bölge mahkemesi yargıcı gülümsedi ve birbirimize bakmamızı işaret etti. Sylvie ve Bug sessizce arkamızda durdular.

Sloane'un narin ellerini avuçlarımın içine alırken ayakkabılarımın içinde kıpırdandım. Gözleri yeşiller ve kahverengilerden oluşan bir cümbüştü, tonların sarhoş edici bir kombinasyonunda eriyordu. Bana baktı, bakışları tereddütsüz ve korkusuzdu.

İçim dışıma çıkmıştı.

Onun hayatını mahvediyor muydum?

Doğru seçimi mi yapıyoruz? Onun

gitmesine nasıl izin vereceğim?

"Burada, bu tanıkların huzurunda, Sloane Robinson ve Abel King'i evlilik bağıyla birleştirmek üzere toplanmış bulunuyoruz. Evlilik sözleşmesi çok ciddi bir sözleşmedir ve hafife alınacak bir sözleşme değil, düşünülerek, ciddiyetle ve yükümlülükleri ile sorumluluklarının derinlemesine farkına varılarak yapılacak bir sözleşmedir. Bu çiftin yasal olarak bir araya getirilmemesi için haklı bir neden gösterebilecek olan varsa ya şimdi konuşsun ya da sonsuza dek s u s s u n . "

Sadece destekleyici yarım gülümsemeler sunan kız kardeşime ve teyzeme baktım.

Yargıç devam etti. "Sen, Sloane, Abel'i yasal olarak kocan olarak kabul ediyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden parlak bir şekilde gülümsediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "İstiyorum," dedi.

"Ve sen, Abel, Sloane'u yasal olarak eşin olarak kabul ediyor musun?"

Boğazımı temizledim. "İstiyorum."

Yargıç gülümsedi ve "Yüzük var mı?" diye sordu.

Sloane güldü ve elini kaldırarak annemin yüzüğünü yargıca gösterdi.

Yargıç başıyla onayladı. "Pekâlâ. Abel, lütfen benden sonra tekrar et. 'Ben, Abel, seni, Sloane, bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar sahip olmak ve tutmak için yasal eşim olarak kabul ediyorum. Bu yüzükle seninle evleniyorum.'"

Ellerim onunkileri kavradı ve Sloane'un güzel gözlerinden asla bakmadan kelimeleri tekrarladım.

Yargıç Sloane'a yüzük kısmı hariç aynısını tekrar etmesini söyledi. Şok olmuştum, hepsini parlak bir gülümsemeyle yaptı.

"Michigan Eyaleti'nin bana verdiği güç ve yetkiyle ve Remington County, Michigan bölge mahkemesi hâkimi olarak, sizi yasal olarak evli ilan ediyorum." Aramızda bir işaret yaptı ve bir adım geri çekildi. "Şimdi gelininizi öpebilirsiniz."

Oda eğildi. Bu anın geleceğini biliyordum. Hatta bunu arzulamıştım. Tereddüt etmeden öne çıktım, kolumu beline doladım ve ağzımı onunkine indirirken onu kendime çektim.

Ondan etkilendiğim ve sarhoş olduğum için saniyeler uzayıp gidiyordu. Sloane içimde eridi, kolları belime dolanırken öpücüğümü yumuşak dudaklarıyla kabul etti. Yüzünün yan tarafını kavradım ve parmaklarımın yumuşak kahverengi saçlarında gezinmesine izin verdim.

Pelüş, dolgun dudaklarının tadını çıkarırken kalp atışlarım kafatasımda zonkluyordu. Parfümü etrafımı sarmış ve beni tamamen etkisi altına almakla tehdit ediyordu.

Bug boğazını hafifçe temizleyerek beni gerçekliğe geri döndürdü ve hemen bağlantıyı kopardım, geri adım atıp karıma göz kırptım.

Yüzü arzu ve hafif bir utanç karışımıyla kızarmıştı. Kız kardeşime baktı, geniş gözleri bu öpücüğün uygunsuzluğu hakkında çok şey söylüyordu.

"İkinizi de tebrik ederim." Yargıç ellerimizi basitçe sıktı ve biz de onun küçük ofisinden dışarı çıktık.

Bekleme odasına döndüğümde teyzeme baktım. Bana gülümsedi, yüzümün yan tarafını okşadı ve iç çekti. "Kütüphaneye dönmem gerekiyor ama burada olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Kirpiklerimi indirdim. "Kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim."

Eli benimkini kavradı ve başını salladı.

"Hey, Bug?" Sloane seslendi. "Tillie ve Ben kütüphanede kamp yapıyorlar. Bir uğrayıp iyi olup olmadıklarına bakabilir misin?"

Nazik bir gülümseme sundu. "Bunu yapabilirim."

Sylvie Bug'a, "Seninle geliyorum," diye seslendi. Kız kardeşim beni garip bir şekilde kucakladı. Omuzlarımı sıkmadan önce başını salladı ve bana gülümsedi. "Seninle ne yapacağım ben?" Onun şakacı tonu içimdeki korku düğümünün çözülmesine yardımcı oldu.

Sloane yanıma gelip başını kolumun yan tarafına yasladığında ikilinin gidişini izledim. Bu ince, kaygısız jest karşısında kaskatı kesildim. "Vay canına. Gerçekten başardık."

Ona baktım. "Kesinlikle öyle."

Sloane iç çekti. "Artık gitsem iyi olacak. Bugün işim var ve patronum tam bir baş belası." Kapıya doğru bir adım atarken omzunun üzerinden bana sert bir bakış fırlattı. Kışının o dar siyah kot pantolonu nasıl doldurduğuna bakmamak için kendimi zor tuttum.

"Bence ondan isteseydin, sana bir gün izin verirdi. Bugün düğün günün olduğuna göre..." Şakacı şakalaşmamızın bozulmadan kaldığına dair küçük bir kıvılcım göğsümü ısıttı.

Yüzü buruştu. "Bilmiyorum. Tam bir huysuz. Muhtemelen maaşımı kesecek."

"Evine git, Sloane," dedim. "Eşyalarını topla. Sen ve çocuklar taşıyorsunuz."

Ağzının kenarını çekiştiren sinsî gülümsemesini özlememiştim. Ayrıca kirpiklerinin cilveli hareketlerinin sikimin hoşuna gitmesini de özlemedim.

"Evet, patron." Şakacı bir selam verdi. "Bu öğleden sonra çocuklara söyleyeceğim ve büyükbabama da haber vereceğim. Akşam yemeği saatinde sizde oluruz, eğer sorun olmazsa?"

Başımı salladım ve ellerimi ceplerime soktum.

Bu gece yeterince erken gelemezdi.

"WHOA! BENİMLE DALGA MI GEÇİYORSUN?" Yatak odasının kapısını açtığında Ben'in sesi koridorun sonundan yankılandı.

"Benjamin. Ağzını topla," diye uyardı Sloane. Utangaç bir ifadeyle bana doğru baktı ve "*Özür dilerim,*" diye mırıldandı.

Sorun olmadığını belirtmek için başımı salladım. Onu koridorda takip ettikten sonra Ben'in yeni odasının kapısında durdum. Alan yumuşak bir yeşile boyanmıştı. Açık ve aydınlıktı. Büyük bir pencere yan bahçeye bakıyordu ve yatak, şifonyer ve Ben'in eşyalarıyla yayılabileceği bir alan için fazlasıyla yeterliydi. Kulübedeki sıkışık ortamdan çok farklıydı.

Poposu yatağın üzerinde zıpladı. "Bunların hepsi benim mi?"

Sloane gülümsedi. "Bay King bir süre burada kalmamıza izin veriyor. Ne kadar nazik değil mi?"

Ben yatağa uzandı. "Bu inanılmaz!"

Sloane uzanıp Ben'in dizini okşadı. "Ne diyeceğiz?" Ben doğruldu ve gülümsedi. "Teşekkürler Bay King."

Kollarımı kavuşturdum. "Abel. Bana sadece Abel de."

"Anne! Odamı görmelisin!" Tillie yanımdan geçip Ben'in odasına daldı. Sloane'un elinden tuttu ve onu yanımdan çekiştirerek kapıdan dışarı çıkardı.

Sloane güldü. "Ben de gördüm. Güzel değil mi?"

Tillie yatak odasının arka bahçeye bakan penceresinin yanında dururken ben de onu takip ettim. "Bahçe çok *büyük*. Bahçeyi, açık çimenleri ve ağaçları görebiliyorum ve şu ağaca doğru koşan küçük bir sincap vardı!"

Heyecanı bulaşıcıydı. Sloane ve iki çocuğunun yanıma taşınmasının garip ve rahatsız edici olacağını düşünmüştüm, ancak orada bulundukları birkaç dakika içinde, gürültü ve kaosun kafamdaki amansız sestten hoş bir mola olduğunu gördüm.

Bacağıma çarpan yumuşak bir gümbürtü beni gerçekliğe geri döndürdü. Tillie bana çarpmış ve sıkıca sarılmıştı. "Çok teşekkür ederim."

Beceriksizce sırtını sıvazladım. "Emin olabilirsin, evlat."

Kıkırdadı ve eşyalarını yerleştirmek için yeni odasına geri döndü. Sloane çıktı ve ben de itaatkâr bir köpek gibi onu mutfağa kadar takip ettim. "Bayıldılar, Abel. Teşekkür ederim."

Boğazım kuru ve sıkıydı, bu yüzden sadece başımı salladım. "Sana odanı göstereyim."

Sloane durdu ve bana baktı. Yüzü buruşurken kaşları aşağı doğru eğildi. "Benim odam mı?" Farkına vardığında başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, hayır. Kanepem var. İyiden de öte. Söz veriyorum."

Başımı salladım, onun saçmalıklarını görmezden geldim ve ana yatak odasına yöneldim. Kapıyı kırarak açtım ama koridorda kaldım. "Kıyafetlerim hâlâ burada ama oda senin. Kanepede uyumayacaksın."

Sloane tereddüt etti ama baştan çıktığını biliyordum. Gözleri kral yatağa takılmıştı ve en-suite banyoya bir göz atmıştı bile. "Bilmiyorum, Abel. I-"

"Tamamdır. Kanepeyi aldım." Konuşmayı başka yöne çekmeyi umarak mutfaka doğru yöneldim ve koridordaki banyonun önünde durduğunda şaşırđım.

Odanın içini işaret etti ve bana baktı. "Duş perdelerini kapalı mı tutuyorsun?"

Kaşlarım çatıldı. "Evet . . . ?" Ne demek istediğini anlamamıştım. at.

Sloane gülümsedi. "Bu mükemmel." Bana doğru ilerledi, yanımdan geçip ve oturma odasına doğru yöneldi. "Eski sevgilimle duş perdeleri ve dolap kapakları yüzünden kavga ederdik." Umursamaz bir tavırla güldü ama içim burkuldu. "Aslında pek *kavga etmezdik* sanırım. O hepsini açardı, ben de o yokken sessizce kapatırdım. Açık olmalarını sevdiğini söylerdi çünkü birinin arkasında kimin saklandığını asla bilemezsiniz. Paranoyakça davrandığını ve benimle uğraştığını düşünürdüm. Duş perdeleri ve dolap kapakları için sessiz bir savaş yürüttük. Bu çok aptalca bir şeydi ama beni çok rahatsız ediyordu." Kendi duygularını bu kadar kolay göz ardı edişini izledim.

Omuz silktim. "Duş perdesini nasıl istersen öyle tutabilirsin."

Işıl ışıl gülümsemesi beni olduğum yerde durdurdu. Uzun süre öylece baktıktan sonra sonunda "Bax haberi nasıl karşıladı?" diye sordum.

Sloane içini çekti ve mutfak adasının üzerine çıktı. "Büyükbabam doğası gereği yalnızdır. Belki de karısı çok uzun zaman önce öldüğü içindir diye düşünüyorum. Bizi kapı dışarı etti."

Alnım kırıştı. "O ... hakkında endişelenmiyordu." Kendimi anlamsızca işaret ettim. "Bilirsin işte."

Sloane ellerini bacaklarının iki yanına koydu ve başını öne eğdi. "Yeni kocamdan mı bahsediyorsun?"

Gözleri omzumun üzerinden koridora doğru kaydı. Çocuklara hâlâ evli olduğumuzu söylememişti ama büyükbabasının gerçeği bildiğinden şüpheleniyordum. En azından çoğunu.

Yere çakılı kaldığımda, "Aramızdaki bağı aylar önce gördüğünü iddia ediyor," diye devam etti. Sloane kahkaha atıp havalı cümleler kurunca göğsümde bir düğüm oluştu.

Büyükbabasının imasını göz ardı etmeye başlamıştım ki telefonu çaldı. "Şeytandan bahset." Sloane adadan atladı. "Hey, büyükbaba, ne haber?"

Bana baktı ve kaşlarını çattı. "Um . . . Güvenlik sistemi kuran birini tanımıyorum. Bekle, ona sorayım."

Kaşları havaya kalktı ve bana sert bir bakış fırlattı.

Ellerimi ceplerime soktum ve omuz silktilim. "Bu onun güvenliği için."

Başını salladı ve gülümsedi. "Evet, sorun değil. Sadece orada tek başına güvende olduğundan emin olmak istedik." Yaşlı adamın telefonda onunla tartıştığını duyabiliyordum. "Biliyorum, biliyorum. Eminim uzun sürmeyecek ve seni rahat bırakacaklar. Sadece ... nazik ol, tamam mı?" Telefonu kapatmadan önce adamın söylediği bir şeye güldü.

Yosunlu gözleri bana doğru kaydığında sertçe yutkundum. "Kulübeye bir güvenlik sistemi mi kurdurdun?"

Omuz silktilim. Bana umut dolu, geniş gözlerle bakması beni rahatsız ediyordu. "Sorun değil. Onun orada yalnız olmasından endişelendiğini biliyordum. Ayrıca, eski sevgilin bir şey yapmaya kalkarsa, bu kamerada olacak."

Gözleri koridora doğru kayarken yüzünü endişe kapladı. "Sence yapacak mı?"

Başımı salladım. "Sadece dikkatsiz ya da aptalsa."

Sloane'un endişelendiğini biliyordum ama polis eski sevgilisini bulana kadar yapabileceğimiz en iyi şey bir güvenlik sistemiydi ... en azından şimdilik. Onlara henüz Sloane ile evlendiğimizden bahsetmemiştim ama kardeşlerimi toplayıp Jared'i de aramalarını istedim.

Burası bizim lanet olası kasabamız ve kimse buraya gelip karımı korkutamazdı.

Elimin topuğunu göğsümde gezdirdim. Bu gibi düşünceler bütün gün kafamın içinde dönüp durmuştu. Elbette, Sloane yasal olarak benim karımdı ama bilinçaltım bir şekilde bunun kesinlikle bir iş olduğu mesajını almamıştı.

Düşünmek için alana ihtiyacım vardı. "Aç mısın? Yemek yapabilirim ya da bir şeyler alabilirim?"

Sloane benim sohbet konularındaki toplam bir seksenimden bahsetmedi ya da buna aldırış etmedi. "Bugünden sonra tükendim. Belki bir şeyler atıştırabiliriz ya da

Bir şey mi?" Başparmağını koridora doğru salladı. "Elimde her şeyi deneyebilecek bir tane var ve bir diğeri de sade beyaz pirincin bir lezzet olduğunu düşünüyor."

Çocuklar ya da seçici yeme alışkanlıkları hakkında gerçekten hiçbir şey bilmesem de, onu onaylamak için düz dudaklı bir kahkaha attım. Tek bildiğim kendi yetiştirilme tarzımın sağlıklı ve istikrarlı olmaktan çok uzak olduğuydu. Babam biz ergenlik çağına gelene kadar tam zamanlı bir aşçı çalıştırmıştı, sonrasında ise neredeyse kendi başımızaydık. "Pullman'daki Mao Amca'ya ne dersin? Gidip alabilirim... Siz üçünüz buraya yerleşin."

Sloane durakladı, bir şey söyleyecekmiş gibi bana baktı, belki bir yere götürmeyi teklif etmemle ilgili. Onun yerine sadece usulca gülümsedi. "Bu harika. Her şey olur. Ve ... teşekkür ederim."

Başımı salladım, anahtarlarımı tezgâhtan aldım ve aklıma başka bir şey gelmeden -onu daha önce nasıl öptüğüm ve bunu tekrar yapmayı ne kadar çok istediğim gibi- aceleyle kapıdan çıktım.

ON ÜÇ

SLOANE

Abel'in evinde üç gündür yaşıyorum ve şimdiden şımartılmış hissediyorum.

Bu süre içinde, Abel'in cüssesine rağmen doğal olmayan bir şekilde sessiz olduğunu öğrenmiştim. Evin içinde sanki bir hayaletmiş gibi hareket ediyordu - nadiren izlerini gördüğüm bir adamın kabuğu. Abel düzenliydi, ama Ben'in atılmış çoraplarından ya da Tillie'nin buzdolabına astığı sanat eserlerinden de etkilenmemiş görünüyordu.

Jared hiçbir zaman ilgili bir ebeveyn olmak için adım atmamıştı, bu da tüm sorumluluğun bana düştüğü anlamına geliyordu. Bakkaliye, çamaşır, yemek, gece yatma-her şey en başından beri benim sorumluluğumdaydı.

Abel'in masayı toplamasına ya da gecenin sonunda ortalığı süpürmesine alışmak garipti. Birden fazla kez kendimi, çocuklar yattıktan ve katlanacak dağ gibi çamaşırlar olmadıktan sonra ne yapacağımı düşünürken yakaladım.

Çocuklar ve ben onun evindeki tüm yatak odalarını ele geçirdiğimiz için hâlâ kendimi suçlu hissediyordum. Abel'in kanepede uyuduğunu bile görmemişim, erken yatmışım ve o güneş doğmadan kalkmışım.

Hala yataktayken e-postamı kontrol ettim ve bankadan gerekli tüm evrakların ellerine ulaştığına dair onay aldığımı görünce çok heyecanlandım. Şaşırmalarına rağmen, Abel King ile yasal olarak evli olduğumuzu beyan eden resmi belgeleri sundum. Güven fonu belgelerindeki dil göz önüne alındığında, önemli bir yaşam olayı için asgari gereklilikleri karşılamışım. Güveni tamamen tüketmiyordum ama para çekme talebim yine de hayal edebileceğimden çok daha fazlaydı ve birkaç iş günü içinde hesabıma yatırılacaktı.

İçimden baş döndürücü bir çığlık koptu.

Bu para serbest kaldığında, Abel's Brewery'ye resmi olarak yatırım yapabilir ve büyükbabamın evini değerlendirmek ve yeniden inşa etmeye başlamak için saygın bir müteahhit arayışına başlayabilirdim. Şansım yaver giderse, tasarruf hesabımda biriktirebileceğim bir miktar param bile olacaktı.

Abel'ın büyük boy yatağının kullanılmayan yarısına bakarak, onun bedeninin o alanın ne kadarını tüketeceğini merak ettim. Yastığa doğru kıvrıldım ve küçük bir parçam onun gibi zengin, sıcak ve güvenli kokmasını diledi. Adliyede öpüştüğümüzde içimde bir şeyler değişmişti. Daha önce Abel'ı bir ya da iki kez öpmeyi hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Tamam. Belki birkaç yüz kez. Dava et beni.

Onunki gibi dudaklarla iyi öpüşebileceğini düşünmüştüm ama ağzının bu kadar iddialı ama aynı zamanda yumuşak olmasını hiç beklemiyordum.

Komutanım.

Acıktım.

İnledim ve o öpücüğün ne kadar hoşuma gittiğini unutmayı umarak sırt üstü yuvarlandım. Rahatlatıcı kahve ve tarçın kokuları yatak odasına sızdı. Çabucak giyindim ve dışarı çıktığımda Abel'i mutfakta, çocukları da televizyonun önünde gördüm.

"Vay be. Bütün bunlar da ne?" diye sordum.

Tillie sırıttı. "Abel tarçınlı çörek yapıyor."

"Ve seninki gibi kutudan değil," diye ekledi Ben. Yanından geçerken saçlarını karıştırdım ve şakacı bir şekilde dilimi çıkardım.

Mutfağa bakarken kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi?"

Abel'ın bakışları önündeki ev yapımı hamur dikdörtgenine dönmeden önce bana kaydı. Yalınayaktı ama kot pantolon ve tişört giymişti. Beline komik derecede küçük siyah bir önlük bağlamış ve üzerine un serpmişti.

Kalbim göğsümde küçük bir sızı hissetti. "Günaydın patron. Burada neyimiz var?"

Abel çenesini kahve makinesine doğru eğdi. "İstersen kahve var. Kahvaltı yaklaşık yirmi dakika içinde hazır olur."

Saate baktım ve zamanı not ettim. "Tavuklar," diye seslendim ikizlere sevgiyle. "Büyükbabanız bugün marinayı ziyaret etmek isteyip istemediğinizi sordu. Var mısınız?"

Karikatürlerinden başlarını kaldırmadan "Evet!" diye seslendiler.

Mutfağa doğru ilerledim, bir kahve fincanına uzanırken Abel'e geniş bir alan bıraktım. Hamura yumuşatılmış tereyağı sürerken arkamdan homurdandı.

Kocaman omzunun arkasından baktım. "Tarçınlı çörekler, ha?"

Durmadı ama tereyağının üzerine bolca şeker ve tarçın serpti. "Ben ve Tillie'ye yumurta, krep ya da tarçınlı çörek isteyip istemediklerini sordum ve bunu seçtiler."

"Patron" -çalışmasını daha iyi görebilmek için Abel'in yanındaki ada tezgâhın üzerine zıpladım- "beni etkiledin."

Homurdandı ve ben izlerken çalışmaya devam etti. Abel dikdörtgeni dikkatlice yuvarlayarak kütük haline getirdi ve keskin bir bıçak kullanarak eşit büyüklükte diskler kesti. Çalışırken etrafında bir enerji uğulduyordu ve omuzları bükülmüştü. Bir şeylerin ters *gittiğini* hissetmekten kendimi alamadım.

Gözlerimi ona diktim. "İyi misin?"

Gözlerimin içine bakmadı. "Ben iyiyim."

Dudaklarım büzüldü. "Sadece gergin görünüyorsun."

Cam tavayı fırın rafına yerleştirirken tıngırdadı. "Gergin değilim. Sadece-" Ağzından bir nefes üfledi ve gözlerini kıstı. "Bilmiyorum."

Sinirlerim titriyordu. Çocuklar konuşmamızı duymasın diye sesimi alçalttım. "Bak, eğer bu çok fazlaysa, bana söylemelisin. Sadece söyle."

Koyu renk gözleri benimkilere kaydı. "Sorun o değil. Sorun sen ya da çocuklar değil. Ben sadece-" Omuzları çöktü. "Bazen kendimi i y i hissetmediğimde yemek pişiriyorum."

Farkına vardığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bana *stresli* bir *fırıncı* olduğunu mu söylüyorsun?"

Gözleri donuklaştı ve bana sinirli bir bakış fırlattı. "Ben öyle bir şey demedim."

Sırıttım. "Evet, öyle yaptın." Kahvemden küçük bir yudum aldım. "Eğer sorun biz değilsek, o zaman bana neden stresli olduğunu söyle."

Abel kollarını kavuşturarak tezgâha yaslandı.

"Bira fabrikasını görüşmek üzere babamla buluşmak için randevu aldım. İkinizi resmi olarak tanıştırmak isterim."

Yüzüm buruştu. "Babanla konuşmak için randevu almak zorunda mıydın?"

Yüzünde hüznün titreşiyordu. "Evet."

"Ne zaman?" Kahvemden bir yudum daha alarak kendi sinirlerimi gizledim.

"Bugün. Sana söyleyecektim ama bunu yapmak için cesaretimi toplamam gerekiyordu.

Çok meşgulseniz ya da daha önceden haber vermeniz gerekiyorsa, sorun değil. I-

"Hayır," diye araya girdim. "Hiç sorun değil. Böyle anlaşıştık. Ben yaparım. Büyükbabam ikizleri marinaya götürmeye hevesliydi, bu yüzden günün büyük bölümünde boşum."

Çenesindeki kaslar esnedi ama bir süre sonra koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Teşekkür ederim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu işte beraberiz, unuttun mu?"

Abel sertçe yutkundu. "Hatırlıyorum."

Russell King'in bir ünü vardı ve belli ki Abel bu konuşmanın nasıl sonuçlanacağı konusunda endişeliydi. Tezgâhtan indim ve güne hazırlanmak için kupamı kaydardım. "Merak etme patron. Ortaya çıkabilirim, çenemi kapatabilirim ve bej giyebilirim."

"Yapma." Koyu renk gözleri üzerimde gezinirken ısrarcı ses tonu beni duraksattı. "Sadece kendin olarak ortaya çık."

İç organlarım yapış yapış oldu. Kahve fincanımın arkasına küçük bir gülümseme sakladım ve yatak odasına doğru yöneldim.

Ana yatak odasının gömme dolabının küçük bir bölümünü ele geçirmiştım. Abel'in gömlekleri ve kot pantolonları bir kenarda düzenli sıralar halinde asılıydı. Parmaklarım düğünümüzde giydiği takım elbisenin kolunda gezindi ve gülümsedim. O zaman fark etmemiştim ama giyinmeyi düşünmesi beni özel hissettirmişti.

Parmağımdaki ince banda baktım. *Onunla kot pantolon giyerek evlenmişim.*

Kıyafetlerimi tararken, Abel'in kendim gibi giyinmemi istemesini düşündüm. Sylvie ile arkadaş olduğum için Russell King'le tanıştırılmışım ama sadece laf arasında. Ben bile ona resmi olarak Abel'in karısı olarak tanıtılmanın bir ağırlığı olduğunu anlamışım.

Her zaman giydiğim kot pantolon yerine yosun yeşili tonlarında bir çift ince kalem pantolon tercih ettim. Üstüm için askıdan yüksek fırır yakalı ve ton sür ton krem rengi çizgili kolsuz krem rengi bir bluz çıkardım.

Üstümü pantolonun içine soktuktan ve ince bir kemer taktıktan sonra bir çift sandalet giydim ve boy aynasına baktım. Kesinlikle *tamamen* bej değildi.

Kendime birkaç açıdan baktım ve kendim gibi göründüğüme ama biraz daha rafine bir versiyon olduğuna ikna olduktan sonra saçlarımı kabarttım ve Habil'i aramaya koyuldum.

Koyu renk kot pantolonunu, iş botlarını ve tişörtünü değiştirme zahmetine girmemişti. Gözleri, durmadan önce boyalı ayak parmaklarımdan yüzüme doğru vücudumda gezindi.

Ellerimi uzattım. "Gergindim," diye açıkladım. "Sloane'u seçtim

2.0. Kendim ol demiştin, böylece tam Sloane deneyimini yaşayacaksın." "Bu mükemmel. Hazır mısınız?" Abel kapıya doğru döndü.

Başımı salladım, çocukları topladım ve kapıya doğru sürdüm. Marinaya vardık ve ben büyükbabamla buluşurken Abel bizimle birlikte yürüdü.

İkizleri utanç verici olacak kadar kucaklayıp öptükten sonra onları büyükbabalarına bıraktım. Abel'in elini sıkmak ve tebriklerini sunmak için ısrar etti. Çocukları aceleyle götürüp büyük büyükbabalarına iyi davranacaklarına dair söz verdirirken utançtan yanaklarım lekелendi.

Geri dönerken, sabah güneşi çoktan ısıtmaya başlamıştı ve ben bir an için Outtatowner'in canlanmasını izledim. "Senden hoşlanıyor, biliyorsun - büyükbabam."

Abel başıyla onayladı. "Bax iyi bir adam. Bana hiç farklı davranmadı."

Büyükbabama duyduğum sıcaklık ve şefkat göğsümü doldurdu. "İnatçı olabilir ve kimseyi dinlemez ama her zaman yanımızda oldu. İhtiyacım olduğunda bana evini açtı." Kolumu Abel'in koluna çarptım. "Tanıdığım başka biri gibi."

Onun onayı bacaklarımın arasına yerleşen derin bir homurtu oldu.

Yolun yukarısında, Sugar Bowl'da şimdiden bir kuyruk oluştuğunu ve diğer vitrin sahiplerinin misafirleri karşılamak için A çerçeveli kaldırım tabelalarını yerleştirmekle meşgul olduklarını fark ettim. Burada geçirdiğim süre boyunca, çoğu küçük kasabanın gelişmesine yardımcı olan turistlere hizmet veren birkaç vitrinin gelip gittiğini görmüştüm. Arabama doğru yöneldiğimde, Gleam & Glimmer adlı yeni bir mağaza gözüme çarptı.

Park ettiğim arabama yaklaştığımda durakladım. "Hey, kısa bir mola vermek için zamanımız var mı?"

Abel başını salladı. "Tabii ki."

Gülümsedim ve elini uzattım. Bileğinin hafifçe sarsılmasını kaçırmadım ve ona düz bir bakış attım. "Ciddi misin?"

Yutkundu. "Özür dilerim."

"Sadece" -yanımı işaret ettim- "buraya gel."

Kaldırımında yan yana dururken kolumu onun koluna doladım. "Fena değil, değil mi?"

Omuzlarını kaydırıldı. "Sorun yok."

Güldüm ve şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim. "İyi mi? Biz evliyiz, yoksa bunu çoktan unuttun mu?"

Bana ters ters baktı. "Unutmadım."

Tatmin olmuş bir şekilde gülümsedim. "Güzel. Babanın buna inanması gerekiyor, değil mi?"

Yani koluna her dokunduğumda seni ısıracakmışım gibi davranamazsın."

Boğazını temizledi. "Özür dilerim."

Etrafında döndüm ve ellerimi pazularının üzerine koyup onları salladım. "Gevşe... ve üzülme. Tam bir Sloane deneyimi yaşamak istiyordun, işte bunu yaşayacaksın."

Omuzları gevşediğinde, elimi onunkinin içine kaydırıldım ve onu kaldırımdan aşağıya doğru çektim. Gleam & Glimmer'a vardığımızda kapıya doğru işaret ettim. "Önden buyurun."

Kapıyı açtı ve sabırsızlıkla içeri girmemi bekledi. Gülümsedim ve yanından geçip gittim.

Mağaza sade ve temizdi. Cam vitrinler odanın kenarlarında sıralanmıştı ve ortada büyük bir vitrin vardı. Mağazanın arka tarafında bir kadın duruyordu ve kapıdaki zil girişimizi duyururken parlak bir şekilde gülümsedi.

"Outtatowner'ın önde gelen kuyumcusu Gleam & Glimmer'a hoş geldiniz." Aynı zamanda Outtatowner'ın *tek* kuyumcusu olduğunu söylemesine gerek yoktu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Doğrudum ve Habil'in kolunu daha sıkı kavradım. "Bir alyans arıyoruz." Başımı Habil'e doğru salladım. "Bu koca adam için."

Kadın gülümsedi ve yan taraftaki vitrine doğru ilerledi. "Elbette. Çeşitli stillerde ve materyallerde erkek alyanslarımız var. Düğün ne zaman?"

"Çoktan oldu! Bekleyemedik, bu yüzden adliyeye doğru takla attım ve o kaçmadan önce bu yakışıklı adama bir yüzük taktım. Sorun şu ki, yüzük kısmını unuttum."

Abel başını sallarken kadın da benimle birlikte güldü. Asık suratlı tavrına rağmen dudaklarında bir gülümsemenin izini yakaladım.

Ona döndüm. "Ee, kocacığım. Nelerden hoşlanırsın?"

Abel çantanın içindeki erkek alyanslarına baktı. "Gerçekten bilmiyorum."

Kadın onun tereddütünü parlamak için bir fırsat olarak değerlendirdi. "Titanyum, ahşap, klasik beyaz ve sarı altın, hatta biraz daha gösterişli bir şey arıyorsanız pırlantalı ve değerli taşlı yüzüklerimiz bile var."

Abel duruşunu değiştirdi. "Sadece basit bir şey. Geleneksel."

Göğsümde bir dalgalanma oldu. antaya baktım ve benim taktığıma benzer basit bir bant buldum, sadece daha kalın ve bir erkeğin eline daha uygun. "Peki ya bu?" Onu işaret ettim.

Kadın parmağıımı takip ederek bandı yastığından aldı ve önümüzde duran siyah bir minderin üzerine koydu. "Klasik bir seçim."

Kendi elimi uzattım. "Benimkiyle eşleştiğini düşünmüştüm."

Abel sanki başka bir hapis cezasına bakıyormuş gibi şaşkın bir sessizlik içinde gruba baktı.

"Yüzük ölçünüzü biliyor muyuz? Kutunun dışına sığması pek mümkün değil ama deneyip tarzını beğenip beğenmediğinizi görebilirsiniz."

Hareket etmeyince yüzüğü aldım ve sol eline taktım. Gözlerim kocaman oldu. "Uydu."

Abel elini esnetti ve yüzüğe baktı.

"Beğendin mi?" Ona fısıldadım.

Gözleri benimkilere takıldı ve başını salladı. "İstiyorum."

İçimde baş döndürücü bir heyecan vardı. "Bunu alacağız!" O geri çekilmeden önce banka kartımı uzattım.

Abel elini koluma sürerek beni durdurdu. "Ben o."

Tezgâhtarın aramızda geçenleri görmemesini umarak gülümsedim. "Hayır, gerçekten. En azından bunu yapabilirim." Daha yakına eğildim. "Ayrıca, senin vakıf fonundaki payından kesebilirim." Göz kırptım ve Abel nazik alaycılığıı karşıısında yumuşadı.

"Ben ödüyorum."

Yumuşak ama buyurgan sesiyle göğsümde bir çarpıntı oluştu.

"Tamam." Sertçe yutkundum. "Teşekkür ederim."

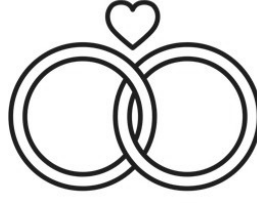
Yüzüğüün parasını ödedikten sonra aceleyle mağazadan çıktık. Gün ışığında, hemen gerçekliğe geri döndük.

Başımı kaldırıp parlayan güneşe baktım ve nefes verdim. "Sanırım gidip sevgili yaşı babana haberi vermeliyiz. Hazır mısınız?"

Abel yüzüğüne baktı ve elini tekrar esnetti. "Sanırım artık geri dönüş yok."

Karnımı gıdıklayan bir sinir telaşıyla ona gülümsedim. "Hayır."

ON DÖRT

SLOANE

RUSSELL KING'in ana ofisi kilometrelerce uzaktaki Chicago şehrindeydi. İş için seyahat etmediği ya da Chicago'da bulunmadığı zamanlarda King ailesinin evindeki gösterişli ofisinde çalışıyordu.

Sylvie'ye göre, Maryann King çocuklarını terk ettiğinde ve babaları işleriyle ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğunda Bug King evi devralmıştı. Yine de Russell ihtiyaç duyduğunda evi işletiyormuş.

Abel ve ben King'in malikânesine giderken köy yollarında ilerliyorduk. Uzun araba yolundan aşağı indiğimizde gözlerimi yaz güneşinden korudum.

Sylvie ve kız kardeşi MJ'i King'lerin evinde daha önce de ziyaret etmiştim. Böylesine şirin ve küçük bir kasabaya hiç yakışmadığını düşünmüştüm ama Krallar hiçbir zaman küçük şeyler yapmazlardı. Geniş basamaklar, karmaşık detaylarla oyulmuş büyük bir meşe kapıya açılıyordu.

Kapıyı çalmadan ön kapıyı açan Abel'i sessizce takip ettim. Geçmişte Sylvie'yi ziyaret ettiğimde her zaman olduğu gibi içerisi tertemizdi, tavandan tabana pencereler zevkle düzenlenmiş mobilyaların üzerine altın bir parıltı yayıyordu. Yüksek tavanları ve kalın perdeleriyle her köşeden para ve güç fişkırıyordu. Kapalı bir kapıya ulaştığımızda, Abel kapıyı çalmadan önce durakladı.

Derin bir nefes aldım. Russell King hakkındaki fısıltılar doğruysa, Abel onun değişken mizacına ve iş anlayışına hitap etmek zorunda kalacaktı.

"İçeri gelin." Russell King'in sesi kalın ahşap kapıdan gürlledi.

Abel kapıyı iterek açtı ve ben onu yakından takip ederken içeri girdi. Büyük, gösterişli bir ahşap masanın arkasında Russell King oturuyordu. Yaz sıcağına rağmen gömlek giymiş ve kravat takmıştı. Zaman Russell King'e pek iyi davranmamıştı. Kırmızı yanakları ve kan çanağına dönmüş gözlerinden alkol problemi olduğunu anlamıştım. Göbeği ve şişkin yüzü gözlerinin çarpıcı kahverengisini neredeyse yok ediyordu; öyle derin ve karanlıktı ki bana bir yılaninkini hatırlatıyordu.

İçimden istemsizce bir ürperti geçmeden önce kendimi sakinleştirdim.

Masanın yanındaki sandalyede JP King oturuyordu. Hafızam beni yanıltmıyorsa, JP sondan ikinci doğumluydu ve en küçükleri olan MJ'den sadece birkaç yaş büyüktü. Yine de iyi dikilmiş bir takım elbise, kravat ve parlak ayakkabılarla kusursuz bir şekilde giyinmişti. Sanki aynı kalıptan çıkmış gibi, JP'nin daha genç, daha yakışıklı bir Russell'a benzediğini hayal ettim.

Uzun boylu ve zayıftı. Yüksek elmacık kemikleri Abel'inkinden daha köşeliydi ve koyu renkli Kral gözlerinden yoksundu. Onun yerine gözleri yoğun bir mavi-yeşil tonundaydı. Abel'in omuzları dünyanın ağırlığını taşıırken, JP'ninkiler keskin bir kenara sahip gibi görünüyordu. Kasabadaki kadınlar onun son derece çekici olduğunu düşünse de, buz gibi tavrı çoğu kişiyi korkutmaya yetiyordu.

Abel ve ben yaklaşırken Russell oğlunun elini sıkmak için ayağa kalktı. "Hoş geldiniz. Lütfen içeri gelin."

Russell bana uzandı ve ben de elimi onunkinin içine soktum. Elimin üst kısmını dudaklarına götürürken şiş parmakları benimkileri tuttu. İçgüdüsel bir öğürtü yuttum.

"Memnun oldum, hayatım." Russell'ın gülümsemesi temkinli ve sorgulayıcıydı ama yağ gibi kaygandı.

"Teşekkür ederim." Tiksintimi gizlemeyi umarak kendimi hızla Habil'in yanına attım.

"Burada ne işin var senin?" Abel'in bakışları küçük kardeşine yönelmişti.

JP'nin elleri kocaman oldu. "Bana bunun bir iş toplantısı olduğu söylenmişti." Abel alay etti ve gözlerini devirdi. "Tabii ki öyleydi."

JP'nin dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Öyle değil mi?"

Kardeşler arasındaki tuhaf alışverişi izledim. Sonunda Abel oturmamı işaret etti ve yanımdaki sandalyeye oturdu. "Bu bir aile duyurusu ve aynı zamanda bir iş toplantısı."

JP genişçe gülümsedi. "O zaman bunu hayatta kaçırmazdım kardeşim."

Abel boğazını temizledi. "Sloane ve ben evliyiz."

Abel'in anonsu karşısında neredeyse kendi tükürüğümle öksürecektim. Russell ve JP şok içinde bize baktılar ama Russell daha çabuk toparlandı.

"Bu harika bir haber!" Russell güldü ve deri koltuğuna yaslandı. Abel'i işaret etti. "Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum. Burada beni alt edebileceğini düşündün."

Suçlayıcı ses tonuyla damarlarımda buz dolaştı.

Elimi Abel'in koluna koydum. "Çocuklarımla iyiliği için bunu aramızda tutmaya çalıştık. En azından başlangıçta, ama daha mutlu olamazlardı."

Abel bana baktı ve ben de ona gülümsedim, korkmayı bırakıp onunla birlikte oynamasını diledim. Kolunu sıktım.

Russell'in gözleri sol elimdeki ince gümüş bantta sabitlendi.

Ben donup kalınca oda titreşti.

Babam diğer eşyalarıyla birlikte yakmadan önce onu almayı başardım.

"Herhalde bu zavallı kızla bununla evlenmedin, değil mi?" Yüzüğü işaret ederken Russell'in alaycı kahkahası ofisi doldurdu.

Parmaklarım Abel'in ön koluna kıvrıldı ve gömleğinin altındaki kaslar dalgalandı.

Russell başını salladı. "Daha büyük bir şeye ihtiyacı var." Bana göz kırptı ve midem kıvrıldı. "Daha gösterişli. Bir kadın, bir kralın kadını nasıl şımarttığını herkese göstermeyi hak eder."

Abel oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Gerginlik havayı doldurdu.

Tam konuşacaktı ki ben araya girdim. "Aslında ben basit bir şey istemiştim. Yüzüklerimizin aynı olmasına bayıldım. Bu mükemmel."

Yılmayan Russell alay etti. "Saçmalık." Bir kâğıda bir şeyler karaladı. "Kuyumcuma senin için bir şeyler ayarlamasını söyleyeceğim. Bir Kral kadınının parmağında bununla dolaşmasına izin veremeyiz."

Sırtım dikleşti ve JP araya girdiğinde tekrar konuşmaya hazırdım. "Belki de bu toplantının iş kısmına geçmeliyiz." Saatine baktı. "Başka bir randevum var."

Russell başını sallayarak vites değiştirdi. Gözleri Abel'a odaklanırken parmakları dikleşti. "Evet, elbette. Konuşmak istediğin konu neydi, Abel?"

Yanımda, sinirleri dalga dalga omuzlarına yayılıyordu. Kolunu bir kez sıktım ve ona güven verici bir baş selamı verdim.

"Bildiğiniz gibi Abel's Brewery büyümeye ve başlangıçta öngördüğümüzden daha kârlı olmaya devam ediyor. Bira fabrikasının faaliyete geçmesinin ayrılmaz bir parçasıydınız ve bunun için her zaman minnettar olacağım. İleriye dönük olarak, King Equities'in hisselerini satın almak ve kendi başıma ileriye taşımak istiyorum."

Göğsümde gurur kabardı ve Habil babasına bakarken gülümsedim.

JP sağımdan hafifçe alay etti. "Hangi parayla?"

Ona doğru alay etme isteğime karşı koydum.

"Para biriktiriyordum," dedi Abel. "Bu para, Sloane'un ailesinin parasına ek olarak, bira fabrikasını doğrudan satın almak için yeterli olacaktır."

Russell'ın işaret parmakları Abel'in sözleri üzerine yerleşirken birbirine vurdu. "Bilemiyorum evlat. Topyekûn bir satın alma cesur bir hamle. Belki de şirket bir süre daha azınlık hissedarı olarak kalmalı... her ihtimale karşı."

Abel yanımda gerildi. Babasının Abel's Brewery'nin herhangi bir kısmına dahil olmasını istemediği açıktı. "Bira fabrikası satın alındığında, firmanın parasının kredi olarak verileceği konusunda anlaşmıştık. Bira fabrikası büyüdükçe, bu geri ödemeler düzenli olarak yapıldı."

Russell koltuğunda kayarken sandalyesi inledi. "Bunu anlıyorum. İşle ilgili yaptıklarınla herkesi şaşırttın, beni bile. Yine de ..."

"Kredinin şartları açıktı Abel," diye araya girdi JP. "King Equities ilk krediyi sağladı ancak bu kredi geri ödendiğinde bile ortak olmaya devam edecek."

"King Equities'in bu işe karışmasını istemiyor musun?" Russell'ın sesi derinden yaralanmış gibiydi, ancak bunun sadece bir suçluluk taktiği olduğundan şüpheleniyordum.

Abel çenesini salladı. "Mesele o değil. King Equities'in öncelikli hedefi arazi ve iş edinimi olmuştur. Artık Abel'in Bira Fabrikası kurulduğuna göre, kâr payları dışında kalan bir değer yok. Satın alma işlemini gelecekte başka işletmeler satın almak için kullanmanın çok daha faydalı olacağını düşünüyorum."

JP'den hafif bir *huh* kaçtı ve karnımda küçük bir zafer kıvrımı oluştu. Abel kendi araştırmasını yapmıştı ve ben bundan daha fazla gurur duyamazdım.

Russell'ın eli kâğıtta gezinirken bir yandan da okunaksız notlar karalıyordu. "Bunun üzerinde düşünmem gerekecek elbette."

Panikle irkilerek dudaklarımı yaladım ve doğruldum. Russell'a genişçe gülümsedim. "Teşekkür ederim, efendim." Abel'a doğru eğildim ve başımı

koluna karşı. "Sevdiğim adamla birlikte bira fabrikası sahibi olmak benim hayalimdi ve Abel hayallerimi gerçekleştirmek için elinden gelen her şeyi yapıyor." Kocamın şaşkın yüzüne göz kırptım. "O gerçekten bir oyuncak ayı."

JP alay etti ve Russell güldü. "Vay, vay. Görüyorum ki ellerin bu işle dolu Abel. Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz. Bunu düşüneceğim ve sana geri döneceğim."

Ayağa kalktım, çıkışımızı gördüm ve onu aldım. Russell, JP ve Abel ayağa kalktı. Çabucak masanın etrafında döndüm ve kollarımı yeni kayınpederime doladım. "Teşekkür ederim efendim. Bu ailenin bir parçası olmaktan onur duyuyorum."

Russell King'in patronluk taslayan gözleri bana bakıyordu. Kışının okşanmasından hoşlanan bir adam gördüğümde tanırdım ve Russell King yemi yuttu. Kucaklamama karşılık verirken eli sırtımda çok aşağılara indi ve midem bulandı. Yine de, olduğu yerde donup kalmış olan Abel'in yanındaki pozisyonumu almadan önce ona gülümsedim.

Omuzları kasıldı ve babasına bakarken kımıldamıyor gibiydi. "Gitme vakti geldi. Karım ve benim öğleden sonra planlarımız var."

Karım.

İşte yine oradaydı. Bacaklarımın arasına donuk bir sızı gönderen iki kelime.

Abel'in ruh halinin aniden kararmasıyla kafam karıştı ve ona doğru eğildim. Kolu belime dolandı ve beni yanına doğru çekti. Başımın tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu, sanırım maskaralığımı babasına satıyordu.

Russell tüylerimi diken diken eden yağlı bir şekilde gülümsedi. İç çekti. "Kral olmak için güzel bir gün."

Boğazımda yükselen safrayı yuttum ve havasız, çok karanlık ofisten çıkarken Abel'a sarıldım.

JP bizi takip ederek dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. "Abel," diye seslenerek ikimizi de yolumuzda durdurdu.

Döndüğümüzde JP'nin kaşlarını çatıp parmağıyla aramızdakileri işaret ettiğini gördük. "Ben bu saçmalığa bir an bile inanmadım... ama o inanmış görünüyor. Onunla konuşacağım. Bloom County'de başarısız bir hukuk firmasının ofisinde gözü var. Bira fabrikasının satın alınmasından elde edilen fonlar bazı bürokrasiyi ortadan kaldıracak ve binanın düşmanca ele geçirilmesini çok daha basit hale getirecek. Her şeyi düzene sokmak birkaç gün sürebilir ama eğer başarabilirsem, başaracağım."

Abel hiçbir şey belli etmeden başını salladı. "Teşekkür ederim."

Adamlar el sıkıştılar ve Abel doğruca kapıya yöneldi, ben de peşinden.

Dışarı çıktığımda rahat bir nefes aldım ve arabama doğru yürüyen Abel'in yanında tırıslla ilerledim. Aramızdaki buzları eritmek umuduyla, "Kardeşin biraz soğuk ama iyi birine benziyor," dedim.

Abel benim için sürücü tarafındaki kapıyı açtı. "O değil. JP'nin oynayabileceği bir açl varsa, onu oynayacaktır. Ama elimiz kolumuz bağılı. Ona güvenmek zorundayız."

Aceleyle sürücü koltuğına geçtim ve Habil'in yolcu tarafına geçmesini bekledim. "Nereye?" diye sordum.

Abel'in kahverengi gözleri içimi yakarken, nabzım onun değerlendirmesiyle fırladı. "Hadi eve gidelim."

ON BEŞ

ABEL

Sloane'un babamı kucaklarken, babamın elinin kıcının üstünü sıyırmasını izlemek öfkemi tüm zamanların en yüksek seviyesine çıkardı. Hayatım boyunca onun yoklukla zorbalık arasında gidip gelmesiyle yaşamıştım ama eli Sloane'un üzerinde olduğu anda *öfkeye kapıldım*. Küçük kasabamızın geri kalanının onu hayırsever bir hayırsever veya bilgili bir iş adamı olarak görmesi umurumda değildi.

Ona dokundu ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Çapraz kollarımı sıktım ve Sloane'un arabasının yolcu koltuğundan yola o d a k l a n d ı m .

"İyi misin?" Sloane sürücü koltuğundan sordu.

Yer değiştirdim ve içimden yükselen öfke kabarcıklarına rağmen kendimi rahatlamaya zorladım. "Peki."

"Kötü bir sürücü müyüm?" Direksiyon simidi ile kendisi arasında bir işaret yaptı.

Evet.

Azı dişlerim birbirine sürtündü. "Hayır."

Beni rahatsız eden onun boktan şoförlüğü değildi. King ailesinin dinamiklerinin karmaşıklığını ve parmak uçlarının onun kıcına değmesinin bile beni sersemlettiğini nasıl açıklayabilirdim ki? Parmaklarını şaklatmak ve ofisini dağıtmak istedim ama beni besleyen eli ısırarak kadar aptal değilim. Kimse Russell King'in karşısına çıkıp da hayatta kalamaz.

Belki annem bile.

Bu düşünce ruh halimi daha da kararttı ve evime dönüş yolculuğunun geri kalanında sessiz kaldım. Sloane bana kara kara düşünmem için alan tanıdı ve ağaçlarla çevrili araba yolumdan aşağı indiğinde nihayet rahatlamıştım.

Park etti ve Sloane'a doğru dönmeden önce nefes verdim. "Üzgünüm, havamda değilim."

Sloane yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Duyguların olmasına izin var, Abel." Göğsüm sıkışmıştı ve kemerimi çözdü.

Sorun da tam olarak buydu, onun söz konusu olduğu durumlarda çok fazla duygu yaşıyordum. Sahiplenme ve hoşnutluk gibi saçma duygular. Cevap verecek kelime bulamadığımda, Sloane yumuşak bir gülümseme sundu ve evin içinde kayboldu.

Kendimi bastırılmış enerjiyle seğirirken buldum ve kendimle ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Onu içeri kadar takip edeyim mi? Bira fabrikasına gidip onu rahat bırakayım mı?

Sloane'la yaşamaya başlayalı bir hafta bile olmamıştı, tüm özerklik duygumu kaybetmiştim ve kendimi amaçsızca etrafta sallanan, tahta bacaklı o gülünç oyuncak bebeklerden biri gibi hissediyordum.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım.

SYLVIE

Bug bir şey yaptı. Kızma.

Beni kesinlikle kızdıracağını bilmek için bu *şeyin* ne olduğunu bilmeme gerek yoktu.

Peki, nedir bu?

Üç nokta belirdi ve kayboldu, sonra tekrar belirdi. Kız kardeşimin, teyzemin hazırladığı planın darbesini yumuşatmak için doğru kelimeleri bulmaya çalıştığından oldukça emindim. Sylvie cevap veremeden telefonum çaldı.

Cevap verirken hayal kırıklığı içinde gözlerimi kapattım. "Hey, Bug. N'aber?" "Abel. Nasılsın canım?" Onu çok iyi tanıyordum.

Sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda o sert dış görünüşünü takınırdı. "İyiyim. Sen?" Ses tonum gereksiz yere kırılmıştı.

Bug dilini şaklattı. "Yepyeni bir koca böyle mi olmalı?"

Yeni bir kocanın nasıl hissetmesi *gerektiğini* gerçekten bilmiyordum, bu yüzden sessiz kaldım. "Kutlama yapıyor olmalısın. İşte bu yüzden ..." Durakladı ve

Kelimeler havada asılı kalıyor. "Sana ve Sloane'a bir sürprizim var."

Derin ve sinirli bir iç geçirdim. "Sürprize ihtiyacımız yok, Bug Teyze."

"Oh, saçmalık. Önce bir kadınla gizlice buluştunuz, sonra da adliyeye kaçtınız. Sanırım bir tanığa ihtiyacınız olmasaydı, evliliğinizi hala bilmiyor olacaktım."

Haksız değil.

Hoşnutsuz, gönülsüz bir kahkaha attım.

"*Kesinlikle,*" diye devam etti. "Yani ... Wild Iris Bed- and-Breakfast'a girişiniz saat 17:00'de."

Dilim tutuldu. "Neyi?"

"Önemli bir şey değil, gerçekten. Star Harbor'da küçük şirin bir pansiyon. Bu kadar kısa sürede sadece bir gece kalabilirim ama en azından bir şey."

"Bir şey mi?" Beynimi zorluyor, teyzemin neden bize bir pansiyonda yer ayırttığını anlamaya çalışıyordum.

"Her kadın bir balayını hak eder, Abel," dedi sonuna eklediği hüzünlü bir iç çekişle.

Sesli bir şekilde yutkundum. *Balayı mı?*

Çok saçmaydı.

Başımı salladım. "Öylece gidemeyiz. Sloane'un çocukları var."

Kibirli kahkahası telefonda çınladı. "Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun? Halledildi. Bax bu gece büyük torunlarını eğlendirecek."

Çizmelerimin ucuyla toprağı tekmeledim. "İşimiz var."

Gözlerinin telefonun içinden yuvarlandığını duyabiliyordum. "Patron sizsiniz. Kendinize bu gece izin verin."

Sloane ile rastgele bir otel odasında yalnız bir gece mi? Hayır. yol.

Akla yatkın başka bir bahane bulmaya çalıştım ama teyzem içinde. "Sylvie çoktan Sloane'a haberi verdi ve duyduğuma göre eşiniz de bunu dört gözle bekliyormuş. Onu şimdiden hayal kırıklığına uğratmak istemezsiniz, değil mi?"

Sloane bunu biliyor muydu? Ve heyecanlı mıydı? Siktir et beni.

N e f e s verdim. *Neden her zaman bir pislik gibi davranıyormuşum gibi görünüyordu?*

Yenilgiye uğramış bir halde kendimi ön sahanlığa bıraktım ve parmaklarımı gözlerime bastırdım. "Elbette. Kulağa harika geliyor. Bunu bizim için yaptığınız için teşekkür ederim."

"Mükemmel. Şimdi eğlenmeye çalış, Abel. Mutlu anılar biriktirmenin zamanı geldi."

Hoşça kal bile demeden kapattım.

Mutlu anılar mı? Tabii, sanki öyle bir şey olacaktı gibi.

Bu gece yaşanacak tek anı, bir otel odasını paylaşmaya zorlandığımız sırada Sloane'u ne kadar acı verici bir şekilde rahatsız ettiğimdi.

Arkamda ön kapı açıldı.

Gözlerini kaçırarak ön bahçeye baktım. "Görünüşe göre bu gece için planlarımız var."

Sloane'un yumuşak kahkahası omzumun üzerinden süzüldü. "Evet, öyle görünüyor. Az önce kız kardeşinle konuştum. O ve Bug çok hızlı çalışıyorlar."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım.

Sloane kendini yanıma bıraktı, kollarını dizlerinin üstüne koydu. "Teyit etmek için büyükbabamı aradım ve çoktan karar verilmiş. Onları parkta sinemaya götürmeyi ve sonra da burada yatıya kalmayı planlıyor. Sabah onları kampa falan götürecek. Çocuklar çok heyecanlanacak."

En azından biri öyle.

Yüzümü ona doğru eğdim. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

Sloane tırnaklarını karıştırdı. "İnandırıcı olmamız gerekiyor, değil mi?" Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayd ve burnunu kırıştırdı. "Yeni evli bir çiftin romantik bir gece geçirmeyi reddetmesi biraz tuhaf olurdu, sence de öyle değil mi?"

Yeni evli olsun ya da olmasın, aklı başında her erkek Sloane'la geçireceği bir geceyi reddetmek için aptal olmalıydı.

Başımı salladım.

Sloane kalçalarını tokatladı ve ayağa kalktı. "Harika. Gidip bir çanta hazırlayayım."

CEHENNEMDEYDİM.

Sevgili, tatlı, entrikacı teyzem Wild Iris Bed-and-Breakfast'ın *temalı konaklama birimleri* ile çiftler için romantik kaçamaklar konusunda uzmanlaşmış butik bir B&B olduğunu söylemeyi unuttu.

Odanın ortasındaki büyük boy yatağa kaşlarımı çatarak baktım. "Bu leopar desenli yatak takımı mı?"

Sloane'un geniş gözleri odayı inceledi. "Görünüşe göre ..." Garip bir şekilde tahta bir sopaya benzeyen bir şeyi kaldırdı. "Mağara adamı temalı mı?"

Yan masaya doğru ilerledi ve bir broşür aldı. "Wild Iris Bed- and-Breakfast," diye okudu. Gülümsememeye çalışırken gözleri yukarı kaydı. "Macera sütleri. Mağara adamı çok sevilen bir tarih öncesi figürdür ve odanız onun varlığına tuhaf bir bakış atıyor. Mağara Adamı Sütü'nde bir kral yatak vardır ve iki primat konaklayabilir."

Ona doğru yürüdüm ve kâğıdı parmaklarının ucundan çektim. "Şaka yapıyor olmalısın." Gözlerim broşürü taradı ve eminim ki cehennemdeydim. "Özür dilerim," diye kekeledim. "Hiçbir fikrim yoktu. Buna inanamıyorum."

Sloane odanın içinde dolaştı, elleri mağarayı andıran taş duvarlarda gezindi. Parmak uçlarının odanın köşesinde akan şelalenin altında dans edişini izledim. Bana doğru döndü ama küçük bir hayvan derisi parçasında durdu ve onu kaldırdı.

Gözleri büyüdü ve mizahla parladı. "Sanırım bu senin peştamalın, kocacığım."

Yanaklarımdaki ateş alevlendi ve tüylü kumaşı elinden çekip aldım. "Bu hiç komik değil."

Küçük bedeninden havlayan bir kahkaha yükseldi. "Bu çok *komik*. Biraz gevşe. Ben Jane. Sen Tarzan." Sloane benim kalp atışlarımla aynı ritimde göğsünü yumrukladı.

Gözlerim odanın ortasındaki yalnız yatağa takıldı.

Sloane güldüğünde elim gömleğimin yakasını çekiştirmek için uzanmıştı. Öfkeli bir bakışla onu kıstırdım.

"*İncilerini mi tutuyorsun?*" Tekrar güldü ve sırtımdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı.

"Tabii ki hayır." Yakamda duraklayan elime baktım ve yanıma bıraktım.

Sloane yatağın kenarına doğru yürüdü ve içine atladı, bana gülümsemeden önce bacaklarını gerdi. "Bu sadece bir yatak, Abel."

Lanet olsun.

Sloane dirseklerine kadar yükselerek kendini düzeltti. "Bakın, hayatımızdaki her bir kararı vermekten ve yanlış kararı verdiğim için endişelenmekten gerçekten nadiren kurtuluyorum. Çoğu gün kendimi topaç gibi hissediyorum." Nefes verdi ve sırt üstü yatarak tavanı süsleyen ilkel sanat eserlerine baktı. "Küçük bir molaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

burada ortaya çıktı. Endişelenmeden gülmek iyi hissettiriyor. Lütfen burada bir süre daha var olabilir m i y i z ?"

Dikkatimi çeken şey, *lütfe*n demesiydi. Tek istediği bir molaydı; düşünmek, hazırlanmak ya da diğer herkes için güçlü olmak zorunda olmadığı bir gece.

Bu en basit şeydi ve bunu ona verebilecek güce sahiptim.

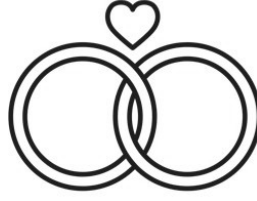
Etrafıma bakındım ve dikkatim çok şüpheli pozisyonlarda çubuk figürleri olan mağara resminde durdu.

Küçük bir kıkırdama koptu.

"İşte orada." Sloane bana gülümseyerek kışkırttı. "Hadi gel." Ayağa kalktı ve sırtı. "Bakalım Wild Iris'te başka ne belalar bulabiliriz."

Mesele de buydu, belayı biliyordum ve ona doğru bakıyordum.

ON ALTI

SLOANE

Mütevazı mağaramızı arkamızda bırakarak Wild Iris Bed- and-Breakfast'ı keşfetmeyi tercih ettik. Son derece gülünçtü. Dışarıdan bakıldığında Viktorya tarzı malikâne yumuşak bir lavanta rengine boyanmıştı. Büyük kulesi Michigan Gölü'ne bakıyordu ve ne tür bir temalı odaya sahip olduğunu merak ettim.

Eğer korsanlar değilse çok yazık.

Bastırılmış bir kıkırdamayla, Bug'ın nerede kalacağımızı rezerve ettiğini anlayıp anlamadığını ya da Wild Iris'in tam olarak beni kıkırdatırken aynı zamanda gergin yeğenin canını sıkacak türden bir yer olduğunu bilip bilmediğini merak ettim.

Bug'ın sert ününü bildiğim için ikincisinden şüphelendim.

Lobiden geçip arka taraftaki geniş, açık verandaya çıkarken Abel arkamdan sinsice yaklaştı. Rahat sandalyeler, çiçeklerle süslenmiş yan masalarla birlikte ikişerli ya da üçerli gruplar halinde düzenlenmişti. Arka güvertedeki basamaklar, konukları sahil kenarına yönlendiren küçük bir tahta kaldırıma çıkıyordu. Kıyı şeridinin yakınında, etrafında ikiye bölünmüş ağaç gövdelerinden yapılmış bankların bulunduğu bir şenlik ateşi çukuru gördüm.

Dalgalar temiz, kumlu plajlara doğru alçalıp yükseliyordu. Uzaktaki sahil şeridinde, tanıdık kum tepeleri suyun üzerinde yükseliyordu, ancak bizim özel sahil şeridimizde, açık kıyı şeridi düz ve davetkârdı.

Memnun bir şekilde ılık göl havasını derin bir nefesle içime çektim. "Çok güzel değil mi?"

Cevap vermeyince döndüm ve Abel'in bana baktığını gördüm. Dikkatimin altında kıpırdandı ve boğazını temizledi. "Evet. Muhteşem."

Bakışları ağızma düştü ve yanıt olarak yanaklarıma sıcaklık doldu.

"Merhaba!" Arkamızdan yaşlı, şarkı söyleyen bir ses seslendi. "Yoo-hoo!"

Hep birlikte, Fransız kapılarından çıkan bir kadını görmek için yer değiştirdik, şampanya flütlerinde gazlı, elma şarabı rengine bir kokteyl gibi görünen küçük bir tepsiyi dengeliyordu. Bardaklar tehlikeli bir şekilde dengede dururken boştaki eliyle çılgınca el sallıyordu.

Kadın eve uygun olarak gösterişli lavanta rengi bir ceket ve dökümlü mor bir pantolon giymişti. Gümüş rengi buklelerinin üzerinde lavanta rengi püskül ve tüylerle süslenmiş büyük bir şapka vardı.

"İyi akşamlar!" diye seslendi yaklaşırken. "Vahşi İris'e hoş geldiniz. Benim adım Gladys. Ruby kaydınızı yaptı ama sizinle tanışmak için sabırsızlanıyordum! Yeni evlilerin bizimle kalmasına bayılırız. Lütfen, bunu deneyin." Tepsiyi aramızda dolaştırdı. "Adı Wedded Bliss."

Abel ve ben gülümsedik ve her birimiz tepside birer şampanya kadehi aldık. Her bir bardakta köpüklü bir içecek, iki dilim incir ve bir dal kekik vardı.

"Bu harika görünüyor! Teşekkür ederim," dedim bir yudum alırken.

Gladys sırıttı. "İçinde şampanya, bal, portakal likörü ve elma şarabı var. Yunanlılar cinsel güç için bal reçete ederdi!" Sırıtırken omuzları titriyordu.

Tükürdüm ve içimi yudumlarken boğuldum. Kahkahalarım arasında soluk soluğa kalırken burnumdan köpükler fişkırdı. Abel içkiyi vücudumdan temizlemeye çalışırken sırtıma sert bir yumruk indi.

Gladys göz kırptı. "İkinize de mutlu balayları!"

Abel beceriksizce şampanya kadehini kaldırdı ve Gladys bir sonraki masum çiftini aramak için hızla uzaklaşırken ben bir kahkaha krizine daha girdim.

Abel'in eli sırtıma bir kez daha hafifçe vurduğunda boğazımı tekrar temizledim. "Teşekkürler." Gülümsedim ve daha dikkatli bir yudum aldım. "Güzelmış. Sen de denemelisin."

Sanki bir yudumda birbirimizin kıyafetlerini yırtacakmışız gibi kokteyle baktı. Dürüst olmak gerekirse, bu dünyadaki en kötü şey olmazdı.

Gözlerim onun geniş göğsüne kaydı. Onu tamamen soyunmuş ve üzerime doğru gelirken görmek gerçek dışı olurdu. Sanki iri ellerinin kalçalarımı kavradığını ve şilteden aşağı, ona doğru çektiğini hayal edebiliyordum. Bacaklarımın arasına bir zonklama yerleşirken ve göğsüme sıcaklık yayılırken minik kaslar aşağı doğru çırpındı.

Abel boğazını temizledi ve ona göz kırptım, az önce onu süzerken yakalandığımı ve sahte kocam hakkında *çok* yaramaz şeyler düşündüğümü fark ettim.

Elimdeki içkiye baktım.

Tanrım, bunun içinde ne var?

Abel'in ağzının kenarından şakacı bir gülümseme yükseldi ve ben de omuzlarımı dikleştirerek uzakta dalgalanan suya baktım.

Wild Iris tamamen doluydu ve Gladys yavaşça tepsisini boşaltmak için etrafta dolaşmaya başladı. Verandada dinlenirken ya da sahilde yürüyüş yaparken diğer konuklara kibarca başımızı sallayıp gülümsedik.

Şaşırtıcı bir şekilde, Abel'in yanında gerçekten rahatlayabiliyordum. Az konuşan bir adamdı, ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, sessizliğinin huysuz bir pislik olmasından kaynaklanmadığını o kadar çok anladım. Aksine, düşünceliydi. Düşünceliydi. Bir sohbete katkıda bulunmaya karar verdiğinde, kelimelerini dikkatle seçerdi.

Abel, Gladys'i durdurmuş ve sıradan bir akşam yemeği için tavsiyesini sormuştu. O da bize sahili işaret ederek yürüme mesafesinde birkaç yerel restoran olduğunu söyledi. Sonunda sahilde hamburger ve bira servisi yapan mükemmel bir yer bulmuştuk.

Yemeğimizi yedikten sonra, gün batımının sulu ufukta parladığı Wild Iris'e doğru yürümek için zaman ayırdık. Wild Iris görüldüğünde, sahildeki çukurda bir ateş yakıldığını fark ettik.

Bir omzumu kaldırdım ve ona baktım. "İster misin?" Sakin gözleri bana baktı. "Eğer istersen."

Biz yaklaşırken Gladys'in sesi kalabalığın arasından seslendi. "İşte oradalar. Yeni evlilerimiz!"

Ateşin başında toplanan çiftlere garip bir el salladım. Ahşap banklar yarım daire şeklinde dizilmiş, çukura ve ötesindeki göle açılıyordu.

Gladys telaşla elindeki kumların tozunu aldı. "Fazla yer yok ama Bay King, oraya otursanız karınız kucağınıza oturabilir."

Yutkundum ve gözlerim onunkilere kaydı.

Kendini tahta sıraya bıraktı ve kalçasını tokatladı. "Haydi Jane. Otursana."

Onun şakacı yönünü ve beni her zaman gafil avlamasını seviyordum. Dikkatlice kendimi onun kucağına bıraktım. Kaslı kalçaları

sıcak ve genişti, oturmam ve rahat etmem için bolca yer vardı. Eli kalçamın yanına yerleşti ve bir kolumu omzuna attım.

Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Bu iyi mi?"

Sesinin kulağımın kabuğundaki derin gürültüsü sırtımdan aşağı ürperti gönderdi.

"Üşüdün mü?" diye sordu ama ben cevap veremedim arkasındaki yığından rulo haline getirilmiş bir battaniye aldı. Abel dikkatle pazen battaniyeyi açtı ve omuzlarıma örttü, kaymaması için kenarlarından kıvırdı.

Kenarını göğsümde tuttum. "Teşekkür ederim."

Sohbet ve çıtırdayan ateş bizi sarmıştı. Gözleri tekrar dudaklarıma kaydı ve bunu yapıp yapmayacağını merak ettim - beni öpüp yabancılar grubunun önünde karısı olduğumu iddia edip etmeyeceğini.

Yap hadi.

Bu sefer sahte olmayacak.

Ağızına bakarken dudaklarımı ıslattım. Altımda vücudu sıcak ve sertti ve kucağında kıvrınma dürtüsüyle savaştım. Ateş ışığında yakışıklı yüzünün eğimini ve düzlemlerini ezberlemeye çalıştım. Etrafımızdaki konuşmalar üst üste binerken parmakları kalçamda yumuşak daireler çiziyordu.

"Odaya geri dönmek ister misin?" Sözlerinden karanlık bir niyet damlıyordu.

Başımı sallayarak çenemi kaldırdım.

Abel ayağa kalktı, beni de yanına aldı ve nazikçe ayaklarımdan üzerine yatırdı. Battaniyeyi çıkarmaya gittim ama Gladys beni durdurdu. "Gerek yok canım. Sabah geri getir yeter." Göz kırptı ve midem takla attı. "İkinize de iyi eğlenceler."

Yanaklarımdaki kızarıklığın derinleştiğini hissederek döndüm. Eve doğru yan yana yürürken, Abel'in geniş avucu kolumdan aşağı kaydı ve elimi avucunun içine aldı. Avucu geniş ve sıcaktı. Sıktım, dokunuşunun verdiği gücü ve rahatlığı seviyordum.

Yüzüne bakma riskini göze aldığım anda eğildi. "Hâlâ izliyorlar."

"Tamam," diye nefes aldım.

Odamıza vardığımızda Abel, Mağara Adamı Süiti'ne geri dönmemize izin vermek için kapının kilidini açmak üzere elimi bıraktı.

Leoparlarla kaplı yatağa bakarken, umut ve tahrik duygusu içimde dolaşıyordu. Ben.

Abel arkama geçti ve anahtarı kapının yanındaki küçük kayaya benzeyen masanın üzerine bıraktı. "Ben zemini alacağım."

Umut, sızıntı yapan bir balon gibi içimden ciyakladı. "Ne?"

Botlarını çıkardı ve yataktan bir yastık alıp yere bıraktı. "Burada uyuyabilirim."

Utanç duygusu içimi kapladı. Küçük bir parçam, ateşin yanında *her şeyi* uydurmadığını ve birkaç kötü karar daha vermek için odaya geri dnebileceğimizi ummuş muydu?

Tabii ki yaptım.

Telaşla saçlarımdan bir tutamı yüzümden uzaklaştırdım. "Saçmalama. Yatak çok büyük. Sadece karşılıklı yatacağız. Sorun değil."

Tamamen tartışmaya hazırken, basitçe "Tamam" dediğinde şok oldum. "Oh. Tamam." Etrafıma bakındım. "Banyoda stm değiştiririm."

Spor çantamı da yanımda en-suite banyoya sürüklerken ona bakamayacak kadar utanarak kaçtım.

Kilitli bir kapının ardına geçince kendimi lavaboya dayadım ve aynaya baktım.

Ne oluyor lan? Kendi kendime mırıldandım.

Ellerimi gözlerime bastırdım ve i çektim. *Kendini topla.* Bunun tamamen saçma olduğunu vurgulamak için aynada kendimi işaret ettim.

Pijamalarımı giydim ve hızla dişlerimi ve saçlarımı fıraladım. Sade iekli şortumu ve ona uygun pijama üstümü inceledim. Aşırı seksi değildi ama şort kalçalarımı yukarıdan kesiyordu ve kendimi kadınsı ve güzel hissetmemi sağlıyordu.

Yerde yatmakmış, kıımın kenarı.

Odaya tekrar girdiğimde ışık loştu ve Abel'ın çarşafın altındaki iri gövdesini seçebiliyordum. Işık mağaraya benzeyen duvarlarda dans ediyor, bizi yumuşak, parlayan bir ışık kozasıyla sarıyordu.

"Jane yatağa doğru takla falan atacakmış gibi hissediyorum," diye şaka yaptım.

Yumuşak kıkırdaması karanlık odayı doldurdu. "Deneyebilirsin."

Gülümsedim ve yorganı geri çektim. Yatak büyüktü ama o da yleydi. Abel'ın çıplak göğsü ve siyah boxer klotu göründü.

"Ah." Panik içinde hızla örtüleri değiştirdim.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Başımı salladım ve yutkundum.

Kesinlikle iyi değilim.

Abel'ın yanındaki yatağa kayarak, geniş gözler ve çarpan bir kalple sırtüstü uzandım ve tavanı süsleyen mağara resmine baktım. Abel'ın *böyle* bir vücuda sahip olduğu ve benden birkaç santim ötede dar bir boxer külottan başka bir şey giymediği gerçeğini düşünmeme gerek yoktu.

Nefes alıp verişinin ritmini dinledim, vücudunun benimkine yakınlığının acı verici bir şekilde farkındaydım. Orada uzanmış, karmaşık, düşünceli kocamı merak ediyordum. Ne zaman onu anladığımı düşünsem, başka bir karmaşık katmanı ortaya çıkarıyordu.

Yukarı bakarken iç çektim. "Ne balayıydı ama."

Burnundan küçük bir kahkaha çıkardı. "İyi geceler karıcığım." Karanlığın içinde gülümsedim. "İyi geceler, kocacığım."

Dünyada, gezegendeki en ateşli adamın yanında, onun tamamen yasak olduğunu bilerek yatmaktan daha kötü şeyler de vardı.

Sorun şu ki, aklıma tek bir tane bile gelmiyordu.

YEDİ

ABEL

Daha gözlerimi açmadan parfümünün kokusunu alabiliyordum. Sıcak baharat ve ince tatlılığın ipuçları sistemimi sular altında bıraktı ve doğrudan sikime bir sıcaklık zonklaması gönderdi. Onun kokusuyla yavaşça uyanmak, soğuk bir kış gününde bir battaniye yığınının altına gömülmek ve asla ayrılmak istememek gibiydi.

Dizlerimi yukarı kaldırdım, vücudumu onun etrafında sahiplenici bir şekilde kıvırdım ve kolumu karnına yasladım. Kıcı sabah odunumun kalın gövdesine bastırıldıkça vücudum karıncalanıyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Fuuuuuuck.

Buna inanamıyordum; gecenin bir yarısı birbirimize kaynaşmıştık ve şimdi sahte balayımızın ertesi sabahı sahte karıma sarılıyordum. Aletim onun kıcının mükemmel kıvrımlarına doğru seğirdi ve bir iniltiyi bastırdım.

Bunu fark etmemesine imkân yoktu. Sloane'un uyanık olup olmadığını değerlendirmek için durdum.

Nefes alış verişi yavaş ve düzgündü. Kolumun vücudunda nazikçe yükselip alçalması, anlaşılmamızın *bu gerçek olmayan* kısmını unutan azgın ereksiyonumu fark etmeden gizlice uzaklaşabileceğimi söylüyordu.

Başımı yavaşça kaldırdım. Koyu renk kirpikleri yanaklarına doğru iniyordu. Sloane huzurlu görünüyordu. Mutluydu.

Kollarımın arasında ne kadar mükemmel durduğunu görünce kaburgalarımın arasında bir şeyler sıkıştı. Kendimi ayarladım, kalçalarımı geriye doğru kaydırdım ve ondan uzaklaştım, ama saçlarının kokusunu son bir kez daha içime çekmeden önce değil.

Gıcıklık yapmayı kes, dostum.

Sırt üstü yuvarlandım ve nefes verdim. Güneş ışığı uzak duvardaki pencereden içeri giriyor, hayvan postundan perdelerin arasından süzülüyordu. Yanağımda bir gülümseme belirdi ve gerindim, ayak parmaklarımı oynattım ve sikimin sakinleşmesini diledim.

En son ne zaman seviştiğimi hatırlayamıyordum ve hatırlasam bile hiçbir şeyin Sloane'un içine gömülmekle kıyaslanamayacağına bahse girerdim. Vücudum onun için mırıldandı ve parmaklarım seğirdi, uzanıp teninin yumuşaklığını hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Bunun yerine doğruldum ve bacaklarımı yatağın kenarından salladım. Ben kıpırdandıkça Sloane inledi ve yuvarlandı. Gömleğime uzandım ama omzumun üzerinden çıplak sırtıma bakarken gözlerinin nasıl büyüdüğünü kaçırmadım.

Siktir et.

Üstümü örtmek yerine ayağa kalktım, banyoya doğru yürürken hâlâ sert olan sikimi umursamıyordum. Eğer ben ona bu kadar yakın olmanın ve bu konuda hiçbir şey yapamamanın işkencesiyle başa çıkmak zorundaysam, o da çıkabilirdi.

Banyoya yürürken gözlerini üzerimde hissettim. İşimi bitirdiğimde Sloane kalkmış ve giyinmişti.

Gözleri parlıyordu ve gülümsemesi kalbimi delip geçti. "Günaydın."

"Günaydın. Yola çıkmaya hazır mısın?" diye sordum.

Diş fırçasını havaya kaldırdı. "Sadece makyajımı tazeleyeceğim ve set."

Başımı salladım, küçük mağara adamı baloncuğumuzda geçirdiğimiz zamanın Kısa. Gözlerim bir sandalyenin üzerine örtülmüş peştamala takıldı. Başka bir hayatta olsam Sloane'u omzuma atar ve daha fazlası için yalvartırdım.

Mağara Adamı Süiti'nin etrafını zayıf bir şekilde işaret ettim. "Buna değdi mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Sloane bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve bir bardak suyu dudaklarına götürdü.

Kaşlarımı çattım. "Bug bana Sylvie'ye uzakta bir gece geçireceğin için çok heyecanlı olduğunu söylediğini anlattı. Bu yüzden gelmeyi kabul ettim."

Sloane tükürüp öksürürken neredeyse içkisi boğazına kaçıyordu. "Oh, vay canına." Yüzümü incelerken gözleri kocaman oldu. "Yani, memnun oldum. Çok eğlendim."

Eğlenceli.

Elimi yüzümde gezdirirken kelime kafamın içinde dönüp duruyordu. Sahte balayı bir hataydı. Ne zaman bu fikri düşünsek

Evliliğimizin akıllıca bir iş hamlesinden daha fazlası olduğunu anladığımda, anlaşmamızın bir son kullanma tarihi olduğunu kendime hatırlatmak giderek zorlaştı.

Sonsuza kadar böyle numara yapmaya devam edemezdik... özellikle de içimdeki bazı parçalar onun tamamen sınır dışı olduğunu anlamamışken.

Başımı salladım ve aramızdaki konuşmanın bitmesine izin verdim. Yanıt beklemeden çantalarımızı aldım ve kamyonu yükledim.

Birkaç dakika sonra, Sloane'un sesi lobide yankılanırken, konaklamamızın ne kadar harika olduğunu, ateşin ne kadar rahat olduğunu ve geri dönmek için nasıl sabırsızlandığımızı anlattı. Gladys tekrar misafir gelme ihtimaline çok sevindi ve ona konaklamamızı hatırlaması için bir kart verdi.

Sanki Mağara Adamı Süiti'ni unutabilirmişiz gibi.

Dışarıda kamyonuma yaslandım ve vedalaşmadan önce Gladys'e son bir kez sarılmasını bekledim.

Gümüş kordonu parmağımın etrafında döndürürken elime baktım. Ağırlığına alışmıştım ama ne zaman gözüme takılsa nedenini bilmediğim bir şekilde sinirleniyordum.

Hazır olduğunda kamyonetin kapısını açtım ve içeri tırmanırken kıcına bakmamaya çalıştım.

Direksiyonun arkasına oturdum ve kamyonu çalıştırmadan önce ön camdan dışarı baktım.

"Benim sürmemi ister misin?" diye sordu.

Ona baktım ama başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim."

Gerçekten çok iyi.

Eve dönüş yolculuğu arkadaşça bir sessizlik içinde geçti. Sloane radyoyla oynayıp çalan şarkı hakkında gevezelik ederken ben yolu izledim. Evimin önüne geldiğimizde, kullanılmayan enerji kemiklerimi sızlatıyordu.

Başparmağım direksiyona vurarak tempo tuttu. "Düşünüyordum da... belki çocuklar için çikolatalı kurabiye falan yaparım."

Park ettim ve bir elimi kalçamdan aşağı kaydırdım.

Gözleri bana doğru kısıldı. "Neyin var senin?"

"Ne demek istiyorsun?" Çarpıcı ela gözlerinin değerlendirmesinden kaçınarak alay ettim. Dizim zıpladı.

İşaret parmağı bana doğru suçlayıcı bir dönüş yaptı. "Stres yapıyorsun ya da yapmayı planlıyorsun."

Çenem büküldü. "Ben değilim." *Tabii ki öyleydim.* "Sadece çocuklar için güzel bir şey yapmak istedim."

Sanki bana inanmıyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Peki, yeni bir şey deneyelim. Seni daha iyi hissettiren bir şey nedir? Sadece senin için olan bir şey?"

Bir an düşündüm, daha önce kimse bana ne *yaptığımı* sordu mu diye emin değildim. gerekli. "Pişirme."

Şakacı gözlerini devirdi. "Pişirmenin *yanı sıra.*"

Ön camdan dışarı baktım ve parlak yaz güneşinin acısını hissettim. "Bahçeyle uğraşmak bazen Bilmiyorum."

Gözleri sevinçle parladı. "Bahçeyle uğraşmayı seviyorum!" Yolcu tarafındaki kapıyı açtı. "Hadi yapalım!" Ben onu durduramadan arabadan inmiş ve eve doğru koşmaya başlamıştı. "Ben üstümü değiştireceğim. Seninle dışarıda buluşuruz!"

Gülümsedim, başımı salladım ve bu kadar mutlu bir mizaca sahip birinin nasıl olup da bana bağlandığını merak ettim.

Sol elimdeki yüzüğe baktım. Daha önce hiç orada olmayan bir şeyin bir şekilde mükemmel bir şekilde doğru olduğunu hissetmek garipti.

Buna üzülme yerine evin etrafında döndüm ve bahçe kulübesinden bir kova el aleti ile bir beyzbol şapkası çıkardım. Eldivenler Sloane'a çok büyük gelecekti ama en azından elleri korunmuş olacaktı. Kovayı yükseltilmiş bahçe yataklarından birinin yanına bıraktım ve gelişen otlara ve sebzelere baktım.

Birkaç dakika sonra arka kapılar açıldı ve Sloane merdivenlerden aşağı indi. Kasketimin gölgesinden göğüslerinin zıplamasını ve uzun, pürüzsüz bacaklarının yaz güneşinde parıldamasını izledim.

Bileğinden başlayıp kot şortunun kalçasında bittiği yere kadar uzanan çizgiyi takip ettiğimde dilim damağım kurudu.

"Tamam, patron. Nereden başlayayım?" Bana doğru attığı güneşli gülümsemeyi görmezden gelmek zorunda kaldım.

Ona eldivenlerimi uzattım. "Bunları giy."

Tahmin ettiğim gibi, komik derecede büyüktüler, ama o söyleneni yaptı. Nereden başlayacağıma karar vermeye çalışarak yer değiştirdim. "Bu yatakları ayıklamam ve sonra da şerbetçiotlarını kontrol etmem gerekiyor." Tepesinde uzun şerbetçiotu sarmaşıkları olan sığır panelinin kemerine doğru işaret ettim.

Hafif bir esinti vardı ve güneş tenimi ısıtıyordu. Sloane hiç vakit kaybetmeden çimlerin üzerine diz çöktü ve bitkileri nazıkçe inceledi. "Bitkilerin arasındaki her şey gidebilir, değil mi?"

Başımı salladım. "Tamamdır."

Sloane'u önümde diz çökmüş görmek beklemediğim bir cehennemdi. Çenesi düşük ve ağzından salyalar akarak ona bakmak yerine yatağın etrafında döndüm ve köşede onun karşısında diz çöktüm. Parmak uçlarım biber bitkilerinin üzerinde geziniyor, yaprakları kontrol ediyor ve ortaya çıkan taze çiçek tomurcuklarını not ediyordu.

"Biber bitkilerini tanıyorum. Burada başka ne var?" Sloane yataklardan yabancı otları koparıyordu ama eldivenlerimin çok uzun parmakları ona engel oluyordu. Sadece bir dakika sonra eldivenleri attı ve attığı eldivenleri yanına bıraktı.

"Bu yatakta kompakt bitkiler var - çoğunlukla jalapeño ve Macar mumu gibi acı biberler, aynı zamanda bazı otlar. Adaçayı, fesleğen, biberiye." Omuz silktim. "Bu tür şeyler."

Sloane küçük bir parça biberiye kopardı ve burnuna götürdü. "Mmm. Taze biberiyeye bayılırım." Parmağıyla sapına hafifçe vurdu. "Senin gibi kokuyor."

Ben homurdandım, o da güldü ve birkaç metre ötedeki başka bir yükseltilmiş bahçe yatağını işaret etti. "Orada ne yetişiyor?"

Baktım ve dedim ki, "Civanperçemi, lavanta. Şu pembemsi olan da funda." Bahçenin uzak tarafındaki bakımlı bir bölümü işaret ettim. "Şurada birkaç ardıç çalısı var ve kenar boyunca uzanan birkaç turta kabağı sarmaşığım var - uzun sarmaşıklar yaz sıcaklığına karşı biraz yalıtım görevi görüyor."

Sloane topuklarının üzerine oturdu ve iç geçirdi. "Tüm bu malzemeler için planlarınız var mı?"

Güldüm. "Pek sayılmaz. Çoğunlukla rastgele fikirler."

Sloane yanımdaki toprağı kazmaya devam etti. "Bana onlardan bazılarını anlat."

Başımı kaldırıp baktım, saç çizgisinde oluşan hafif ter parıltısını görünce göğsümde bir sıcaklık belirdi. "Sırlarımı paylaşmak mı? Neden, onları çalabilesin diye mi?"

Gülüştü hızlı ve parlaktı. "Lütfen. Birkaç gün içinde bira fabrikasının yarı sahibi olacağım. *Tüm* sırlarınızı bilmeye iznim var."

Kafatasımın tabanında bir sıcaklık hissettim. "Seninkileri bilmeme izin var mı?" "Sırlarımı mı?" Sinsi bir gülümsemeyle bir kaşını kaldırdı. "Tabii ki hayır."

Güldüm ve şapkamı geriye doğru çevirdim. "Anlaşıldı."

Ben göz ucuyla onu izlerken Sloane yüzünde bir gülümsemeyle bahçeyle uğraşmaya devam etti. Omuzlarımdan yavaş yavaş bir rahatlama hissi geçti. Yaz güneşi altında muhteşem bir kadınla toprağı kazmak ruhum için bir merhemdi. Boğazımı temizledim ve ona kendimden küçük bir parça sunmaya karar verdim. "Şuradaki kaplarda nane var mı?"

Elimdeki kürekle sarp ardıç çalılarının arasındaki büyük saksıları gösterdim. "MJ'in adı Julep, ama zamanla Mint Julep'e dönüştü ve sonra sadece MJ'e yerleşti. Naneli julep kokteyli üzerine bir tür oyun olan bir bira düşünüyordum." Omuz silktilim ve bunu yüksek sesle itiraf ettiğimde kulağı ne kadar aptalca geldiğini dinledim.

Sloane dilini şaklattı ve elini yanağında gezdirerek arkasında küçük bir kir izi bıraktı. "Aww ... bu çok tatlı. Eminim buna bayılacaktır."

"Bilmiyor," diye sessizce itiraf ettim.

Sloane'un iri ela gözleri bana doğru kırpıştı. "Sürprizi mahvetmeyeceğim. Söz veriyorum."

Hiç düşünmeden uzandım ve başparmağımla elmacık kemiğinin tepesine dokunarak kiri temizledim. "Hiçbir şeyi mahvedemezsin."

Sloane sertçe yutkundu ama dokunuşumdan uzaklaşmadı. Başparmağım yanağında dans etti ve parmak uçlarımla boynunun yan tarafında, nabzının mırıldandığı yerde gezinmesine izin verdim.

Bölge mahkemesi hâkiminin ofisinde paylaştığımız öpücüğün anıları geri geldi - sadece saatler önce o saçma odada bedenimin ona sarılmış olduğunu hissetmişim.

Sloane'un eli benimkini takip etti ve narin cildine bulaşmış olan küçük kir parçasını sildi. "Teşekkürler."

Yaşadığım duygu selini dizginlemek için çaresizce boğazımı temizledim.

Sloane'un küçük kahkahası aramızda titredi. "Dikkatli olsan iyi olur, Abel. Bana böyle bakmaya devam edersen bu evliliğin sahte olduğunu unutabilirim."

Etrafımızdaki hava sıcak ve yapışkandı. Kalbim kaburgalarımın altında küt küt atıyordu. "Hepsi sahte olmayabilir."

Yanaklarına renk geldi. Ben onun önünde neredeyse çözülrken تنها avlu bizi dünyanın geri kalanından saklıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu sonunda, gözlerinin benimkilere takılmasına zar zor izin vererek. "Hangi kısımları?"

Bir kahkaha attım. Tipik Sloane'un bana bunu söylemesi. Sertçe yutkundum ve başka bir sırrı paylaşmak için cesaretimi topladım.

Gözlerimin onun güzel yüzünde sabitlenmesine izin verdim. "Seni adliyede öptüğüm kısım. O lanet öpücüğün her saniyesinde ciddiydim."

Sloane hiç tereddüt etmeden ileri uzandı ve gömleğimi avucunun içine alarak çekti. Ağzım onunkine çarptı. Bahçe yatağının köşesinde onunla buluşmak için uzandım. İkimiz de dizlerimize kadar yükseldik ve bahçe yatağının kenarını aramızda bıraktık. Elim boynunun arkasını kavradı. Dudaklarım ona doğru bastırırken göğüsleri göğsüme doğru bastırıyordu.

Yumuşak bir iniltiyle bana açıldı ve dilimi onunkinin üzerinde gezdirdim. Öpüşmemiz tatlı, sıcak ve ıslaktı. Aletim kabardı ve kot pantolonumun fermuarına doğru bastırdı. Sloane'un elleri tişörtümü kavarken ben de boştaki elimi sırtına götürüp onu kendime doğru bastırdım.

Öpücüğü sıcak ve açtı. Dillerimiz birbirlerinin üzerinde kayarken alay ediyor ve tadına bakıyorlardı. Elim sırtından kıkına doğru gitti ve onu sıktım.

Sloane öpüşmeyi kesti, arkasına yaslandı, topuklarının üzerine oturdu ve nefes nefese kaldı. "Lanet olsun."

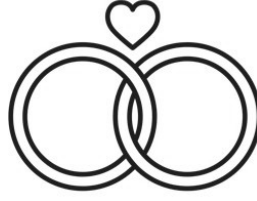
Gözlerimi kaçırdım, sonunda kendimi kaybedip çok ileri gittiğim için utandım. "Özür dilerim."

Güldü ve gözlerim onunkilere kaydı. "Üzgün müsün? Ben değilim." Nefesini düzene sokarken eli köprücük kemiğinin üzerinde gezindi. "Vay canına, bu çok seksiydi."

Sloane ayağa kalktı, öpüşmemizden dolayı biraz sersemlemişti. Hâlâ dizlerimin üzerinde duran bana baktı ve şapkamı başımdan alıp kendi şapkasının üzerine yerleştirdi. "Bana bir limonata ya da bir shot viski falan lazım. İster misin?"

Cevabımı beklemeden arka merdivenlerden çıktı ve evin içinde kayboldu.

SEKİZ

SLOANE

Abel'ı ölesiye öpmüştüm ve vücudum bunu tekrar yapmak için çılglık atıyordu. Bu sabah uyandığımda beni kucaklarken taş gibi sertleşmiş sikini kıcıma bastırırken bulduğumdan beri bunu yapmak istiyordum.

Uyuyormuş gibi yapıp daha fazla hissetmek için kalçalarımı hafifçe geriye doğru salladım mı?

Haklısın, yaptım.

Ellerimi tezgâha dayayarak başımı eğdim ve nefes almaya çalıştım.

Bu da ne böyle?

Elbette, baştan çıkmıştım ve onu öpmek için yakalamıştım, ama *kahretsin*. Abel kontrolü ele almaktan ve o öpücükle bana kesinlikle sahip olmaktan hiç çekinmedi. Klitorisim titriyor ve meme uçlarım karşılanmamış bir ihtiyaçla ağrıyordu.

Bacaklarım makaslandı ve o öpücükten sonra kesinlikle yeni bir külot giymem gerekeceğini fark ettiğimde içimden inledim. Pencereden dışarı baktığımda Abel'in bahçe yatağının üzerine eğilmiş, şiddetle yabancı otları kopardığını gördüm. İç çekerek arkasına yaslandı ve parmaklarını karmakarışık saçlarında gezdirdi.

Kıkırdadım ve kendimi yelpazelemek için şapkasını başımdan çektim. Bu onun kendi suçuymuştu. Terli, yapılı ve ters şapkalı bir adama nasıl karşı koyabilirdim ki? Başka seçeneğim yoktu ve o öpücükten kesinlikle pişman olmadım.

Tek tereddütüm, hayatımın boktan durumu göz önüne alındığında, Abel ile yatmanın kesinlikle berbat bir fikir olduğuydu.

Ama aman Tanrım, onunla toprakta yuvarlanmak eğlenceli olurdu.

Mutfaktaki saate baktım ve iç çektim. İkizler bir saatten kısa bir süre içinde günlük kampı bitirmiş olacaktı ve ihtiyaç duydukları son şey Abel ile benim aramda neler olduğu konusunda kafalarının karışmasıydı. Bildikleri kadarıyla Abel ve ben sadece arkadaştık.

Dudağımla oynadım ve bana karım diye hitap ederken tüm o erkeksi enerjisini içime sokmak için kullanmasını hayal ettim. Amım çırpındı ve tezgâhı kavradım.

Ciddiyim. Kendini topla, Sloane.

Lavaboya gidip ılık musluk suyunu yudumlamadan önce dolaptan bir bardak aldım. İçimde büyüyen yangını bastırmak için hiçbir şey yapmadı. Abel'i istiyordum. Yani, onu *gerçekten istiyordum*.

Mantıken, seksin işleri daha da karmaşıklştıracağını ve karıştıracığını biliyordum ama çok uzun zaman olmuştu ve onun evinde yaşamak hayal edebileceğimden de zordu. Sessizce evcimen ve çocuklarıma karşı nazik olması yeterince işkenceydi, ama bir de çok güzel kokuyordu.

Gözüme bir hareket ilişince hemen harekete geçtim. Abel eve girmeden önce bardağımlı lavaboya koydum ve koridordan aşağıya, ana yatak odasına doğru yöneldim.

El salladım ve omzumun üzerinden seslendim. "Çocukları biraz içeri alman gerekiyor."

Temizlenmek için hızlı bir duş alacağım."

Aceleyle yatak odasının kapısının arkasına kaçtım ve kendimi en-suite banyoya attım. Fransız kapıların ardında bahçe benimle alay ediyordu. Perdeleri kapattım ve buharlı duşun suyunu açtım.

Şortumu ve tişörtümü çıkardıktan sonra saçlarımı at kuyruğundan kurtardım. Su ancak ılıkken, spreyin altına girdim ve iç çektim. Duşun güvenliğinde, kendimi nasıl bir aşık olduğumu merak etmeye bıraktım. Abel olabilir. Şefkatli mi yoksa sert mi? Zorlayıcı mı yoksa yavaş ve alaycı mı? Onun cüssesinde bir adamın üzerimde gezinmesi nasıl bir his olurdu? İyi öpüştüğünü biliyordum ve sadece ellerinin üzerimde olmasının nasıl bir his olacağını hayal edebiliyordum.

Gözlerimi kapatıp dokunuşum onun dokunuşuymuş gibi davranırken meme uçlarım keskin noktalara dönüştü.

Tanrım, bahse girerim aleti çok büyüktür.

Parmak uçlarım göğüslerimi ve karnımı okşuyordu. Habil'i önümde diz çökmüş, bacağımdan kalçama kadar yalayarak ilerlerken hayal ettim. Nasırlı elleri, ağzı alay etmeden ve örnek almadan önce beni açacaktı. Parmaklarım kayarken nefesim kesik kesik çıkıyordu.

Bacaklarımın arasında, onun olmasını diliyordum. Abel King'in sadık ve titiz bir aşık olacağından hiç şüphem yoktu.

Ağzının ve ellerinin üzerimde olduğunu düşünerek kendimi sınıra getirdiğimde bir iniltiyi ısırdım. Amımın onun sikinin etrafında nasıl esneyeceğini hayal ettiğim an, işim bitmişti.

Öpüşmemizin anısına ve onun sikini içime sokarkenki görüntüsüne geldiğimde omuzlarımdan sular dereler halinde aktı.

Duştan çıkan buhar ve sıcağa rağmen, her zamankinden daha fazla heyecanlanmıştım. Abel'la ilgili tüm düşünceleri bir kenara iterek elimi yüzümü yıkadım ve üzerime yeni bir jean şort ve tişört geçirdim.

Sessizce evden çıktım ve arabama bindim. Vücudumdaki her hücre pervasız olmak isterken, Abel'le nasıl sorumlu ve çalışan bir arkadaşlık sürdüreceğimi anlamak için kasabaya hızlı bir yolculuk yapmak için gereken zamanım vardı.

"BU ... BENİM FAVORİM DEĞİL." Tillie kızarmış brokoliyi kenara iterken benim gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Tillie ..." Ona bakarken en iyi *anne* bakışımı takınmaya çalıştım.

Omuz silktilti. "İyi olmadığını söylemiyorum. Sadece bu yemeği sevmiyorum. Benim favorim değil."

Yanımda, Abel dirseklerini masaya dayamış, tabağının üzerine eğilmişti. Başını kaldırmadan ve hızlıca yediğini fark ettim. Kambur omuzlarının hapisane koridorunda yemek yemeyi öğrenirken kullandığı koruyucu bir yöntem olup olmadığını merak ettim.

Kalbim onun için acıyordu.

Ben dişlerimi sıkarken o sessizce kıkırdadı ve Tillie'nin yemekleriyle ilgili değerlendirmesine başını salladı. "Bu istenmeyen görüş için teşekkür ederim Till. Lütfen Abel'ın bize bu yemeği hazırlamak için zaman ayırdığını ve bunun için minnettar olmamız gerektiğini unutmayın."

Yüzü ekşirken tabağındaki bir çatal dolusu Rice-A-Roni'yi itti. "Özür dilerim." Asık suratla tabağına baktı.

"Fena değil," dedi Abel, onun aşçılığı hakkındaki açık değerlendirmesini görmezden gelerek. "Daha önce hiç başkaları için yemek yapmadım, o yüzden hâlâ öğreniyorum."

Abel arkasına yaslandı ve yemek masasının etrafına bakındı.

Onu rahatlatmak için koluna dokunmak istedim ama kolunu hareket ettirdi. Temas kurmak yerine elimi bıraktım ve şortumun eteğiyle oynadım.

"Yemek yapmayı nerede öğrendin?" Ben sonunda sordu.

"Um . . ." Abel oturduğu yerde kıpırdanırken gözleri benimkilere kaydı. "Aslında ben ... iken öğrendim."

İki çocuk da ona kocaman, masum gözlerle bakıyordu. Habil'in yemek yapmayı nerede öğrendiğini söylemekten kaçındığını fark ettiğimde, aklıma bir şey geldi.

Hapishane.

Boğazını temizleyip kollarını kavuşturduğunda beynim onu korumak için çabaladı. "Willie Hampton adında bir adam bana öğretti. İnanılmaz bir aşçıydı. En kötü malzemelerden bile çok iyi yemekler yapabiliyordu."

"Sanırım bir gün yemek yapmayı öğrenmek istiyorum." Ben umutla Abel'a baktı ve kalbim sıkıştı.

Abel bir kez başını salladı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Sana bir ara gösterebilirim."

Boğazımdaki duyguyu temizlediğimde kızımın gözlerinin parladığını gördüm ve Abel'a baktı. "Gününün en güzel yanı ne, Abel?"

Onunla benim arama baktı.

Gülümsedim ve açıkladım: "Bu bizim yemek masasında yaptığımız bir şey. Hepimiz günümüzün parlak bir noktasını paylaşıyoruz. Eğer istemiyorsan ya da-"

Çenesi büküldü ve peçeteyle ağzını sildi. "Hayır, sorun değil. Bende bir tane var." Dikkati kızımın üzerindeydi. "Sanırım günümün en güzel kısmı annenle bahçe işleriyle uğraşmaktı."

Sırtımda dikenli bir heyecan dans etti. "Günün en iyi kısmı" konuşması çocuklar konuşmaya başladığından beri yaptığım bir şeydi. Kendimi pozitif kalmaya ve hayatımızdaki tüm *iyi* şeyleri düşünmeye zorlamanın bir yoluydu. Bunu bir yabancıyla paylaşmak kolay değildi.

"Şimdi birine sorman gerekiyor." Tillie cesaret verici bir baş hareketiyle Abel'a gülümsedi.

"Ben, gününün en güzel kısmı neydi?" Abel oğluma baktı ve sabırla cevap vermesini bekledi.

Ben pane edilmiş domuz pirzolasını itip kakarak elma sosuna batırdı ve ağzına attı. Yemeğin etrafında, "Muhtemelen kütüphane kampından arkadaşım Drew de aynı videoyu seviyordur.

ve benimle orada arkadaş olacağını söyledi. Gününün en güzel yanı ne anne?"

"Bu heyecan verici." Gülümsedim. "Günümün en güzel kısmı ..."

Abel'in yanında uyanmak.

Bacaklarının arasında bir canavar sallanırken onu tuvalete giderken izlemek.

Onu ters bir şapkayla görmek. Onu öpmek.

Duştayken onu düşünüyordum.

"Muhtemelen bu akşam yemeğini dördümüzle birlikte yiyoruz. Bu çok huzur verici ve beni gerçekten mutlu ediyor."

Abel'in kara gözleri sanki yalanı arıyormuş gibi beni değerlendirdi. Bulamayacaktı. Her zaman aile yemeklerinin norm olduğu sıcacık bir ev hayal etmiştim. Burası Abel'in evi olabilirdi ama şimdilik kendimi çabucak rahat hissettiğim bir sığınaktı.

Kızıma gülümsedim. "Gününün en güzel kısmı neydi, Tillie?"

"Kamptan Abbey ve ben bir oyun sahnelemeye karar verdik.

uzay dinozorları hakkında konuşacağım ve kostümleri ben yapacağım!" "Uzay dinozorları." Güldüm. "Bu fikre bayıldım."

Yemeğin geri kalanı rahat bir aşinalıkla akıp gitti. Abel çoğunlukla sessiz kaldı ve şamatacı ikizlerimin arkadaşları, kamp ve günlerinin geri kalanı hakkında paylaştıkları gibi onun ve birbirlerinin üzerinden konuşmalarına izin verdi.

Yemek bitip çocuklar tabaklarını topladıktan sonra, onları mutfaktan çıkarıp arka bahçeye gönderdim ve iyi geçinirlerse dondurmali sandviç sözü verdim.

Abel ayağa kalkıp tabağını temizlemeye başlamadan önce eklemlerini hafifçe masaya vurdu.

Yerinde olmayan hareketi fark ettim, bunun anlamlı bir şey olup olmadığını merak ettim, onu temizlemekten alıkoymaya gittiğimde. "Sakın buna cüret etme." Elimi ona doğru savurdum. "Yine yemek yaptın. Bulaşıkları yıkayabilirim."

Tabağını eline aldı. "Benim için sorun değil."

Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum. "Evet, öyle. Zaten senin evinde yaşarken, senin yatağında uyurken kendimi biraz beleşçi gibi hissediyorum. Yemek pişirmene ve temizlik yapmana izin vermeyeceğim."

Abel bir adım öne çıktı, üzerimde yükselirken göğsü koluma değiyordu. İri eliyle benim elimdeki tabağı kavradı. "Dedim ya

o."

Sesinin derin tınısı üzerimde gürledi, kıvılcımlar gönderdi çekirdeğime kadar iniyor.

Sertçe yutkundum. "Evet, patron."

Sesimin bu kadar nefes nefese çıkmasını istememiş olsam da vücudunun verdiği tepkiden keyif aldım. Derin gözleri yüzümde ve ağzımda gezindi. Paylaştığımız öpücüğü düşündüğünü biliyordum ve bu öpücükle tamamen altüst olan tek kişinin ben olmamasına bayılmıştım.

Bir dönüşle kendimi onun manyetik çekiminden kurtardım ve dolaba doğru ilerledim. "Şarap?"

Elleri doluyken kileri işaret etti. "Orada biraz var." Güldüm.

"Biliyorum. Ben aldım. Bir bardak ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Ben pek içmem."

Şişeyi tutarken durakladım. "Bira fabrikanız var."

Sessizce bana doğru yürüdü. Çekmecedan bir şarap şişesi açacağı çıkardı ve şişeyi elimden aldı. Tek kelime etmeden şişeyi açtı ve lavaboya geri dönmeden önce bir kenara koydu.

Abel bulaşıkları durulamaya ve istiflemeye başladı, sol elindeki yüzük suda parlıyordu. "Bira yapma sürecini ve malzemeleri bir araya getirmenin yeni yollarını bulmayı seviyorum, ancak ara sıra içki içmenin dışında, genellikle içmiyorum."

"Yeterince adil." Omuz silktim. "Bu yüzden mi Wedding Bliss'i içmek istemedin?"

Başını salladı ve içime küçük bir rahatlama hissi yayıldı - en azından afrodisyak içeren içecekten kaçınmasının nedeni *benimle birlikte olması değildi*.

Boşlukta ilerlerken ona baktım. İri yapılı ve heybetliydi ama bir orman kedisi rahatlığıyla hareket ediyordu. Her hareketi hesaplı ve zarifti.

Şarabı yudumladıktan sonra gözlerimi kapattım ve tatlarının dilimin üzerinde gezinmesine izin verdim. Birlikte geçirdiğimiz son birkaç günü düşündüm. Babasıyla tanışmanın stresi eriyip gitmiş gibiydi ve garip sahte balayına rağmen hayatta kalmış ve biraz eğlenmiştik. Paylaştığımız öpücükten bahsetmeye hiç niyetim yoktu, özellikle de o da bu konuda konuşmak istemiyor gibi görünürken.

Akşam çocuklarımla rahat bir aile yemeğine dönüştü ve ona nasıl saldırdığımdan bahsederek her şeyi berbat etmeme gerek yoktu.

bahçede. "Büyürken aile yemeklerinin pek sana göre olmadığını biliyorum. Beni kırmadığın için teşekkürler."

Durup bana baktı. "Hoşuma gidiyor. Çocuklar basittir. Saf. Onların gününü dinlemek hoşuma gidiyor."

Şarabımı bardağın içinde döndürdüm. "Komik, Sylvie bana baban hakkında çok şey anlattı ama geçen gün onun ofisinde olmak ..." Omuzlarımın dramatik bir şekilde titremesine izin verdim. "Tüylerim diken diken oldu."

Abel burnundan bir kahkaha attı. "Heebie-jeebies? Bu teknik bir terim mi?" Bir an için gözlerini tezgâha dikti. "Mesafeni koruman daha güvenli."

Kaşlarım çatıldı. "Bu da ne demek şimdi? Daha güvenli mi?"

Abel içini çekti ve tezgahın pürüzsüz kuvarsına yaslandı. "Sylvie sana annemiz hakkında çok şey anlattı mı?"

Gözlerimi ondan ayırmadım ve sadece başımı hafifçe salladım. Sylvie çok özel biriydi ve kendine çok şey saklardı. Bu konuda konuşmak ister gibi bir hali yoktu, ben de öylece bıraktım. Şimdi merak beni canlı canlı yiyordu.

"Annem ben on bir yaşındayken babamı ve bizi terk etti. En büyükleri bendim, bu yüzden onunla ilgili pek çok anım var. JP ve MJ onu pek tanı mıyordu."

Sesimi bulmak zordu. Mutfaktaki loş ışık sanki bir güven kozasının içindeymişiz gibi hissettiriyordu ve ben bunu bozmak istemiyordum. "Nasıl biriydi?"

Onun duygusuz olduğunu paylaşmasını beklerdim. Kopuk. Başka nasıl bir anne kalkıp altı çocuğunu böyle bırakabilirdi? Bu benim için akıl almaz bir şeydi.

"O her şeyimdi." Yere bakarken sesindeki acı çok belirgindi. "Annem çok güzel gülerdi. Her durumda iyi bir şeyler bulmaya çalışırdı - babam evdeyken bile ve ..." Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı ve omuz silkti. "Nedense o evdeyken her şey daha zor olurdu."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, onu teselli edecek kelimeleri bulamıyordum. "Anlıyorum."

Abel bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Bunu sana neden anlattığımı bilmiyorum."

Ona gülümsedim ve şarabımdan bir yudum aldım. "Çünkü ben senin karınım."

Yavaşça başını salladı ve nefesini içine çekti. "O zaman sana, sevgilimin kayboluşunu araştıran özel bir dedektifim olduğunu söylemeliyim."

Anne."

Doğrudum. "Kaybolma mı? Gitmeyi seçtiğini sanıyordum."

Gerginlik çenesini sıktı. "Babam onun gittiğini söyledi, herkese anlattığı hikâye hep buydu. Bunu kendi isteğiyle yaptığına dair elimizde hiçbir kanıt yok."

Karnım guruldadı, içimde korku birikti. "Sence ona bir şey mi oldu?"

"Biliyorum." Ellerini birbirine kenetledi. "Bug, bodrumda sakladığı bazı eşyalarının olduğu bir kutu buldu - onsuz bırakmayacağı şeyler -Ve hiçbirisi tutmuyor. Araştırma yapan bir özel dedektifim var."

Kaybolan anneler, korkutucu eski sevgililer ve sahte kocalar. İşlenmesi gereken çok şey vardı ama karşımda açık ve savunmasız bir adam duruyordu.

Sanki mantık önemsizdi ve Abel o ipi tutup çekiştirirken içimdeki her şey çözülmüyordu.

Bir adım öne çıktım ve çenemi eğerek ona baktım. "Teşekkür ederim." Kaşlarını çattı ve bana baktı. "Ne için?"

Elim karnından yukarı kayarak kalbinin üzerinde durdu. Avucumun altında tıkırdadı. "Açık olmak. Dürüst olmak."

Parmakları kalçamın etrafında kıvrıldı ve ben onun içinde eridim. Kendimi bundan vazgeçiremeden parmak uçlarımda yükseldim. Elim yüzünün yan tarafını buldu ve dudaklarımı ağzının köşesine değdirdim.

"Bu kötü bir fikir mi?" Mutfağın yumuşak ışığında fısıldadım.

Parmakları kalçamda esnedi. "I-"

Arka bahçeden gelen tiz bir çığlık büyüü bozdu ve çocukların iyi olup olmadığını görmek için hızla geri çekildim. Elektrik ve gerilim tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi ve Abel'i mutfakta bırakırken nefesimi kontrol altına almakta zorlandım.

Bu çok uzun bir gece olacak.

NINETEEN

ABEL

Loş mutfağa oturdum, Tillie ona kafa attığında Ben ağladığı için şükreliyordum. Sloane kardeş kavgasını sert ama sevgi dolu bir elle idare etti. O tam bir baş belasıydı ve kesinlikle benim yardımına ihtiyacı yoktu. Yine de arka planda sessizce çalıştım, akşam yemeğini temizledim ve kendimi meşgul tutmak için evin geri kalanını topladım.

Çocuklar dondurmaları sandviçlerini alıp yürüyüşe çıkmak için yalvardıklarında geride kalmayı tercih ettim. Nefes almak için boşluğa ihtiyacım vardı. Sloane'dan ve onun varlığının bana *her şeyi* sorgulatmasından uzak bir alana.

Onun güneşli gülümsemelerine, tutkulu öpücüklerine ya da bir bahçenin karşısından ateşli bakışlarına ihtiyacım yoktu.

İhtiyacım olan şey onun parasıydı.

Mideme hastalıklı, yağlı bir his yerleşti.

Onu kullanıyor muydum? Babamın dönüştüğü türden bir adam mıydım?

Sicilim lekesiz olmaktan çok uzaktı ve pek çok hata yapmıştım ama onu incitmeyi hayal bile edemezdim.

Önce ben ölürdüm.

Sloane ve ben sınırlar koymuştuk ama ikimiz de yalnız kaldığımız anda bu sınırları çiğnemeye çok hevesliydik. Neyse ki yedi yaşında iki çocukla baş başa kaldığımız sessiz anlar çok azdı.

Akşamın geri kalanında bahçeyi sulayarak ve yatakların etrafındaki malçları toplayarak kendimi zararsız hale getirdim. Banyodan gelen yumuşak ışık arka bahçeyi aydınlattığında, Sloane'un kendini yatağa hazırladığını varsayarak güvenli bir şekilde eve çekildim.

Koridordaki dolaptan kullandığım yastık ve battaniyeyi çıkarıp kanepenin üzerine attım. Sırtım zaten sıkışık uyku alanlarından dolayı beni öldürüyordu ama daha kötülerinde de uyumuştum.

Kıyafetlerimi çıkarıp gri bir eşofman altı giydiğimde ve kanepeye uzandığımda ev sessizdi. Gözlerimi tavana diktim ve nefes alış verişıme odaklandım.

Dördüncüde. Dur. Dört için dışarı.

Pütürlü kanepede kayarken omuzlarım sıkıca büküldü. Alışmaya ve rahat etmeye çalışırken ayaklarım ucundan sarktı. Kollarımı kavuşturmuş tavana bakıyordum.

Şu an o mağara adamı yatağı için sol taşağı verirdim.

Gözlerimi kapatıp tekrar denedim.

Dördüncüde. Dur. Dört için dışarı.

Koridordaki döşeme tahtasının gıcirtısı dikkatimi çekti. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ama koridordan gelebilecek kişiyi dinleyerek sustum.

Yumuşak ayak sesleri koridordan geçerek ana yaşam alanına doğru ilerliyordu. Kendi kalp atışlarımdan başka bir şey duymak için zorlandım. Karanlıkta, görüş alanıma giren Sloane'un şeklini zar zor seçebildim.

Karanlıkta bile arka camlardan sızan ay ışığının aydınlattığı tenini görebiliyordum. Üzerinde sadece büyük boy bir tişört olan Sloane'un pürüzsüz bacakları tümüyle gözlerimin önündeydi. Saçları dağınık bir şekilde düğümlenmişti ve gözlerim kalçalarının üstünden çıplak ayaklarına kadar teninin pürüzsüz hatlarını yuttu.

Koridordan çıktıktan hemen sonra durakladı. Omuzları bana doğru döndü. Gözlerim kapandı ve nefes alış verişımi düzene soktum. Uyuyormuş gibi yaparken ayak seslerinin yaklaştığını duyabiliyordum. Yumuşak nefesi hemen üstümdeydi. Bir an için gözlerimi açmalı mıydım yoksa ne yaptığını görmek için beklemeli miydim emin olamadım.

Sloane battaniyeyi üstümde yeniden düzenlerken yavaşça göğsümden yukarı çektiğini hissettim. Ayaklarım alttan dışarı fırladı ve Sloane'un yumuşak kıkırdaması kaburgalarımın bir mızrak gibi saplandı. Nazik bir iç çekişle battaniyenin parmak uçlarından kaymasına izin verdi.

O gitmeden önce bileğini yakaladım.

Bileğinin ince derisini hafifçe okşadığımda yumuşak nefesi oturma odasını doldurdu.

Gözlerim onunkilere kaydı. "Teşekkür ederim."

Bana gülümsedi, dokunuşumdan uzaklaşmadı. Sesi yumuşak ve alçaktı. "Bu kanepede gülünç görünüyorsun ve o battaniye yeterince büyük değil."

Kolunu okşamaya devam ettim. "İdare ediyorum." Ay ışığında Sloane ısıltı ısıldı. "Uyuyamıyor musun?"

Düşük ışıktaki tek bir gamze göz kırptı. "Susadım."

O bir adım geri çekilirken ben de yer değiştirerek oturur pozisyona geçtim. Çıplak göğsümle eşofman altımı düzelttikten sonra ayağa kalktım ve battaniyeyi kanepeye fırlattım. Sloane'un çenesi bakışlarımı yakalamak için yukarı kalktı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Utangaç gözleri

kısılmıştı. "Herhangi bir şey."

Sonunda bana baktı. "Akşam yemeği bittiğinde... Neden kalkmadan önce masaya vurdun?"

Yüzünü inceledim. "Bunu yaptığımı fark etmemiştim." Yumuşak bir iç çekişle devam ettim: "Eski bir alışkanlık, hapishanede öğrendiğim bir şey. Başkalarına sadece gitmek için kalktığınızı ve bir şey başlatmadığınızı belli etmek için kapıyı çalılıyorsunuz. Bu aynı zamanda bir saygı göstergesidir."

Yüz hatları yumuşadı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Sessizce durduğumuzda, gözlerimin gezinmesine ve onu görmeye dalmasına izin verdim. Dağınık saçları, uykulu gözleri ve tişörtü -benim tişörtüm- tehlikeli bir şekilde kalçalarının üzerinde duruyordu.

Sırıttım. "Güzel gömlek."

Sloane, kışını zar zor örten etek ucunu hafifçe çekti. Dudakları kıvrıldı. "Yakalandım."

Başımı sallayarak güldüm, çocukları uyandırmamak için gülmemi bastırdım. Onun yanından geçip mutfaka doğru ilerledim. Bir bardak indirip buzlu suyla doldururken o da beni takip etti. Bardağı ona doğru kaydırarak güzelliğinin tadını çıkardım.

İnce parmakları bardağı çevreledi, dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. "Bana öyle bakmamalısın."

Sertçe yutkundum. "Ne gibi?"

Ona nasıl baktığımı *çok iyi* biliyordum.

Sloane bardağı elinden bıraktı, sonra adaya yaslandı. "Sanki iyi bir şey yapmıyormuşsun gibi."

Gülümsememin yavaş ve kolay bir şekilde yayılmasına izin verdim. "Sadece karıma bakıyorum ve buraya nasıl geldiğimi merak ediyorum."

Eli saçının bir tutamıyla oynaşıyordu. Ön kolunda tüyler diken diken oldu ve meme uçlarının gömleğimin gevşek kumaşının altından dikleşmesini izledim.

İlerledim. "Hoşuna gitti, değil mi?" Sesimi alçaltarak onun alanına girdim. "Sana karım dediğimde mi?"

Yutkundu ve gözlerinde muzip bir parıltıyla çenesini kaldırdı. "Olabilir."

Tenimin altında ısı titreşiyordu. Sikim onu hissetmek için ağrıyordu. Sloane'u istediğim gibi istemek hayalperestlikti, ama tam karşımda durduğunu inkâr etmek mümkün değildi -aramızda gelişen her şeyin gönüllü bir katılımcısıydı.

Bu yanlış. Çok yanlış.

Ama ya bencil olmak istersem? Kısa bir süreliğine ona sahip olmak için?

Parmak uçlarım tişörtün etek ucuyla oynadı. Yumuşak kalçaları dokunuşumun altında hareket etti. "Sen benim karımsın, Sloane." Teninin pürüzsüzlüğünün tadını çıkarırken daireler çizdim. "Seni elimde tutabildiğim sürece benimsin."

Sloane'un başı geriye eğildi ve bacakları makaslandı. Dizlerimin üzerine çöküp tişörtün altında ne olduğunu görmekten başka bir şey istemiyordum. Ben bunu yapamadan Sloane'un elleri göğsüme yapıştı.

Gözlerinde hınzır bir bakışla, karşı tezgâha bastırılana kadar beni geriye doğru yürüttü. Tırnakları göğsümü ve karnımı nazikçe tırmıklayarak içime ürperti gönderdi. Aletim onun dokunuşu altında zonkluyordu.

Göz temasını hiç kesmeyen Sloane dizlerinin üzerine çökmeye başladı. Onu durdurmak için dirseğinden tuttum. "Ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim" -dudaklarını yaladı- "Sahip olduğun en iyi eş olacağım."

Sloane dizlerinin üzerine çöktü. Nefeslerim içimde gidip gelirken parmak uçları eşofmanımın etek ucuyla oynuyordu. Koridora bir göz attım. "Çocuklar mı?"

Sloane bana gülümsedi, gamzeleri derinleşiyordu. "Hemen uykuya daldım. Eğer birinin geldiğini duyarsan, kafama falan vur." Sanki kendi ağzından duyduğu en komik şey buymuş gibi sessizce kıkırdadı.

Çenem sıkıştı ve pantolonumun gri kravatını dişleriyle çektiğinde tısladım. Acele etmeden, ağrıyan sikimi kumaşın üzerinden okşarken gözleri yaramazlıkla doluydu.

Evet, evet. Siktir, evet.

Gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyordu. Ağırlığımı kaydırdım, kalçalarımı genişlettim ve duruşuma yerleştim. Sloane yavaşça sikimi serbest bıraktı.

"Vay anasını!" diye fısıldamadan önce bir süre öylece baktı.

Tabanı kavradım, sıktım. "Hiçbir şey yapmamıza gerek yok." Bu sözleri söylemek beni neredeyse öldürüyordu ama ciddiye aldım.

Sloane'un elleri kalçalarımın üzerinde gezindi. "Bunu istiyorum. Sadece ... *vay canına*. Bu sabah seni tuvalete giderken gördükten sonra büyük olacağını düşünmüştüm ama ..." Avuçlarını birbirine sürterek ısıttı. "Bunun için bir ekip çalışması gerekecek."

Bir mizah kıvılcımı göğsümü ısıttı. Sloane benden çok farklıydı, ne kendini ne de hayatı çok ciddiye alıyordu. Onun hafifliği için acı çekiyordum. Onun pozitifliği.

Eğilip dudaklarını sikimin yan tarafına değdirdiğinde içimi bir ürperti kapladı. Bir elini ereksiyonumun tabanının etrafına sardı ve tepesini dudaklarının arasında gezdirdi. Ağız açıldı ve dilini başının altından geçirmesini dikkatle izledim.

Ağız üzerime kapanıp ucuyla alay ederken aletim seğirdi. Eğilip daha fazla içime girerken inledi. Titreşim içimde sarsıldı. Ben sikimin ağzına girip çıkmasını izlerken Sloane okşuyor ve emiyordu. Dudakları etrafımda gerildi ve içine sertçe pompalamak için odaklanmak zorunda kaldım. Ellerini kullanarak aletimi sıkıca kavradı ve işkence gibi bir tempo tutturdu. Tükürüğüyle ıslanan Sloane beni olabildiğince derine aldı ve sikimin ucu boğazının arkasına çarptı.

İçimden gürleyen bir inilti sızdı.

Sloane dizlerinin üzerinden gülümseyerek bana baktı. "Şşş." Alt dudağını yaladı ve bir kaşını kaldırdı. "Eğer sözümüz kesilirse, durmak zorundayım."

Ona doğru hırladım. "O zaman bu işte bu kadar iyi olma."

Sloane memnun bir kıkırdamayla beni tekrar ağzına çekti. Bir eli bacaklarımın arasına daldı, emerken ve okşarken taşaklarımı okşadı. Ellerim tezgahı o kadar sıkı kavradı ki kırılabilceğini düşündüm. Elleri ve ağızla sikimi okşarken boşalmaya çok yaklaşmışım.

Çok erken.

Çok yakında bitecekti ve ben bu anın uzun sürmesini istiyordum.

Yüzünü avuçlarken parmak uçlarım saçlarına dolandı. "Hey."

Dişi gözleri bana bakıyordu. Beni ağzında tutarken dudakları sikimin etrafında gerildi.

"Daha fazlasını istiyorum," dedim.

Beni serbest bıraktı. "Daha fazla mı?"

Onu dirseğinden tutup kaldırdım ve vücudunu kendime doğru bastırdım. Kulağına fısıldadım, "Sikimde boğulurken yüzüme binmeni istiyorum. Tüm bunları çığlıklarını yastığıma bastırırken yapmanı istiyorum."

Bana bakmak için geri çekildi, sert sikim aramızda sıkışmıştı.

"Evet, patron." Bir adım geri çekildi, bir elini göğsünde gezdirdi ve gömleğinin etek ucunun altında kayboldu. "Ama bunu istiyorsan, gelip alman gerekecek."

İki adım geri çekilirken kaşlarını kaldırdı. Şakacı bir bakışla gömleğinin alt kısmını kaldırdı ve bana çıplak vücudunun en küçük görüntüsünü gösterdi.

Boğuk bir çığlık atarak koridordan ana yatak odasına doğru koşmaya başladı.

Siktiğimin veledi.

Sırıttım ve gerçek bir mağara adamının bunu nasıl yaptığını gösterebilmek için peşinden yürüdüm.

YİRMİ

SLOANE

D a h a koridorun yarısına bile gelmemiştim ki Abel'ın kolları beni arkamdan kavradı, çevirdi ve omzunun üzerinden fırlattı.

Baş aşağı, çok yüksek sesle gülmek için bir elimle ağzımı kapattım ve eşofmanının kumaşı altında yontulmuş kıcının hareketini izledim.

Kahrolası gri eşofman altı. Tabii ki öyleydi.

Ana yatak odasına girdikten sonra Abel sessizce kapıyı kapattı ve kilidi tıkladı.

Odayı bana vermiş olması önemli değildi. İçeri girdiğimizde, buranın tamamen onun alanı olduğu açıktı. Abel beni bir çırpıda yatağa bıraktı ama elleri bacaklarımı bırakmadı. Dizlerimin arkasından kavradı ve beni kenara doğru sürükledi.

Loş yatak odası ışığında kahverengi gözleri neredeyse simsiyahtı. Yüzündeki karanlık ve tehditkâr ifadeyi görünce içimi bir heyecan kapladı.

Arzu.

"Tişörtüm neden sende, Sloane?" Gözleri bacaklarımın üzerinde gezindi. Ben daha kapatamadan kalçalarımın arasına yerleşti. Etek ucunu kaldırıp çıplak amımı ortaya çıkarmasını izledim.

Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda serin hava tenimin üzerinde dans ediyordu. "İçinde uyuyacak bir şeye ihtiyacım vardı."

Bir eli kalçamda yukarı doğru hareket ederken diğeri eşofmanının üzerinden sikini avuçladı. "Tekrar dene, karıcığım. Pijaman var. Neden gömleğimi giydin?"

Dişlerim alt dudağıma battı. "Senin gibi kokuyordu. Öpüştükten sonra ... Daha fazlasını istedim."

Boğazındaki derin gümbürtü sırtımı ürpertti. "Sana daha fazlasını verebilirim."

Başparmağı amımın üzerinde gezindi, onun için ne kadar ıslak olduğumu görmek için beni açtı. "Ama önce ne için ölüyorsam onu alacağım."

Abel dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. İlk yemeğini yiyen aç bir adam gibi inledi. Dili tadına baktıkça ve alay ettikçe kıvılcımlar sırtıma sıçradı.

Ağlamamak için dişlerimi sıktım ve elimin tersiyle ağzıma bastırdım.

Abel'in eli tişörtün altından göğsümü avuçlamak için uzanırken, diğeri beni açmak için kalçamı tuttu. Ona doğru eğildim. Ağzını çekiştirirken elim saçlarının arasından geçti.

Beni gittikçe daha da uç noktaya yaklaştırırken, gerilim düşük ve derin bir şekilde arttı. O dalgaya binmek, amımı yerken ağzını ve dilini hissetmek ve yüzünün her yerine boşalmak istedim.

"Hey," diye fısıldadım. Abel bacaklarımın arasından başını kaldırdı ve ben de sırttım. "Boşalırken sikini ağzıma alabileceğimi söylemiştin. Ne oldu?"

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, siki bacaklarının arasından görkemli bir şekilde kalkmıştı. "Emin misin?"

Başımı salladım ve bir sevinç çığlığını yuttum. Ben yatakta doğrulurken Abel ayağa kalktı ve uzak tarafa doğru ilerledi. Hızlı bir hareketle pantolonunu indirdi ve pantolondan çıktı.

Sırt üstü yatan Abel'in gövdesi yatağın büyük bir kısmını kaplıyordu.

Biliyordum.

Sertleşmiş sikini incelerken içimde beklenti ve heyecan yükseliyordu. Bana doğru uzandı. "Kaldır o kıcı buraya."

Buna mecbur kaldım, onun üzerine çıktım ve dizlerimi başının iki yanına gelecek şekilde geriye doğru kaydırdım. Öne doğru eğildim ve ellerimle sikini okşadım. Parmak ucum altından geçen kalın damarı okşadı ve ağzımı tekrar ona götürmek için sabırsızlanıyordum.

"Lanet olsun, karıcığım." Abel'in dili kalçamın yanından amıma doğru yaladı. "Zaten benim için damlıyorsun. Bacaklarını aç ki seni tekrar tadabileyim."

Yere çöküp sikini emerken amımı yüzüne bastırdım. Gömleğim yukarı kalktı ve meme uçlarım onun kaslı vücudundaki yumuşak tüylere sürtündü.

Mide. Ağzımla ona çalıştım ve yaptığım şeye konsantre olmaya çalıştım, ama dili çok dikkat dağıtıcıydı.

Abel yalayıp emerken ve alay ederken bacaklarım titremeye başladı. Bir elimle tabanını okşarken siki ağzımı doldurdu. Ritmim düzensizleşti, kalçalarım sarsıldı ve orgazmıma doğru ilerlerken kendi başlarına hareket ettiler.

Sikini ağzımdan çıkarırken nefes nefese kaldım. "Yaklaştım. Sanırım ben-"

Abel'in kolları kalçalarım kenetlendi ve beni ağzına doğru daha sert çekti. Sonunda bıraktığımda inledi. Ağzı klitorisime yapıştığında dalgalar üzerime çöktü. Göz kapaklarımın arkasında parlak ışık noktaları parladı ve yuvarlanan orgazma teslim oldum.

Sert siki gururla yanımda dururken nefes nefese kalarak onun üstünde gevşedim. Yüzüme hınzır bir sırıtma yayıldı ve kemiklerim sıvıya dönüştü. Gücümü toplayarak kendimi yukarı kaldırdım ve döndüm, bacaklarımı onun üzerinde sallayarak karnına oturdum.

Yüzü döllerimle parlıyordu ve dudaklarında ukala bir sırıtiş vardı. Kıcıımı oynattım ve elleri kıcıımı sıkı.

Geriye doğru kayarak sikini amımla okşadım ve bacaklarımın arasından kaymasına izin verdim. "Hâlâ daha fazlasını istiyorum."

Her zamanki çatık kaşları geri dönmeden önce yüz hatlarında ateşli bir arzu parladı. "Prezervatifim yok."

Sikini amıma dayadığında kararsızlık içinde öylece bakakaldım. "RİA'm var. Sen . . . ?" Birine temiz olup olmadığını sormanın kibar bir yolu yoktu. Zaten yarı sarhoşken bunu düşünmek için muhtemelen en iyi zaman değildi ama söylenmesi gerekiyordu.

Yoğunluğu çok şiddetliydi. "Çok uzun zamandan beri kimseyle birlikte olmadım. Test edildim."

Hiç şaşırmadım. Sormayacağını biliyordum, bu yüzden bilgiyi ona sundum. "Ben de test edildim." Çalıntı tişörtü kaldırdım, başımın üzerine çektim ve yere bıraktım. "Beni becermeni istiyorum, buna ihtiyacım var."

Dizlerim kalktı, yükselmeme ve sikini girişime hizalamama izin verdi.

"Lütfen," diye yalvardım, sikinin başı zar zor bana doğru bastırırken.

Ellerini kalçalarım koyarak beni sabit tuttu. "Sana nasıl hayır diyebilirim ki?"

Sırıttım ve bacaklarımı açarak onu daha derine batırdım. Kulağına fısıldamak için öne doğru eğildim. "Sen değilsin."

Abel yavaşça kalçalarını yukarı doğru hareket ettirdi. Çoktan boşalmış ve onu almaya hazır olmama rağmen, amım onun kalın aletinin gerginliği etrafında çırpındı.

"İşte böyle, bebeğim. Yere yat ve amını germeme izin ver." Onu kucağıma alırken elleriyle kalçalarımı masaj yaptı.

Sözleri kafamın içinde dönüp dururken inledim. Bu çekingen, sessiz Abel'in ciddi anlamda yetenekli bir aşığı sakladığını asla hayal edemezdim. Onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken vücudum gerildi.

Kalçalarım hareket etmeye başladı, beni doldururken klitorisimi aletinin tabanına sürtmek için bir hız belirledi. Abel ağrıyan meme uçlarımı kopardı, her bir tepe noktasını yuvarladı ve hafifçe çekiştirdi. Başım geriye doğru yuvarlandı ve Abel ayarladı, oturdu ve ağırlığımı kucağında destekledi. Kollarımı boynuna doladım, onun kolları da sırtıma dolandı ve beni sımsıkı tuttu. Onunla birlikte sallandım, birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuzun tadını çıkardım.

Altımda kalçaları dönmeye başladı, çılgınca kendi boşalmasını kovalıyordu. Arkama yaslanıp yatağa uzandığımda, ona göğüslerimi tam olarak gösterecek şekilde geriye doğru eğildim. Ağzı aşağı indi ve dilinin yavaş darbeleriyle her bir tepeyi yaladı.

Ona baktım, bir elim saçlarına gitti ve çekiştirdim. "Benim için gel, Abel. Beni doldurmanı istiyorum."

Bir iniltiyle yüzünü boynuma gömdü. Yavaş nabız atışlarıyla kendini bıraktı. Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, işini bitirdiğinde onu yakınımda tuttum. Asık suratlı ve heybetli olabilir ama kucaklanmaya ihtiyacı olan bir adam gördüğümde tanırım.

Abel King'e karşı daha önce yumuşak ve nazik davranan biri olmuş mudur diye merak ettim. Uzun dakikalar boyunca, karanlık yatak odasının sessiz derinliklerinde bana sarıldı.

Bu her şeyi değiştirecek.

Parmakları omurgamdaki tümsekleri okşadı ve ben de saçlarının uçlarıyla oynadım.

Sonunda arkama yaslanıp ona baktım ve gülümsedim. "Sana ne demiştim? En iyisi. Eş. En İyi Eş."

Benim aptallığım gerginliği kırdı ve aramızda oluşan yoğunluğu hafıfletti. Abel beni nadir bir sırıtışla ödüllendirdi. "Şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisi."

Yüzünün yan tarafını okşadım, yüz hatlarında titreşen duyguları okumaya çalıştım. "Ben temizlenmeye gidiyorum."

Yer değiştirdim, onu rahat bıraktım ve sabaha iyi ve ağrılı olacağım gerçeğinin tadını çıkardım. En-suite banyoya girip elimi yüzümü yıkadım, Abel'in de bana katılacağını ve gecenin geri kalanını ilişkimizin kurallarını tamamen değiştirdiğimiz gerçeğini görmezden gelerek ve sadece birbirimizin *tadını çıkararak* geirebileceğimizi umuyordum.

İçeri gelmedi.

Onun yerine yatak odasına geri döndüğümde orayı soğuk ve boş buldum.

YİRMİ BİR

ABEL

SLOANE dünyamı tamamen alt üst etmişti ve yapmak istediğim en son şey o yatak odasının kapısından çıkıp gitmekti. Sanki "evet" dediğimiz andan itibaren ilkel, kertenkele beynim aşırı hızlanmaya başlamıştı. Düşüncelerim onun tarafından tüketiliyordu - onun ihtiyaçlarını tahmin etmek ve hayatını kolaylaştırmanın yollarını bulmak. Boğulmakta olan bir adamdım, kaybolmuştum ve umudum yoktu ve Sloane bir çözüm önererek karşıma çıktı. O, geçici de olsa bir cankurtaran salıydı ve ben de ona tutunabildiğim kadar tutunmayı planlıyordum.

Yine de çekip gitmek doğru karardı.

Sloane'la ilişkimizin bu yeni aşamasını henüz tanımlamamıştık ama çocuklarının bizi çıplak görmesini kesinlikle istemiyordum. Çocuğum olmayabilirdi ama bu konuda konuşmadan bizi birlikte görmesinin onun için sorun yaratacağını tahmin edebiliyordum. Bu yüzden gururumu ve kıyafetlerimi topladım ve o duş alırken kapıdan gizlice çıktım.

Parfümünün kokusunu son bir kez daha içime çekmek için yastığı yüzüme doğru kaldırdığımı da bilmesine gerek yoktu.

O gece saatlerce tavana bakmış, uyurken ne kadar huzurlu görüldüğünü hatırlamış ve bütün gece evimizde ona sarılmanın nasıl bir his olacağını hayal etmiştim.

Bizim evimiz.

Sikeyim.

Uyuyamadığım için güneşle birlikte uyandım ve Sloane ile çocuklara kahvaltı hazırlamaya başladım.

Gözleri kan çanağına dönmüş olan Tillie yatak odasından çıkıp koridorda ilerleyen ilk kişi oldu. Sessiz bir günaydın selamı verdim ve o da yukarı tırmandı.

mutfak adasındaki bir tabureye.

"Günaydın, Abel." Elinin topuğuyla uykulu gözlerini ovuşturdu.

"Hey, Till. Yumurta yapıyorum. Umarım sorun olmaz." Pişmiş pastırmayı tavadan aldım ve bir kağıt havlu üzerinde dinlendirdim.

"Okul gününde kahvaltı yapmak ister misin?" diye sordu.

Ona baktım ve gülümsemekten kendimi alamadım. Burnunun kenarındaki küçük çiller Sloane'unkilerle neredeyse aynıydı ve bir gamzesi tıpkı annesininki gibi bir tarafta biraz daha derindi. "O kadar da süslü değil."

Omuz silkti. "Pop-Tarts'tan daha iyi. Portakal suyu da alabilir miyim?"

"Emin olabilirsin." Dolaptan bir fincan aldım ve ona bir fincan doldurmak için buzdolabına doğru ilerledim.

Beni tartarken Tillie'nin gözlerini sırtımda hissedebiliyordum. "Babamdan daha uzunsun."

Yavaşça döndüm, ikizlerin babasıyla ilgili bir konuşmanın mayın tarlasında gezinirken sakın kalmak için elimden geleni yaptım. Onun hakkında bildiklerim sınırlıydı ama bildiklerime dayanarak, Sloane'la ya da onun ilginç, harika çocuklarıyla birlikte yaşamaya layık olduğu bir evren yoktu.

Omuz silktim. "Birçok insandan daha uzunum."

Yorumlarım Tillie'ye komik geldi, çünkü kıkırdamaya başladı. "Evet, bu doğru. Ben kasların için çok çalışman gerektiğini düşünüyor."

Güldüm ve diğer ikisinin ne zaman ortaya çıkıp beni kurtaracağını merak ederek kahvaltı hazırlamaya devam ettim.

Tillie'nin gözleri benim yerime kahvaltısına odaklandı. "Burada yaşamayı seviyorum.

Annemin kulübenin zemininde uyumak zorunda kalması beni çok üzdü."

Zemin mi? Aman Tanrım.

Ellerimi yumurtaları karıştırmakla meşgul ettim ve Sloane'un ne kadar zamandır yatak yerine yerde uyduğunu düşünmemeye çalıştım.

Bitirdiklerinde, kabarık çırpılmış yumurtalarla dolu tavayı kaldırdım. "Yumurta mı?" diye sordum.

Tillie başıyla onayladı ve tabağını öne doğru kaydırды. Ortasına doyurucu bir kaşık attım. "Pastırma da lütfen," dedi.

Gülümsedim ve pastırma tabağını adanın üzerine, onun ulaşabileceği bir yere taşıdım. Küçük kaşları çatıldı. "Abel, eğer uzun süre kalırsak, sonsuza kadar kanepede mi uyuyacaksın?"

Sırttım ve bir omzumu kaldırdım. "Muhtemelen."

Tillie bir parça pastırma ısırdı ve kaşlarını çattı. "Annem ikinizin arkadaş olduğunuzu ve arkadaşların bir şeyleri paylaştığını söyledi, değil mi? Belki sen ve o yatağı paylaşabilirsiniz."

Midem alt üst oldu. Basit bir mantıkla tartışmak zordu ama şu ana kadar çocuklar mevcut anlaşılmamızdan ve son gelişmelerden habersizdi. "Sen oldukça zekisin. Bunu biliyor musun, evlat?"

Gülümsedi, yanakları kahvaltıyla doluydu. "Ona sormalısın. Paylaşmayı çok ciddiye alır."

"Bunu düşünceğim." Sloane ile açıkça aynı yatağı paylaşma düşüncesi bile beni sersemletmeye yetmişti.

Düşüncelere dalmışken Tillie'nin fısıltıyla söylediği sözleri zar zor duydum. "Yatak odamı gerçekten seviyorum. Eğer bizi kovarsan, sanırım en çok onu özleyeceğim."

Hiç düşünmeden öne doğru eğildim, gözlerini yakaladığımdan ve dikkatini çektiğimden emindim. "Hey." Sesimi yumuşak ama ciddi tuttum. "Böyle bir şey asla olmayacak. Burada her zaman hoş karşılanırsın. Ne olursa olsun."

Tillie sanki onu yatıştırmaya çalışıp çalışmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi baktı. Göz temasını kesmediğimde, küçük serçe parmağı dışarıda kalacak şekilde elini kaldırdı. "Söz veriyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden serçe parmağımı onunkiyle birleştirdim. "Seni asla kovmayacağıma söz veriyorum."

Çilli yüzüne bir sırıtış yayıldı ve kalbim kaburgalarımın çarptı.

"Bir şeyler güzel kokuyor." Sloane'un sıcak sesi mutfığa süzülünce gerildim, toparlandım ve ortalığı toplamakla meşgul oldum. Onu görmek için döndüğüm anda kalbimin göğsümde duracağını biliyordum.

Tillie gururla, "Abel yumurta, pastırma ve portakal suyu yapıyor," dedi. "Ohh, çok güzel." Sloane mırıldandı.

"Ben de öyle dedim!" Tillie kıkırdarak bağırdı.

Döndüm ve Sloane'un güzelliği tüm gücüyle karşıma çıktı. Saçları uykudan dağılmıştı ve yine benim tişörtlerimden birini giymişti, bu kez altında pijama şortu vardı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Sloane adanın arkasına geçti ve yanındaki boşluğa kayarken elinin sırtında gezinmesine izin verdi. "Yardım edebilir miyim?"

Başımı salladım. "Bu sabah Ben'i görmedim. Gerisini ben hallederim."

Sloane kızına döndü. "Tillie, gidip Ben'in uyandığından emin olur musun?" Küçük kız tabureden atladı ve hevesle koridorda ilerlemeye başladı. "Nazikçe!"

Sloane bana döndü. "Demek dün gece çok çabuk gittin."

Çenem çalıştı. Sesi kızgın değil, daha çok şakacıydı ve bu beni hazırlıksız yakaladı. Kırgınlık ve hayal kırıklığı bekliyordum ama şaka beklemiyordum. "Çocukların kafasını karıştırmak istemediğini düşündüm."

Mırıldandı ve tabaktan bir parça pastırma kopardı. "Çocukların kafasını mı karıştırıyım yoksa kendininkini mi?"

Ona ters ters baktım. *Nereden biliyordu ki? Bütün gece yaptığım zihin jimnastiğinin farkında mıydı?*

Ellerini kaldırdı ve bir ağız dolusu pastırmanın etrafında sırtıttı. "Sadece soruyordum." Homurdandım ve o sadece güldü. "Bırak da çocuklar için ben endişeleneyim. Onlarla yakında konuşacağım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Eğer çocuklar anlaşmamızı öğrenirlerse, her şey açığa çıkacaktı.

Boğazımdaki sıkışıklığı temizledim. "Tillie yatağı paylaşmanızı önerdi. Bilirsin işte, iyi bir arkadaş olmak için."

Sloane sırtıttı. "Öyle mi?"

Bir omzumu kaldırdım. "Paylaşmayı çok ciddiye aldığınızı söylüyor."

Sloane bir lokma pastırmanın etrafında mırıldandı. "Bunu aklımda tutmam gerekecek."

Dizim zıplarken sinirlerim derimin altında kaynıyordu. "Çocuklarla ne kadar ilgileniyorsun? . . . ?"

Tekrar güldü ve sırtımı sıvazladı. "Sakin ol. Ben hallederim. Kafalarının karışmaması için yeterince şey bilecekler ama onlara her şeyi anlatmayacağım. Bazı sırları kendime saklıyorum." Popomu hızlıca sıktı ve ben de sıçradım. Sloane bir parça daha pastırma çaldı ve omzunun üzerinden ateşli bir bakış fırlatmadan önce yatak odasına doğru yürüdü.

Tamamen boku yedim.

BİRAHANEDE kız kardeşim Sylvie'nin kafası ofisime girdi ve kaşlarını çattı. "Benden kaçırıyorsun ve nedenini bilmek istiyorum."

Masamdan geriye doğru itildim. "Senden kaçmıyorum." Ondan kesinlikle kaçırıyordum.

"Saçmalık." Kalçasına yasladığı yeğenim Gus'la birlikte kapı aralığına doğru ilerledi. Burnunu onunkine sürttü. "Şşş. Bunu senin önünde söylediğimi babana söyleme."

Yeni yürümeye başlayan çocuk mırıldandı ve sarı saçlarından bir tutamı çekti. Yeğenimi işaret ettim. "Çocuğu bu işe karıştırmak mı? Bu haksızlık."

Güldü ve kollarını kavuşturmadan önce onu masanın üzerinden bana uzattı. "Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Vahşi İris'in üzerinden bir hafta geçti ve sen mesajlarımı görmezden geliyorsun. Royal bile seni kasabada sinsice dolaşırken görmediğini söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Ben sinsi değilim."

Bana sade bir bakış fırlattı. "Tabii ki bilmiyorsun."

"Her neyse." Gus'ı kucağımda zıplatarak dikkatimi dağıttım. "Çok meşguldüm."

"Ha!" Tavana doğru bir kahkaha attı. "Biliyorum... En iyi arkadaşım ile evlenmiştin, hatırladın mı? Sonra onu ve çocukları senin evine taşıdın. Detaylara ihtiyacım var."

"Kız kıza konuşmak bunun için değil mi?" Gus bir kaleme uzandığında, sinirli bir çığlık atarak kalemi elinden aldım.

Kolları hâlâ kavuşturulmuştu. "Belki de niyetini bilmek istiyorum, hepsi bu."

"Niyetler mi?" Ona kaşlarımı çattım. "Bunun ne olduğunu biliyorsun... Robinson'un evi yeniden inşa edilirken benim evim o ve ikizler için geçici bir güvenli alan. Evlilik onun parasına erişmesine yardımcı oldu ve bira fabrikasına yatırım yapıyor. Hepsi bu kadar." Boş sözler içime kurşun gibi oturdu.

"Bu kadar, ha?" Kaşları saç çizgisine kadar kalktı ve bunun tamamen saçmalık olduğunu bildiğini anladım. "Bu yüzden mi alyans takıyorsun?"

İçimi çektim ve Gus'ı zıplattım. "İşler biraz karışık. Sadece bir arada tutmaya çalışıyorum."

Masamın etrafında döndü ve oğlunu almak için kollarını uzattı. Onu kaldırdım. "Belki de bu kadar zorlamamalısın, tamam mı? Bazen sadece ... olmak iyidir. Bırak

her şey doğal bir şekilde gelişir."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim ve başımı salladım. "Bu tavsiyeye uymaya çalışacağım."

Sylvie Gus'ı kalçasına yasladı. "Ayrıca, buraya seni görmeye gelmedim. Sloane'u kaçırıyorum."

Avuçlarımı açtım ve ona "*Ne oluyor lan?*" der gibi bir bakış attım. "Çalışıyor." Kız kardeşimin Sloane'un etrafımda olmasından hoşlandığımı ve o giderse bira fabrikasındaki zamanımızın kısa kesileceği gerçeğinden hoşlanmadığımı bilmesine gerek yoktu.

Sylvie gözlerini devirdi. "Bir yolunu bul. Yeni bir elbiseye ihtiyacı var." "Elbise mi?" Kaşlarım aşağı doğru eğildi. "Ne için?"

Sylvie iç çekti. "Mavi Kuşlar bu hazırlıksız düğünün rüzgarına kapıldılar. Sloane'a gecikmiş bir düğün partisi veriyorlar."

Neredeyse kendi dilimde boğuluyordum. Mavi Kuş Kitap Kulübü, Outtatown'ın işgüzar kadınlarının gayri resmi bir organizasyonuydu. Kings ve Sullivans da dahil olmak üzere tüm ailelerden kadınlar dedikodu yapmak ve komplo kurmak için bir araya gelirdi. Tek bir kitabı bile tartışmadıklarından şüpheleniyordum. "Bir ne?"

Sylvie omuz silkti. "Elimden bir şey gelmezdi. Bug Teyze ve ben seni ele vermemenin en iyisi olduğuna karar verdik ve öylece devam ettik. Bu oluyor."

Kalbim hızla çarpıyordu. "Sloane biliyor mu?"

"Bu yüzden buradayım. Haberi veriyorum." Gus'a tekrar sıkıca sarıldı. "Şirinliği onun üzerinde de işe yarıyor."

Yeğenim kıkırdadı ve tükürük baloncukları üfledi. Arkama yaslandım ve sandalyenin ağırlığım altında inlemesini dinledim.

"Uzun süre kalacak mısınız?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Ne kadar sürerse, sanırım. Neden? Kız arkadaşını mı izliyorsun?"

Yaptığının tam olarak bu olmasına rağmen gözlerimi devirdim. "İkizlerin bir tür kütüphane kampı şeyi var. Sadece onlarla ilgilenildiğinden emin oluyorum."

Sylvie güldü. "Bug bunu hallediyor. O ve Bax küçük bir torun takası yapacaklar. Halledildi, söz veriyorum."

İkizleri bahane olarak kullanma mantığının işe yaramamasına sinirlenerek homurdandım. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle arkama uzandım ve cüzdanımı çıkardım.

Pes ederek masamın üzerine birkaç büyük banknot bıraktım. "Elbisenin parasını kendisinin ödemesine izin verme. Benim gönderdiğimi söylemek zorunda değilsin ama" -parayı işaret ettim- "al bakalım."

Sylvie kocaman bir gülümsemeyle masanın üstündeki banknotları aldı. "Orada bir yerde bir oyuncak ayının saklandığını biliyordum."

"Yok," diye homurdandım.

Kız kardeşim kapıya doğru döndü. "Madem öyle diyorsun. Başka bir garson bul. Onu çalışıyorum."

Umursamaz bir el hareketiyle kız kardeşimin uzaklaşmasını izledim. Masamın arkasında içimi çekti ama Sylvie ve Sloane'un benim paramla eğlenceli bir öğleden sonra geçirdiklerini düşününce ağzımın kenarındaki küçük çekintiye engel olamadım.

Neyse ki öğleden sonra sakin geçti ve Sloane'un yokluğunun tek etkisi benim berbat ruh halim oldu. Yol boyunca bir yerlerde onun tek satırlık esprilerinden ve esprili şakalarından yarı yarıya keyif almaya başladım. O olmayınca bira fabrikası tamamen iş yeriymiş gibi geldi. Onun güneş ışığından ve sıcaklığından yoksundu.

Onun yerine birini çağırmak yerine, vardiyasını kendim üstlendim. Kendimi barın arkasından çıkmaya zorlayarak siparişleri aldım, masalara servis yaptım ve gerçekten varlığımla kimseyi korkutmamaya çalıştım, ki bunda kısmen başarılı oldum.

Cebimdeki telefonum çaldığında ve John Cannon ismi ekranda belirldiğinde, aramaya cevap vermek için yakındaki bir depo dolabına girdim.

"Bu Abel."

"Abel. John Cannon. Bir dakikan var mı?" John Cannon annemin kayboluşunu araştırması için tuttuğum bir adamdı. Kardeşim Whip ve Bug annemin eşyalarının atılmış olduğu bir kutu bulduktan sonra kardeşlerim ve benim cevaplanmamış pek çok sorumuz vardı. John, Maryann King'in ayrıldıktan sonra hiçbir kaydının olmadığını ortaya çıkardığında gizem daha da derinleşti.

Hiçbir şey yok.

Üzerime bir tedirginlik çöktü. "Var. Benim için neyin var?"

"Pekala." John iç çekti. "Bundan hoşlanacağını sanmıyorum." Nefes nefese kaldı. "Kahretsin, bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum."

Midem bulandı. "Sadece söyle."

"Maryann King ile ilgili hala bir belge yok. Vazgeçmiş değilim ama çıkmaz sokak gibi görünüyor. Geniş ailesini araştırıyorum ve kimliğini değiştirmiş olabileceğini doğrulayacak herhangi bir bağlantı olup olmadığına bakıyorum."

Başımı salladım. "Bu makul görünüyor."

John nefes verdi. "Haber bu değil. Abel, Russell ve Maryann King için evlilik belgesi yok. Ancak Russell King'in Elizabeth Peake adında bir kadınla evlendiğine dair bir belge var."

Zihnim hızla çalıştı ve noktaları kısa ve öz bir şekilde birleştirmeye çabaladım. "Yani ne demek istiyorsun? Babamın annemi aldattığını ve sonra metresiyle evlendiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, Abel," diye dikkatle devam etti John. "Russell ve Elizabeth'in evliliği, onun ve Maryann'ın kabul edilen evliliğinden önceye tarihleniyor. Demek istediğim, annenin metres *olması* muhtemel görünüyor."

Küçük dolap etrafımda kapandı. Kulaklarımla arasındaki kan vınlaması sağır ediciydi. "Bu imkânsız. Annemle babam evliydi ve bu bir sır değildi. Birlikte altı çocukları oldu."

John i çekti. "Anlıyorum ve bu konuyu araştırıyorum. Ne yazık ki, ikinci bir aileye sahip olmak pek mümkün değil-"

"Dur, bekle. Ne?" Sözünü kestim. "İkinci aile mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu da ortaya çıkardığım diğer parça. Russell ve Elizabeth'in çocukları var."

Dizlerimin bağı çözüldü. Eğer John'un söyledikleri doğruysa, babam sadece anneme sadakatsizlik etmekle kalmamış, aynı zamanda hayatımız boyunca bambaşka bir aileye sahip olmuştu.

Yıllar boyunca uzun iş seyahatleri, boş geçen hafta sonları ve küstahça sözlerle ilgili anılar zihnimde canlandı.

Bu nasıl mümkün oldu? Bunu nasıl bilemedik?

Boğazım düğümlendi. "Teşekkürler, John. Bunu hazmetmem gerek."

"Anlıyorum. Kazmaya devam etmemi ister misin yoksa bu kadarı yeterli mi?" diye sordu.

Öfke alkalandı. "Hayır. Diğer aile hakkında her şeyi öğrenin ve annemi aramaktan vazgeçmeyin."

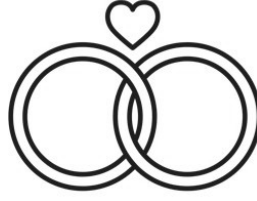
"Tamamdır." John aramayı sonlandırdı ve ben hiçliğe bakakaldım.

Yaklaşık otuz altı yıl boyunca bildiğim hayat bir yalandı. Babamı bu şekilde tanıdığım için, onun bunu yapabileceğine inanmak kolaydı. Hayatındaki her şey optik üzerine kuruluydu -en iyi olmak, her şeye sahipmiş gibi görünmek. Bu hayatı kendi egosunu beslemek için özenle hazırladığını düşünmek zor değildi.

Annemin onu terk etmesi egom için yıkıcı bir darbe olurdu. Deşet içimi kemiriyordu.

Babam başka hangi yalanları saklıyordu?

YİRMİ İKİ

SLOANE

"PEKİ YA BU?" Sylvie tahta bir askıdaki pahalı görünümlü beyaz şifon elbisenin uzun eteğini uzattı.

Beni kaçırdıktan sonra, oğlunu kocası Duke'a bırakırken Sylvie'yle birlikte at sürdüm ve Kalamazoo'daki bir elbise butiğine doğru yola çıktık. O sırada, kasabadaki işgüzar hergelelerin düşmanca bir devralma görüşmesi yaptıkları ve bir düğün partisi talep ettikleri haberini verdi.

Bu gizemli kadın grubunu hep merak etmişimdir. Görünüşe göre Mavi Kuşlar Outtatown'ın kalbinin attığı yerdi ve King ile Sullivan aileleri arasında uzun süredir devam eden kan davasından hiç etkilenmemişlerdi. Asla kendilerine pay çıkarmayacaklarından emindim ama en iyi arkadaşım ve yeni kocasıyla ilgili dedikodu eksikliğinin ardında onların olduğundan da şüpheleniyordum.

Ama yine de ... düğün partisi mi?

Pahalı ve yorucu düğün etkinliklerini çoktan tamamlamıştım. O zamanki üvey anneme göre, benim partim sezonun sosyal etkinliği idi. Hiçbir şey bana ait değildi.

Parmaklarım bembeyazdan kremsi bejlere uzanan yumuşak kumaşların üzerinde gezindi.

Her şey ağırbaşlı bir gelini andırıyordu. Hiçbir şey flörtöz ve eğlenceli ya da ... Ben.

Dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Belki de bu kötü bir fikirdi."

"Şaka mı yapıyorsun?" Sylvie'nin yüzü iğrenmiş görünüyordu. "Biz bir Sana mükemmel elbiseyi bulmak için alışveriş günü. Yüzde yüz kocanız tarafından finanse edildi." Sylvie'nin kaşları alnında imalı bir şekilde zıpladı.

"Evet, teknik olarak o benim kocam ama gerçeği biliyorsun. Bu bir iş." Elbiseleri askı çubuğında kaydırarak dikkatimi dağıttım.

"Mm-hmm," dedi Sylvie. "Onun yanına taşınmanın sebebinin iş olduğunu mu söylüyorsun? Etrafta bir bulutun üzerinde süzölüyormuş gibi dolaşmanın nedeni iş mi? Onunla konuştuğumda Abel'in gerçekten gülümsemesinin nedeni iş mi?" Başını salladı. "Bu saçmalığı başkasına yutturmaya çalışabilirsin ama ben yemem. İkinizi de çok iyi tanıyorum."

Yalan söyleyemeden dönüp arkadaşına baktım. "İyiym. Sanırım duygularımı yakalıyorum."

Gözleri kocaman oldu ve koşarak yanıma geldi. "Biliyordum! Balayınızda bir şey mi oldu? Bu çok heyecan verici!"

Başımı salladım. "Hayır, sizi temin ederim. . balayı çok PG'ydi." Düşüncelerim paylaştığımız pek de PG olmayan akşamı düşünürken gözümü başka tarafa çevirdim.

"Ama heyecan verici değil. Berbat bir şey. Bunun dağınık olmaması gerekiyordu. İşten başka bir şey değil. Ama . . ." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Bunu sana söylediğime inanamıyorum ama anlatacak başka kimsem yok ve bu beni gerçekten öldürüyor." Ellerimin arasından dışarı baktım. "Seks yaptık."

Soğukkanlı Sylvie King'i daha önce hiç terk etmediğinden emin olduğum bir ses butikte yankılandı ve yakındaki müşterilerin dikkatini çekti. "Sen ciddi misin? Oh. Aman Tanrım. Tanrım."

Güldüm, doğru olduğunu onayladım.

Sylvie enerji doluydu. "Bak, detayları istemiyorum çünkü o benim kardeşim ve - iğrenç - ama senin adına gerçekten çok mutluyum!"

Omuzlarımı sıktı ve benden bir kahkaha kaçtı. "Teşekkür ederim. Ben de mutluyum. Ama kafam da karışık. Bunun ne anlama geldiğini, tekrar olup olmayacağını, çocuklara tam olarak ne söylemem gerektiğini, onun da benden hoşlanıp hoşlanmadığını ya da ne olduğunu bilmiyorum. Burada her şey çok kaotik." Başımla çılgınca bir işaret yaptım.

Her an içimden geçen duygu yoğunluğunu tam olarak tarif edecek kelimeler yoktu. Tillie'nin Abel ve benim aramda bir şeyler olduğundan şüphelendiği açıktı, ama ben bile aramızda ne geliştiğini tam olarak kestiremiyordum.

Bira fabrikası satın alınıp çiftlik evi yeniden inşa edildiğinde ne olacaktı? Evli kalma düşüncesi saçmaydı ama ne zaman

Habil ve ben ayrıldıktan sonraki hayatı düşünmeme izin verdiğimde midem sıkışıyor ve kusmak istiyordum.

Nasıl oldu da her şey bu kadar çabuk karıştı?

Sylvie'nin elleri güven vermek için omuzlarımı sıktı. "Bir yolunu bulacaksın. Her zaman çözersin. Bu arada, bir öneride bulunabilir miyim?"

Gözlerinin içine baktım ve başımı sallayarak doğru cevaplar için yalvardım. "Her şeyi olduğu gibi kabul et. Abe çok şey yaşadı ve hiç açılmıyor.

insanlara. Herhangi bir şekilde size açıldıysa, bu size güvendiği anlamına gelir. Eğer o da gerçekten bir şeyler hissediyorsa, bu büyük bir şeydir. Bu durum nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, senin iyi olacağını biliyorum çünkü sen güçlü, dirençli ve belalı birisin. Öyle görünmeyebilir ama Abel çok daha kırılgan. Sadece kalbine dikkat et, tamam mı?"

Boğazıma bir yumru oturdu. Abel'in kalbini korumaktan sorumlu olan kişinin ben olacağımı hiç düşünmemiştim ve bu sorumluluk bana çok ağır geliyordu. "Tamam," diye ciyakladım ve tek yapabildiğim buydu.

"Güzel. Teşekkür ederim." En iyi arkadaşım bana gülümsedi. "Bir şey daha var... Ona duşa gelmesinin beklendiği haberini vermen gerekecek."

Ciyak ciyak bağırdım. "Ne?"

Sylvie'nin kahkahası butiği doldurdu ve ellerini kaldırdı. "Hey, elçiye zeval olmaz. Bug Teyze bana orada olması gerektiğini söyledi ve bunu ona söyleyecek kişi kesinlikle ben olmayacağım."

"Peki, neden ona söylemek zorundayım?" Huysuz bir çocuk gibi kollarımı kavuşturdum.

Kadın sırtıttı ve başını salladı. "O senin kocan."

Dudağımı çiğnedim. Abel bu durumdan hiç memnun olmayacaktı.

Lanet olsun.

"Yeterince makul," diye homurdandım. "Ona bu gece söyleyeceğim."

Sylvie arkamdan geldi ve omuzlarımı hızla sıktı. "Teşekkür ederim. Şimdi sana *seksi bir eş olduğumu* haykıran bir şey bulalım ki sana kızgın kalmasın."

Sylvie'nin dikkati yakınlardaki bir sıra kısa beyaz elbiseye çekilmişti. Göğsüme yerleşen ağrıyı görmezden gelmeyi umarak onunla birlikte hareket ettim.

"Buna ne dersin?" Sylvie geniş ve umut dolu gözlerle mükemmel elbiseyi uzattı.

Beyaz, mini bir elbiseydi; belden oturtmalı ve kısa bir tül etekle kloş bir tarzdaydı. Üst kısmı dekolteli bir yakaya sahipti.

ve askıları birbirine bağlamak için büyük, gevşek fiyonkları vardı. Korse ve etek boyunca uzanan küçük inciler romantizm ve feminenlik katıyordu.

Elbise tam bir gösteriydi.

Heyecanla gülümsedim ve hevesle başımı sallayarak soyunma odasına yöneldim.

Parti elbisesini giydikten sonra aynadan bana bakan kadına baktım. Elbette bendim ama o bir şekilde farklıydı.

Ellerimi narin kumaşın üzerinde gezdirdim. Üzerime tam oturdu ve bekâr bir anne olduğumdan beri benimsediğim mantıklı kot pantolon ve kazaklarla tam bir tezat oluşturdu. Büyürken lüksü deneyimlemiş olabilirim ama bana güvenen iki harika çocukla tek başıma bunu başarmak hiç de kolay değildi.

Jared ile hayattan kaçmak, bildiğim her şeyi geride bırakmak anlamına geliyordu. Bundan hiç pişman olmamıştım, bir kez bile. Yine de üzerimde güzel beyaz bir elbiseyle gelin odasında dururken kendimi elbise giydirme oyunu oynayan küçük bir kız gibi hissediyordum.

Abel'la birlikte yepyeni bir versiyonum oldu. Çocuklarımın evrenin merkezi olduğu bir versiyon ve o bunu hiç sorgulamadı. Bunun yerine, günlük hayatımızda bir ortak gibi davranmak dünyanın en kolay şeyiymiş gibi davrandı. Çocuklarımı ve beni sorgusuz sualsiz kabul etti.

Elbette, Abel ve ben karı koca olmanın bir iş anlaşmasından başka bir şey olmadığı konusunda hemfikiridik, ama onun karısı olmaktan ne kadar hoşlanmaya başladığım düpedüz korkutucuydu.

O öğleden sonra, büyükbabamdan Ben ve Tillie'nin Bug'dan alınmasının sorunsuz geçtiğine dair bir mesaj aldım. Akşam yemeğini birlikte yemeyi planlıyorlardı ve ben de bebeklerimi kucaklamak için sabırsızlanıyordum.

Robinson arazisine giden تنها araba yolundan aşağı inmek ürkütücüydü. Artık evim gibi hissetmiyordum. Bunun yerine, çiftlik evinin yanmış kabuğunun yanından geçtim ve üzüntü ve kaybın tanıdık acısını yeniden yaşadım.

Jared'in çiftlik evini yakması için birini ayarlamış olması ya da kirli işi kendisinin yapmış olması çok büyük bir olasılıktı. Ondan bir daha haber alınamamıştı ama ben gardımı indirmemiştim. Endişelenmem gereken iki çocuğum varken olmazdı.

Kulübeye yanaşırken aşırı sayıda güvenlik kamerasını fark ettim ve kıkırdadım. Görünüşe göre Abel bir şeye karar verdiğinde, sonuna kadar gidiyordu.

Kapıyı çalmadan kulübenin kapısını açtım ve içeri girdim. Ben, Tillie ve Büyükbaba ellerinde Uno kartlarıyla masanın etrafında oturuyorlardı. Bug King'in de onlarla birlikte oturduğunu görünce şaşırarak durakladım.

"Oh, hey, Bug." El salladım.

Gülümsedi ve başını salladı. "Sloane." Sonra muzaffer bir edayla bir joker kartı yere bıraktı. "Dört oldu, Bax."

Büyükbabam Bug'a sırtıttı ve göz kırptı. "Acımasız. Tam da sevdiğim gibi."

Bekle. Ne oluyor? Flört mü ediyor?

"Uh . . ." Odanın derinliklerine doğru ilerledim. "Hey, tavuklar. Eğleniyor musunuz?"

Tillie başını salladı, ağzının kenarına bulaşan çikolatanın izi hâlâ duruyordu. "Büyükbabam Bayan Bug'ı kafede sosisli sandviç ve dondurma yemeye davet etti. Sonra buraya geldik ve Uno'yu domine ediyor."

"Evet, senin gibi onun kazanmasına izin vermiyor," diye araya girdi Ben.

Büyükbabam kaşlarını çatarak bana doğru bakarken içimden bir kahkaha yükseldi. Parlak bir şekilde gülümsedim. "Harika. Rahat edeceğim. Bir sonraki tura beni de dahil eder misin?"

Ben sandalyesine oturdu ve yanındaki yeri okşadı. "Benimle otur anne."

Saçlarını karıştırıp başının üstüne bir öpücük bıraktığımda göğsümde sevgi çiçekleri açtı. "Tam buraya oturacağım." Ben'in yanındaki açık sandalyeyi aldım ve ona doğru eğildim. "Böylece küçük bir dolandırıcı gibi kartlarıma bakamazsın!"

Ben güldü ve dramatik bir şekilde bana bakarmış gibi yaptı. Büyükbabamı inceledim. Onu hiç görmediğim kadar genç ve mutlu görünüyordu. Taşınmak doğru bir karardı - adamın mahremiyete ihtiyacı vardı ve benden ve çocuklardan biraz uzaklaşmasının, konfor alanının dışına çıkması ve biraz daha sosyal olması gerektiği anlamına geldiğini varsaymakta haklıydım.

Görünüşe göre buna Bug King ile sosyalleşmek de dahildi. Gizlice ona baktım ve King ailesinin gizemli reisini merak ettim. Sylvie ona tapardı ve onun hakkında kötü bir şey söylendiğini hiç duymamıştım. Biraz sert ve saçma sapan biri olarak bilinirdi ama Outtatowner'da saygı gördüğüne şüphe yoktu.

Büyükbabamdan birkaç yaş daha genç görünüyordu. Yüzü zarif bir şekilde yaşlanmıştı ve gümüş rengi saç telleri yumuşak kahverengi saçlarına güzelce karışmıştı. Gözleri Kings'ti - sayısız koyu ve bronz- ama küçük ailemin huzurunda etkileyici ve nazikti.

İki tur Uno oynadıktan sonra çocuklar dışarıda oynamak için yalvardılar. Onları yalnız bıraktığım için gergindim ama büyükbabam, Abel'in kulübenin "Fort Knox'tan daha güvenli" olması için gerekeni fazlasıyla yaptığına dair bana güvence verdi. Büyükbabamın Bug'un üzerine titremesini, ona kahve ve birkaç kurabiye ikram etmesini ve onun da bunu kabul etmesini izledim.

O kahveyi hazırlarken ben de Bug'a dikkatle baktım. "Sylvie bugün Abel adına niyetimi sorguladı ama şimdi aynı şeyi senin için de yapmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum."

Bug güldü ve bileğinin umursamaz bir hareketiyle saçlarını kabarttı. "Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

Eğlencemi gizlerken dudaklarımı büzdüm. "Mm-hmm."

Bug onun omzunu kaldırdı. "Büyükbabanı çok uzun zamandır tanıyorum. Bax'la aynı okula gitmiştik, gerçi o birkaç yaş büyüktü."

Büyükbaba küçük mutfağın karşısından ıslık çaldı. "Demek arkadaşsınız?"

Bug'un gözleri benimkilere kaydı. "Sanırım sen ve Abel kadar arkadaşız. Wild Iris'teki geceniz iyi geçti sanırım?"

Ağzının kenarındaki hafif çekiştirmeyi kaçırmadım.

"Abel ve ben- biz-" Boğazımı temizledim. "Görüyorsun, bazı şeyler-"

Kahretsin.

Bug bir şekilde yeğeniyle ilişkimin değişmekte olduğunu biliyordu ve dün gece beni tamamen ele geçirdiği gerçeği göz önüne alındığında, dayanacak bir ayağım yoktu.

Bug sadece bir kaşını kaldırdı.

Yumuşak bir şekilde gülümsedim ve "Büyükbabamın bir arkadaşı olmasına sevindim" demekle yetindim.

Bug gülümsedi. "Ben de öyle. Ve Abel'ı yıpratabilmene çok şaşırdım. Kendi elleriyle o kadar çok acı çekti ki, birinin onun yüzeyinin altında sakladığı gerçek adamı tanıması kolay bir şey değil."

Aşağıya baktım, göğsümü dolduran karıncalanma sıcaklığı. "Bu çok komik. Onu anlamanın o kadar da zor olduğunu sanmıyorum."

Çenesi hafifçe eğildi. "Demek istediğim de tam olarak bu. Ama ikinizin arasında ne olursa olsun . . . belki de bunu

emin olana kadar göğsüne yakın tut. Onun iyiliği için."

Kimdi bu kadın? Habil'e karşı artan hislerimi ve bunların getirdiği karmaşıklıkları inkâr edemeyecek kadar anlayışlıydı. "Anlaştık. Sizden aynı şeyi büyükbabam için de yapmanızı rica ediyorum."

Bug gülümsedi ve başıyla küçük bir selam verdi.

Büyükbabam onun önüne küçük bir kahve fincanı koydu ve ben de orada biriken duyguların acısını dindirmek için burnumun kenarını sıktım.

"Tamam o zaman. Bu konuyu bir daha konuşmasak olur mu?"

Kafası karışan büyükbaba aramıza baktı. "Neyden bahsediyorsun?" "Hiçbir şeyden!" Bug ve ben hep bir ağızdan güldük.

YİRMİ ÜÇ

ABEL

"ŞİMDİYE KADAR KAÇ DÜĞÜNE GİTTİN?" Sloane'un sorusu yatak odasının açık kapısından koridora doğru haykırıldı.

Kömür grisi pantolonuma ve kahverengi deri ayakkabılarıma baktım. Elim gömleğimin düğmelerini düzeltti. "Tam olarak sıfır," diye cevap verdim.

Kahkahası koridorda süzüldü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yani ... büyükbabam ve çocuklarla balık tutmayı dileyeceğini bilmelisin. Bu tür şeyler, bilmiyorum, biraz sıkıcı olabiliyor."

Beklenmedik sözleri üzerine düşündüm. "Sıkıcı mı?"

Yatak odasından takırtı sesleri geliyordu ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını görmek isterken, ellerimi ceplerime sokarak mutfak adasına yaslandığım yerde kaldım. Düşüncelerim kısa bir süreliğine anneme ve düğün partisi verip vermediğine ya da babamın çoktan evlendiğini bilip bilmediğine kaydı. Eğer hala burada olsaydı, bu onun katılacağı türden bir şey olur muydu?

Artık bunların hiçbir önemi yok.

Yalınayak, Sloane koridorda belirdi. Kalbim durdu ve düşüncelerim buharlaştı. Elini göğsüne dayamış, bir elbise parçasını tutuyordu. Beyaz olduğunu görebiliyordum, omuzlarında narin fiyonklar vardı ama kolları elbisenin geri kalanının çoğunu saklıyordu. Kısa etek bronzlaşmış kalçalarının üzerinde duruyordu.

"Fermuarımı çekebilir misin?" Sloane koridorun sonuna kadar geldi ve arkasını döndü. "Denedim ama yapamıyorum."

Ona doğru ilerledim. Sloane'un saçları narin bir düğümle toplanmıştı ve boynu ile omuzlarının pürüzsüz tenine tam erişim sağlıyordu. Sırtı çıplaktı, elbisesi açıktı.

Fermuarı çekmeye çalışırken parmaklarım yumuşak tenine değdi. Elbisesini kapatmaya çalışırken tüylerim diken diken oldu. Üstteki düğmeyi kapattığımda ellerim omuzlarında duruyordu.

Sloane döndü ve bana gülümsedi. "Ne düşünüyorsun?"

Ela gözleri bana doğru parlıyordu, sütlü karamel ve yeşilimsi kahverengiler öğleden sonra güneşinin ışığında birbirine karışıyordu.

Elbiseye bakmadan, "Mükemmelsin." dedim.

Gözlerini şakacı bir şekilde devirirken gamzeleri derinleşti. "Ona bakmadın bile!"

Sloane gülerek geri adım attı ve kalçalarını sallayarak elbisesinin eteğini hareketlendirdi. Mükemmel derecede kısaydı ve uzun, bronzlaşmış bacaklarını gösteriyordu. Öndeki V tehlikeli bir şekilde aşağıdaydı ve içimde bir arzu dalgası oluştu. Elbisenin üzerine dikilmiş ince inciler güneş ışığını yakalıyor ve yumuşak, kadınsı bir dokunuş katıyordu.

Ağzımın kenarı kalktı. "Dediğim gibi ... mükemmel."

Parmağını kaldırdı. "Sadece topuklularımı almam gerekiyor, sonra hazır olacağım. Bunu yaptığınız için tekrar teşekkürler. Görünüşe göre damadın duşta olması artık bir şey."

Omuz silktim. Sloane benden katılmamı istediğinde bunun o kadar da önemi yoktu. Eğer bu onu mutlu edecekse, gider ve ihtiyacı olanı yapardım.

Yatak odasından gelen takırtılar ve mırıldanılan küfürlerden sonra Sloane, bacaklarını inanılmaz derecede uzun gösteren soluk pembe sivri burunlu topuklu ayakkabılarıyla yeniden ortaya çıktı. Ağzım tamamen kururken boğazımı zımpara kâğıdı kapladı.

Ona baktım ve kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

Omuz silktim. "İyiyim."

Sanki bana inanmıyormuş gibi ağzı buruştu. Başı öne eğildi. "Emin misin? Eğer bu çok fazlaysa, bir bahane bulabilirim. Yapabilirim-"

Onu durdurmak için başımı salladım. "Çok fazla değil." İçimi çektim. "Özel dedektiften haber aldım ve sanırım hâlâ biraz sarsılmış durumdayım."

Ela gözleri irileşti, sesi ancak fısıltıya dönüştü. "Ne dedi o?"

Başımı salladım. Hâlâ kendime inanamıyordum. "Annem hakkında pek bir şey öğrenemedi ama babam hakkında bazı şeyler öğrendi." Sloane beklenti dolu gözlerle bana baktı, ben de devam ettim: "Görünüşe göre Russell King

sadece acımasız bir iş adamı değil. O bir yalancı ve dolandırıcı. Annemden önce evlenmiş. Bütün bir ailesi var. Sadece biz gizli piç çocuklarıyız."

Eliyle ağzını kapatan Sloane'un ağzı şaşkınlıktan küçük bir O harfine dönüştü. "Abel, bu ... aman Tanrım."

Sertçe yutkundum. Yüksek sesle söylemek hiç de kolay değildi. "Evet, bu bir çok."

Gözleri benimkileri ararken soruları hızlı hızlı dökülüyordu. ardıllık. "Onunla yüzleştiniz mi? Cevap istediniz mi? Ne yapacaksınız? Sylvie biliyor mu? Aman Tanrım, çok şaşırarak. Annenin haberi var mı?"

Soruları geçerliydi ama kafatasımın dibindeki zonklamayı daha da şiddetlendirdi. "Hâlâ bilmediğimiz çok şey var." Kaşlarımı çatarak ona baktım, gözlerim pelüş dudaklarına kaydı. "Anlattığım ilk kişi sensin."

Gözleri yumuşadı. "Oh."

"Dinleyin, şu anda bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum. Bugün Bluebirds için mutlu bir yüz takınmakla ilgili. Seni gerçekten kutlamak istiyorlar ve sen de onlara izin vermelisin."

"Emin misin?"

Kahretsin, neden bu kadar güzel olmak zorundaydı ki?

"Eminim." Güvenle başımı salladım. "Eğer geç kalırsak, Mavi Kuşlardan birinin bizi aramak için kapıya dayanacağından eminim. Modaya uygun bir şekilde geç kalmadan önce yola çıksak iyi olur."

Yumuşak kahverengi saçlarından bir tutam topuzundan kaydı. İçini çekip saçını savurdu ama hemen yerine düştü. "Bunu yaptığımıza hâlâ inanamıyorum."

Ellerimi önümde kavuşturdum. "Bu gösterinin bir parçası, değil mi? İnsanları bunun gerçek olduğuna inandırmak mı?"

Yutkundu ve başını salladı. "Evet." Birbirimize bakarken aramızda saniyeler geçti. Sonunda Sloane yavaşça boğazını temizledi. "Sence pratik yapmalı mıyız?"

Sloane'un nemli ve terden kayganlaşmış teninin, sikim ona pompalanırkenki görüntüsü aklımdan geçti. "Antrenman mı?"

Omuz silkti. "İnsanlar birbirimizin yanında rahat olmamızı bekliyor. Ne de olsa evliyiz." Kızın burnu kırıştı. "Bilmiyorum... herkesin önünde öpüşmek sence de tuhaf olmaz mı?"

Kaşlarımı çattım. Sloane'u herkesin içinde öpmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Şimdiye kadar, adliyedeki tören dışında, Sloane'la aramızdaki her türlü yaklaşma çok ama çok özeldi. Toplum içinde ona dokunmak, onu öpmek son derece tehlikeli görünüyordu.

Sadece zayıf, kayıtsız bir omuz sarsıntısı yapabildim.

Sloane nefes verdi. "Bir kez denesek nasıl olur? Hemen şimdi. Sadece birbirimizin yanında garip görünmediğimizden emin olmak için."

Kanım uğuldadı. "Seni hemen şimdi öpmemi ister misin?"

Dili dışarı fırladı, dudaklarını ıslattı ve başını salladı.

Bir adım öne çıktım, bana bakarken onun alanını daralttım. Topuklu ayakkabıyla bile onun zayıf bedeninden daha uzun boyluydum. Sınırları test ederek parmak uçlarımla çıplak kolunu okşadım. "Sorun olur mu?"

"Evet." Tek kelimelik yanıtı -gırtlaktan ve arzu dolu- içime işledi.

Elini ve bileğini kavradım. "Peki ya bu?" Yavaşça elini ağzıma doğru çektim ve dudaklarımı parmak eklemlerinde gezdirdim.

Başını salladı. "Evet."

Elini bırakarak, boğazını çevrelemeden önce parmak uçlarımla boynunun çizgilerini takip ettim. Kalçalarım ileri doğru hareket etti, aletim fermuarımın arkasında seğirirken ona doğru bastırdım. Sloane dokunuşlarımda içinde eridi. "Sana bir sır verebilir miyim?"

Elimin altında boğazı kıpırdadı ve başını salladı, gözlerini kapatırken kirpikleri aşağı doğru iniyordu.

Öne doğru eğildim, dudaklarım kulağının kabuğuna değdi. "Karımı öperken herhangi bir sorun yaşayacağımı sanmıyorum."

O cevap vermeden önce ağzını kendime çektim. Yumuşak bir iniltiyle ağzını bana açtı ve dillerimizin birbirine dolanmasına ve sürtünmesine izin verdi. Öpüşmeyi derinleştirirken diğer kolum onun etrafına dolandı, ağzına girdim ve tadını çıkardım. Bir bacağı bana doğru hareket etti, daha fazlası için çaresiz ve muhtaçtı.

Ne kadar muhteşem görüldüğünü hatırlamıyor olsaydım, hiç düşünmeden o lanet eteği yukarı kaldırır ve mutfak adasına yaslardım.

Sloane daha fazlasını hak ediyor.

Alt dudağındaki dişlerimi çekiştirerek, öpücüğün bizi daha fazla uzaklaştırmasına izin vermeden onu serbest bıraktım. Sloane meraklı gözlerle bana bakarken parmak uçlarım kahverengi saçlarının gevşek tutamlarıyla oynuyordu.

Öpüşmemizin onu sersemlettiğini fark ettiğimde dudaklarımda bir gülümseme oluştu. "Sence bu işe yarar mı?"

Sesi nefesli ve hafifti. "Bu işe yaramalı."

Dudaklarına şakacı bir öpücük kondurdum ve kapıya doğru yürüdüm, benzersiz ve alışılmadık bir hafiflik hissettim. "Mükemmel. Hadi gidelim."

DÜĞÜN ŞOVLARI kadın ilişkileri üzerine büyüleyici bir çalışmaydı. Bluebirds organize etmiş olsa da, şehrin dört bir yanından gelen kadınlar vardı. Sloane'un büyükbabası Bax dışında ailesi olmadığını biliyordum ama bunu asla bilemezsiniz.

Bug, öğleden sonraki bahçe partisine ev sahipliği yapması için King ailesinin malikanesini açmıştı. Sloane bana gelin ve damadın oldukça geç geleceğini söylemişti, bu yüzden eve vardığımızda arabalar garaj yolunda sıralanmıştı. Ön kapıda misafirleri karşılayan, beyaz ve soluk pembe çiçeklerden oluşan devasa bir çelenk asılıydı.

Kapının arkasından hafif konuşmalar ve kahkahalar duyabiliyorduk. Sloane devasa meşe ön kapıya baktı, sonra bana döndü. "Hazır mısınız?"

Elimi kolundan aşağı kaydırđım ve parmaklarını benimkilerle birleştirdim. "Hazır."

Birlikte teyzemin evine doğru yürüdük. Arka planda hafifçe müzik çalıyordu ve biz evin içinde ilerledikçe canlı konuşmalar daha da arttı. Evin arka tarafındaki solaryumda, tavandan tabana cam pencerelerden süzülen sıcak öğleden sonra ışığından başka bir şey yoktu. Kadınlar arka girişten güzelce düzenlenmiş arka bahçeye dökülüyordu. Şampanya ve meyve suyu, dekoratif ahşap şişler üzerinde bir tepsi meyvenin yanında duruyordu.

Bug ve Bluebirds Sloane için ellerinden geleni yapmışlardı ve teyzeme duyduğum sevgi içime işledi. Elimi Sloane'un sırtının küçük kısmına koydum ve eğildim. "Bunların hepsi senin için, karıcığım."

Bana gülümsedi ama kenarları sallanıyordu. Geniş gözleri masaları süsleyen devasa çiçek aranjmanlarını incelerken, "Çok fazla gibi geliyor," diye fısıldadı.

"Söz veriyorum, senin için öyle değil." Elini kaldırdım ve dudaklarım parmak eklemlerine değdi.

"Aww! Siz ikiniz çok tatlısınız!" Küçük kız kardeşim MJ'in sesi kalabalığı yararak tanımadığım iki kadının arasına girdi. Arkasından, kardeşim Whip'in kız arkadaşı Emily Ward onu takip etti.

Küçük bir el salladım. "Selam, MJ. Emily."

MJ bana gülümsedi ama doğruca Sloane'a doğru ilerledi ve onu sıkıca kucakladı. "Aman Tanrım. Çok güzel görünüyorsun! Sylvie bana elbisenin harika olduğunu söylemişti ama bu harika!" Kıyafetini görebilmesi için Sloane'un elini uzattı. "Gelin Barbie gibisin ama seksi!"

MJ bana baktı, kaşları imalı bir şekilde zıplıyordu. "İyi gidiyorsun, kardeşim."

Emily ve Sloane kucaklaştılar. Emily ve Whip bira fabrikasını her ziyaret ettiklerinde dostluklarının yavaş yavaş filizlenmesini izlemiştim. Emily yerel kütüphaneciydi ve küçük kardeşimin vahşi çizgisini mükemmel bir şekilde tamamliyordu. Bir şekilde birbirlerine uyuyorlardı. İnsanların Sloane ve bana bakıp aynı şeyi düşünüp düşünmediklerini merak ediyordum.

Başımı salladım ve ciğerlerime sakinleştirici bir nefes çektim.

Tabii ki görmediler. İnsanlar bize baktı ve Sloane'un benim gibi bir canavarda ne bulduğunu merak etti.

Sloane, MJ'in elini tuttu ve onun bizi mücadelenin içine çekmesine izin verdi. Kadınlar Sloane'a oohed ve aahed yaptı. Sıradan sorular birbirinin üzerine yuvarlanıyordu: Ne zamandır *gizlice birlikteydik? Aramızda bir şeyler olduğunu ne zaman anlamıştık? Çocuklar bu haberi nasıl karşıladı?*

Kulaklarım uğuldadı.

Sloane'un kararlı ve emin cevaplarıyla teselli buldum.

Uzun zamandır gizlice birlikteydik, bu duygularla savaşmak mümkün değildi!

Aramızda özel bir şeyler olduğunu hemen anladık. Çocuklar çok heyecanlandı.

Tahta bir bebek gibi hareket ettim, Sloane'un arkasında karanlık bir gölge gibi gizlendim ve kimsenin benimle gerçekten konuşmamasını umdum. Bunu onun için berbat etmek istemedim.

"Al." Sylvie elinde bir şampanya kadehiyle arkamdan geldi. "Buna ihtiyacın var gibi görünüyor."

İçkiyi aldım ve bir yudumda içtim. "Teşekkürler."

Sloane, MJ ve Emily tarafından kapalı verandadan çıkarılıp güneşli arka bahçeye götürülürken döndü ve gözüme takıldı. *İyi misin? diye* mırıldandı.

Gülümsedim ve başımı salladım. Gözlerinde sevinç parlıyordu ve ondan yayılan neşe tüm bu sirke değdi.

"Abel," diye seslendi teyzem. "İlk oyunun vakti geldi."

Ben neredeyse hırlarken Sylvie yanımda bir kahkaha attı ve bunu bir yudum şampanyayla örtmeye çalıştı. "Oyun mu?"

Bug alay etti. "Evet, tabii ki. Gel hadi." Eliyle bir işaret yaptı. "Atla."

Sylvie beni ileri doğru itti ve ben de istemeye istemeye dışarı çıktım. Yarım daire şeklindeki masaların önüne iki sandalye yerleştirilmişti. Küçük kasabamın dört bir yanından gelen kadınlar masalara oturmuş, ellerinde küçük tabaklarda yiyecekler ve şampanya içiyorlardı. Sloane iki sandalyeden birine oturdu.

Onun yanındaki koltuğa doğru yürürken bir ölüm yürüyüşü gibi hissettim. Tüm gözler üzerimizdeydi ve tenim yakamın altında kaşınıyordu.

Oturduğumda Sloane bana doğru eğildi. "Sakin ol. Kafan patlayacakmış gibi görünüyorsun."

Ona bakmadım. "Belki de öyle hissettiriyordur."

Eli kalçamı okşadı ve onun dokunuşuyla ısındım. Gülümsediğinde gözlerim onunkilere kaydı. "Biz hallederiz." Bacağımı nazıkçe sıkmasıyla sandalyeye doğru gevşedim.

Bug her birimize küçük bir kuru silme tahtası ve keçeli kalem verdi. "Bizim sorular soracağımız, gelin ve damadın da cevap vereceği küçük bir oyun oynayacağız."

Lanet olsun.

Bug hevesli kadınlara gülümsedi. "Oyunun sonunda en çok puanı toplayan konuk özel bir 'randevu gecesi' sepeti kazanacak. Çiftlerin birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarını görmek için eğlenceli bir oyun olacak."

Çifte lanet.

Yanımda, Sloane güldü ve yumuşak cınlama sesi rahatlamama ve her şeyin saçmalığına eğilmeme yardımcı oldu. Eğer bu onu mutlu ediyorsa, onun için bu maskaralığa katlanabilirdim.

"İlk soru," diye seslendi Bug. "Nerede tanıştınız?"

Sakin ol.

Cevabımı karaladım. Bug'ın emriyle Sloane ve ben cevaplarımızı ortaya çıkarmak için tahtaları çevirdik.

Bug cevaplarımıza baktı ve gülümsedi. "Bira fabrikası dediyseniz, kendinize bir puan verin. Sıradaki soru ... teklif nasıl gerçekleşti?"

Kanım karıncalandı. *Gerçeği söyleyecek miyiz? Bir şeyler uyduracak mıyım?*

Gözlerim Sloane'a kaydı ama o çoktan bir şeyler yazmaya başlamıştı. Ne yapacağımı bilemeden cevabımı karaladım: *Sloane bana evlenme teklif etti.*

Tahtalarımızı çevirdikten sonra Bug güldü ve ben rahatlayarak sarktım. "Bu doğru, Sloane evlenme teklif etti!" Skor tutan küçük kadın grubu arasında çeşitli hıçkırıklar ve kibar alkışlar yükseldi.

Sloane'a baktım ve o da göz kırptı.

"Gelinin en sevdiği renk nedir?" Bug sordu.

Seçeneklerimi değerlendirdim, elim beyaz tahtanın üzerinde tereddüt ettikten sonra bana doğru gelen ilk cevabı karaladı. Pembe pembemsi.

Tahtayı ters çevirdim ve Sloane cevabımı görmek için eğildi. Yüzünde bir sırıtma belirdi ve görebilmem için tahtasını eğdi.

Dusty Rose.

Ona göz kırptım, oyun ilerledikçe kendime daha çok güveniyordum.

"Pekâlâ, işte zor bir soru," diye uyardı Bug. "Gelinin ayakkabı numarası kaç?" Hiç tereddüt etmeden cevabımı karaladım.

Oyuna girdiğimde omuzlarımın rahatladığını fark ettim. Gözlerin bizi izliyor olması önemli değildi. Sloane'un yanındayken kendimi sergileniyormuş gibi hissetmiyordum; daha çok grubun bir parçasıydım ve Sloane'u önemseyen insanlarla birlikte kutlama yapıyordum.

Sorular göbek adımdan Sloane'un ilk işine ve en sevdiği müzik grubuna kadar çeşitlilik gösteriyordu. Hepsinde başarılı oldum. Bayan Tiny kazanan olarak ilan edildiğinde, hediye sepeti ödülünü nadir görülen bir gülümsemeyle kabul etti. Bayan Mabel sepetin içindekilere bakmak için göz attığında, huysuz yaşlı kadın sepeti onun gözünden kaptı.

Sloane ıslıl ışıldı. Zarafeti gülümsemesinden ve kendini duruşundan anlaşılıyordu. Sıcak ve ilgi çekiciydi ve ben ona hayranlıkla bakıyordum.

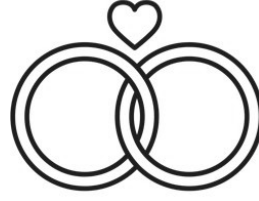
Yanımda, bana doğru eğildi. "Bütün bu cevapları nereden biliyorsun? Kendimle ilgili olanların yarısını bile bilmiyordum." Güldü.

Kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. "Dikkatimi veriyorum." "En iyisi" diye fısıldarken ela gözleri zevkle dans ediyordu. Kocacığım.

Asla."

Rahatlıkla ve zerre kadar tereddüt etmeden onu kendime çektim ve tüm kasabanın önünde karımı açıkça öptüm.

YİRMİ DÖRT

SLOANE

Düğün partisinin fırtınasından sonra yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarıp zarif parti elbisemi rahat bir taytla değiştirdiğim için mutluydum. Beyaz elbiseyi bir askıya kaydırıp Abel'in dolabına asarken gülümsedim. Parmaklarım parıltılı bir inciyle oynadı ve iç çektim.

Gerçekten harika bir partiydi.

Düğün partisi sırasında bir ara, insanların Abel ile evliliğimin bir saçmalık olduğunu anlamaları konusunda endişelenmeyi bıraktım ve sadece eğlenmeye çalıştım. Outtatowner'ın o kadar davetkâr bir tavrı vardı ki, her şeyin numara olduğunu unutmak çok kolaydı.

Abel yanımdayken, rol yapmayı kolay buldum.

Çok kolay.

"Anne! Anne! Anne! Anne! Bugün kocaman bir balık yakaladım!" Ön kapı çarparak açılırken Ben'in sesi koridorda yankılandı. Kapı yakındaki kitaplığı sarsarken içim burkuldu. Abel'in hayatının iki küçük çocuk ve onların ateşli anneleri tarafından altüst edileceğini hiç beklemediğinden emindim.

"Buradayım!" Seçtiğim eski tişörtün üzerine bir hırka geçirerek seslendim.

Ama beni bulmaya gelmediklerinde koridora çıktım ve Ben'in büyükbabamın telefonunu alıp Abel'in yüzüne doğru ittiğini gördüm. "Ne kadar büyük olduğunu görüyor musun?"

Abel telefonu aldı ve başını salladı, dikkati sadece oğlumdaydı. "Vay canına. Çok etkileyici. Paw Paw Springs mi?"

"Ben de biraz yakaladım!" Tillie şikayet etti.

"Öyle yaptın," diye kabul etti büyükbabam. "Ve evet, onları Paw Paw'a götürdüm. -"Dere hoplayıp zıplıyordu."

"Merhaba tavuklar." Konuşmalarının birbiri üzerine yuvarlanışını izlerken sevgi dolu şefkat göğsümü ısıttı. "Bugün sizi özledim."

Tillie'ye doğru yürüdüm ve Ben'in saçlarını karıştırıp üstüne bir öpücük bırakmadan önce onu kucakladım.

"Saçların çok süslü." Tillie'nin gözleri henüz açmadığım şık saçlarımın üzerinde gezindi.

Elim hafifçe büküme bastırdı. "Bugün bir partimiz vardı ve bunu doğru yapmak sonsuza kadar sürdü. Henüz indirmeye cesaret edemedim."

"Gerçekten çok güzel." Tillie'nin gözleri kadınsı bir takdirle parladı.

Tatlı, yufka yürekli kızımın yüzünü avuçladım. "Teşekkürler bebeğim." Habil'e o günkü balık avı maceralarından fotoğraflar gösteren büyükbabama döndüm. "Çocuklar senin için iyi miydi?"

Büyükbaba alay etti. "Tabii ki."

Ben bana gülümsedi, her gözeneğinden kontrolsüz bir enerji fişkırıyordu. "Piknik yaptık ama sonra büyükbabamın şekerleri vardı, yemek yedik ve sonra dondurma yedik ve bana üç top dondurma verdi!"

Oğlum şekerinin etkisiyle kaynayan bir çaydanlık gibi sarsılırken büyükbabama sert bir bakış attım.

"Ne?" Elleri sahte bir masumiyetle kaldırdı. "Benimleyken evet diyarındır. Bunu biliyorsun."

Büyükbabanın mantığına karşı çıkamayınca pes ettim ve konuyu değiştirdim. "Bugün bazı haberler aldım. Para resmen harcanmaya hazır. Sadece evi yenilemek için hangi inşaatçılarla çalışacağımıza karar vermemiz gerekiyor." Dudağımın iç kısmıyla oynadım. "Sylvie, Kate ve Beckett'ı önerdi."

"Kate Sullivan?" Abel homurdandı.

Sylvie ve Duke bir araya geldikten sonra Sullivan'lar ve Kings arasındaki gerginliğin azaldığını biliyordum ama hiçbir zaman tam olarak ortadan kalkmamıştı. "Sanırım artık Kate Miller, ama-evet."

Abel kayıtsız bir sesle homurdandı.

"Ona ulaştım ve bu konuda konuşmak için gerçekten heyecanlıydı. Çiftlik evinin tarihi niteliği göz önüne alındığında, programlarında bir yer için bile düşünebileceklerini söyledi. Bu da bir şey değil mi?"

Popüler *Home Again* dizisinden Kate ve Beckett Miller'ın çiftlik evi inşa etmeyi düşündüklerine hâlâ inanamıyordum. Sadece aşk hikayeleri inanılmaz derecede ateşli olmakla **kalmıyordu** - Kate'in eski erkek arkadaşının ağabeyi ve erkek kardeşinin en iyi arkadaşıydı - aynı zamanda ulusal

Michigan Gölü çevresindeki tarihi evleri restore eden başlıklar. Yenileme işini üstleneceklerini düşününce başım döndü.

Büyükbaba omuz silkti. "En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan."

Büyükbabama kaşlarımı çattım. Çocukluğunun geçtiği evi yeniden inşa etme konusunda daha hevesli olmasını beklerdim. "Bu senin için. . . Sadece mutlu olmanı istiyorum. Burası senin evin."

"Sonsuza kadar yaşamayacağım, Sloaney." Büyükbabam içini çekti ve göğsümü bir duygu sızı kapladı. "Sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yap."

Gözyaşlarım göz kapaklarımın arkasına sızdı ve duygular boğazımı tıkadı.

Gerginliği hisseden Abel'in bakışları büyükbabamla benim aramda gidip geldi. "Hey, Bax." Abel'in eli usulca omzuna indi. "Akşam yemeğine kalabilir misin yoksa planların mı var?"

"Ah," diye cevap verdi büyükbaba, dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı. "Aslında planlarım var. Bug teyzen ve ben bir yemeği paylaşacağız."

Konunun hızla değişmesiyle içimi bir rahatlama kapladı ve kendimi toparlamamı sağladı. Abel, teyzesi ve büyükbabamın birlikte yemek yemesine şaşırdıysa da bunu belli etmedi.

"Bir dahaki sefere o zaman." Abel gülümsedi ve büyükbabasının omzunu sıvazladı.

Çocuklarla birkaç kez daha kucaklaştıktan sonra büyükbabamı kapıya kadar geçirdim ve vedalaştık.

Abel'a döndüm ve içimi çektim. "Yardımanın için teşekkürler. Buralarda olmayacağından bahsetmesinden nefret ediyorum. Bazen beni hazırlıksız yakalıyor."

"Sanırım seni mutlu görmek hoşuna gidiyor." Abel'in omuzları her zaman dünyanın yükünü taşıyor gibiydi. Sessiz bir yarım gülümseme sundu. "Ama sen şanslısın, biliyorsun."

Boğazım düğümlendi. Büyükbabamın bana özgürce sunduğu sevginin Abel'in kendi ailesinden gördüğü sevgi olmadığını bilecek kadar çok şey biliyordum. Neyse ki kardeşleri, babalarıyla olan karmaşık ilişkilerine rağmen birbirlerine bağlı kalmaya çalışıyor gibiydiler.

Ellerimi önümde kavuşturdum. "Sakin bir film gecesine ne dersin? Bugünden sonra biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Film gecesi!" Çocuklar kanepeye tırmanırken arkamda alkışlar patladı. Uzaktan kumanda için kavga ettikten ve ne izleyeceklerine karar vermeleri uzun sürdükten sonra, çocuklar hazine arayan bir nehir gemisi kaptanı hakkında fantastik bir macera filminde karar kıldılar.

Abel mutfağa doğru ilerledi. "Hey, Ben. BLT yapmayı öğrenmek ister misin?"

Oğlum ayağa fırladı. "BLT nedir?"

Abel bana baktı ve dikkatini Ben'e vermeden önce inanmayarak başını salladı. "Pastırma, marul ve domatesli sandviçler ama onları eğlenceli hale getirebiliriz." Lavaboyu işaret etti. "Hadi gel. Elini yüzünü yıka da sana göstereyim." Kanepeye oturdum ve Abel'in sabırla huysuz oğlumla konuşmasını izlerken duygularımla savaştım. Birlikte buzdolabına baktılar, basit sandviçlerin seviyesini yükseltmek için seçenekler çıkardılar. Ben isteklerimizi alırken kıkırdadı -Tillie avokado istedi ama domates istemedi, Ben de domates istemedi.

Mayo. Abel ve ben her şeyi istedik.

"Hadi hızlıca bir salata yapalım." Abel marulları doğramaya başladı. "Tavşan yemeği mi? İğrenç." Ben'in yüzü buruştu.

Abel güldü ve doğramaya devam etti. "Güven bana evlat, bunun içine koyacağım pastırma miktarıyla farkına bile varmayacaksın."

Sessiz bir gözlemci olarak kalırken göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Abel rahatça gülümsedi ve Ben aptallaştığında güldü. Sert ama nazik bir el ile onu yönlendirdi. Ben, BLT yapmak dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi dinledi ve başını salladı.

Yiyecekleri oturma odasına getirdiklerinde duygularımı çabucak dizginledim. Tillie ve Ben yere oturmuş, sandviçlerini ve oturma odasındaki sehpanın üzerinde duran patates cipslerini yiyorlardı.

"Gününün en güzel yanı ne anne?" Yerleştiğimizde Tillie bana sordu.

Gülümsedim. "Parti gerçekten çok güzeldi. Çok eğlendim." Gözlerim Abel'a kaydı ve öpüşmemizi hatırladığımı anlayıp anlamadığını merak ettim. "Gününün en güzel yanı neydi, Abel?"

Gözleri ağzıma kaydı ve tenim karıncalandı. Dudaklarını yaladı. "Muhtemelen ... yeni şef yardımcım ile yemek pişiriyorum. Peki ya sen Benny?"

Ben'in yüzü bir sırıtişaya dönüştü. "Kesinlikle Abel ile yemek pişirmek. Ya da büyük balıkla. Bilemiyorum. En iyi iki parçayı alabilir miyim?"

Güldüm. "Elbette yapabilirsin." Ben'e ona sormasını hatırlatmak için başımı Tillie'ye doğru eğdim.

"Gününün en iyi kısmı nedir, Till?" Ben sordu.

"Büyükbabamla piknik. Ve yemekten önce dondurma."

Küçük kızıma gülümsedim ve hepimiz filmi izlemek için yerimize yerleştik.

Küçük kanepenin bir ucuna bağdaş kurup oturdum ve tabağımı kucağıma yerleştirdim. Filmin eğlenceli ve gürültülü açılış müziğine rağmen, kanepenin diğer ucunda oturan Abel'in acı verici bir şekilde farkındaydım.

Geniş gövdesi alanın çoğunu kaplıyor, açılmış bacakları yanıma doğru sürünüyordu. Yemek yerken bacaklarımı altımda tuttum ve kolçağa yaslandım. Televizyondan gelen ışık parlamaları dışında oturma odası karanlıktı.

İşim bittiğinde, Ben ve Tillie'nin atılmış sandviçleriyle birlikte tabağımı topladım. Bir kolum tabaklarla doluyken Abel'in tabağına uzandım.

Başımı salladığımda hemen ayağa kalkmaya başladı. "Ben h a l l e d e r i m . Rahatla."

Kaşları çatıldı ama tekrar koltuğa yerleşti ve ben de yüzümde bir sırıtışla mutfaka doğru yürüdüm. Abel evdeki her şeyle o kadar çabuk ilgilenmeye çalışıyordu ki, bir kez olsun onu alt edebilmek güzel bir duyguuydu. Tabakları hızlıca durulayıp bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra sinemaya geri döndüm.

Ben'in Abel'in yanına sokulduğunu görünce durdum. Tillie önlerinde duruyordu. "Abel'in yanına oturmak istedim!" Alt dudağı, bende hiç işe yaramayan vahşi bir surat ifadesiyle dışarı fırlamıştı.

Abel kanepeye baktı ve sonra Ben'le birlikte yana kaydılar. "Siz bu tarafı alabilirsiniz."

Enayi.

Kenardan, ikizlerimin Abel'i çok küçük kanepede kucaklamalarını izledim. Göğsümü bir gerginlik kapladı. Çocuklarımla aptalca bir film izlemek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kollarını kanepenin arkasına yaymıştı.

Jared'in onsuz yaşamak zorunda olduğu şey bu.

Belki hiç farkına varmayacak ama eski sevgilim onların sevgisini hak etmiyordu.

Habil yaptı. Sabırlı, nazik ve onları oldukları gibi kabul eden biriydi. Mutlu gözyaşlarım kirpiklerimden taşmak üzereydi ve oturma odasının karanlığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Buraya otur anne!" Ben eskiden benim oturduğum yerdeki küçük kanepeyi okşadı.

Gülümsedim. "Yer olduğuna emin misin?"

Çocuklar Habil'i aralarına alarak kıpırdandılar. Bunun saçmalığına bir kahkaha attım. "Sen öyle diyorsan."

Film şaşırtıcı derecede iç açıcı ve eğlenceliydi - en azından benim dikkatimi verebildiğim kısımları. Aramızda Ben olmasına rağmen, Abel'in yakınlığının acı verici bir şekilde farkındaydım. Kaslı kolu kanepenin arkasına doğru uzanıyordu,

ve elinin sıcaklığı enseme kadar yayıldı. İyi zamanlanmış bir atlama korkusu yaşandığında hepimiz güldük ve parmak uçlarının yumuşak fırçasını enseme hissettim.

Sertçe yutkundum, dokunuşuna doğru eğildim. Parmakları kabarık saçlarımdan dökülen minik tüylerle dolandı. Parmaklarının uçları tenimi okşadı, ta ki alevler içinde kalacakmışım gibi hissedene kadar. Filmin yarısı boyunca düşünemedim, nefes alamadım. Tek düşünebildiğim onun dokunuşunda ne kadar sıcaklık ve rahatlık bulduğumdu.

Kendimi cesur hissederek kanepenin üzerinden ona baktım. Koyu renk gözleri ilerideydi, filmdeki kabadayı kahraman ekibini cesurca tehlikeli bir mağaraya sokarken ona odaklanmıştı. Abel'in güçlü profilini inceledim - yüksek yanakları, düz burnu, çenesindeki kirli sakal.

O kirli sakalın iç uyluğumda bıraktığı lezzetli sıyrıkları hatırladıkça içim karıncalanıyordu. Parmak uçları benimle oynuyordu ve içim çözülmeye başladı. Çocuklarla bir aile filmi izlemek kadar basit ve harika bir şey beni göğsümden vurdu.

Her zaman böyle olabilir.

Bu saçma düşüncüyü yuttum ve filmin geri kalanını Abel bana her dokunduğunda kanımdan gelen uğultuyu duymazdan gelerek geçirdim.

YİRMİ BEŞ

ABEL

Nasıl oluyordu da Sloane tayt ve hırkayla bile bu kadar güzel olabiliyordu?

Ellerimi kendime saklamalıydım ama oturma odasındaki karanlıkta ellerimin biraz dolaşmasına izin vermek güvende hissettirdi. Parmak uçlarımin altındaki teni beni gerçekten açıklayamadığım bir şekilde sakinleştirdi. Yanımda duran çocuklarının yavaş ve düzenli nefes alışları beklenmedik bir rahatlıktı. İkizler ekrandaki maceralardan saf, dizginlenemez bir keyif alıyordu ve kendimi aptalca kelime oyunlarına ve bariz şakalara onlarla birlikte gülerken yakaladım.

Film bittiğinde, Tillie dışarıdaydı - ağzı açıktı ve yumuşak horlama sesleri geliyordu - filmin sonunu kaçırdığına dair güçlü bir işaretti.

Sloane Ben'in sırtını sıvazladı ve fısıldadı. "Tamam dostum. Hadi seni yatağa götürelim."

Ben yavaşça, gözlerini kırıştırdı. "Yorgun değilim."

Ben'e bakışı anne şefkatiyle doluydu. Kendi annemin aynı bakışını hâlâ hatırlayabiliyordum. Sloane, Ben'in başının üzerinden bana gülümsedi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Sana aşık olmak çok kolay olurdu.

Ben'in sırtında yavaş ve sabırlı daireler çizdi. "Biliyorum. Yine de o tarafa doğru yürüylim."

Sloane kıpırdanarak Ben'in ayağa kalkmasına yardım etti. Sonra bana doğru eğildi ve elini Tillie'nin omzuna koydu.

Uyuyan kızı itip kakmamaya dikkat ederek ayağa kalktığımda onu durdurdum. "Sorun yok. Onu alabilirim."

Sloane kaşlarını çattı. "Emin misiniz?"

Tillie'yi kucağıma aldım ve fark etmemiş gibi görüldüğünde yatak odalarına doğru başımı salladım. "Önden buyurun."

Sloane Ben'e odasına kadar eşlik etti, ben de sessizce arkalarından gittim. Yastıklı ayak sesleri sert tahtalara çarptı ve öne doğru eğilip yüzüstü çarşaflarının üzerine düşmesini izledim.

Sloane güldü ve onu yorganın altında çalıştırmaya başladı. Döndüm ve Tillie'yi birkaç basamakla yatak odasına doğru taşıdım. Orada kaldıkları birkaç hafta içinde burayı kendine ait bir yer haline getirmiş, duvarları karalamalarla süslemişti. Şu anki favorim sosisli sandviç gövdeli bir kedi çizimiydi. Garip ve tuhaf bir şekilde sevimliydi. İçimde gurura benzer bir şey kıpırdadı. Çiçeği burnunda genç bir sanatçıydı ve bu yeteneği nereden aldığını merak ediyordum.

Bir kolumla battaniyelerini yoldan çektim ve onu yavaşça yatağa yatırdım. Bacaklarını yorganın altına soktuktan sonra battaniyelerin düzgün olduğundan emin oldum. Ayrılmak için dönmeden önce uyuyan yüzüne baktım.

Annesine çok benziyordu. Hiç düşünmeden eğildim ve saçlarının tepesine bir öpücük kondurdum. Ayağa kalktım ve kapıya doğru döndüğümde Sloane'un kapı pervazına yaslanmış beni izlediğini gördüm.

Sınırı aşmış mıydım? Hassiktir. Buna hakkım yoktu.

Sinirlerim tepeme çıktı. "Ben, uh-"

"Şşş." Sloane gülümsedi. Başıyla koridoru işaret etti ve "Hadi," diye fısıldadı.

Ona karşı koyamayarak sessizce koridorda onu takip ettim. Tedirginlikle sarsılarak durdum. "Sloane, özür dilerim-"

Sloane'un eli uzandı ve gömleğimi kavrayarak beni kendisine doğru çekti. Ağzı benimkinin üzerinde hızlı, iffetli bir öpücükle gezindi ve daha fazlası için can atmama neden oldu. "Kapa çenenen."

Başımı salladım. "Evet, hanımefendi."

Boğucu sesi kafamı doldururken yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Oh, bunu sevdim."

İlerledim, bir elimi koridorun duvarına dayadım ve onu kafesledim. "Bu doğru mu?"

Sloane dudaklarını yaladı ve ellerini göğsümde gezdirirken başını salladı. "Hoşuma gitti. Ayrıca çocuklarımı önemsemen de hoşuma gidiyor." Geniş gözleri benimkileri aradı. "Onlara nezaket ve şefkat gösterdiğin için teşekkür ederim. Elimden geleni yapıyorum ama bazen bunun yeterli olmadığını biliyorum."

Elimle yüzünü kavradım. "Sen inanılmaz bir annesin ve onlar sana sahip oldukları için çok şanslılar. Söz veriyorum bu yeterli."

Gözleri aşağıya kaydı. "Teşekkür ederim."

Olduğum yerde kaldım ve onun tatlı parfümünün aramızda süzülmesinin tadını çıkardım. Her çizgisini ve kıvrımını hafızama kazırken başparmağım elmacık kemiğinin üzerinde gezindi.

Eğildim, dudaklarımı alnında gezdirdim, gözünün etrafına ve elmacık kemiğine yumuşak öpücükler kondurdum. Her öpücük onu korumak için sessiz bir sözdü.

Ela gözleri benimkilere kaydı. "Abel, ne yapıyorsun?"

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sana hak ettiğin nezaketi ve şefkati gösteriyorum." Dudaklarım onunkilere değdi. "Her şey yolunda mı?"

Nefesi karanlıkta fısıldanan bir söz gibiydi. "Her şey yolunda."

Ağzım onunkine çarptı, içimde inşa edilen her neyse onun da hissetmesi için bir yalvarış. Yumuşak iniltisi göğsümde yankılandı. Kalçalarımı onunkilere bastırdım ve bir bacağım kalçamın yanında durdu. Avucum bacağına kavradı, uyluğunun dışını sıyırdı ve sıktım.

Sloane'u kaldırdım, bacaklarını belime doladım. Karanlıkta yatak odasına doğru ilerlerken el yordamıyla öpüştük. Kapalı kapının ardında yatağa doğru yürüdüm ve onu yavaşça yere bıraktım. Sloane hırkasını çıkardı ve tişörtünü kafasına geçirdi. Şeffaf siyah sütyeninin altında meme uçları büzüşmüştü ve ağzım sulandı. Taytını kalçalarından aşağı kaydırıp ve yatağın yanında yere bıraktım.

Çıplak amını göstermek için bacaklarını açtığında dünyam durdu. Gömleğimi çıkardım ve göğüslerini avuçladım. Sloane'un başı geriye doğru eğildi ve ağzım boynunda kalp atışlarının gümbürdeyen nabzını buldu. Sıkım kotumun içinde sertleşirken nabız noktasını yaladım ve emdim.

Sloane yatağın kenarında kot pantolonumu çıkarışımı ve siyah boxer külotumu yere indirişimi izledi. Aletim bacaklarımın arasından çıkmıştı, sert ve onun için hazırды.

Parmaklarımı ıslatmak için ağzımın içine soktum. "Bana bak," dedim.

İki parmağımı sıcak, ıslak amına soktuğumda gözleri yukarı fırladı. Nefes nefese kaldı ve bacaklarını iki yana açtı ve kalçaları hareket etmeye başladı.

Bacaklarının arasına girdim, bir elimi göğsüne koydum ve onu yatağa geri bastırdım. "İşte böyle güzelim, ben seni ısıtırken bana bak."

yukarı."

Yutkundu ve başını salladı. "Bana öyle deme."

Sikimi okşarken parmaklarımı yavaşça içine sokup çıkardım.

"Sana güzel dememi istemiyor musun?"

"Hayır, sorun değil. Ben sadece ..." Gözleri başka tarafa kayd. "Bana karın demeni istiyorum." Yanaklarında pembe bir kızarıklık belirdi. Utangaç ve kendinden emin olmamasına rağmen bana tam olarak neye ihtiyacı olduğunu söylemeye istekli olmasına bayılmışım.

Elimi boğazını sarmak için kaydırmadan önce sütyeninin dayanıksız kumaşından göğüs ucunu sıkıştırdım. Nazikçe sıktım, bir soru.

"Evet." Sloane altımda kıvrandı. "Evet, lütfen."

Parmaklarımı amından kaydırdım ve boştaki elimle sikimi girişine doğru yönlendirdim. Elim hâlâ boğazındayken kulağına fısıldamak için eğildim. "Seni her zaman koruyacağım. Sen benimsin. Benim karımsın." *Karımın* içine doğru kaydım, onu gererek açtım ve boğazından bir zevk iniltisi kopmasına neden oldum. Onu bir öpücükle susturdum.

Sikim kalınlaştı ve duvarları etrafımda kenetlendi. Sırtüstü yatağa uzandığında, ben içine girdikçe göğüslerinin zıplamasından zevk alıyordum. Onu becermeye devam ettiğimde Sloane'un şık topuzu neredeyse çözülüyordu.

Boğuk inilti ve bastırılmış homurtularla ona vurdum. Kalçalarım yanıyor ve aletim serbest kalmak için ağrıyordu, ama bırakmayacaktım - ondan zevkin her onsunu çekene kadar değil. Parmakları çarşafı sıkıyor, çığlık atmamak için çenesini kapatıyordu. Aramıza uzandım, klitorisini daire içine almak için başparmağımı kullanmadan önce sikimin içinde nasıl kaybolduğunu kısaca hissettim.

Onu daha da yaklaştırıp kenara çekerken sarsıldı. Acımasızca içine girerken kalçalarım ona çarptı. Amcığı daha sıkı kavradı. "İşte bu kadar. Benim için gel. Kocana kimin sikine doyamadığını göster."

Tamamen parçalanmasına ramak kaldığını hissederek boğazını kavrayışımı biraz daha sıktım. Bu onu sersemletmek için yeterliydi. İç duvarlarındaki minik titreşimleri ve kalçalarındaki titremeleri hemen ardından gelen döl akıntısı izledi. Tekrar pompaladım, o sikimin üzerine boşalırken ağırlığımı ona verdim. Ben inlerken kendi boşalmam da onun içine pompalanıyordu.

Yatakta gevşemiş ve gülümseyen Sloane mırıldandı. Aletimi onun içinde bıraktım, sıcaklığının tadını çıkarıyordum.

Bütün bir ömür asla yeterli olmaz.

Sloane'un yüzü kızarmış ve terden sırılsıklam olmuştu. Bana gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Ona gülümsedim ve iz bırakmadığımdan emin olmak için boynunu dikkatle inceledim. Geride kime ait olduğuna dair bir kanıt bırakmayı kesinlikle umursamazdım ama Sloane'un meraklı komşuların sorgulayıcı bakışlarına ihtiyacı yoktu.

Parmak uçlarımı yanağında gezdirdim. "Gerçekten çok güzelsin."

Sloane'un kolları onun üzerinde uzanıyordu. "Ve sürekli şaşırtıyorsun Ben."

İçinden çıktım ve Sloane'un doğrulmasına yardım etmeden önce geri çekildim. "Şaşırtıcı mı?"

Ayağa kalktı, kollarını bana doladı ve bana sarıldı. Kollarımla sırtına sarıldım ve onu kendime yakın tuttum. "Çok nazıksın."

Güldüm. Az önce elimi boğazına götürmüştüm ve o bana şefkatli mi diyordu?

"Ben ciddiylim." Sloane göğsüme vurarak benimle birlikte güldü. "Nazik değilsin - Tanrı'ya şükür - ama bir şefkatin var. Senin yanında kendimi hep güvende hissediyorum."

Gözünü kapatan saç telini fırçalayarak ona baktım. "Benimle güvendesin. Her zaman."

Sloane elimi tuttu ve beni banyoya götürdü. Duşa girdiğinde durakladım.

Sloane pençe ayaklı küveti işaret etti ve sırtıttı. "Bu şeyin içine sığabileceğine hâlâ ikna olmadım. Yanıldığımı kanıtlamak ister misin?"

Gülümsedim. "Çok isterim."

Biraz banyo tuzu bulup bir mum yaktıktan sonra küveti sıcak suyla doldurdum ve banyo hızla buharla doldu. Banyoya önce ben girdim, Sloane bir elinin tersiyle gülüşünü kapatırken neredeyse tüm küveti kaplıyordum.

Şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim ve elimi ona uzattım. "Kıçını buraya getir."

Porselene yaslanıp rahatlarken sıcak suyun içime işlemesine izin verdim. Sloane haklıydı elbette. Zar zor sığıyordum ve dizlerim su yüzeyinin üzerine çıkıyordu. Yakın mesafeye rağmen Sloane sırtını önüme yasladı ve ben de onu tuttum. Bir lif kabağı kullanarak sırtını ve omuzlarını ovarken bir yandan da konuşmasını dinledim. Bira fabrikasında yaşanan dramdan bahsetti.

olduğunu bilmediğim sunucular, büyükbabası için nasıl endişelendiği ve çiftlik evinin inşası konusundaki heyecanı.

Yanıtlarımın baş sallama, homurdanma ve mırıldanma karışımı olmasına hiç aldırıyor gibiydi. Bir kez olsun benden değişmemi, açılmamı ya da onun için daha iyi olmamı istemedi. Sadece, onun için bunu yapacağımı fark etmedi.

Ona göstermeye kararlıyım, saçlarını yıkayıp bakım yaptıktan sonra kollarımı ona doladım ve bir kez daha sarıldım. Çenemi omzuna yasladım. "Tillie'nin gerçekten iyi bir sanatçı olduğunu fark ettim. Bunu doğuştan mı getiriyor?"

Sloane güldü. "Şey, bunu benden almıyor, bu konuda sizi temin edebilirim."

Parmak ucumdan bir su damlasının omzuna düşmesine izin verdim ve kolundan aşağı kayarak sıcak suyun içinde kaybolmasını izledim. "Çok yetenekli. Bazı yeni etiketler tasarlamak için yerel sanatçılara ulaşıyorum, bu yüzden son zamanlarda çok fazla çizim gördüm. Özellikle bu yaşta yetenekli olduğunu düşünüyorum."

Sloane düşündü. "Belki de artık param olduğuna göre onu sanat derslerine falan yazdırmalıyım."

Kıkırdadım. "Artık zengin bir kadınsın, ne istersen yapabilirsin."

Şakam pek inandırıcı gelmedi ve Sloane sessizleşti. Küçük küvetin içinde, yüzüme bakacak şekilde manevra yaptı. "Para beni değiştirmeyecek. Ben hâlâ aynı kişiyim."

Yüzünü inceledim, bunun nereden geldiğini merak ediyordum. "Bunu biliyorum."

Kollarını benimkilerin üzerine koydu ve gözlerimin içine baktı. "Ben ciddiylim. Hiçbir şey değişmedi."

Sadece başımı sallayabildim.

Hiçbir şey değişmedi mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? Her şey değişti.

YİRMİ ALTI

SLOANE

Eskiden büyükbabamın oturma odası olan yerin kararmış kabuğunda yürürken, ^{erken yaz} güneşi omuzlarımı ısıtıyordu. Her şeyi içime çekmek şaşırtıcı derecede katartıktı. Eski güvenli sığınağımızın kabuğunun yanından defalarca geçtikten sonra, onu görmezden gelmeyi öğrenmiştim. Korkuyu ve kalp acısını bastırmıştım. Artık yanmış plastik ve ahşabın keskin kokusunu ve evin hava koşullarına maruz kaldıktan sonraki çürüme izlerini görmezden gelmek mümkün değildi.

Hepimizin yeni bir başlangıca ihtiyacı var.

Beckett Miller beni ve eşi Kate'i araziye incelerken, "Ayaklarınıza dikkat edin," diye uyardı. Soruşturma sırasında enkazın büyük bir kısmı temizlenmişti ve sadece birkaç duvar hâlâ ayaktaydı.

Başımı salladım ve dikkatlice yanmış bir şeyin üzerinden geçtim. "İtfaiye ve polis olay yerini temizledi, ancak bu bir tür kendi riskini kendin keşfet durumu."

Ayak parmağım, eskiden ikizleri kucağıma aldığım bir fotoğrafın bulunduğu kısmen metal bir çerçeveyi tekmeledi. Midem bulandı.

"Yapı mühendisinin değerlendirmesi geri geldi." Beckett'in yumuşak ses tonuna bakarak bunun iyi bir haber olmadığını düşündüm. "Ne yazık ki, ev tamamen kayıp olarak kabul edilmek zorunda." Bana üzgün gözlerle baktı. "Üzgünüm, Sloane."

Boğazımdaki yumruyu yutkularak geçiştirdim. Haber beni pek şaşırtmamıştı ama yine de bir parça umut besliyordum. "Anlıyorum."

Kate yangına rağmen ayakta kalan uzak bir duvarı işaret etti. "Peki ya tuğla?"

Beckett başını salladı. "Bu bizim için bir umut ışığı. Projeyi üstlenirsek, orijinal yapının yeni bir yapıda kullanabileceğimiz birkaç yönü olduğuna inanıyorum." Çimenlerin üzerindeki küçük bir masayı işaret ederken gözlerinde heyecan vardı ve biz de onu takip ettik. "Remington County Tarih Derneği'ndeki arşivleri inceledim."

Masaya vardığımızda Beckett birkaç kâğıdı karıştırarak birkaç siyah-beyaz fotoğraf getirdi. Büyükbabamın çiftlik evinin bir resmini işaret etti, sadece biraz farklı görünüyordu. "Etkileyici bir evdi. O zaman için muhteşem bir malikane olurdu."

Kate içini çekerek parmağıyla binanın etrafını saran kapalı verandayı taradı. "Şu verandaya bak. Çifte giriş için tüm yolu sarıyor. Ve çatıdaki tarak detayları ahşap çıta altlıkla eşleştirilmiş. Çarpıcı."

Fotoğrafa yakından baktım. "Sundurma o kadar büyük değildi. Girişlere giden iki küçük merdiveni vardı." Geriye kalan küçük, kırık dökük, yanmış merdiveni gösterdim. "Bu küçük bir antre gibi bir şeye açılıyordu, diğeri de mutfaka."

Kate başını salladı. "Seksenli ve doksanlı yıllarda her şeyi birbirinden ayırmak yaygındı. Bölünmüş katlar o zamanlar çok modaydı ve ne yazık ki bunun gibi eski evler estetiğe uymak için parçalara ayrıldı. Eminim iç mekan da benzer şekilde yeniden modellenmiştir."

"İşte düşündüğüm şey." Beckett'in bariz coşkusu dikkatimizi çekti. "Bu evi eski ihtişamına kavuşturmak için elimizde gerçek bir fırsat var. Size asla yok olan evi geri veremeyecek olsak da, on sekizinci yüzyılda inşa edilmiş gibi hissettiren bir ev sağlayabiliriz - sadece güncellenmiş dokunuşlar ve modern kolaylıklar ile. Kate ve ben orijinal evin kurtarılabilir parçalarını birleştirmek için çalışacağız, ancak ailenize tamamen yeni bir şey yaratacağız. Sizinkini. Gelecek nesiller için zamanın testine dayanacak bir şey olacak."

Sözleri içime işlerken nefesimi tuttum. Çiftlik evinin yanmış kalıntılarına baktım. Birinin bu kadar hasarlı, bu kadar harap bir şeyi alıp molozların ötesinde özündeki güzelliği görebileceği fikri etkileyiciydi. Farkında olmayabilirdi ama bu benim hayatımla ve çocuklarım için umutsuzca yapmaya çalıştığım şeyle mükemmel bir paralellik gösteriyordu.

Geçmişimin parçalarını alıp onları büyümlü bir şeye dönüştürmek için hala bir şans vardı - şimdiye kadar sahip olabileceğimden daha iyi bir şey

umuyordum.

Kate kocasının kolunu kavradı. İkisinin de bu işi üstlenme ihtimalinden heyecan duydukları belliydi. İçgüdülerimi kontrol etmek için bir an durdum ve sııttım.

Elimi aralarına uzattım. "Bay ve Bayan Miller, işe alınınz!"

Kate elimi tuttu ve sevinçli bir çığlık atarak beni kucakladı. "Bu konuda çok heyecanlıyım! Aklımda bir sürü fikir var."

Gözlerim yaşardı. Abel benimle evlenmeyi kabul etmeseydi, güven fonuma asla erişemezdim. Bunu telafı etmenin bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum; sonunda bu yalana değecekti.

Bu gerçekten oluyor.

Avluya bir göz attım. Kulübe patikanın aşağısında ve ağaçların arasından zar zor görünüyordu ama kalbim acıyordu. Yangından sonra parçaları toplamak biraz zaman alacaktı ama bunu büyükbabam için yapabilir ve Jared'in beni yıkabileceğini ama her zaman ayağa kalkacağımı kendime kanıtlayabilirdim.

Beckett gitmek üzere toparlanırken masanın üzerindeki evrakları karıştırmaya başladı. "Eğer resmileşirse, planları hazırlamaya başlayabilirim."

Kate kolunu omzuma doladı ve kalbim küt küt atmaya başladı. "Sloane, televizyona çıkmak konusunda ne hissediyorsun?"

ABEL

İşe geç kaldın.

Kovuldum mu?

Evet.

Harika. Patronum en kötüsüydü.

Dün gece ona böyle söylemedin.

Telefonuma sırtarak baktım ve anahtarlarımı ve çantamı bulmak için Abel'in evinin içinde koşuşturdum. Miller'larla buluşmamın vardiyama geç kalmama neden olabileceğini biliyordu ama yine de beni takip edecek kadar önemsemesi midemi bulandırdı.

Belki de beni özlediği anlamına geliyordu. Ben de onu özledim.

Hâlâ JP'nin bira fabrikasını satın almak için gerekli evrakları hazırlamasını bekliyorduk ve Abel'in sabırsızlanmaya başladığını biliyordum. İkimiz de kardeşinin anlaşılmayı neden ağırdan aldığını bilmiyorduk. Çoğu gün bunun beni rahatsız etmesine izin vermiyordum, çünkü bu küçük baloncüğümüzda rol yapmak için daha fazla zaman anlamına geliyordu.

Değişen bir şey yok.

Bu sözler dudaklarımdan döküleli haftalar olmuştu ve hâlâ pişmanlık duyuyordum. Elbette, beş parasız ve çaresizken gerçek anlamda bir vakıf fonu bebeğine dönüşmenin içimdeki beni değiştirmedeğini söylemek istemiştim. Abel'in yüzünde beliren o anki acı beni rahatsız ediyordu. O anın sıcaklığıyla bunu bastırmıştı ama orada olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

O zamandan beri kocama aşık olduğumu itiraf edemeyecek kadar korkaktım. Anlaşma gerçekleştikten ve bira fabrikası onun olduktan sonra, kendisini bana bağlamaya devam etmesine gerek yoktu. Anlaşmamız tamamlandıktan sonra, suçluluk ya da utanç duymasını ya da herhangi bir şekilde bana borçlu olmasını istemiyordum.

Yine de onun gitmesine nasıl izin vereceğimi bilmiyordum.

Evin içinde uçarken, bu düşünceleri bir rafa kaldırdım ve onlarla daha sonra ilgilenmek zorunda kaldım. Zaten geç kalmıştım. Masanın yanından hızla geçip mutfığa girdim. Abel ve ben bir geceyi daha çarşafıara dolanarak geçirmiştik ve kırım sürükleniyordu. Bira fabrikasındaki öğleden sonraki vardiyamı birinin birasının içinde uyuyakalmadan geçirebilmemin tek yolu bir kahve içmekti.

Dolabı çekip açtım ve seramik bir seyahat kupası ile kapağını indirdim. Çok fazla krema koyup yeni bir kahve kapsülü yerleştirdikten sonra demlemeyi başlatmak için düğmeye bastım. Koridorda aceleyle ilerlerken makyajımı son bir kez kontrol etmeyi planlamıştım ki koridordaki banyoda bir şey dikkatimi çekti.

Durdum, yüzüm öne dönüktü, kendimi banyoya bakmaya zorlayamıyordum. Sertçe yutkundum ve başımı çevirdim. Görüşüm daraldı ve bir vınlama sesi kulaklarımı doldurdu, kalbim gümbürdedi. Açık duş perdesine bakarken nefes alıp veriyordum.

Açık olmaları daha iyi değil mi? Arkasında birinin saklanıp saklanmadığını asla bilemezsin.

Boş evin sessizliğini dinlerken ensemdeki tüyler diken diken oldu ve parmak uçlarım karıncalandı. Bir adım öne çıktım, gözlerim küvetin hala duş perdesiyle kaplı olan kısmından hiç ayrılmadı. Banyoya girdiğimde nabzım ensemde gümbür gümbür atıyordu. Kulaklarım diken diken oldu ama hiçbir şey duymadım. Gözlerim küveti taradı. Boş olması ve hayal gücümün çıldırmış olması için dua ettim.

Küvete ulaştığımda elimi uzattım ve duş perdesini kavradım, küvetin boş olduğunu kontrol ederken dişlerimi birbirine kenetledim. Perdeyi çekip kapattığımda metalin çubuk üzerindeki sürtünmesi çığlık attı.

Çocuklardan biri dün gece duştan sonra kapıyı açık bırakmıştı ve ben fark etmemiştim. Çocuklar bunu her zaman yapardı.

Değil mi?

İçimi bir huzursuzluk kapladı. Birdenbire, geniş pencereleri ve uzun arka bahçesiyle güvenli sığınağım hem izole hem de korunmasız hissettirdi.

Gözlerden uzak.

Kahvemi unutarak kilitli olmayan ön kapıya doğru koştum, sonra kapıyı açtım ve arkamdan kapattım. Arabamın kilidini açmak için anahtarlarımı karıştırdım ve yıldırım hızıyla arabama doğru koştum. Emniyet kemerimi çekiştirip garaj yolundan çıkarken öğleden sonra güneşi üzerime vuruyordu.

Dikiz aynasında Abel'in küçük tatlı çiftliği arka planda kayboluyordu. Ana Cadde'ye vardığımda nefeslerim düzene girmişti ve kendimi hayal gördüğüme neredeyse ikna etmiştim. Jared'in bir şekilde Abel'in evine girmiş ve sonra da sırf benimle uğraşmak için duş perdesini açık bırakmış olmasına imkân yoktu.

Çok saçmaydı.

Yine de öğleden sonra boyunca sinirlerim tepemdeydi. Bir bardağı düşürdüm, siparişleri yanlış aldım ve müşterilerimizin yüzlerini aradım -Hepsi de izlendiğim hissinden kurtulamadan oldu.

Barın arkasında homurdanan Abel'in kafasında kara bulutlar dolaşıyor gibiydi ve bu da kendimi bir arada tutma konusunda berbat bir iş çıkardığımı gösteriyordu. Kendimi müşterilerle meşgul ettim ve ondan olabildiğince uzak durdum.

Çalışanların tuvaletine kaçamadan Abel beni arka koridorda buldu. "İyi misin?"

Etrafıma bakındım. "Ben mi?"

Bana boş bir bakışla baktı. Tabii ki beni kastetmişti. "Ben iyiyim. Sadece garip bir gün geçirdim sanırım."

Huysuz yüz hatlarını yumuşaklık kapladı. "Çiftlik eviyle mi ilgili?"

İtirazsız bir mırıldanma önerdim.

Ona eski sevgilimin onun evinde olabileceğini ya da olmayabileceğini söylemeye hazır değildim. Bunun sadece zihnimin bana oynadığı bir oyun ya da küçük bir yersiz paranoya vakası olmadığına hala ikna olmamıştım.

Abel bana sarıldı. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Ona inanmak istedim, bu yüzden gözlerimi sıkıca kapattım ve ona şiddetle sarıldım.

"Tamam, muhabbet kuşları." Reina bize doğru bir parmak salladı. "Bütün vardiya boyunca ortadan kaybolacak mısınız?"

Gülümsedim. "Hayır! Bu gece senin sorunun başka biri. Ben çıkıyorum." Abel'a doğru döndüm. "Geç saate kadar kalacak mısın?"

Koyu renk gözleri yumuşadı. "Köfte ve benim arkada biraz işimiz var ama çok geç kalmamalıyım. Beni bekler misin?"

Kirpiklerimi kırptım. "Sanırım." Döndüğümde Abel beni kıcıma bir şaplak atarak ödüllendirdi. Bir çılgılık attım ve güldüm, şakacı şakalaşmamız tüm öğleden sonra ilk kez beni rahatlattı.

"Oh, ve Sloane?" Döndüğümde Abel'in utangaç bir şekilde gülümsediğini ve ellerini ceplerine soktuğunu gördüm. "Çocukları benim için kucakla, olur mu?"

YİRMİ YEDİ

ABEL

Sloane'un canını sıkan bir şey olması ve henüz bana açılmamış olması beni kızdırmıştı. Bu işte birlikte bir takım olduğumuzu düşünmüştüm. Bunun yerine, tüm vardiyasını gergin ve keyifsiz davranarak geçirmişti. Bira fabrikasının ön tarafı sorunsuz bir şekilde çalışmaya başladığında, Köfte'yle birlikte arka tarafta teselli buldum. Sıcak ve ekipmanların gürültülü uğultusu sinirlerimi yatıştırdı.

"Hey, patron." Beni selamladı ve aynı kelimelerin Sloane'un dilinden dökülüşünü özleyerek homurdandım. "Seni burada görmeyeli uzun zaman oldu."

Suçluluk duygusu içimi kemirirken isteksiz bir homurtu çıkardım. Elim enseme kavradı ve sıktı. "Biliyorum... işler biraz telaşlı..."

Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Evlendiğini duydum. Tebrikler, dostum."

Köfte elini uzattı, ben de tuttum. "Teşekkürler."

Kendimden bahsederek gereğinden fazla zaman harcamak istemediğim için su ısıtıcılarından birini işaret ettim. "Burada her şey yolunda gidiyor mu?"

Omuz silkti. "Düzeltemeyeceğimiz bir şey değil." Masasından kalktı ve bana doğru yürüdü.

Bekledim, Köfte'nin benim için her şeyi açıklayacağını biliyordum, böylece ortaya çıkan sorunları çözebilirdik.

"Bu sefer mash tun'da bir şeyler ters gitti. Su ısıtıcısına gittiğinde, bir ton suya ihtiyacı vardı. Şimdi şuna bak." Bana içinde güzel kahverengi bir sıvı olan bir bardak uzattı. Kesinlikle hedeflediğimiz iyi demlenmiş stout'un siyah rengi değildi.

"Lanet olsun." İçimi çektim ve bardağı döndürerek ipeksi dokusuna dikkat ettim. "Evet." Bardağı benden aldı ve geri devirdi ve nefes verdi.

"Tadı fena değil. Belki biraz ezici."

Kollarımı kavuşturdum ve seçeneklerimizi değerlendirdim. "Fazladan su renklendirmeyi etkiledi ve lezzeti seyreltti." Elimi çenemde gezdirdim. "pH ve yerçekimi hâlâ iyi görünüyor mu?"

Başını salladı. "Mükemmeller."

Beynim seçenekleri gözden geçirdi. "Lezzet profilini güçlendirmek için son aşamalarda erik eklemeyi deneyelim. Kahverengi erikli porter gibi bir isim bulalım."

Kaşları çatıldı ve yüzü düştü. "Ben bir bira alacaktım."

Başımı salladım, yaşadığı hayal kırıklığı ve hüsrarla empati kurdum. Hepimizin yapmak zorunda olduğu gibi o da zor yoldan öğreniyordu. "Tebrikler, ilk porterinizi başarıyla demlediniz."

Elimi sıktı ve omuzlarından yuvarlanmasına izin verdi. Stout'u kurtarmak kolay oldu - sterilize etmeyi unuttuğu ve kazanda Enterobacter'i ortaya çıkaracak kadar mikrop bulunduğu zamanın aksine. Bu hata 1200 doların çöpe gitmesine neden oldu ama en kötüsü mikrobun borulara bulaşması ve tüm bira fabrikasının bir hafta boyunca bebek kusmuğu gibi kokmasıydı.

Olay buydu.

Bu işte, ayaklarınız üzerinde sorun çözemiyorsanız, batmışsınız demektir. Sanırım bu, bira fabrikası işletmenin cazibesinin bir parçasıydı - ayaklarımın üzerinde düşünebilme ve işleri düzeltebilme yeteneği. Gerçek bir bira üreticisi fiçileri boşaltmamak için neredeyse her şeyi yapardı.

Görevden almak için bir el salladı. "Belki de tek bir fiçi yapmalıydım."

Başımı salladım. Yeni biralar için resmi bir pilot programımız yoktu. On seferden dokuzunda bir tarif geliştirir ve tam ölçekte üretilmesine izin verirdik. Örnek bir fiçi için özenli adımlar attığım tek zaman, mükemmel olduğundan emin olmak içindi.

Köfte dikkatimi neredeyse bitmek üzere olan küçük partiye verdi ve sırtıttı. "Bunu denemek isteyeceksin. Sanırım sonunda bir şeyler buldun, dostum."

Meatball bir tadım bardağına bir örnek koydu. Bardağı bana uzattı ve ben de amber birasına baktım. Rengi davetkârdı, zengin ve sıcak turuncu

koyu yakut tonlarında. Birayı kokladım, zaten gelişmiş olan karamel notalarından memnun kaldım. Geçici bir yudum aldım.

Başını sallayıp sırtıttığında gözlerim Meatball'a kaydı, ince bedeninin kenarlarında heyecan dans ediyordu. Kızarmış malt aromaları yumuşak karamel ile karıştı. Biranın tatlılığının arasından ince ekmek benzeri ipuçları parlıyordu.

Mükemmeldi.

Heyecanımı dizginlemek için bardağa tekrar baktım. "ABV?"

Köfte bir deftere karaladığı notlara baktı. "Hacmen alkol oranı yüzde yedinin biraz altında olmalı."

Bardağı döndürdüm ve bir örnek daha almadan önce küçük bir gülümseme attım. "Oldukça iyi."

Köfte'nin parmak uçları şakaklarına geldi, sonra da şaşkınlıkla bana doğru işaret etti. "Oldukça iyi mi? Ciddi misin lan sen? Bu inanılmaz."

Yeni biraya bakıp gülümsedim. Yedi yinelemeden sonra, bana eşimi hatırlatan bisküvi ve balın ince notalarını mükemmel bir şekilde yakalamak için geliştirdiğim tarif tam isabetti.

"Adını ne koyacaksın?" diye sordu.

Köpüklü karbonatlaşmanın son kabarcıklarının bardağın kenarlarına yapışmasını izledim. "Hâlâ bunu çözmeye çalışıyorum."

Başını salladı. "Pekala, eğer bunun bir kazanan olduğu konusunda hemfikirsek, büyük ölçekli üretime başlamak için ihtiyacımız olan şeyleri toplu olarak sipariş etmeye başlayabilir ve bunu takvime alabilirim."

Bununla ilgili her şey doğru geliyordu. "Hadi yapalım şunu."

Masamda oturmuş, demlemek için sabırsızlandığım kan portakalı birası için aldığım notlarla uğraşıyordum. Raftan birkaç kitap alıp göz gezdirdim. Deneyebileceğim şerbetçiotu çeşitleri veya bitkilerle ilgili birkaç fikir karladım ve sonunda portakal çekirdeğinin doğal acılığını dengeleyecek bir malt kullanmaya karar verdim.

Bir şeyler ters gittiğinde kulaklarım diken diken oldu. Doğrudum ve dinledim. Köfte de fark etmişti. Vücudunuz ekipmanın uğultusuna ve gümbürtüsüne alışmıştı ama en ufak bir şey değiştiğinde fark ediyordunuz.

Tekrar dinledim. "Bir pompa kapatıldı."

Köfte bir selam verdi. "Tamamdır." Araştırmak için masasından uzaklaştı.

Odaklanamamanın verdiği hayal kırıklığıyla kalemimi masamın üzerine fırlattım ve sandalyemde arkama yaslandım. Ellerimin topukları göz çukurlarıma bastırdı. Hayatımın büyük bir kısmı alt üst olmuştu ve normalde

Bira yapmanın ve yeni tarifler geliştirmenin hassas ve bilimsel doğasıyla teselli bulurken, zihnimin dönmesine engel olamıyordum.

Dikkatim çok dağınıktı; düşüncelerim Sloane'un canını sıkan her neyse, annemle ilgili bilgiler, babamın gizli hayatı, hepsi arasında gidip geliyordu.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve Köfte'nin geri dönerken dikkatini çekerek iç çektim. "Bunu bu gece yapamam."

Gözleri kısıldı. "Her şey yolunda mı?"

Pek sayılmaz, hayır.

"Evet." Başka tarafa baktım ve nefes verdim. "Bilmiyorum amına koyayım."

Bir omzunu kaldırdı. "Pekâlâ. Burada her şeyi halledeceğimi biliyorsun. Sadece yapman gerekeni yap."

Sadık çalışanıma minnettar olarak başımı salladım ve kardeşlerime bir grup mesajı göndermek için cebimden telefonumu çıkardım.

Ciddi bir konuşma yapmanın zamanı gelmişti.

Hepimizin buluşması gerek. Önemli olmasaydı sormazdım.

MJ

Bira fabrikası mı?

Özel bir yerde. Royal, senin evinde buluşabilir miyiz?

Kardeşlerim teker teker o akşam Royal'in evinde buluşmayı kabul ettiler. Yerimde duramayarak eşyalarımı topladım ve doğruca Royal'in evine gitmeye karar verdim. Yürüyüş kasabanın sadece iki mil dışındaydı ve muhteşem güneşli hava ve serin esinti sayesinde ailemle karşılaşmadan önce kafamı boşaltabilirdim.

Royal'in evine vardığımda güneş batı gökyüzünde alçalmaya başlamıştı. Oturduğu mahalle eski tarihi evlerle yeni inşa edilmiş yazlık evlerin sessiz bir karışımıydı. Araba yolu düz ve düzenliydi ve yuvarlak kemerli bir ön kapısı olan kobalt mavisi bir eve çıkıyordu.

Ön kapısına giden yolu takip ederken başımı salladım. Ağabeyimin dünyaya sunduğu şeytana pabucunu ters giydiren, ağır mürekkepli kişiliğinin aksine, çiçek kutularıyla tamamlanmış beyaz çitleri ve çatı katlarını ancak Royal çekebilirdi. Bir yanımda onun uyumsuz olmayı sevdiğinden şüpheleniyordu.

Basamakları tırmandım ve parmak uçlarım ağır darbelerle kapıya indi. Bir süre sonra Royal sırtarak kapıyı açtı ve beni içeri davet etmek için kenara çekildi.

"Merhaba, içeri gelin. JP zaten içeride. Whip ve kızlar da yoldalar," dedi.

Çenemi eğdim ve yanından süzülerek geçtim. Evi aydınlık ve temizdi ve ilk kez ne kadar düzenli olduğunu fark ettim ama bunu tuhaf saatlerde çalışan bir bekâr olmasına bağladım. Düşüncelerim kısa bir süreliğine kendi evimi doldurmaya başlayan atıştırmalık ambalajları, çoraplar ve serseri kalem kapaklarının sürekli temizlenmesine kaydı.

Kardeşlerim teker teker geldiler, en küçük kardeşimiz MJ en son geldi. Kapıyı çalmadan eve girdi ve hemen kendini mutfak adasının üstüne attı.

Oturma odasının karşısındaki boşluğu işaret etti. "Bu tripod da neyin nesi?"

Köşeye sıkıştırılmış, halka ışıklı uzun siyah bir tripod vardı. Bütün gözler çizmelerinin içinde kıpırdanan ve alay eden Royal'e çevrilmişti. "Önemli bir şey değil. Sadece bazı dövme fikirlerini filme alıyorum. Karalamalar."

"Oturma odasında mı? Üzerinde çizim yapabileceğimiz bir masa bile yok." MJ'in gözleri küçük yarıklar halinde kısıldı. "Bu çok garip."

Bir nefes aldı ve oflayarak bıraktı. "Eskiz defteri kullanıyorum. Orada ışık daha iyi oluyor. Neden kendimi sana açıklamak zorunda kalıyorum?"

Ona baktım, mutfaktaki büyük resimli pencerelere ve içeri süzülen yaz güneşine dikkat ettim. Saçmalıklarını anlamıştım ama kendi evinde ne yaptığı beni ilgilendirmezdi.

MJ onun bahanesine inanmış görünüyordu ve onun sabırsız, kardeşçe ses tonuna gözlerini devirdi. "Her neyse." Bana döndü. "Peki ne oluyor Abel? Mesajların beni korkutuyor."

Ellerimi ceplerime soktum. "Özel dedektif John Cannon'dan bilgi aldım. Sahip olduğu bilgi rahatsız ediciydi."

Neredeyse sessizlik içinde, ben ses tonumun ciddiyetini hissettirirken birbirimize baktık.

MJ her birimize yumuşak, endişeli gözlerle baktı. Sylvie sessiz özgüvenini bulmuştu ve çenesi yukarı kalkmış, hepimizi bir araya getiren sebep her neyse ona karşı koymaya hazırdı. Whip volta atıyor, içinde dans eden enerjiyi zapt edemiyor gibi görünüyordu. Royal dövmeli kollarıyla ayakta duruyordu.

JP'nin elleri pantolonunun ceplerine sokulurken göğsünün üzerinde çapraz bir şekilde durdu ve bekledi.

King'in altı kardeşinin bir odada bir arada bulunması pek sık rastlanan bir durum değildi. Yıllar geçtikçe, birbirimizden bile izole olursak babamın bizi kontrol etmesinin daha kolay olduğu ortaya çıktı.

Ama artık bitti.

"Haberler ve biraz da spekülasyon var." Kardeşlerimin her birine tek tek baktım. "Ama bu işte birlikte olduğumuzu bilmem gerekiyor. Birbirimize güvenebiliriz çünkü bu geceden sonra her şey değişecek."

Gözlerim JP'ye takıldı, temkinli bir şekilde tepkisini izliyordum. Sert gözleri aynı hızdaydı ve başını salladı.

"Şu anda babamız annemizden önce evlenmiş gibi görünüyor. Aslında bir ailesi varmış." Gruptan mırıltılar yükseldi ama ben devam ettim. "Annemizle olan evliliğinin meşru olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Annemin ne kadarını bildiğini bilmiyorum ama sanırım ya karısını öğrendi ya da ona bir tür ultiatom verdi. Bilemiyorum. Sanırım annem onu çok zorladı ve o da sorunu ortadan kaldırdı."

Sylvie öne doğru küçük bir adım attı, gözlerinde korku parlıyordu. "Sorunu ortadan kaldırdı da ne demek?"

İçim çalkalandı. En karanlık düşüncelerimi dile getirmekten nefret ediyordum. "Bence onu öldürmüş olma ihtimali çok yüksek."

"Oha!" Kardeşlerim arasında çeşitli düzeylerde şok dalgaları yaşanırken JP ellerini kaldırdı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu ciddi bir suçlama Abel. Elinde hiçbir kanıt yok."

"Ehliyeti bizde," diye düzeltti Royal.

"Biz olmadan gitmezdi." Sylvie'nin kolları onun ortasına sarıldı. "Bir anne olarak bunu garanti edebilirim. Seçme şansы olsaydı bizi de yanında götürmenin bir yolunu bulurdu."

MJ bize baktı, üzüntü omuzlarına çökmüştü. "Belki de ona başka bir seçenek bırakmadı. Belki de kendi başına giderse daha güvende olacağımızı düşünmesine neden olacak kadar korkuttu onu. Hâlâ dışarıda olabilir."

"Bu mümkün," diye kabul ettim. Hepimiz bir noktada babamın gazabına uğramıştık. Belki de tehditleri onu zorlamak için yeterliydi.

"Ne yapacağız?" MJ sordu.

Royal bir adım öne çıktı. "Bence babamla aramıza mesafe koyarsak hepimiz daha güvende oluruz. Sadece daha fazla bilgi edinene ve birkaç şeyi anlayana kadar.

şeyler dışarı."

Sylvie'nin boğazının arkasından tiksintili bir alay sesi yükseldi. "Bu bir sorun değil."

Kız kardeşimiz, Dük Sullivan ile ilişkisi ortaya çıktıktan sonra King ailesinden neredeyse sürgün edilmişti. Babamız onları bize tercih etmeyi anlayamadı. Yine de Sylvie'nin arkasında sessizce durarak onu destekledik.

"John hâlâ birkaç ipucunun izini sürüyor. Yeni bir bilgi olursa ilk öğrenen siz olacaksınız," dedim.

JP kararlılığını dikkatle toparlıyormuş gibi yavaşça başını salladı. "Veda Bauer'e ulaşabilirim. İş söz konusu olduğunda ondan daha yetenekli ya da acımasız kimse yoktur. Eğer işler sarpa sararsa, korunmamız gerekir. Babamın yüzünü kurtarmak için elindeki her şeyi kullanacağını sanmıyorum. Arkasından iş çevirdiğimizi öğrenirse, kana susayacaktır."

Hepimiz şaşkınlık ve korku karışımı bir duyguyla JP'ye baktık. Bunca yıldır babamızın aleyhinde hiç konuşmamıştı. Aksine, bize karşı döneceğine yarı yarıya inandığım bir jokerdi. Babamıza el kaldıracak biri varsa, onun o olacağından şüpheleniyordum.

"Sence Bug Teyze ne kadarını biliyordur?" MJ'in hüzünlü gözleri neredeyse içimi parçalıyordu.

Whip kaşlarını çattı ve başını salladı. "O bunu bilmiyor. Bug hayatımız boyunca bizi güvende tutmak için kendini onun yoluna koydu. Aslında hiçbir zaman onunla çalışmak ya da aile işlerinde yer almak istemedi ama bizi yakın tutmak için bunu yaptı. Tüm bunları bilip de bu konuda bir şey yapmamış ya da söylememiş olmasını hayal bile edemiyorum. Annemizi çok severdi."

O da bu kasabayı severdi. Bug, Outtatowner'a hepimiz kadar bağlıydı.

Sylvie kaşlarını çattı. "Onun kız kardeşi. Söylediğinden daha fazlasını biliyor olabilir."

Royal'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yaptığım her şeyi bilmiyorsun."

Hep birlikte kafalarımız Royal'e doğru döndü. Yüksek sesle konuştuğunun farkına vararak ayağa kalktı ve boğazını temizledi. "Ne dedin? Tek söylediğim insanların sırları olabileceği. Bug'ın bilmemesi mümkün değil."

"Yeterince makul." Whip başını salladı. "Ne olursa olsun, Bug'ın annemin eşyalarının olduğu kutuyu bulduğunda gözle görülür bir şekilde üzüldüğünü rahatlıkla söyleyebilirim. Bence o eşyaların bodrumda bırakılmasında çok ama çok yanlış bir şeyler olduğunu biliyor."

Bu bilgi üzerinde d    nd  m. Bir noktada teyzemizi de bu i  e dahil etmemiz gerekecekti. Daha fazla bilgi i  in olmasa da, babamızdan korunması i  in.

"Yani anla  tık mı?" Karde  lerimin her birinin g  zlerinin i  ine baktım. "İ  in aslını    renene kadar bu i  te beraberiz, şöyle mi?"

"Birlikte," dedi Whip.

Royal ba  ını salladı.

"Ben de varım."

Sylvie ona do  ru e  ildi. "Ben de."

"Evet," dedi JP.

"Aynen." MJ a  lamak   zereydi ama JP onun dizini ok  adı ve o da ona sulu bir g  l  mseme sundu.

Ve b  ylece King karde  ler on yıllardır ilk kez kendilerini bir arada buldular.

YİRMİ SEKİZ

SLOANE

Parmaklarımı arka bahçedeki bahçe yatağının toprağına sokarken güneş ışığı yüzüme vuruyordu. Alnımdaki teri sildim ve gözlerimi kısarak güneş ışığına baktım.

Hayatın bundan daha iyi olabileceğini hayal bile edemezdim.

Jared'in gölgelerin arasında gizlendiğini düşünerek kendimi aptal gibi korkutmamın üzerinden bir hafta geçmişti. Abel'a korkularımı anlatacak cesareti kendimde bulamıyordum, çünkü onunla her şey çok iyi gidiyor gibiydi. Onda daha önce hiç görmediğim bir hafiflik vardı ve küçük bir parçam bunun benden ve çocuklardan kaynaklandığını umuyordu.

Küçük çıldırışımdan bu yana, eski sevgilimin Outtatowner'a yakın bir yerde olduğuna dair gerçek ya da hayali başka hiçbir işaret yoktu. Kimse onu gördüğünden bahsetmedi ve duş perdesinin olduğu o günden beri kafatasımın tabanını diken diken eden ürpertici-kertenkele hissine kapılmamıştım.

Böylece hayat devam etti.

Çalışmadığım zamanlarda zamanımı çiftlik evinin tadilatını tartışarak ve çocuklarımla birlikte basit, küçük kasaba hayatını yaşayarak geçirdim. Sahilde uzandık, inanılmaz yüksek kum tepelerine tırmandık ve deniz feneri iskelesinde çok fazla dondurma yedik. Her zaman bir çıkış yolu önerdim, ama çoğu zaman Abel bize katılmayı tercih etti. Hatta Outtatowner'dan yaklaşık yirmi mil uzakta bir açık hava sineması bile bulmuştu ve ne Ben ne de Tillie iki film birden izleyebilmişti. Abel tüm zaman boyunca elimi tuttu.

Büyük baygınlık.

Topuklarımın üzerine oturdum ve nefes verdim. Omzumdaki ağrı, bedenimin biraz fiziksel emekle ne kadar iyi hissettiğinin hoş bir hatırlatıcısıydı. I

hafif esintide sallanan mutlu küçük otlara ve bitkilere gülümsedi.

Babam hayattayken tek bildiğim hareketli bir şehirde yaşamaktı. Partiler, etkinlikler ve görülmek. Abel bana tamamen farklı bir şekilde görüldüğümü hissettirdi. Bazen bana bakıyordu ve aramızda filizlenen her şey güzel, heyecan verici ve gerçekmiş gibi geliyordu.

Çiftlik evinin tadilatının ilk aşaması devam ediyordu ve JP'nin bize gönderdiği teklifi incelemesi için bir avukat tutmuştum. Abel kardeşine güvenebileceğimiz konusunda beni temin etti ve hepimiz Russell King çocuklarının annelerinin kayboluşunu araştırdığını öğrenmeden önce evrakların imzalanmasını istiyorduk.

Avlunun öbür ucunda, bir sığır panelinin üzerindeki şerbetçiotu bitkileriyle uğraşan Abel'a baktım.

Kalbim hepsi için ama en çok da Abel için acıyordu. Annesi kaybolduğunda on ikinci yaş gününe günler kaldığını benimle paylaşmıştı. Onu tanıyor ve seviyordu. Abel onu diğerlerinin hatırlamadığı bir şekilde hatırlıyordu ve omuzlarındaki sıkışmadan onun kaybını hala içinde taşıdığını anlayabiliyordum.

O kadar çok şeye katlanmıştı ama bu onu sertleştirmemişti. Düşünceli, kule gibi dış görünüşünden çok daha fazlası olduğunu görmeleri için yeterince insanın içeri girmesine izin vermedi.

Bitkileriyle dikkatlice uğraşmasını izledim ve gülümsedim. Yavaş yavaş beni içeri alıyordu.

Telefonum yanımda çaldı ve zıplayıp kendime gülmeme neden oldu. *Outtatown Halk Kütüphanesi* ekranda belirdi ve Ben ile Tillie'yi kamptan almama daha yarım saat olduğunu fark ettim.

Telefonuma dokundum ve kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Sloane? Bu Emily." Sesi kısık bir fısıltı gibiydi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Hey, Emily. Çocuklar iyi mi? Kampın üçte bittiğini sanıyordum." Ayağa kalktım, kirden kirlenmiş ellerimi kot şortumun üzerine sürdüm.

"Öyle. İyiler, ama ... bir adam onları erkenden almaya çalıştı ve içimde kötü bir his vardı. Bir şeyler ters gidiyordu ve ben-"

"Ne? Kim? Emily, çocuklarımı kim aldı?" Panik göğsümü kavrarken sesim yükselmeye başladı.

"Hayır. Özür dilerim." Emily'nin sesi net ve sakindi ama sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. "Ben olsam çocukları ona teslim etmezdim. Adam onların babası olduğunu iddia ediyor. Onları almasına izin vermediğim için çok kızgın. Olay çıkarıyor."

"Yola çıkıyorum!" Görüşmeyi sonlandırıp arka bahçeye doğru yola çıkarken telefona bağırır gibi konuştum.

Evin içinde çantamı bulup ön kapıdan dışarı uçtuğumda, Abel arabanın yanında duruyordu. "Neler oluyor?"

Zihnim dönüyordu. "Bilmiyorum. Emily aradı ve birinin çocukları almaya çalıştığını söyledi. Sanırım o." Abel'in cevap vermesini beklemeden sürücü kapısını açtım.

Yakınıma eğildi, bana bakarken kolumu nazikçe tuttu. "Ben de seninle geliyorum. Arabayı ben kullanacağım."

Zihnim, Abel'in geçmişine bakarak araba kullanmanın onu endişelendirdiğini bildiğim gerçeğine takılırken kalbim çarpıyordu. Yine de onunla tartışacak zamanım yoktu, bu yüzden arabayı yuvarladım ve yolcu koltuğuna tırmandım.

Abel arabayı vitesle taktı ve şehre doğru yola koyuldu. Neyse ki otoparkta bir park yeri vardı. Frene bastığında lastikler gıcırdaadı, sonra arabayı park etti. Endişeli adımlarla, Abel'in arkamdan gelip gelmediğine bakmaya zahmet etmeden kütüphaneye doğru yürüdüm. "Sloane.

Yavaşla," diye seslendi Abel arkamdan ve ben de yüzümü

Onu.

"Bununla başa çıkabilirim." *Yapamaz mıyım?*

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Biliyorum. Sadece bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.

yapmam için."

Vücudunu taradım. Tek istediğim ona sarılmak ve çocuklarla benim güvende olduğumuza inanmaktı. Çenemi kaldırdım. "Çocuklarımı iznim olmadan almaya çalışan her kimse onunla yüzleşeceğim. Eğer bu Jared'se, aklımdan bir parça alacak. Ben iyi olacağım."

Otomatik sürgülü cam kapıdan geçerken arkama bakmadım. Kütüphaneye girer girmez, dolaşım masasının arkasından yükselen sesleri takip ettim.

Jared hemen görüş alanıma girdi ve kanım dondu. Yanakları kızarmıştı ve sinirli bir parmakla Bug King'i işaret ediyordu. Hiç etkilenmemiş görünüyordu. Emily çenesini kaldırmış ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde onun yanında duruyordu.

Onlara doğru hışımla yürüdüm. "Ne haltlar dönüyor?"

Üçünün de kafası bana doğru döndü. Jared'in yüzüne yağlı bir gülümseme yayıldı. "Selam, Lolo."

Dizlerimdeki sallantıya rağmen ellerimi kalçalarımaya koydum. "Bana öyle deme. Burada ne işin var Jared?"

Masum numarası yaparken ellerini iki yana açtı. "Sadece çocukları görmek istemiştım" -kadınları işaret etti- "ama bu ikisi onları kilit altında tutuyor."

"Elimde bir koruma emri var. Burada bulunmana izin yok." Sözlerimden emindim ama sesimdeki yalpalama beni ele veriyordu.

Jared alay etti ve bir parmağını kaldırdı. "Düzeltiyorum. Kaliforniya'da bir koruma emriniz var. Kayıt ettirirsen Michigan'da da geçerli olur. Ama yapmadın, değil mi Lolo?"

Yüzümden kan çekildi. *Lanet olsun.*

Koruma kararımın federal bir belge olduğu ve bizi otomatik olarak koruyacağı izlenimine kapılmışım - Kaliforniya'daki avukatım bana böyle söylemişti.

"Şu haline bak, Lolo." Elini bana doğru salladı. "Üstün başın pislik içinde ve bu boktan kasabada yaşıyorsun. Seninle ilgilenilmesi gerektiğini biliyorsun."

Midem bulandı. Jared her zaman kurnaz bir şekilde beni alttan alır ve zayıf hissettirirdi. Kirli ellerimi kot şortumdan aşağı doğru kaydurdım ve sesimde güç bulmaya çalıştım.

Mide bulandırıcı gülümsemesi genişledi, beni çoktan yıktığını biliyordu. "Sanırım"-bir adım öne çıktı, eli pazularımaya dolanırken yüzümeye yaklaştı-"belki de koruma emrini kaydettirmedin çünkü içten içe seni bulacağımı ve bir süre sonra her şeyi çözeceğimizi biliyordun. Tıpkı geçen seferki gibi."

Kendimi onun elinden kurtarmak için çekiştirirken bayat nefesi yüzümde gezindi.

"Eğer o kolun sende kalmasını istiyorsan, ellerini lanet karımın üzerinden çekmeni öneririm." Arkamdan gelen Abel'ın sesinin gürültüsü sırtımdan aşağı ürperti gönderdi.

Bütün gözler ona döndü ve ben donakaldım. Abel'ın kütüphanede durup eski kocama baktığı kadar karanlık ve tehditkâr görüldüğünü hiç görmemiştım. Yumrukları sıkılırken ve omuzları kasılırken gözeneklerinden zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke yayılıyordu.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Jared ölü bir adam olurdu.

Jared agresif bir hareketle kolumu bıraktı ve ben de bir adım geri çekilerek elinin beni çok sıkı kavradığı yeri ovuşturdum.

"Seni aptal sürük." Jared'in ağzından zehir fişkırdı. "Dedikoduları duydum ve 'Hayır, asla o kadar aptal olamaz' diye düşündüm. Sanırım yanılmışım."

"Polisi arıyorum." Emily telefonu kulağına götürmüş ve çevirmeye başlamıştı bile.

Gözlerim adamlar arasında gidip geldi. Abel'in belaya ihtiyacı yoktu ve işler kızışırsa, geçmiş göz önünde bulundurulduğunda ciddi şekilde zor durumda kalabilirdi. "Hayır, sorun yok."

"Anne!" Tillie'nin neşeli sesi, o ve diğer kampçılar merdivenlerden aşağı inerken gerginliği kırdı. İleriye doğru koştu ama dikkati Jared'in üzerinde toplandı. Gözleri korkuyla irileşti.

Jared onun önünde çömeldi. "Merhaba, Tillie." Kendisine doğru işaret etti. "Gel de babana merhaba de, bebeğim."

Tillie, Abel'in yanına sokulmadan önce geriye doğru belli belirsiz bir adım attı. Jared ayağa kalkıp Abel'in koruyucu elinin Tillie'nin sırtını okşamasını izlerken gözlerinde öfke birikti.

Ben, Emily'nin olay yerinden uzaklaştırdığı bir grup çocuğun arasından çıktım. Kollarımı açtım. "Buraya gel Benny. Her şey yolunda."

Tahta adımlarla ve korkmuş gözlerle Ben yanıma geldi.

"Çocuklarımı görmeye hakkım var." Jared beni işaret ederken dişlerini birbirine geçirdi. "Bu iş daha bitmedi."

Abel öne çıktı, ikizleri ve beni tek bir akıcı hareketle arkasına yerleştirdi. "Bunu hemen şimdi bitirmek ister misin?"

Öne doğru uzandım, kaya gibi sert pazularını kavradım. "Abel." Sesim sert bir fısıltı gibiydi.

Bir uyarı.

Bir

yalvarış.

Kararsızlıkla gerilirken burun delikleri alevlendi. "Karımdan ve çocuklarımdan uzak dur. Bu kasabada adının fısıldandığını bile duyarsam seni gebertirim."

Kapı aralığından Amy King ve başka bir polis memuru girdi. "Ottatowner Polis Departmanı. Sorun nedir kuzen?" Amy'nin keskin ve değerlendirci gözleri, rahat tonuna rağmen gergin durumu kavradı.

Jared parmağıyla Abel'ı işaret etti. "Bu adam - bir suçlu, dikkatinizi çekerim - az önce hayatımı tehdit etti. Duydunuz!" Etrafına çılınca işaretler yaptı. "Hepiniz duydunuz."

Amy omuz silkti. "Ben bir şey duymadım." Jared'in yanından Bug'a baktı. "Sen duydun mu?"

"Sanırım Abel adama şehrin çıkışını tarif ediyordu." Bug gülümsedi ve bir omzunu kaldırdı. "En azından ben öyle duydum."

Amy'nin dudakları büzüldü. "Bana çok mantıklı geldi." Ortağını işaret etti, sonra Jared'e baktı. "Bizimle gelerseniz, efendim."

Etrafı Outtatowner sakinleriyle çevrili olan Jared boku yediğini anlamış olmalıydı. Gözlerinde öfkeyle, diğer memur ona dışarıya kadar eşlik ederken öne doğru eğildi.

Amy, Abel'ın omzunu sıvazladı. "Sakin ol kuzen. Çöpü dışarı çıkaracağız."

Abel sadece başını salladı.

"Eve gidebilir miyiz, anne?" Tillie'nin sesi başını kaldırıp annesine bakarken çatallaştı.

Ben.

"Evet." Kirli ellerimi işaret ederken gülüşüm suluydu ve çamura bulanmış uyluk. "Bana bir bak. Berbat haldeyim."

Ellerim küçük oğlumun yüzünü buldu. "İyi misin Benny? Bunun beklenmedik bir şey olduğunu biliyorum."

Oğlumun omuzları dikleşti. "Ben iyiyim. Abel bizi güvende tutabildiği sürece korkmuyorum."

Kocama bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Tamam. Hadi eve gidelim. Hadi eve gidelim."

Eve döndüğümüzde çocukları arka bahçede oynamaya teşvik ettim, böylece terapistleriyle özel bir konuşma yapmak için yatak odasına geçebildim. Bana çocukların dirençli olduğunu ve sonuçta onları güvende tuttuğumuzu ve onlara güven verdiğimizizi söyledi. Yine de, çocukların eski kocamla ilgili en yeni gelişmeyle başa çıktıklarından emin olmak için haftanın ilerleyen günlerinde ek seanslar yapmayı planlıyorduk.

İkinci aramam, Michigan eyaletinde koruma emrimi kaydettirmek için Remington County Adliyesi'ne oldu. Gözden kaçırdığım için hâlâ kendime kızıyordum. Koruma kararımın Michigan'a kadar uzanacağını düşünmüştüm.

eyalet sınırlarının ötesinde. Google'da yaptığım hızlı bir arama, bunun uygulanacağına dair beni temin etti; tek yapmam gereken eyaletin bundan haberdar olduğundan emin olmaıktı.

Öğleden sonrayı tahta bir bebek gibi geçirdim. Çocuklara sarıldım, ağlayacak gibi olsam da gülümsedim ve sakin ve huzurlu bir akşam yaratmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Yatma vakti geldiğinde keskin bir nefes aldım, burnumdaki sızıyı bastırdım ve ağlamadan atlatmayı umdum.

İçeri girmeden önce Tillie'nin kapısını nazikçe çaldım. Yorganının altından tatlı tatlı gülümsedi. Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim ve yatağında yanına oturdum. Ona sarılmak için kolumu uzattığımda, yorganının altına gizlenmiş sert bir cisim hissettim.

"Nedir bu?" Sert yumruyu okşayarak sordum.

Tillie gülümsedi ve fısıldadı: "Karalıyordum."

"Bakabilir miyim?"

Tillie doğrulup kalın eskiz defterini yorganın altından çıkardı. Sayfayı bana doğru eğdi. "Bu biziz."

Gözlerim yaşlarla doldu. Bu bizdik. Son zamanlarda benimsediği karikatür tarzında Ben, Tillie, ben ve Abel'i net bir şekilde seçebiliyordum. Çizdiği resimde yan yana gülümsüyorduk - Abel hariç hepsi. Onu gülümserken çizmemişti ama ağzının kenarındaki küçük, isteksiz bir gülümsemeyi mükemmel bir şekilde yakalamıştı.

Başımı salladım. "Beni şaşırtıyorsun. Bu çok havalı." Parmak uçlarım onun eklediği detayların üzerinde gezindi.

"Anne, sen ve Abel evli misiniz?"

Yüzünü aradım ama gözlerimin içine bakmadı. Aksine, bakışları resme sabitlenmişti.

Nefes verdim. Gerçeği hak etmişti. "Evet, bebeğim. Abel ve ben birbirimize yardım etmek için evlenmeye karar verdik. Biraz karmaşık bir durum... yetişkin işleri gibi."

Omuz silkti. "Tamam."

Göğsümden küçük bir kakhaha yükseldi. "Tamam mı? Bu kadar mı?" Kaşlarının çatıldığını fark ettim. "Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun."

Tillie'nin kaşları çatıldı. "Şey . . . Ben de gitmek isterdim. Bir parti elbisesi giyerdim."

Kalbim kabardı ve bir elimle saçlarını okşadım. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben de elbise giymedim."

Bana dehşete düşmüş bir inançsızlıkla baktı. "Neden olmasın?"

"Arkadaşların birbirine yardım ettiğini söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Bizim evliliğimiz de çoğunlukla birbirimize yardım etmek içindi." Boğazımda genişleyen yumruyu yutkunarak geçiştirdim.

"Ama onu seviyorsun." Sözlery o kadar emindi ki.

Küçük bir kahkaha atarak örtülerini yeniden düzenledim. "Tamam, tavuk. Hadi seni yatağı a götürelim."

Tillie yorganını çenesinin altına sıkıştırarak yastığı na uzanana kadar kaykıldı.

Burnunu öptüm ve o da bana gülümsedi. "O da seni seviyor, biliyorsun."

İfadesindeki basit güven beni duraksattı ve saçlarını okşarken ağır gözlerini ve uykulu gülümsemesini inceledim. "Sana bunu düşündüren ne?"

Tillie tereddüt bile etmedi. "Seni izliyor. Seni izliyor ve gülümsüyor."

Göğsümde bir sıcaklık belirdi. "Huh," diye boğuldum. "Sanırım bunu hiç fark etmemiştim." Nefes almaya çalıştım ama bu neredeyse imkânsızdı.

Tillie uykulu gözlerini kapadı ve çarşaflarına daha sıkı sarıldı. "Onun yeni babamız olmasına sevindim. Benny de öyle. Bunu zaten konuşmuştuk."

Sanki az önce tüm evrenimi altüst etmemiş gibi tatlı küçük kızıma baktım. Kaçmak üzere olan hıçkırığı mı bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

Kendimi cesur hissederek kulağı na yaklaştım. "Sır tutabilir misin?" Başını sallarken gözleri büyüdü.

"Onu seviyorum," diye fısıldadım. "Sadece henüz ona söylemedim." Tillie sırtı tı. "Biliyordum."

"Tamam. Yatma vakti bebeğim." Sonunda gözlerini kapatıp sıcak yatağı a sokulurken sırtını sıvazladım. Onun dünyaya bakışı çok basit ve saftı. Sahte evlilikler ve karmaşık, o kadar da sahte olmayan duygular hakkında hiçbir şey bilmeyecek kadar masumdu.

Seni izliyor ve gülümsüyor.

Gözyaşı tehdidi burnumu sızlatırken boğazımda bir yumru oluştu. Uykuya dalarken Tillie'nin vücudunun gevşemesini izledim, masum aşk görüşünün bir yerinde bir gerçeklik payı olduğunu ve onun da beni gerçekten sevdiğini umdum.

YİRMİ DOKUZ

ABEL

GÜNÜN BİTMESİ GEREKIYORDU.

Yeni şişelenmiş fıçı viski kutularına bakarken omzumdaki bir bükülmeyi ovuşturdum. Ekibim ve sıkı çalışmalarımız sayesinde Michigan pazarı sorunsuz bir şekilde işliyordu. Şirketin gözü Illinois'e, özellikle de Chicago'ya açılmaktaydı ve pazarı hazır hale getirmek ve dağıtımına hazır olmak için çok çalışmak gerekiyordu.

Ama yapmıştık.

Fişi inceledim ve panomdaki sayfayla karşılaştırarak üç kez kontrol ettim. On yedi paletin tamamı sabah taşınacak ve Kalamazoo'dan Chicago bölgesindeki barlara, restoranlara ve içki dükkânlarına gidecekti. Hafta sonuna kadar yirmi beş tanesinin daha paketlenmesi, etiketlenmesi ve sevk edilmesi gerekiyordu ama en azından kıl payı kurtulmuştuk ve ilk sevkiyat sabaha hazır olacaktı.

Tek gereken yedi saatlik acımasız bir fazla mesaiydi.

"Hallettik," diye seslendim çalışanlara. "Hadi toparlanalım ve buradan defolup gidelim."

Yarım ağızla yapılan tezahüratlar dağıtım merkezinde yankılandı. Deponun ışıklarını söndürmeden önce ekipmanların kapatılmasına ve ortalığın toplanmasına yardım ettim.

Bir el omzuma indi. "Abe, birkaçımız Remy's'e bira içmeye gidiyoruz. Var mısın?"

Arkasından bir tezahürat yükseldi. "Hadi gidelim!"

Başımı salladım. "Bu gece beni sayma." Burnumun kenarını sıkarken göz kapaklarımı zımpara kâğıdı kapladı. Sadece çekimi alıp eve gitmek istiyordum. Bu işin sadece bir araç olduğu bir sır değildi.

"Sen öyle diyorsan." Yüzsüz çalışanım saatine baktı ve alay etti. "Beş saat sonra görüşürüz."

Dişlerim birbirine vuruyordu. Bu iş beni öldürüyordu.

Otoparkta, depodan çıkan adamlara omzumun üzerinden el salladım ve kamyonetime tırmandım. Motor dönüp gümbürdeyerek çalıştığında nefesimi verdim. Farlarımın parlaklığı beynime kazındı ve keskin ışığa karşı inledim.

Otoparktan çıktım ve eve doğru yöneldim. Otoyol ıssız ve ürkütücü bir sessizlikteydi. Esnedim ve koltuğuma yerleştim. Gözlerim yanıyordu.

Bir esnemeyi daha atlattıktan sonra sürücü tarafındaki camı indirdim ve şafak öncesi temiz havayı içime çektim. Ön camdan dışarı, mürekkep gibi gökyüzüne baktım; görünürde tek bir yıldız bile yoktu.

131 numaralı otoyol yanımdan geçti. Dört şeritten iki şeritli kırsal bir otoyola dönüşürken çizgilere baktım. Her mil eve daha da yaklaşıyordu. Yatağıma.

Arka planda müzik çalarken koltuğa yerleştim ve direksiyonu kavrayışımı ayarladım. Yolda ilerlerken lastiklerim ritmik bir gümbürtü yaratıyordu.

Başım sarsıldı.

Bir ışık

parlaması.

Ondan kaçınmak için direksiyonu sağa kırdım.

Çarpmanın ağırlığını hissettiğimde bedenim buruştu.

Bükülmüş metalin çığlık çığlığa iniltisi kulaklarımı doldurdu.

Kamyonum savrulurken zıpladım ve kontrolü sağlamak için mücadele ettim. Sonunda ön tampon hendeğe çarptı ve vücudum ani duruşla öne doğru savruldu. Acı omzuma yayıldı ve zihnim az önce olanlara yetişmek için yarıştı.

Gösterge tablomda ışıklar yanıp sönüyor ve kamyonetimin kaputunun altından kalın dumanlar yükselirken gece havasında kimyasal kokusu süzülüyordu.

Bir iniltiyle kemerimi çözdüm. Omzum kesinlikle boku yemişti, emniyet kemerimi zar zor açabildim. Kapıyı açmak için hatırı sayılır bir güç harcadım ve sonunda açıldığında yere yuvarlandım.

Yönümü bulmaya çalışırken toprak ve çakıl dizlerimi ısırdı. Umutsuzca ne olduğunu anlamaya çalışarak başımı kaldırdığımda onu gördüm.

Otoyolun benim tarafımda küçük mavi bir araba var.

Baş aşağı.

Ben bakarken bir tekerlek döndü.

Dizlerimin üzerine çöktüm, sonra kendimi ayakta durmaya zorladım. Otoyolun yüzeyinde siyah lastik izleri vardı. Sağımda onu gördüm.

Çimlerin üzerinde bir kadın bedeni yatıyordu. Yüzü dolunaya doğru eğilmişti. Uzun saçları başının etrafına dağılmıştı ve çoktan kanla kaplanmıştı. Ona ulaştığımda dizlerimin bağı çözüldü.

Sloane.

Bu doğru değil. Hayır. Böyle olmadı. Lütfen, hayır.

"Sloane! Lanet olsun. Lütfen. Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır." Ona dokunmaya korkarak ellerim kırık bedeninin üzerinde gezindi.

Sevdiğim kadın bana baktı, gözünden bir damla yaş süzüldü. Sesi ancak fısıltı halindeydi, "Lütfen. Kurtar onları. Lütfen."

İçim çalkalandı.

Bu mümkün değil. Böyle olmadı.

Dikkatim devrilmiş arabanın yanından geçip uzun otların arasından çıkan küçük bir ayakkabının dış hatlarına kaydı.

Şekle doğru koştum ve Ben ile Tillie'nin birlikte, çimlerin üzerinde el ele tutuşmuş, gözleri kapalı olduğunu fark ettiğimde dizlerimin üzerine çöktüm.

Çok geç kalmıştım.

Tekrar.

Bunu ben

yaptım.

Tekrar.

Acı dolu bir çığlık göğsümü yırttı. Metal kelepçelerin keskin ısırığı bileklerime dolandığında kontrolsüzce hıçkırdım.

"Abel!" Sloane'un panik içindeki sesi beni gerçeğe çarptı. Sarsıldım - yönümü şaşırmış, terlemiş ve kafam karışmıştı.

Ben ayağa kalkmaya çalışırken sesi yumuşadı. "Abel, şşşt. Sorun yok."

Sloane'un yatağın ortasında dizlerinin üzerine çökmesini şaşkınlıkla izledim. Etrafıma bakındım, etrafımı değerlendirdim.

Benim

evim.

Benim

yatağım.

Kadınım benim.

Yaşadığım korkunç sahnenin bir kâbus olduğunu fark ettiğimde kafamdaki karışıklık yerini berraklığa bıraktı; kazayı yeniden yaşıyordum ama bu kez Sloane ve çocuklar vardı. Midem kıvrıldı ve içimi yırtan bulantı dalgası boyunca nefes almak zorunda kaldım.

Sloane'un ela gözleri kocaman açılmıştı ve ellerini kaldırmıştı. "Sorun yok. Sorun yok. Sanırım kötü bir rüya gördün."

Gözlerimde yaşlarla ileri atıldım ve yüzünü kavradım. Ağzım onunkine çarpmadan önce endişeli yüz hatlarını incelemek için bir saniyeden kısa bir süre ayırdım.

Nefesler içime girip çıkarken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Alnımı onunkine bastırdım. "Sen iyisin. İkizler iyi."

Eli kollarımın dışını bir aşağı bir yukarı ovuşturdu. "Biz iyiyiz. Odalarında uyuyorlar. Ben burada seninleyim. Güvendesin."

Gözlerim onunkileri aradı. Onu bir kol boyu uzakta tuttum, kırılmadığından emin olmak için vücuduna baktım - ona zarar vermediğime emin olmak için.

Bunun gerçekten bir rüya olduğuna ikna olmuş bir şekilde titrek bir nefes verdim. "Çok özür dilerim."

"İyisin," diye güvence verdi Sloane. "Dönüp duruyordun ve sonra ... bu sesi çıkardın." Sertçe yutkundu ve başını salladı. "Hiç bu kadar yürek parçalayıcı bir şey duymamıştım."

"Ben iyiyim." Yeni bir panik dalgasının içinden nefes aldım. "Sen iyiysen, ben de iyiyim."

Sloane yatağın ortasından kalktı ve örtüleri geri çekti. "Haydi. Benimle yat."

Tek kelime etmeden dediğini yaptım ve onun yanına yattım.

Ben onun değerli yüzüne bakarken parmakları kolumda nazik hareketler yapıyordu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ben yapmadım.

Yutkunurken boğazım sıcak kömürlerle kaplandı. "Kazaydı. Bazen rüyamda görüyorum, ama bu sefer farklıydı. Anne ve oğlu yerine sen ve çocuklar vardı."

Yüzü buruştu. "Ah, Abel. Çok özür dilerim." Parmakları yüzümün kenarlarını okşadı ve ben de gözlerimi kapadım. "Söz veriyorum iyiyiz. Seninle güvendeyiz."

Buna inanmak istedim. Sloane, Ben ve Tillie'yi zarar görmekten koruyabileceğime inanmam gerekiyordu. Kontrolü kaybedemezdim, o zaman her şey boka sarardı ama geçmişim birden fazla şekilde peşimizi bırakmıyordu. Önce kâbus, sonra da Jared.

Göğsüm ağrıyordu. "Endişeliyim," diye itiraf ettim sonunda. "Ne hakkında?"

"Mahkûmiyetimi biliyor. Kütüphanede bu konuda üstü kapalı bir yorum yaptım. İlişkimize zaten kızgındı, ama ya geçmişimi kullanırsa-"

"Şşş. Sorun yok." Sloane'un gözleri hiç tereddüt etmeden benimkilere dikildi. "Önemli değil. Söz veriyorum."

Sözlerinden emindim ama endişe içimi kemiriyordu. Jared işleri oluruna bırakacak bir adam gibi görünmüyordu. Bu yönüyle bana babamı hatırlatıyordu; kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Kollarım vücudunu sararak onu kendime çektim. Yüzümü saçlarına gömdüm ve onu içime çektim.

Sana ihtiyacım var.

Gitmene izin veremem.

Duygular beni parçaladı. Mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim her şey kollarımın arasındaydı. Hak etmediğim halde Sloane bana her şeyi vermişti.

Ellerim sırtında gezindi. Pijama niyetine tişörtlerimden birini daha çalmıştı ve etek ucuyla oynadım. Yumuşak bir şekilde inlerken bacakları benimkilerin arasında hareket etti. Yumuşak dudakları boynuma bastırdı ve ben zevkle mırıldandım.

Yer değiştirdim, Sloane'u altıma aldım, böylece onu görebilecektim. Onu hissedebilmek için.

Ağırlığımla onu yatağa bastırırken, ona baktım.

Bana bakarken yumuşak saçları başının etrafında dalgalanıyordu.

Elim yan tarafına doğru kayarak her kıvrımını şekillendirdi. Kalçalarımı ona doğru bastırırken sikim kalınlaştı. Gömleğini yukarı kaldırıp başının üzerinden geçirdim ve onu altımda çıplak bıraktım. Teni yumuşak ay ışığında parlıyordu. "Işıl ışılsın."

Parmak uçları karnına ve kalçasına zar zor dokundu. Kalçaları yukarı kalkmış, sessizce daha fazlası için yalvarıyordu. "Abel."

Vücudunun her tepesini ve vadisini, keşfetmek için kaybolmak istediğim her yeri ezberlerken kalbim çınladı. Göğsünü avuçladım, meme ucu avucumun altında çakılınırken nazikçe sıktım. Ağrılı bir şekilde yavaşça yukarı doğru çıktım. Sikimi serbest bıraktım ve amının sıcaklığının beni ısıtmasına izin verdim. Sert uzunluğum içine girmeden ona doğru bastırdı. Onun sıcaklığına karşı zonkluyordum, sikim daha fazlası için yalvarıyordu.

Avuç içim boynuna kaydı ve yüzünü nazikçe tutarak bana bakmasını istedim.

Bakışları benimkileri bulduğunda uzun kirpikleri önce aşağı indi, sonra yukarı kalktı. "Seninle bu hayatı hak etmiyorum. Bunu biliyorum." Dudakları tartışmak için ayrıldı ama ben devam ettim. "Hak etmiyorum. Ama senin için savaşacağımı bilmeni istiyorum. Mutluluk hakkım - ruhumdaki ışık- o karanlık otoyolda öldü ama sen bir şekilde beni hayata döndürdün."

Sertçe yutkundum ve ona umutsuzca iletmeye çalıştığım şeyi tam olarak söyleyecek cesareti bulmak için mücadele ettim. "Seni seviyorum."

Yer değiştirip onun sıcak, ıslak amına girdiğimde Sloane'un nefesi kesildi. İçine girip çıkarken etrafımda kenetlendi, kalçalarımı pistonladı ve kollarının ve bacaklarının beni daha yakın tutma şeklinden zevk aldı.

Ona hak ettiği her şekilde taptım, kalçalarımı ona karşı gıcırdatmadan önce onu zirveye çıkardım ve ona gelmek için ihtiyaç duyduğu her şeyi verdim. Sloane haykırdı ve beni daha yakına çekti.

Uzuvları etrafıma sarılmışken, boşalmamı ona pompaladım, dölüm aletimden sızıp uyluğundan aşağı inene kadar onu doldurdum. Terden kayganlaşmış göğüslerimiz birbirine bastırırken kalbim onunkiyle aynı anda çarpıyordu.

Doymuş ve yükselmiş bir halde ağırlığımı ondan kaldırdım ve muhteşem yüzüne baktım. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı ve gözleri kapalıydı. Karımı inceledim, her çiline ve gözeneğine hayran kaldım.

Sessiz bir gözyaşı kapalı kirpiklerinin arasından süzüldü. Panik omurgamı karıncalandırırken başparmağım onu süpürmek için dışarı fırladı. "Hey. Bebeğim, neden ağlıyorsun? Canını mı yaktım? Neler oluyor?"

Başını yana doğru salladı. "Hiç de değil. Ben sadece ... Ben de seni seviyorum. Hem de *çok*." Gözleri açıldı ve benimkileri aradı. "Senden boşanmayı gerçekten istemiyorum." Sulu kahkahası karanlık odayı doldurdu ve tutuşum sıkılaştı.

Ona sarıldığımda kalbimin hassas yarası zonkluyordu. "Sen benim karımsın. Eğer istediğimi elde edersem, hiçbir şey bunu değiştiremeyecek."

Beynimi tırmalayan belirsizlik titremesine rağmen sözlerim doğrudu. Sezgilerim bana hayatımdaki hiçbir şeyin bu kadar kolay olmaması gerektiğini söylüyordu. Bu kadar saf ya da basit. Çekicin sallanması ve geçmişimin her şeyi elimden alması an meselesiydi.

OTUZ

SLOANE

SICAK SABAH GÜNEŞİ mutfak pencerelerinden içeri süzülüyordu. Mutfak adasının karşısında çocuklara kahvaltı hazırlamakla meşgul olan Abel'a baktım. Ben ve Tillie adada oturuyorlardı, Tillie'nin yanında çizim defteri vardı, Abel ızgaradan kızarmış ekmek dilimleri çıkarırken Ben gevezelik ediyordu.

Tişörtümün üzerindeki Abel's Brewery logosuna baktım ve gülümsedim. Bugün Abel's Brewery'nin sahipliği resmiyet kazanacaktı. İş gününün sonunda Russell King artık Abel'in işlerini kontrol etmeyecekti.

Başardık.

"Günaydın!" Güneşli bir gülümsemeyle cıvıldadım.

"Merhaba anne." Tillie çizdiği eskizden başını kaldırmadı ve Ben, Abel dinlerken tek taraflı konuşmasına devam etti.

Döndüğünde, Abel durdu ve baktı.

Gözlerinde sıcaklık ve tutku alevlendi. Üzerimde basit bir tişört ve siyah bir tayt vardı ama Abel bana hayatında gördüğü en güzel kadın olduğumu hissettirdi. Yanaklarımdan sıcak bir kızarıklık süzüldü.

Gözlerim aşağı indi ve tekrar yukarı çıktı, ancak onu hala bana bakarken buldum. Tezgâhın etrafında döndüm ve yanağına bir öpücük kondurdum. Hiçbir zaman açıkça sevgi dolu olmamıştık ve bu Habil'i durdurdu.

"Günaydın." Ona gülümsedim ve kızarıklığımın derinleşmesini önlemek için kendime bir tabak almak için döndüm.

İffetli öpücüğüm çocukların dikkatini çekmemiş gibiydi. Tillie resim çizmeye devam ediyor, Ben ise dün gece izlemelerine gönülsüzce izin verdiğim hafif korkutucu filmi yeniden yaşıyordu.

Kız kardeşinin koluna çarptı. "Cadıyı hatırlıyor musun? Adamım, iğrençti ..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye yakındı Tillie. "Korku filmlerinden pek hoşlanmam."

"Kabus mu gördün?" Kızıma yüzündeki bir tutam saçı fırçalayarak sordum.

Başını salladı ve sessizce çizimini gölgelendirmeye devam etti.

"Hiç kâbus görüyor musun, Abel?" Ben bilinç akışı sırasında sordu.

Ben Abel'a bakarken bu yüklü soru havada asılı kaldı. Fransız tostunu hazırlamayı bırakmıştı ve kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşmuştu.

Ben'e bakarken yavaşça başını salladı. "Evet, anlıyorum." Bir omzunu kaldırdı. "Bazen."

"Ne hakkında bunlar?" Ben sordu.

"Ben," diye azarladım. Abel'ın kâbuslarının ne hakkında olduğunu biliyordum ve bunları kahvaltıda meraklı yedi yaşındaki bir çocuğa anlatmak istemediği kesindi.

"Sorun yok," dedi Abel, Ben'e dönerek. "Bir keresinde bir kaza geçirdim ve bir kadın yaralandı. Küçük oğlu öldü. Genelde kâbus gördüğümde bununla ilgili olur."

Ben'in geniş, masum gözleri, konuyu açarak yanlış bir şey yaptığını biliyormuş gibi Abel'a dikilmişti. "Ah."

Abel, Ben'in omzunu sıkmak ve merak ederek yanlış bir şey yapmadığı konusunda onu rahatlatmak için adanın öbür ucuna uzandı. "Sorun yok dostum. Bana bir şeyler sorabilirsin. Ve sana karşı her zaman dürüst olacağım."

Rahatlayan Ben'in gözleri bana kaydı ve ben de yumuşak bir gülümseme ile başımı sallayarak güvence verdim.

Abel bir tabağı Ben'in önüne, diğerini de Tillie'nin yanına koydu.

Ben büyük bir ısırik aldı ve şurup tabağa damladı. Lokmasının etrafında, "Terapistim kötü rüyaların normal olduğunu ve beynimizin olaylarla başa çıkma yöntemi olduğunu söylüyor. Senin terapistin de böyle mi söylüyor?"

Abel bana bir tabak hazırladı ve alnıma yumuşak bir öpücük bırakmadan önce önüme koydu. "Uh . . . Benim terapistim yok, dostum."

Ben kaşlarını çatarak yemeğini yerken mırıldandı. "Oh ... şey, belki de yapmalısın."

Çocuğumun açık sözlülüğünü düşünürken bir kahkaha patladı. Elimle ağzımı kapattım ve özür dileyerek Habil'e baktım.

Sanki hiç etkilenmemiş gibi, ağzının kenarına bir gülümseme ilişti. "Haklı olabilirsin. Belki de biriyle konuşmalıyım." Ben'in tabağını işaret etmeden önce bir çatal dolusu yumurtalı ekmek aldı. "Ye ve bana neyi sevdiğini anlatabilirsin."

Abel bana baktı ve göz kırptı. Çocuklarımla ne kadar rahat olduğunu izlerken yumurtalıklarım neredeyse patlayacaktı. Bir şekilde küçük, sıcak bir koza oluşturmuştuk ve asla ayrılmak istemiyordum. Gülümseyip *seni seviyorum dediğinde* gözlerim dudaklarına kaydı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Abel sürprizlerle doluydu.

"Yemeğini ye. Annen ve benim bugün büyük bir günümüz var. Bu gece kutlama yaparız diye düşünüyorum." Bana döndü. "Belki onları çiftlikte biraz dolaştırabiliriz."

Sabahın ilerleyen saatlerinde JP ile buluşmak ve işle ilgili her şeyi sonuçlandırmak için planları vardı. Abel'in bunu kız kardeşiyle paylaşmak istemesi göğsümdeki hassas bir noktayı dürttü.

Gülümsedim. "Sylvie'yi arayıp ayarlayacağım."

King çocukları için işlerin nihayet yoluna girmesi beni çok mutlu etti. Sylvie her zaman kardeşlerinin istikrarlı ebeveynlerle normal bir şekilde yetişmesini dilemişti. En azından biz çocuklarımızla bunu yapabilirdik.

Bizimkiler.

Habil'le birlikte bir hayatın gözlerimin önünde geliştiğini görmek acı verici derecede kolaydı. Bir yanımda onun kendi çocuklarını isteyip istemediğini merak ediyordu. Zihnimin hayal kurmasına nadiren izin veririm, ancak çocuklarımla sıradan bir kahvaltı paylaşmasını izlerken, kucağında bebeğimizle nasıl görüneceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Bir bulutun üzerinde süzülürken, sabah daha sıradan olamazdı.

Kesinlikle mükemmeldi.

Ögle yemeği vakti geldiğinde Abel hala JP ile yaptığı görüşmeden dönmemişti ve ben meraktan ölüyordum. Avukatım bize sürecin oldukça sancısız olduğunu ve uygun evrakların doldurulmasıyla her şeyin sorunsuz bir şekilde ilerleyeceğini söylemişti.

Yine de Abel'i görmek ve her şeyin yolunda gittiğini onaylamasını sağlamak için sabırsızlanıyordum.

İyi.

Dikkatim dağılmışken öğle yemeği siparişi vermek isteyen birkaç müşteriyi oturttum. Yalnız bir kadın içeri girdi ve barın yakınındaki yüksek bir masada kendine yer buldu.

Kibarca gülümsedim ve yemek menüsünü ona doğru kaydurdım. "Abel's Brewery'ye hoş geldiniz. Ben Sloane ve bugün sizin garsonunuz olacağım. Sizin için bir içki başlatabilir miyim yoksa başka bir içki bekliyor muyuz?"

Kadının koyu renk saçları ve buz mavisi gözleri vardı. Yüz hatları sert olsa da, gülümsediğinde kenarlarında bir yumuşaklık vardı. "Bayan Robinson?"

"Oh, bana Sloane diyebilirsin." Parlak bir şekilde gülümsedim, ama sadece kafamın içinde çalan küçük alarm zilini örtmek için. Bu yabancı soyadımı nereden biliyordu? "Sizin için ne başlatabilirim?"

Kadın ayağa kalktı. "Siz Sloane Robinson musunuz?"

"Bu benim." Bana şöyle bir baktı, markalı tişörtümü ve sade taytımı inceledi. Yüzünde bir şey parladı -acıma duygusu olabilir mi? Kadın deri çantasından kalın bir zarf çıkardı ve ellerime tutuşturdu. "Size tebligat yapıldı."

Zarfin ağırlığı ellerimde ağırlaşmıştı. Güneş gözlüklerini takıp arkasına bile bakmadan bira fabrikasından çıkan kadına baktım.

Ön yüzüne kırmızı mürekkeple *Kişisel ve Gizli* kelimeleri damgalanmıştır.

"Her şey yolunda mı?" Reina barın arkasından sordu, eli ahşap tablayı temizlemek için üzerinde ritmik daireler çiziyordu.

"Evet." Bakışlarım zarfa dönmeden önce kısa bir süre ona kaydı. "Sanırım öyle."

Açmak için parmağımı dikkatlice mührün altından geçirdim. Kâğıt yığınının zarftan çıkardım ve kalın, bloklu harflere baktım. Kalbim hızla çarparken ve panik boğazımda düğümlenirken gözlerim yasal belgeyi taradı.

Aşağıda belirtilenler de dahil olmak üzere, koşullardaki meşru değişiklikler nedeniyle, mevcut velayet hükmünün değiştirilmesi gereklidir ve Baba JARED HANSEN'e reşit olmayan çocukların tek ve birincil fiziksel velayeti verilmelidir.

Bilgiler işlenemediği için yüzümdeki kan çekildi. Gözlerim sayfalar arasında geziniyor, bir yığın yasal belgeyi anlamaya çalışıyordum.

Önümde jargon.

JARED HANSEN, Geçici Velayet Değişikliği Kararı çıkarılmasına ilişkin dilekçesini desteklemek için şunları belirtmektedir:

a. Reşit olmayan çocuklar, Kaliforniya'daki aile evlerinden Michigan, Outtatowner'da anneleri ve akraba olmayan bir erkekle paylaştıkları tek yatak odalı bir kulübeye taşınmaya maruz bırakıldılar.

b. Anne SLOANE ROBINSON, yanında çalıştığı Abel King adında kimliği belirsiz bir erkekle evlendiğinde küçük çocuklar ek bir yer değiştirmeye maruz kalmıştır. [Delil A]

c. Anne ve reşit olmayan çocuklar, Abel King'in şiddet ve ihmalkarlık içeren suç geçmişinin bir parçası olan ağır suç mahkumiyetine rağmen, onun evinde kalmaya devam etmektedir. [Exhibit B]

Bardak tıktırtıları ve bira fabrikasının grenli kokusu yaklaştıkça ve siyah kenarlardan içeri sızdıkça yüzüm kızardı. Gazeteleri tekrar tekrar okurken kulaklarımın arasında kan uğulduyordu.

Reşit olmayan çocukların tek ve birincil fiziksel velayeti.

Bunların hiçbirisi gerçek gibi görünmüyordu.

Dilekçe Sahibi Davacı Baba JARED HANSEN şu anda çalışmaktadır, reşit olmayan çocuklara daha uygun bir ev, daha iyi bir eğitim ve eğitim, daha iyi mali destek ve istikrar ve velayetin Dilekçe Sahibine küçük çocuklar üzerinde fiziksel velayet sağlayacak şekilde değiştirilmesi halinde küçük çocuklar üzerinde daha iyi gözetim ve rehberlik.

Davacı baba, bu konunun incelenmesi ve tavsiyede bulunulması için Friend of Court'a havale edilmesini talep etmektedir.

Çocuklarımın peşinden geliyordu.

Dizlerim büküldü ve yuvarlanmaya başladım.

OTUZ BİR

ABEL

Hayatın daha iyi olacağını hayal bile edemiyordum. Zaten bana hak ettiğimden fazlasını veriyordu.

JP ve ben evrak işlerini tamamladığımızda, her şey resmileşmişti. Abel's Brewery benim olmuştu.

Teknik olarak Sloane çoğunluk hissesine sahip sessiz bir ortaktı ama King Equities'e olan borcumu ödemiştim. Sloane olmadan bunu yapamazdım ve bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapmayı planlıyordum - maddi ve manevi olarak.

Russell King'e hiçbir şey borçlu değildim. Özgürdüm.

JP'nin ofisinden çıktıktan sonra ana caddeden aşağıya doğru ilerledim. Uzun adımlarım kaldırımı döverken kuşlar mutlu şarkılar söylüyordu. Bir giyim butiğinin önünde üç kadın duruyordu. Bir tanesi kocaman gözlerle bana baktı, ben de içime dönmek yerine parmaklarımı şapkamın kenarına dokundurdum. "Hanımefendi."

Arkamda kıkırdamalar ve fısıldaşmalar patlak verdi. Gülümsememek için çenemi sıktım. Yıllardır geçmişimi bir marka gibi taşıdığımı hissediyordum. Herkes ne yaptığımı biliyordu ve benden korkuyorlardı.

Beni yargıladı.

Uzun zamandır onların şüpheci fısıltılarını ve temkinli bakışlarını hak ettiğimi hissediyordum ama yavaş yavaş değişimin farkına varıyordum. Göğsümde, belki de bir zamanlar düşündüğüm kadar dışlanmadığıma dair küçük bir umut kıvılcımı filizlendi. Belki de bu kadar kapalı olmasaydım, kasabamın insanları beni daha farklı görecekti.

Kafamı kaldırdığımda yaşlı bir kadının korku dolu gözlerinin hareketlerini takip ettiğini gördüm.

Belki de değildir.

Yılmadan turistlerin ve kasabalıların arasından geçerek şehir merkezindeki yürüyüşümün tadını çıkardım. King Tattoo'nun önünden geçerken, büyük vitrin camından içeri baktığımda Royal'in tezgâhın arkasında oturduğunu ve küçük kız kardeşim MJ'in de bacaklarını sarkıtarak onun kulağını çınlattığını gördüm. Döndüm ve dövme salonuna girdim.

Başlarını hep birlikte kaldırdılar ve ben de onları gülümseyerek selamladım. "Yüzünün nesi var?" Royal hemen sordu.

MJ'in elinin tersi bir gümbürtüyle göğsüne indi. "Kapa çenenin. Gülümsüyor, seni aptal."

"Oh, evet." Royal sırttı ve başını salladı.

"Güzel." Boğazımı temizledim ve yüzümü düzelttim. "Merhaba."

MJ güldü. "Merhaba kardeşim. İyi bir gün geçiriyor gibi görünüyorsun."

Başımı salladım ve ellerimi açtım. "Artık resmileşti. Abel's Brewery artık King Equities tarafından kontrol edilmiyor."

MJ bir yumruğunu havaya kaldırdı ve tezgâhtan atlarken kükredi. Royal ön masaya yaklaştı ve elini uzattı. "Tebrikler, dostum."

"Teşekkür ederim." Elini sıktım ve göğsüme rahatsız edici bir sıcaklık yerleşti.

MJ gözlerini kısarak bana baktı. "Aman Tanrım, bu bakışı biliyorum." Parmağıyla yüzümü işaret etti. "Bu sadece bira fabrikası değil. Sen aşıksın!" Ben suçlamasını savuşturmak için gözlerimi devirirken ciyakladı. "Biliyordum! Sylvie biliyor mu? Ona söylemek için sabırsızlanıyorum!"

Etrafımda dans eden küçük kız kardeşimi fırçaladım. "Sen çalışmıyor musun?"

MJ bana gülümseyerek baktı ve sonra dilini çıkardı, bu da bana onun ne kadar genç ve masum olduğunu hatırlattı. "Aslına bakarsanız biliyorum ve geç kaldım. Vardiyamdan önce Red Sullivan'ı kontrol etmek istiyorum."

Red, Sullivan'ların babasıydı ve erken başlangıçlı demanstan muzdaripti, bu da onun çalıştığı destekli yaşam tesisinde yaşamasını gerektiriyordu. MJ'in ona karşı hep bir zaafı olmuştu, gerçi onun herkese karşı bir zaafı varmış gibi görünüyordu.

O kapıya doğru fırlarken omzumun üzerinden baktım. "Julep, bu biraz yeni, belki Sloane'un Sylvie'ye söylemesine izin verirsin."

"Tamamdır," diye şarkı söyleyerek omzunun üzerinden selam verdi.

O gittikten sonra nefes verdim ve bir elimi yüzümde gezdirdim. Onun için test ettiğim bira tarifine biraz tatlılık katmayı aklıma not ettim.

Royal'in eli omzuma kenetlendi ve sıktı. "Senin adına çok mutluyum."

Küçük kardeşime baktım. "Teşekkür ederim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyorum ama deniyorum."

Bir omzunu kaldırdı. "Sanırım önemli olan tek şey bu." Gözleriyle beni bir kez daha süzdü. "Yani, babamla bir sorun yok mu?"

Başımı salladım. "Zamanlamayı doğru yaptık. O şehir dışında ve JP de evrak işlerini halletti. Bildiğimiz kadarıyla herhangi bir sorun yok ama annemle ilgili daha fazla şey ortaya çıkarsa bunun değişeceğinden şüpheleniyorum."

Royal başını sallarken suratı asıldı. "Bu konuda çok haklısın."

Dövme salonunun etrafına bakındım. "Peki ya burası?"

"İşin tamamı bana ait ama bina babama ait. Sanırım darbeleri geldikçe alacağım." Kaşları zıpladı. "Eğer gelirlerse."

Başımı salladım. "Babamı tanıyorsam, yapacaklardır." Elimini tekrar uzattım. "Ama artık bu işte beraberiz."

Kardeşim sırtıarak elimi sıktı, ben de sıktım. Bu dostça bir tokalaşmadan daha fazlasıydı.

Bu bir sözdü.

Sloane'u bulmaya hevesli bir şekilde marinayı geçip bira fabrikasına doğru ilerledim. Arka tarafa girdim ve su ısıtıcısı sıcaklıklarını hızlıca iki kez kontrol ederek işlerin sorunsuz yürüdüğünden emin oldum. Ön tarafa doğru ilerlediğimde, bira fabrikası sahilden gelen aileler ve geç saatlerde öğle yemeğinin tadını çıkaran insanlarla dolup taşıyordu.

Etrafa göz gezdirdim, Reina'nın barın arkasında çalışmak yerine masalara servis yaptığını fark edince durakladım. Bira fabrikası müşterilerle dolup taşmıyordu, bu yüzden hem barda çalışıp hem de garsonluk yapması mantıklı gelmiyordu.

Ona doğru yürüdüm ve kalçasına yerleştirdiği plastik küveti elinden aldım. "Neler oluyor?" Etrafıma bakındım ve Sloane'u da fark etmediğimi fark ettim. İçime batan bir his yerleşti.

Reina fısıldamak için eğildi ve midem sıkışmaya başladı. "Sloane'a bugün yasal belgeler tebliğ edildi. Ne dediklerini söylemedi ama çok sarsılmıştı. Sanırım personel tuvaletinde."

Başımı salladım ve Reina'yı bira fabrikasının ön tarafıyla ilgilenmesi için bıraktım. Mutfakta sadece küveti lavaboya boşaltmak için durdum. Hiç zahmet etmedim.

Çalışan personele teşekkür etmek yerine personel tuvaletine doğru yola koyuldu.

Yumruğumu kapıya vurmak için kaldırmıştım ki yumuşak, boğuk hıçkırıklar duydum. Avucumu kapıya dayadım. "Sloane. Bebeğim, benim.

Aç kapıyı." "Sloane.kapı sap Çıngıraklı, ve I sabırsızlıkla itilmiş aracılığıyla kapı aralığından. Köşede yere çömelmiş olan Sloane bana baktı.

kırmızı, şiş gözler.

Elini burnunun altına götürdü. "Özür dilerim."

Ona doğru ilerlerken göğsümü endişe ve panik kapladı. "Hey, hey. Bir şey yok. Neler oluyor?" Önünde çömelip avucumu yüzünün yan tarafına yerleştirdim. Gözleri benimkilerle buluşmuyordu ve ıslak kirpiklerine taze yaşlar yapışmıştı.

Yanında duran kalın bir zarfı aldı ve aramıza soktu. "İstiyor-" Duyguları sözlerini bastırırken sesi titriyordu. "Onları sevmiyor bile. Sadece bana zarar vermek istiyor."

Zarfı aldım ama dikkatim onun yüzünde kilitli kaldı. "Sloane. Bana neler olduğunu anlat."

"Bu o!" Sesi yükselirken titriyordu. "Ben ve Tillie'yi benden almak istiyor, çünkü bunu yapabileceğini düşünüyor."

Öldürücü öfkenin ciğerlerime bu kadar çabuk dolması rahatsız ediciydi. "Yapamaz. Yapmayacak."

Elini öfkeyle zarfa doğru uzattı. "Zaten deniyor. Benim güven fonum, onun arkasındaki aile parasının yanında hiçbir şey. O zalim, kindar ve pisliğin teki. O parayı savaşmak için kullanacak ve sahip olduğum her şey şu anda eve ve bira fabrikasına bağlanmış durumda."

Alay ettim. Onu da ailesinin parasını da sikeyim. "Ona karşı koruma emriniz var. Akli başında hiçbir yargıç bundan sonra ona velayet verme fikrini düşünmez. Hiçbir gerekçesi yok. Senin uygun olmayan bir anne olduğunu kanıtlaması gerekir ki öyle değilsin. İstikrarlı bir işin var. Onların ihtiyaçlarıyla ilgileniyorsunuz. Evlisin ve birlikte yaşıyorsunuz."

Farkına vardığım şey beni bir yük treni gibi çarptığında gözleri benimkilere kaydı. Gerçek boğazımda düğümlendi ve nefesimi kesti.

"-bir suçluyla." Kelimeler dilimde asite dönüştü. "Beni sana karşı kullanıyor, değil mi?"

Korkularımı doğrulayan yeni bir hıçkırık koptu.

Boyum posum yerindeydi, her gözeneğimden öfke fışkırıyordu. Orosu çocuğu. Böyle bir şey olamaz.

Kapıyı çekip açmadan önce son bir kez daha ona baktım.

Sloane arkamdan ayağa fırladı. "Abel, bekle!" Her gözeneğinden öfke sızarak koridorda ilerlerken bana yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

Etrafımda dönerek ellerini göğsüme koydu. "Lütfen. Lütfen aptalca bir şey yapma."

Onun değerli yüzüne baktım. Tüm geleceğim - Sloane ve çocukların evrenimin merkezinde olduğu bir gelecek - gözümün önünden geçti.

Boktan eski kocasının bunu benden almasına imkan yoktu. İkizlerin onunla güvende olduğunu bilerek hayatımın sonuna kadar hapiste çürümeyi tercih ederdim.

Sloane'un çocuksuz olduğu düşüncesi bile gözümün içine kırmızı bir renk olarak sızdı. "Sloane, avukatını ara. Hemen. Sen kendi yönteminle halledebilirsin ama ben kendi yöntemimle halledeceğim."

Onu geçtim ve kapıdan çıktım. Kamyonetimin motoru kükreyerek canlandı ve ben de sarsarak sürmeye başladım. Kasabanın içinden geçip King Tattoo'nun önünde aniden durmam hiç zaman almadı. Ayağımı frene bastım ve kamyoneti park ettim. İki kez park ettiğim için ceza yesem bile umurumda değildi.

Arkamda bir korna çaldı ve ben döndüm, yumruklarımı sıktım ve sürücüye baktım. Etrafımdan yavaşça geçerken gözleri kocaman açılmıştı.

Damarlarımda sıcaklık dolaşıyordu; kanım öfkeyle dolup taşıyordu. Kapıyı çekip açtım ve dükkânın içindeki huzuru bozarak King Tattoo'ya girdim. Royal'in kahkahası bana döndüğünde soldu.

Gözlerimi ona diktim. "Eşyalarını topla. Arkamı kollamana ihtiyacım var." Yeri işaret ettim. "Hemen şimdi."

Royal'in gözlerinde heyecan dans ediyordu. King Tattoo'nun yerleşik piercingcisi Luna'ya başıyla selam verdi ve hemen peşimden dükkândan çıktı. "Bu gece birini mi becereceğiz?"

Kapıyı iterek açtım ve öğleden sonra güneşi dükkânın içine doldu. Kamyonetime doğru ilerledim. "Muhtemelen," diye mırıldandım.

İçinden baş döndürücü bir enerji fişkirirken zıpladı ve yumruğunu Hava.

"Evet," diye bağırdı dişlerini sıkarak.

Kamyonetime tırmanırken küçük kardeşime baktım ve elimi salladım. Başını. "Lütfen sakin olur musun? İhtiyacım olan son şey senin şiddetle ereksiyon olman."

Yüzüne yavaşça bir sırtıma yayıldı ve ben de nefes verdim. "Ben ciddiym, Royal. Sloane'un eski kocası çocukları ondan almaya çalışıyor. Bootsy'ye onu takip etmesi için para ödüyorum ve şu anda bir konuşma yapacağız."

Royal'in dövmele elleri birazdan olacaklar için hazırlanırken birbirine sürtünüyordu. Aklım seçeneklerimiz arasında gezinirken şehir dışına çıktım. Jared, bir krala bulaştığında bunun son hatan olduğunu zor yoldan öğrenecekti.

Bacağım zıpladı. İşler ters giderse, düşüşü ben üstlenmek zorunda kalacaktım. Bu Royal'in işi değildi ve en kötü senaryo gerçekleşirse yardıma ihtiyacı olacaktı.

"Siktir." Arabayı sürerken elim direksiyona çarptı. "Kırbaç çalışıyor."

"Bir tane daha lazım mı?" Royal telefonunun kilidini açarak sordu.

Omuz silktim ve yerimde duramayarak koltukta kıpırdandım. "Yardıma olur."

Royal başıyla onayladı ve hemen aramaya başladı. Ona baktım ama gözlerini ileriye dikti ve "Duke" dedi.

Başım ona doğru döndü. "Bir Sullivan mı? Sen ciddi misin?"

Royal telefonu indirdi. "Yardım istiyor musun istemiyor musun? Arkada durup korkutucu görünebilir ama biz bu işi yapıyoruz."

Çenemi sıktım ve sert bir şekilde başımı sallayarak kabul ettim.

Kings ve Sullivan'lar bir araya gelerek kimsenin bizimle uğraşamayacağı ve bundan paçayı kurtaramayacağı mesajını veriyor gibiydiler.

OTUZ İKİ

ABEL

Kamyonetimi uzun araba yolundan Sullivan Çiftliği'ne doğru ^{çektim.} Duke'un üç bacaklı av köpeği ağaçların arasından fırladı ve kamyonetimi kovaladı, ben çiftlik evine yaklaştıkça daireler çizip havlıyordu.

Köpekten kaçtım ve arkasına baktım. "Bu bir ... ördek mi?"

Royal elini salladı. "Görünüşe göre birbirlerine bağlı bir çiftler. Sevimli, değil mi?"

Kamyon durduğunda kardeşimi görmezden geldim. Kız kardeşimin çiftlik evinin merdivenlerinde Duke Sullivan durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş öylece bakıyordu. Kardeşi Lee geniş bir sırtıyla onun yanındaydı.

Kapımı açtım ve döşeme tahtasının üzerinde durup kamyonetin tavanından onlara baktım. "Atlayın. Yolda açıklarım."

İkisi de başlarını salladı ve başka bir şey söylemeden arka koltuğa tırmandılar. Başka bir senaryoda, dördümüzün kamyonetime tıkiş tıkiş doluştuğunu görmek komik olurdu.

Duke tedirginliğini hissetti ve yumruğunu sıktı. "Süvarileri mi çağırıyoruz? Beckett ve Wyatt'ı beş dakika içinde buraya getirebilirim."

Başımı iki yana salladım. "Bu kadar yeter. Aptalca bir şey yapmıyoruz -sanmıyorum- sadece birinin kiminle uğraştığını anladığından emin olmak istiyoruz."

"Kim o?" Duke sordu.

"Paramı Sloane'un evini yakan ve neredeyse çocuğunu öldüren şerefsize yatırıyorum." Pencereden dışarı bakarken Lee'nin sözlerinin kenarlarına öfke yapışmıştı.

Gözlerim dikiz aynasından ona kaydı. Lee, Bax'ın çiftlik evinin yandığı gece oradaydı. Ben'i kurtardığında çocuk

paniklemiş ve bir dolaba saklanmıştı.

Korku ve ıstırap göğsümü sardı.

Şimdiye kadar fark etmemiştim ama Lee'ye borçluydum.

"Yangına onun sebep olduğunu biliyor musunuz?" Duke her zaman mantığın sesi olarak sordu.

"Kesin olarak bilmiyoruz," diye yanıtladım. "Şüphelerim var ve cevaplar alıyorum. Hâlâ hapisneden bir bağlantım var, muhtemelen benim için biraz araştırma yapabilir. Eski sevgilisi gibi bir adam kendi kirli işlerini yapmaz."

"Peki biz ne halt ediyoruz?" Duke sordu.

Royal koltuğunda kıpırdandı. "Bir mesaj iletiyorum. Sloane'un şerefsiz eski sevgilisi çocukların peşine düşmüş." Başını iki yana salladı. "Yaşadığı onca şeyden sonra."

Otoyolda ilerledik ve kamyonu Grand Harbor Otelinin önünde durdurdum.

Lee geniş, kemerli pencerelere bakarken ısıklık çaldı. "Süslü."

Göl manzarası ve özel villalarıyla Grand Harbor, butik bir sahil oteliydi. Eski para kokuyordu ve Batı Michigan'da tatil yaparken sadece zenginlerin deneyimlediği türden sessiz bir lüksle doluydu. Sloane, Jared'in şehirde olduğunu fark ettikten sonra Bootsy'ye gözcülük yapması için para vermiştim. Birkaç gün içinde Jared'in fazla uzağa gitmediğini ve Grand Harbor'da saklandığını öğrenmişti.

Artık saklanmak yok.

Kamyonetimden çıktığımızda durduk ve otele baktık. "Plan nedir?" Royal sordu.

Sesimi dengeledim. "Bir konuşma yapıyorum." Kapımı çarparak kapattım ve lobiye yöneldim.

Şansa bakın ki, dördümüz içeri girdiğimizde Sloane'un boktan eski sevgilisi şaşkın bir şekilde resepsiyon masasının yanında duruyordu. Sıkıcı haki pantolonuna ve düğmeli ceketine baktım. Lüks bir destinasyon otelinden çok, kurumlar vergisi kanunu revizyonlarının tartışıldığı bir sempozyuma daha uygun görünüyordu.

Onu işaret ettim ve ileri atıldım. "Siktir git dışarı."

Resepsiyon görevlisinin gözleri Jared ile arkamda duran erkek duvarı arasında gidip geliyordu. Eli telefonun üzerinde geziniyordu ama Royal ona gülümsedi ve hafifçe başını salladı. "Hayır."

Kararsız eli yavaşça geri çekildi ve masanın arkasında kayboldu.

Jared'in gözlerinde panik parladı. Çıkışı olmayan bir fare gibi kapana kısılmıştı. Omuzlarını dikleştirdi. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Çenemi kaldırdım. "Ya kıcını kaldırıp dışarı çıkarsın ve konuşuruz ya da bu konuşmayı tüm gözler senin üzerindeyken yaparız." Parmağımı havada döndürdüm ve Jared diğer otel müşterilerinin ve çalışanlarının şaşkın bakışlarını ve fısıltılı seslerini içine çekti.

Yer değiştirdi ve gömleğini düzeltti. "Senden korkmuyorum." Korkuyordu.

Bunu hissedebiliyordum.

Jared'in çenesi havaya kalktı. "Bana elini sürersen seni bizzat hapishaneye geri gönderirim. Eğer benimle bir alakan varsa bir daha asla gün yüzü göremezsın."

Azı dişlerim birbirine sürtündü. "Dışarıda."

Döndüm ve Duke, Lee ve Royal'in arasından geçerek otelin girişinde durdum. Jared'ününü de peşine taktı.

O daha ağzını açmadan parmağımı Jared'in göğsüne sapladım. "Beni dinle, seni orospu çocuğu. Ne yaptığını biliyorum. Yapacağım son şey olsa bile bunu kanıtlayacağım. Bu arada, şehri terk et. Eğer gitmezsen, bunu öğrenirim. Onunla konuşma. Ona bakmazsın. Onunla aynı havayı solumayacaksın. Karımdan uzak dur."

Yüzüne kaygan bir gülümseme yayıldı. "Gitsem de gitmesem de fark etmez. Gerçekten bir yargıcın, çocukları hüküm giymiş bir katilin yanına yerleştirmesi konusunda çekinceleri olmayacağını mı düşünüyorsun?"

Kanım soğurken bir utanç dalgası uğuldadı. O karanlık, ıssız otoyolda olanları değiştiremezdim. Şimdi peşimi bırakmıyor ve beni hayata döndüren şeyi elimden almakla tehdit ediyordu.

Yumruğum sıkıldı ve kolum geri çekildi.

Yumruğum yere inmeden Lee'nin yumruğu Jared'in çenesine çarptı.

"Oh, lanet olsun!" Lee onun elini sıktı ve güldü.

Kahrolası güldü.

Jared acı içinde yere yığılırken uludu.

Lee Sullivan topuklarının üzerinde zıplayıp Jared'e bakarken şaşkınlıkla ona baktım. "Az kalsın kendi oğlunu öldürtüyordun, seni bencil pislik." Tekrar elini salladı ve Duke'a baktı. "Siktir, bu acıttı!"

Royal, Lee'nin omzunu kavradı ve onu kamyonetime doğru yönlendirdi. "Hadi gel. Biraz buz alalım."

Duke Jared'ın yanında yere tükürerek ona ters ters baktı. "Uğraşmak için yanlış aileyi seçtin. Artık bir numaralı ortak düşmansın."

Duke başıyla gitmemizi işaret ettiğinde şaşkınlıkla karışık takdir duygusu güçlkle fark edildi. Kamyonetime tırmanırken Jared'i dizlerinin üzerine çökmeye çalışırken bıraktık. Arkamdan Lee omzumu sıktı.

"Gök gürültünüzü çaldığım için üzgünüm ama yangından beri bunu yapmak istiyordum ve muhtemelen kimseye saldırmamızın iyi bir fikir olmadığını düşündüm."

"Teşekkür ederim." Kamyonetin etrafına bakındım. "Cidden. Burada olduğun için minnettarım."

Duke başını salladı. "Lafı bile olmaz. Şimdi polisler burada ne yaptığımızı açıklamak zorunda kalmadan önce geri dönelim."

Başka bir şey söylemeden park yerinden çıktım ve otelden uzaklaştım. Beynim olanları tekrar tekrar gözden geçirdi. Hâlâ tüm parçalar yerine oturmamıştı.

Duke ve Lee'yi Sullivan Çiftliği'ne geri bıraktığımızda neredeyse sessizdim. Duke kapısını açtığında ona doğru eğildim. "Kız kardeşime seni bu işe bulaştırdığım için üzgün olduğumu söyle."

Yumuşak bir gülümsemeyle evine baktı. "İçimden bir ses bu seferkinden kurtulabileceğimi söylüyor." Kamyonetin yan tarafına hafifçe vurdu ve kapıyı kapattı.

Kasabaya doğru yola çıktıklarında Royal gergin sessizliği bozdu. "Sanırım mesajı aldı, sence de öyle değil mi?"

Çenem gerildi. "Umarım öyledir." Hayal kırıklığı içimde fokurdadı. *Ona vurmalıydım.* "Kazayı ve hapishanede geçirdiğim zamanı biliyordu. Babam yerel gazetelerdeki hikâyeyi yok etmek için elinden geleni yaptı ama yine de her şey halka açıktı. Sloane'a karşı bunu kullanıyor."

Royal omuz silkti. "Sanırım bunu ortaya çıkarması alışılmadık bir şey değil." Arabayı sürerken ağabeyimin beni değerlendiren gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Sana zihin jimnastiği yaptıran başka ne var?" Parmağı kulağının yanında daireler çiziyordu. "Boktan bir eski sevgilinin pisliği eşelemesinden daha fazlası olduğunu biliyorum."

İçimi çektim, hissettiğim tuhaf ve huzursuz edici duyguyu açıklamaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam ve içeride bağlantıları olup olmadığına bakmam gerekiyor. Bilgi veren biri ya da belki de onun emirlerini yerine getirmeye istekli biri. Yangının arkasında onun olduğunu kanıtlayabilirsem, onu sonsuza kadar rahat bırakacaktır."

Elim çenemin üzerinde gezindi. "Ne giydiğini gördün mü? Bot mokaseni giyen ve çorap giymeyen bir adam evleri yakıp yıkmaz ve kendi çocuklarının hayatını riske atmaz. Bunu yapmak için paralarını ve güçlerini kullanırlar."

Sloane'un eski kocası yerine kendi babamdan bahsediyor olabileceğimin bu kadar kolay olması korkutucuydu.

Royal kaşlarını çattı. "Hapishane görüşmeleri kaydediliyor. İçeriyle herhangi bir temas senin için iyi görünmüyor. Şartlı tahliye memurunuz tüm bağlarınızı koparmanızı tavsiye etmemiş miydi?"

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ellerim direksiyon simidinde sıkıştı. "Öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam." Kardeşime baktım. "Dışarıda konuşabileceğim bir adam tanıyorum. Bu riske değer."

Royal'in dövme salonuna dönüş yolculuğunun geri kalanı gergin bir sessizlik içinde geçti. Olanların haberinin küçük kasabamızda bir orman yangını gibi yayılması an meselesiydi. Sullivan'lar ve King'ler her gün bir araya gelip başka biriyle kavga etmiyorlardı.

Royal kamyonundan çıktığında, acı verici, işkence dolu bir sessizlik içinde oturdum. Seçeneklerimi tarttım. Sonunda telefonumun kilidini açtım ve hafızamdan bir numara yazdım.

Bilgiye ihtiyacım var.

BİLİNMEYEN NUMARA

Zamanı gelmişti.

Şimdi mi?

Koltuğa yaslandım. Başım zonkluyordu. Başparmaklarımı göz çukurlarıma bastırdım ve baskının kalkmasını diledim. Telefonum çaldığında mesaja baktım ve iç çektim. Buluşma gerçekleşiyordu.

Oliver'a konumu gönderdim, sonra telefonumu yolcu koltuğuna çevirdim ve Outtatowner'ı dikiz aynamda soluklaşırken bıraktım. Sessiz küçük kasabamızın eteklerinde, sık çalılıkların arasında gizli bir açıklığın yakınında durdum. Sabırsızlıkla, geride bıraktığımı sandığım geçmişimle beklenmedik buluşmamı bekledim.

Batan güneş uzun otların üzerine altın rengi ışıklar düşürüyordu. Hava rüzgârın yumuşak fısıltılarıyla uğulduyordu. Bu تنها yeri seçmiştim.

Meraklı gözlerden kaçmak ve yargılanmadan iletişim kurmak için. Çam kokusu nemli toprağın topraksı kokusuna karışıyordu.

Tekerleklerin altındaki çakılların çıtırtısı eski hücre arkadaşımın, bir zamanlar kapalı bir alanı paylaştığım ama asla gerçekten tanımadığım bir adamın gelişini duyurdu. Alçakgönüllü gri bir pantolon ve beyaz düğmeli bir gömlek giymiş olan Oliver, bir hapishane hücresinin derinliklerinden çok bir şirket yönetim kurulu odası için uygun görünüyordu. İnce bedeni çevik bir zarafetle hareket ediyor, batan güneş keskin yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu. Koyu renk saçları alına dökülüyor ve cilalı yüzünün altındaki adamı ele veren bir çift yoğun mavi gözü çerçeveliyordu. Bir zamanlar Muskegon İslahevi'nin belediye başkanı olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Ayrı geçirdiğimiz zamana rağmen, el sıkışması aynı kontrollü gücü taşıyordu, ikimizin de ayrı dünyalarımızda tutunduğumuz direncin sessiz bir kanıtı.

Kamyonetime yaslandı. "Neye ihtiyacın var?"

Yanına eğildim, açık araziye baktım ve nefes verdim. "Bir kadın var..."

Oliver'ın havlayan kahkahası havada çatırdadı. "Her zaman bir kadındır, dostum."

Onu omuz silktim. "Eski sevgilisiyle bazı sorunlarımız var."

"Ortadan kaybolması mı gerekiyor?" Ses tonundaki ciddiyet tüyler ürperticiydi. Oliver sırtırken ona baktım.

Başımı salladım. "Tanrım. Hayır. Bilgiye ihtiyacım var. Bir süre önce yaşadığı ev yandı. Bir soruşturma kundaklama olduğuna karar verdi. Sorun şu ki, bu adam -eski kocası- pek iş bitirici bir tip değil. Birini tuttuğuna dair bir teorim var - fiyatı doğruysa suçu üstlenmeye istekli birini."

Oliver bir elini temiz traşlı çenesinde gezdirdi. "Seni yakaladım. Bu çok para demek. Böyle bir maaş günü sessiz kalmak zordur."

Başımı salladım. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

Oliver kamyonetimden indi ve benimle yüzleşti. "Şanslısın. Bazı soruları bizzat sorabilirim. Ben geri dönüyorum."

Ona kaşlarımı çattım. "Yine mi?"

Sanki hapishaneye geri dönmek hafta sonu planlarını bozuyormuş gibi gözlerini devirdi. "İletimi bilerek kasıtlı olarak zarar vermekten tutuklandım. Görünüşe göre bir kamu görevlisinin çocuk pornosuyla ilgilendiğini kanıtlamak için kişisel bilgisayarına küçük bir böcek yerleştirmek hoş karşılanmıyor."

Yaklaşan cezasını ciddiye almadığı gerçeği olmasaydı, abartılı göz devirmesi ve havadan yaptığı alıntılar neredeyse komikti.

Çelik gibi bakışlarını üzerime dikti. "Düzgün durmaya çalıştım ama o faturalar kendi kendine ödenmiyor, anlıyor musun?"

Elimi uzattım. "Bir şey öğrendiğinde beni ara. Çıktığında da bira fabrikasında seni bekleyen bir işim olacak." Onu işaret ettim. "Senden haber bekliyorum."

Ritmik bir şekilde başını salladı ve dudakları küçük bir gülümsemeyle birbirine yapıştı. "Yapacaksın. Yapacaksın."

Hızlıca sarılmak için onu kendime çektim. "Dikkatli ve akıllı ol."

Oliver sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi arabasına doğru yürüdü. Tek umudum içerideki bağlantılarının işe yarar olduğunu kanıtlamasıydı. Yangının arkasında Jared'in olduğunu kanıtlayabilirsek bir şansımız olabilirdi ama Sloane çocuklarını kaybederse... *kahretsin*.

Her şeyimizi kaybederiz.

OTUZ ÜÇ

SLOANE

Parke zemin üzerinde bir ileri bir geri gidiş geldim ve bakışlarımla ön kapıda delikler açtım.

Nerede o?

Mutfak adasının üzerindeki zarfa baktım ve endişe içimi kemirdi. Abel bira fabrikasından tepinerek çıktığında ve park alanını yırttığında, kötü bir şey olacağını iliklerime kadar hissettim. Bir şekilde gözyaşlarımı kurutmayı ve kendimi toparlamayı başararak bir sunucuyu aradım ve vardiyama bakması için ona yalvardım.

Garaj yolunda bir araba durdu ve büyükbabamın arabasının evin önüne yanaştığını gördüğümde midemde küçük bir gerginlik düğümü açıldı. Ben ve Tillie arabadan indiler ve ben de kollarımı açtım. Bana sarıldılar ve ben de onları öyle sıkı sıktım ki ikisi de inleyip kıpırdanarak uzaklaştılar. Onları bıraktığımda yanımdan geçip eve doğru koştular.

Büyükbabam ön kapıya doğru yürüdü ve yumuşak gözlerle bana baktı. "Aklında ne var, Sloaney? Yüzün kum torbası gibi görünüyor."

Şişmiş gözlerimin altını silerken sulu bir kahkaha attım. "Teşekkürler."

Eli omzumu buldu ve sıktı.

Başımı gökyüzüne doğru eğdim ve inledim. "Ugh, tekrar bu konuya girmek istemiyorum çünkü ağlamaya başlayacağım. Jared çocukların peşinden geliyor."

Başını salladı, beyaz kaşlarının arasında sert bir çizgi oluşmuştu. "Böyle bir şey olmayacak."

Kendimi buna inandırmaya çalışarak başımı salladım. "Biliyorum. Biliyorum ... ama sonra Abel öğrendi ve öfkeyle bira fabrikasını terk etti. Ben endişeliyim."

onu."

"Omuzlarının üzerinde akıllı bir kafası olan iyi bir adam. Burada sahip olduğu şeyi mahvedecek hiçbir şey yapmaz." Büyükbabamın güven verici sözleri üzerime çöktü.

Ona baktığımda sesim cılız çıkıyordu. "Umarım haklısındır."

Büyükbabam kolumu okşadı. "Ben her zaman haklıyım. Şimdi Bug sinemaya gitmek ister mi diye bakmaya gidiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Başka bir randevu mu?"

Eliyle gömleğini düzeltti. "Biriyle çıkmak için çok yaşıyım. Sadece onun arkadaşlığından hoşlanıyorum, hepsi bu."

O dönerken ben de arkasından gülümsedim. Bu mutluluğu hak etmişti. Arabasına doğru yürümesini ve evden uzaklaşan yola sapmasını izledim. Güneş ağaçların arkasında gittikçe alçalırken dudağımı endişeyle ısırdım.

"Anne, arkada oynayabilir miyiz?" Ben evin içinden bağırdı.

Başımı salladım ve elimi kaldırdım, boğazımda genişleyen duyguyu temizleyemiyordum.

Ön sahanlıkta oturmuş, kamyonetinin garaj yolundan dönmesini bekliyordum. Telefonumu kontrol ettim ve tekrar kontrol ettim.

Güneşin batışını izleyip beklerken göz kapaklarımdan arkasında yeni gözyaşları süzülüyordu.

Sonunda kamyoneti görüldü ve ayağa kalktım. Kalbim sıkışmıştı, güvende ve evde olduğu için rahatlamıştım.

Abel kamyonetinden indi ve durakladı.

Uzun adimleri aramızdaki mesafeyi tüketmeden önce kırmızı çerçeveli gözlerime ve lekeli yüzüme bir kez baktı. Elleri yüzümün yanlarında, saçlarımdan arasından geçerken, ağzı ağzıma çarptı. Ona doğru açıldım, soluğum onun talepkâr öpücüğü tarafından yutuldu.

Bu.

Bu her şey.

Uzakta, arka bahçede oynayan çocukların sessiz çığlıkları havada çınlayarak bizi gerçekliğe geri sürükledi.

Sesi puslu havayı dağıttı. "Seni seviyorum."

Yutkundum. Son birkaç saat içinde yaşadığım duygu karmaşası beni tamamen tüketmişti. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Yüzümdeki saçları düzeltirken koyu renk gözleri yoğunlaşmıştı.

"Nereye gittin sen?" diye sordum.

Ona bakabilmem için geri adım attı. Gözleri yana kaydı ve midem mide bulandırıcı bir şekilde bulandı. "Jared bölgeden hiç ayrılmadı. Onu takip ediyordum, bu yüzden bugün onu aradım ve kiminle uğraştığını bildiğinden emin oldum. Sırf yapabileceğini düşündüğü için sizi korkuttuğu günler sona erdi."

Düşüncelerim birbirine karışırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ona zarar verdin mi? . . ona zarar verdin mi?"

Çenesi gerildi. "Onu öldürmek istedim. Neredeyse soğukkanlılığımı kaybedip hiç düşünmeden onu yumruklayacaktım ama neyse ki yardım aldım."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Kardeşin mi?"

Abel başını salladı. "Royal oradaydı ama aslında Lee Sullivan onu tek yumrukta pataklamıştı."

Şaşkınlık benden bir kahkaha kopardı. "Lee?"

Abel bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. "Bu adamın şaşırtıcı derecede etkili bir sağ kroşesi var."

Abel döndü ve beni eve götürdü.

Bizim evimiz.

"Şu anda sadece çocuklarla normal bir gece geçirmek istiyorum." Bana baktı, gözlerinde şefkat ve güvence parlıyordu. "Sonraki adımlarımız hakkında daha sonra konuşabiliriz. Bunu yapabilir miyiz?"

"Evet." Ortasını sıktım ve rahatlatıcı sıcaklığına yaslandım. "Bunu yapabiliriz."

Jared'den ya da avukatlarından hiçbir haber alamadan İKİ HAFTA GEÇTİ. Bir aile hukuku avukatıyla temasa geçtim ve her şeyi açık açık anlattım. Bizim için canla başla mücadele edeceğine dair bana güvence verdi. Jared'in geçmişteki agresif davranışları ve önceki koruma kararım göz önüne alındığında, çocukları kaybetmeyeceğimden emindi - bu benim tek umut kaynağımdı.

Yaz bitmeye başlarken hepimiz eğlencenin son damlalarını sıkmaya çalışırken bu rahatlama külçesine yaslandım. Ayrıca Abel'in normal bir gece geçirmekle ilgili yorumunun acı verici bir şekilde doğru olduğunu fark ettim.

O geceden sonra bir şeyler değişmişti, eskisinden daha sessiz ve daha yoğun. Üzerinde bir ağırlık vardı ama tam olarak ne olduğunu anlamam için duvarlarını geçmeme izin vermiyordu.

Arka verandada Abel hamburger ızgara yaparken Ben ve Tillie gürültülü bir kovalamaca oyunu oynuyordu. Arka pencereden dışarı baktığımda ızgaradan dumanların yükseldiğini gördüm.

Kafamı kapıdan çıkardım. "Hey! Sanırım hamburgerleriniz yanıyor."

Abel sarsıldı ve ızgaraya baktı. "Kahretsin." Köfteleri alevlerden uzaklaştırmak ve yemeğimizi kurtarmak için el yordamıyla hareket etti.

Son zamanlarda, avukatın güvencelerine rağmen, Habil'i sık sık boşluğa bakarken buluyordum. Kaburgalarımın arkasına bir çimdik battı.

Dışarı çıktım ve hamburger malzemelerinden oluşan tabağı masanın üzerine koydum. Elim sırtını buldu. "Düşüncelere mi daldın?"

Kararmış yemeğe kaşlarını çatı. "Onun gibi bir şey."

Onu izledim ve endişelendim. Ona ne zaman kafasını bu kadar meşgul eden şeyin ne olduğunu sorsam, sadece usulca gülümsüyor ve bir şey olmadığını söylüyordu. Stresle yaptığı yemekler bana aksini söylüyordu - son iki haftada yiyebileceğimizden daha fazla kurabiye, turta ve kek yemiştik.

"Salata hazır ve limonata taze döküldü." Ortamı yumuşatmak için sesime parlaklık kattım.

Sadece başını salladı ve elini yüzüne sürdü.

"Tavuklar!" Çocuklara seslendim. "Yemek hazır. Yıkanma zamanı."

Ben kız kardeşini kovalayarak onun kıkırdamasına neden oldu ve eve doğru ilerlediler.

Abel fazla pişmiş köfteye kaşlarını çatarak bakarken, "Bu burgerler berbat," diye yakındı.

"Şaka mı yapıyorsun?" Siyah bir köfteyi gülümseyerek ekmeğin üzerine sürdüm. "O mükemmel kömürleşmiş kabuğa bayılıyorum."

Bana düz bir bakış attı ve ben de sevimsiz bir gülümseme verince çatladı.

Elini boynumun arkasına uzatıp ağzını ağzıma götürdü. "Seni hak etmiyorum, kadın."

Ona göz kırptım. "Evet, bu doğru. Ben oldukça harikayım."

Çocuklar merdivenlerden inip masaya tırmanırken güldü ve başını salladı. Onlar yerleşirken tabaklarını hazırlamak için eğildim.

"Abel, gününün en güzel kısmı ne?" Ben pantolonunun arasından sordu. Küçük oğluma gülümsedi. "Şey... muhtemelen seni izlemek-"

Ön kapı gümbür gümbür çalındı. Abel ayağa kalkarken onunla bakiştık.

"Birini bekliyor musun?" diye sordu.

Sessizce başımı salladım. Çocuklara baktım ve gülümsedim. "Hemen döneceğiz. Siz yemeğe devam edebilirsiniz."

Eve doğru yürürken Abel'in arkasından gittim. Ön kapıyı açtığında korku göğsümü sardı. İki polis memuru ciddi ifadelerle ön kapıda duruyordu. Abel çocukları ve beni görmemek için vücudunu eğdi.

"Bay King? Bizimle gelmeniz gerekiyor," dedi bir memur.

"Dusty." Abel kendi göğsüne vurdu. "Beni tanıyorsun. Bu neyle ilgili?"

Adamın ciddi ifadesi hiç değişmedi. "Bu konuşmayı istasyonda yapmayı gerçekten çok isteriz."

Abel'in yanından geçtim. "Ne konuşması?"

Sarışın memur not defterine bakmadan önce bana sadece bir bakış attı. "Bay King, Grand Harbor Otel'de Jared Hansen ile yaşadığınız tartışmayla ilgili bazı sorularımız var."

Abel kollarını kavuşturdu. "Ne olmuş yani? Adam bir erkek gibi dayak yemeyi kaldıramıyor mu?"

İkinci memurun gözleri kısıldı. "Yani bir darp olayını açıkça kabul ediyorsunuz?"

"Abel." Doğrudum ve elimi koluna koydum. "Konuşmayı kes." Çenemi memurlara doğru kaldırdım. "Hiçbir şeyi kabul etmiyor ve seninle hiçbir yere gitmiyor."

"Bay Hansen'in kayıp olduğu bildirildi. Yakın zamanda aracı terk edilmiş halde bulundu. Siz ve beraber olduğunuz adamlar kaybolmadan kısa bir süre önce bilinen son kişilerdiniz. Sizinle bu konu hakkında konuşmak istiyoruz. Hemen bizimle gelmenizi istiyoruz."

Memurun parmak uçlarının kelepçelerine dokunuşunu kaçırmadım. Bu jest çok şey ifade ediyordu.

"Hayır!" diye bağırdım. Panik içime işledi.

Abel başını salladı. "Sloane, sorun değil. Ben de onlarla gideceğim." Memurların arasına baktı. "Sadece konuşmak istiyorlar."

İkinci subay bir adım öne çıktı. "Bu taraftan."

Utanç sevdiğim adamı tüketirken dehşet içinde izledim. Gözlerimin önünde dönüşmüştü.

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, umutsuzca neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Arkamdan Ben, Abel'in bacağına tutunarak beni itti. "Dur!
Lütfen. Lütfen gitme!"

Abel'in gözleri bana yalvardı. "Ben. Bu sadece bir yanlış anlaşılma.
Onlarla konuşacağım. Her şey yoluna girecek." Ben
haykırdı ve tutuşunu sıkılaştırdı.

Ağlayan oğlumu dikkatlice Habil'in bacağından ayırdım. "Avukatı
arıyorum. Sadece bir şey söyleme. Bir yolunu buluruz."

Abel sadece başını salladı.

Kamyonetiyle ekip arabasının arkasından gitti ve ben dehşet içinde
onların uzaklaşmasını izledim.

OTUZ DÖRT

ABEL

Remington İlçesi Şerif Ofisi'nin SORGU ODASI sıkışık ve soğuktu. Havada bayat kahve ve limon kokulu temizleyicinin keskin kokusu vardı. Sert, floresan aydınlatma, masanın altındaki sürtünme izlerini saydığım yıpranmış muşamba zemine karanlık bir solgunluk veriyordu. Kelepçelerin bileklerime vuran soğuk ısırığı, acımasız metal sandalyenin tek dikkat dağıtıcısıydı.

Beni karakolun arka tarafındaki sorgu odasına götürdükten sonra sandalyeye oturtular ve sorular sormaya başladılar. Jared'in yumruklandığına dair yarı doğru bir ifade verdim ve bunu yapanın ben olduğuma inanmalarına izin verdim.

Bunun beni bir tehdit haline getirdiğine karar verdiler ve bir sonraki hamlelerini düşünene kadar kabaca kelepçelendim ve bırakıldım.

Beni bekletmelerinin sorgulama taktiklerinin sadece bir parçası olduğunu düşündüm.

Uzaktaki bir klimanın sessiz vızıltısı zayıf bir konfor girişimi sağladı, ancak baskıcı atmosfer odaya ağır bir sis gibi yapıştı. Aldığım her nefes küçük alanda daha da artıyor, her nefes beraberinde endişenin misk kokusunu getiriyordu. Ellerim kelepçeli ve savunmasız bir şekilde beklerken odanın bunaltıcı ağırlığı üzerime baskı yapıyordu.

Beni evimden çıkarırlarken Ben'in yüzündeki ifade zihnimde dönüp duruyordu. Rahatsız sandalyede kıpırdandım, kaburgalarımın arasına bir ağrı yerleşti.

Sloane bunu hak etmedi. Hiçbiri hak etmiyor.

Kapının metal menteşeleri gıcırdarken ve kötü giyimli, bok rengi takım elbiseli bir dedektif içeri girerken içimde bir utanç dalgası dolaştı.

"Bay King." Bir kez başını salladı ve elindeki dosya klasörüne baktı.

Çenem sıkıştı. "Şüpheli miyim? Suçlanıyor muyum?"

Kaşları havaya kalktı. "Bir şüpheli mi?" Başını öne eğdi. "Tam olarak hangi suçtan?"

Sikeyim.

Sloane'un ağzımı kapalı tutmam için yaptığı ricalar zihnimde yankılandı. İçimde kötü bir şey olduğu ve bir numaralı halk düşmanı olduğum hissi vardı. Ancak bu sefer gerçekten bir şey yapmamıştım, yine de hiçbir şey fark etmemiş gibi görünüyordu.

Nefesimi topladım. "Avukatımla görüşmek istiyorum."

Dedektif keyiflendi. "Eminim istersiniz."

Ona bakmak için başımı kaldırdığımda kaşlarım çatıldı. Bakışları, benim onun için onun havasını soluyan ve onun alanını işgal eden adi bir suçludan başka bir şey olmadığımı anlatırken midem bulandı.

Odanın soğuk bej duvarları, sanki soyulan boyalar ve mikroskobik çatlaklar arasında fısıldanan sırlar barındırıyormuş gibi boğucu bir şekilde üzerime kapanıyordu. Tek yönlü ayna, odayı elektriklendiren gerilimin sessiz bir izleyicisi olarak her hareketimle alay ediyordu. Dehşetin tadı, havaya nüfuz eden nemli soğuk gibi duyularıma yapıştı.

İsteyerek istasyona girip ağzımı açarak her şeyi berbat etmiştim. Artık kendi isteğimle ayrılmam mümkün değildi.

İkinci bir memur içeri girerken kapı kilidinin elektrikli tıkırtısı dikkatimizi çekti. Dedektif bana bakarken eğildi ve ona bir şeyler fısıldadı. Yüz hatlarında kızgınlık belirdi ve bakışları beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Emin misiniz?" diye sordu memura. Kadın sessizce çıkmadan önce başını salladı. Dedektif hayal kırıklığı içinde dosyayı masaya vurdu. "Pekala, Bay King..." Dedektif koltuğumun etrafında dönerek üzerimde yükseldi. Aşağı uzandı, elini pazularımın altından geçirdi ve yukarı doğru çekti. Ayağa kalktığımda omzumdaki bir sızı çığlık attı, kollarım hâlâ arkamda kilitliydi.

Tam boyumda, omzumun üzerinden ona baktım. Başını salladı ve elini cebine atarak bir dizi anahtar çıkardı. "Görünüşe göre bugün şanslı günün."

Şefkat göstermeden kolumu itti ve beni serbest bırakmak için kelepçelerimi çekti. Serbest kaldıktan sonra diğer elimle acıyan bileğimi ovuşturdum.

"Gitmekte özgürsünüz." Kapıya doğru işaret etti ama durakladı. "Şimdilik."

İçimi bir tedirginlik kapladı ama boşa kürek çekecek değildim. Beni koridorda karakolun lobisine doğru götürdü.

Resepsiyon masasının yanında duran Sloane değil de babam olunca adımlarım duraksadı.

Saçının bir teli bile yerinde olmayan Russell King, ellerini önünde kavuşturmuş, ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyordu.

Gözlerimi kıptım. "Buradasın."

"Elbette buradayım." Dedektife döndü. "Göreviniz ve oğluma gösterdiğiniz özen için teşekkür ederim efendim."

Babamın polis merkezindeki herkesin elini sıkmasını ve onları etkilemesini şaşkınlıkla izledim.

Bana döndü. "Hadi seni eve götürelim, evlat." Beni kapıya doğru çekerken eli sert bir darbeye omzuma indi.

Tahta adımlarla ilerledim ve güneş ışığına doğru yürüdük. Babamın arabası ve şoförü bizi bekliyordu. Russell King arabaya bindi ve ben de onu takip ederek lüks arabanın arka koltuğunda yanına oturdum.

Dış dünyaya açılan kapı kapanır kapanmaz ruh hali değişti. "Bu dağınıklıkların, Abel... gerçekten rahatsızlık vermeye başladı."

"Özür dilerim." Özrüm o kadar otomatikti ki midemi bulandırdı. Boğazımdaki çakıl taşlarını yutkunarak geçiştirdim. "Bir yanlış anlaşılma oldu. Sloane'un eski kocası ona ve çocuklara sorun çıkarıyordu. Onunla sadece biraz konuştum ama çözmeye çalışıyorum."

Babam güldü. "Sullivans'ın yardımıyla halka açık bir yerde bir adamı taciz etmek mi? Sen bundan daha iyisin ve bunu biliyorsun. Bu konuda akıllı davranmalıyız evlat."

İtiraz etmeyen bir omuz kaldırdım. Babama güvenmiyordum ve Robinson'daki yangının arkasında Jared'in olduğuna dair şüphelerimi açıklayacak değildim. Zaten bu konuyu araştırıyordum ve bunun biraz zaman alacağını biliyordum. Babam taş gibi sessizliğimden etkilenmemişti.

Araba kasaba yollarında memleketimiz yönünde ilerliyordu. Yaklaştıkça, kürek kemiklerimin arkasında sıcak bir gerilim yumağı daha fazla sıkışıyordu.

"Artık yabancılar yok, oğlum." Ses tonundan babamın sözlerinin bir uyarı olduğu anlaşılıyordu.

Nasırlı ellerime baktım.

Hayal kırıklığına uğramış, uzun süre acı çekmiş iç çekişi o kadar tanıdık ki uykumda bile hatırlayabilirdim. "Oliver Pendergrass gibi yarım yamalak bir suçlunun bizim için işleri halledeceğini mi sanıyordun gerçekten?" Alay ederken dilinden küçümseme dökülüyordu. "Lütfen."

Oliver'ı nereden biliyordu?

Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ettim. "Bunu çözmek için elimden geleni yapıyorum. Ama şimdi eski sevgilisi kayıp ve görünüşe göre bana bakıyorlar."

Havada bir el salladı. "O artık bir sorun olmayacak."

Araba caddeden aşağı yuvarlanırken babamın yüzünün yan tarafına baktım. "Ne yaptın sen?"

Babam takım elbise ceketinin altındaki gömlek kollarını düzeltti. "Her zaman yaptığım şeyi. Sorunu hallettim. Soru sormayı bırak, Abel."

Damarlarımda buz dolaşıyordu.

Anneme baktığın gibi mi?

Sormak -suçlamak- için ağzımı açtığımda beni durdurdu.

Ağır iç çekişinden ebeveyn hayal kırıklığı damlıyordu. "İlk seferinde dersini almış olacağını düşünmüştüm."

Kanım dondu. "Dersim mi?"

Babam deri koltuğa doğru kaydı. "Çocuklarım onlar için yaptığım her şeyi, öğrettiğim dersleri takdir etmiyor gibi görünüyor. Sanırım bu benim katlanmam gereken bir yük." Yüzüne ürpertici bir gülümseme yayıldı. "Ama öğrendin, değil mi? Biraz uzak kalmanın sana nereye ait olduğunu kanıtlayacağını biliyordum. Bu yeni, talihsiz gelişme sadece bir kırılmaydı ve icabına bakıldı. Bana sonunda dersini aldığını söyle, Abel."

Farkındalık üzerime çökerken korku ve ter saç çizgimi diken diken etti. "O sendin. Yargıcın cezası verirken bu kadar sert davranmasının sebebi sen miydin?"

"Sert mi?" diye neşelendi. "Bir çocuğu öldürdün. Bunun ne kadar kötü görüldüğünü biliyor musun?"

Beynimi tırmalayan gerçeği kabul etmek istemeyerek gözlerimi kırptım. "Uyuyakalmışım. Bir kazaydı."

Kelimeler yabancı geldi ve kaçınılmaz utancın içime sızarak bana gerçekten bir canavar olduğumu hatırlatmasını bekledim. Sadece ... hiçbir şey yoktu. Acı ve suçluluk duygusu hiçbir zaman azalmadı ama ilk kez, olanların gerçekten bir kaza olduğunu kabul etmeye başlamıştım.

"Doğru. Çok talihsiz bir olaydı." Tiksintisini bastırmak istercesine kelimeyi yuttu. İç çekerek ellerini iki yana açtı. "Ama şimdi kendine bir bak. Evindesin, başarılı bir iş yürütüyorsun." Omzu benimkine çarptı. "Sen bir kralısın ve sonunda benim sayemde kral gibi davranıyorsun. Yine de Sloane'un vakıf fonuyla ilgili küçük numaran hakkında konuşmamız gerekiyor. Bunu bana yapan başka biri olsaydı işler çok farklı gelişirdi ama sen benim oğlumsun."

Burun deliklerim alevlendi. "Karımı bu işe karıştırma."

Russell dilini çıkardı. "Karım." Sözcük ağzından zehir gibi tükürdü. "Hâlâ o maskaralığı mı yapıyorsun?" Başını salladı ve içini çekti. "Beklenmedik bir çift olarak ikiniz oldukça ikna edicisiniz, bunu kabul ediyorum. Bug'ı evliliğin gerçek olduğunu düşünmesi için tamamen baştan çıkardınız."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. "Bu gerçek. Sloane'a olan hislerim çok gerçek."

Babam içini çekti ve burnunun kenarını sıktı. "Yemin ederim, çocuklarım ne zaman kalplerinin ipleriyle hayatlarını sürdürmekten vazgeçmeyi öğrenecekler?"

Yanımda oturan adamı zar zor tanıdım. Lacivert ısmarlama takım elbisesi, benim basit kot pantolonum ve yıpranmış iş botlarımla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Burnundan derin bir nefes çekti ve dışarı verdi. "Dürüst olmak gerekirse, oldukça gururluyum. Bira fabrikasını altımdan çekip almanın bir yolunu buldun." Göz kırpışı sırtımdan aşağı yağlı bir ürperti gönderdi. "Belki de ismime layık olman için hâlâ umut vardır."

Sersemlemiş bir halde, gözlerim kapalı bir şekilde siyah deri koltukta oturdum ve acı verici farkındalığın üzerimden geçmesine izin verdim.

Hayatımdaki her şey çıradan yapılmıştı ve Russell King bir kibrit çakmıştı.

OTUZ BEŞ

SLOANE

ABEL EVE KIRILMIŞ BİR ADAM OLARAK DÖNDÜ.

Yüzüne küçük bir gülümseme yerleştirdi ve çocuklara polisle yaptığı konuşmanın önemli bir şey olmadığına dair güvence verdi. Bileklerinin etrafındaki kırmızı izler bana aksini söylüyordu.

İçten içe onun cesur yüzünün çocuklarımı korkutmamak için takındığı bir maske olduğunu biliyordum ve bunu derinden takdir etsem de beni de dışladığı için cesaretimi kırmaktan kendimi alamıyordum.

Bana bir kez daha üzgün gözlerle bakıp *iyiyim* derse çığlık atacaktım.

Sonraki birkaç gün boyunca Abel kendini işe verdi, sıcaklıkları, filtreleri ve pompaları kontrol etmek ya da yeniden kontrol etmek için ayrıldı. Onun evinde onsuz yaşıyorduk ve onun yokluğu duygularımı ham hissettirdi.

Yıpranmış bir halde telefonum çaldığında sarsıldım. Boğazımı tutarak, son zamanlarda ne kadar gergin olduğuma dair rahatlamış bir kahkaha attım. Avukatımın numarasını tanıyınca yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve neşeli görünmeye çalıştım. "Alo?"

"Sloane? Laura Michaels. Şimdi uygun bir zaman mı?" Avukatımın açık sözlülüğünü takdir etmeyi öğrenmiştim. Çok tavsiye edilmişti ve saygın bir aile hukuku avukatıydı.

"Selam, Laura. Teşekkürler." Saatimi kontrol ettim. "Sorun yok. Ne var ne yok?"

"Küçük bir güncelleme. Sizin adınıza eski kocanızın şikayetindeki her bir noktaya katılmadığımızı belirten bir beyan sunduk. Ayrıca bir karşı dava da açtık. Bir sonraki adım, mahkeme dava müdürünün arkadaşlarıyla bir toplantı yapmak. İlişkinizin geçmişteki aile içi doğası göz önüne alındığında, bu

toplantılar ayrı ayrı yapılacaktır. Ancak davacının avukatının müvekkiline ulaşmakta güçlük çektiği anlaşıyor."

Aklım duş perdesini açık bulduğum ana gitti. Jared'in sessiz olmasının gittiği anlamına gelmediğini biliyordum.

"Jared'i tanırım. Karşı koyacaktır." Sözlerimdeki gerçeği bilmekten nefret ediyordum.

"Şikayetinin agresif doğasına dayanarak öyle olduğunu varsayıyorum." Sözleri sert ama dürüsttü. "Size söylemek zorundayım. . ."

Kalbim küt küt atıyordu. "Ne oldu?"

"Şikâyet iyi hazırlanmış ve özellikle ilişkinizin kısa süreli olması ve mevcut eşinizin suç geçmişi gibi bazı çok zor konuları gün ışığına çıkarıyor."

Etrafımda hava dönüyordu ve ben sessizliğe gömülmüştüm. Bunun bir smaç olması gerekiyordu.

"Eğer onunla kalırsanız," diye devam etti, "hakime bağlı olarak eski kocanızın çocukların velayetini alma ihtimali çok yüksek."

Gerçek, çakılmış bir çivi gibi saplandı. Ellerim titredi. "Çocuklarımı kaybedemem." Sesim çatlamıştı ve kendimi zorlukla toparlıyordum.

"Bunun olmaması için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Ancak, FOC ile bir velayet ve ziyaret anlaşması için arabuluculuk yapamazsak, konu bir hakimin önüne gidecek ve hakim çocukların yüksek yararına olduğuna inandığı nihai kararı vermek zorunda kalacaktır."

Dizlerim titredi ve yere çöktüm. Sesim ancak fısıltı halindeydi. "Anlıyorum."

Avukatım kibarca görüşmeyi sonlandırdı ve ben hiçliğe bakakaldım. Tehlikeli eski kocamın çocuklarımıza erişimine izin veren bir velayet anlaşmasını kabul edebileceğim ya da savaşıp onları tamamen kaybetme riskini alabileceğim gerçeğini aklım almıyordu.

Korktuğu gibi bu sadece Jared'in Abel'in mahkûmiyetini ona karşı kullanması değildi. Geçmişinin her zaman taşıyacağı bir damga olduğunun farkına varması yürek parçalayıcıydı. Çok az kişi onun geçmişine bakıp, olmak için çok çalıştığı adamı görmeye istekliydi.

Umutsuzluk iliklerime kadar işledi ve beni iki imkânsız sonuçla baş başa bıraktı: Ya aşık olduğum adamla evliliğimi bitirecektim ya da çocuklarımın güvenliğini riske atacaktım.

"SESSİZSİN." Sylvie'nin sesi yumuşak ve endişeliydi.

Dudaklarımı gergin bir gülümsemeyle birbirine bastırdım. "Özür dilerim."

Sahilde bir battaniyenin üzerine oturup çocuklarımızın oyununu izlerken en iyi arkadaşımın kolu bana sarıldı; onunki önümüzde bir havlunun üzerinde, benimki ise Abel ve Duke ile Michigan Gölü'nde su sıçratıyordu. Erkekler sırayla hırlıyor, ciyaklayan ikizleri kovalıyor ve tavuk oyunu için onları omuzlarına alıyordu.

Sylvie'nin başı omzuma yaslandı. Benim için yer tutmakta çok iyiydi. Ona her şeyi ya da hiçbir şeyi anlatabilirdim ve o beni anlardı. Kumsalın karşısındaki kardeşine baktım.

Ama bunu ona nasıl söyleyebilirdim?

Sylvie benden Abel'in kalbine karşı dikkatli olmamı istemişti. Onun saklamak için çok uğraştığı hassas doğası hakkında ne demek istediğini öğrenmiştim. Ona delicesine ve tamamen aşık olmamın birçok nedeninden biri de buydu.

Abel kasabamızın kenar mahallelerindeki asık suratlı bir huysuzdan, sahilde bir Sullivan'la oynayan, çocuklarımla kovalamaca oynayan birine dönüşmüştü. Ben'i kucağına aldı ve kahkahası dalgaların üzerinde çınlarken onu bir çemberin içinde salladı.

Bunu aşkımız yaptı.

Ve bir karar onu tamamen yok edebilir.

"Avukatlardan yeni bir haber var mı?" Sylvie'nin dikkati Gus'ın üzerindeydi, bu yüzden boğazımda yükselen safrayı yuttuğumu görmedi.

"Pek bir şey yok. Mahkemedeki arkadaşlarla randevum vardı ve onlara Jared ile olan ilişkimin sarsıcı geçmişini anlattım. Abel ile nasıl tanıştığımızı ve birbirimize nasıl aşık olduğumuzu konuştuk. Çocukların burada ne kadar iyi olduklarının altını çizdim -Tillie kulüpleri ve sanat çalışmalarıyla, Ben ise yeni arkadaşlar ediniyor ve kaygılarıyla ilgili daha az olay yaşıyor. Kadına çocukların nasıl terapi gördüğünü ve Abel ile nasıl bağ kurduklarını anlattım." Omuz silktim. "Bir sürü not aldı."

"Onu değiştirmişsin, Sloane." Kardeşini işaret etti. "Yani ona bir baksana. O artık bir baba."

Dilimi damağıma yapıştırıp Abel'in aptallaşmasını ve ikizlerle oynamasını izlerken akmayan gözyaşlarım burnumu sızlattı. Başımı salladım ve

sulu bir kahkaha attı. "Evet ..." Gözlerimin altını kaydurdım. "Evet, sanırım öyle."

Duke yürüdü ve Sylvie'nin yanındaki battaniyenin üzerine çökerek kumları tekmeledi. "Özür dilerim," dedi Gus'ı kucağına alıp zıplatmadan önce. "Çok yakında seni kumsalda kovalayacağım, değil mi koca adam?"

Ben sahnenin gelişimini izlerken Gus babasına mırıldandı. Arkasında bir grup kadın meraklı gözlerle ve sessiz fısıltılarla bizim gruba doğru işaret ediyordu.

Çenemi çıkardım. "Görünüşe göre sen ve Abel karıştırın."

Duke arkasına bakmaya zahmet etmedi ama Sylvie güldü. bir grup kadının kıkırdadığını ve ellerinin arkasına gizlediklerini gördü.

"Duke ve benim bir araya gelmemizin heyecan yarattığını düşünüyorlarsa"- kıkırdadı
-"Artık insanlar hepimizin arkadaş olduğunu düşündüğü için dedikoduları hayal edebilirsiniz."

Duke, bir Kral'ın arkadaşı olarak görülmek hâlâ bir hakaretmiş gibi alay etti ve ben de ona gülümsedim. "Öyle değil misin?"

Gözlerini devirdi ve Habil'e baktı. "Sanırım."

Sylvie ve ben gülünce gerginlik azaldı.

"Erkekler çok aptal," diye şaka yaptı Sylvie. "Mesaj dizisini bilmediğimi sanmayın."

Canlandım. "Mesaj dizisi mi?"

Sylvie sırtıttı. "Grand Harbor Otel'deki olaydan sonra Lee bir grup sohbeti başlattı. Hatta birisi Nemesis Nucleus adını verdi."

Kıkırdadım. "Dur tahmin edeyim. Kraliyet mi?"

Duke'un ağzının kenarı seğirdi. "O adam tam bir aptal. Bana Lee'yi çok fazla hatırlatıyor."

Kalbim sıkışmıştı. Belki de Krallar ve Sullivanlar'ın Outtatowner'da arkadaş olduğu bir dünya varsa, benim için de işlerin yoluna girmesinin bir yolu vardı.

Gözlerimi güneşten korudum ve Habil'in çocuklarımın arasında durup bize doğru yürürken ellerini tutmasını izledim.

Bu işin peşini bırakmaya hazır değilim.

OTUZ ALTI

ABEL

Sloane'un ihtiyacı olan şeyin sahilde bir öğleden sonra olacağını düşünmüştüm. Bir şeyler ters gidiyordu ve ben bunu tam olarak anlayamıyordum. Kendi düşüncelerim babamla yaptığım konuşma tarafından tüketilmişti. Jared'in mahkeme arkadaşları toplantısına gelmemesiyle bir ilgisi olduğuna dair içimde bir his vardı.

Aslında, Sloane'un eski sevgilisi hiçbir yerde görülmemişti ve kayboluşu hâlâ soruşturma altındaydı.

Kamyonumu marinanın yanından, kasabanın içinden geçirdim ve sakın bir yoldan eve doğru sürdüm. Sloane ve çocukların soğuk ve boş bir evi nasıl bir yuvaya dönüştürdükleri beni şaşırtmıştı.

Bizim evimiz.

Gözlerim dikiz aynasına kaydı. Ben koltuğuna kıvrılmış, emniyet kemeri geçici bir kafalık görevi görerek uyukluyordu. Tillie'nin başı arkadaydı, ağzı açıktı ve çoktan horlamaya başlamıştı.

Yanımda, kasabadan çıkarken Sloane'un bakışları geçen binaların ve yaban mersini tarlalarının üzerinde hülyalı bir şekilde süzülüyordu.

Artık arabada onlarla birlikte gergin ve yıpranmış hissetmiyordum. Direksiyonun arkasında kontrol bendeydi. Onlar güvendeydi.

Benimle her zaman güvende olacaktı.

Sağ elim Sloane'un kolunu buldu ve yumuşak tenini okşayarak elini yakaladı. Parmak eklemlerini dudaklarıma doğru çektim ve arabayı sürerken elini göğsüme yasladım. Öğleden sonra güneş ışığı pencereden içeri süzülüyor, gözlerindeki kahverengi ve yeşil girdapları vurguluyordu ama hüznü gizleyemiyordu. Küçük gülümsemesinin kenarlarının hemen ötesinde bunu görebiliyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ve parmak eklemlerini bir kez daha öptüm.

Yutkunurken boynundaki küçük kasların çalışmasını izledim. "Ben de seni seviyorum."

Elini tuttum ve yola odaklandım. Bunu atlatacaktık. Atlatmak zorundaydık. Aklımda başka bir seçenek yoktu. Sloane ve çocuklardan önce sadece var olmaktan memnun olabilirdim ama şimdi? Birlikte olmadığımız bir dünyayı hayal bile edemiyordum.

Park ederken bir parmağımı dudaklarıma bastırdım ve sessiz arka koltuğu işaret ettim. "Onları aldım."

Arka kapıyı açtıktan sonra Ben'i kucağıma aldım. Ağırdı ama onu itip kaktığımda omzuma kıvrıldı. "Hey, dostum, sadece içeri giriyoruz."

Bir şeyler mırıldandı ama uyanmadı. Sloane Tillie'nin kapısına doğru ilerledi ve ben başımı salladım. "Havluları alırsan onu getirebilirim."

Gülümsedi ve kabul etti. Ben'i oturma odasına taşıyıp nazıkçe kanepeye yatırdıktan sonra Tillie için geri döndüm. Emniyet kemerini açmak için uzandığımda hâlâ horluyordu.

Onu kollarıma aldıktan sonra doğruldum ve kapıya doğru döndüm. "Teşekkürler, baba."

Göğsümde bir basınç oluştu.

Onun küçük çilli yüzüne baktım. Rüya görüyordu, ama gözyaşlarını tutarak ona daha sıkı sarıldım. "Sorun değil, ufaklık."

Kalbim hızla çarpıyordu. Daha annelerine aşık olmadan önce bu lanet çocuklara aşık olmuştum. Artık çok geçti, batmıştım. Onların içinde olmadığı bir hayata katlanamazdım ve bunu Sloane'a açıkça söylemenin zamanı gelmişti.

Eve girdiğimde Tillie uyanmıştı, ben de onu ayağa kaldırdım. Bir elini yorgun gözlerinin üzerinde gezdirdi. "Sanırım akşam yemeğinden önce odamda dinleneceğim."

Sloane gülümsedi ve ona koridorda rehberlik etti. "Bu iyi bir fikir, tatlım."

Ben hâlâ kanepede uyurken, Sloane benimle mutfakta buluştu. Endişeyle alnını kırıştırdı ve ben de ona doğru ilerledim. "Hey, iyi misin?"

Bana bakarken gözlerinde akmayan yaşlar yüzüyordu. Yanaklarını avuçladım. "Ne oldu?"

Çenesi sallanırken bana zar zor bakabildi ve sonunda yere yığıldı. "O çok kindar ve zalim biri. Sahip olduğu her kuruşu kullanacak

beni cezalandırmak için."

Burun deliklerim alevlendi. Eski kocasının servetini sevdiğim kadına acı çektirmek ve korku salmak için kullanmasından nefret ediyordum. Cevap açtı, ben de çenemi kaldırdım. "Satıyoruz."

Gözleri benimkileri aradı. "Ne?"

Kollarımı kavuşturdum. "Bira fabrikasını babama satabilir ve o parayı bununla savaşmak için kullanabiliriz. Ne gerekiyorsa yaparız."

Kirpiklerinin altından tek bir damla gözyaşı süzüldüğünde midemde bir çukur açıldı. "Mesele para değil, gerçekten değil. Sadece çok korkuyorum, Abel. Onları kaybedemem. Seni kaybetmek istemiyorum."

"Hey, hey." Yumuşadım ve yüzüne hafif öpücükler kondurdum. "Onları ya da beni kaybetmeyeceksin."

Kendini kucağıma bırakırken sessiz bir hıçkırık koptu. Ona sıkıca sarıldım, bu duygu selinin nereden geldiğinden emin değildim.

"Seçim yapmak zorundayım," diye hıçkırdı. "Sorun da bu zaten. Bunu o yaptığı için, sen ya da onlar arasında bir seçim yapmak zorundayım - bir anne olarak çağrım ile bir kadın olarak kalbimin arzusu arasında."

Sözleri kafatasımı çatlattı. Seçim yapması gerektiğini düşünüyordu.

Aşkları yüzünden yavaş yavaş soyulmakta olan sert nasır bir anda yeniden oluştu. Sevdiğim kadına sarıldım. "Bana bak."

Sloane başını kaldırdı. Yüzünde lekeler vardı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Başka seçeneğin yok. Bunu zaten biliyorsun."

Gözleri benimkileri aradı. "Seni bana karşı kullanıyor. Eğer ortak velayeti kabul etmezsem, dava hakimın önüne gidecek. Yargıç onları sonsuza dek elimden alabilir. Avukatım -ilişkimizin-"

Kelimeleri zar zor çıkarabildi ama ben anladım.

Jared elini uzattığı andan itibaren geçmişimi Sloane'a zarar vermek için kullanacağını biliyordum. Ruhumun derinliklerinde, işin bu noktaya geleceğini zaten biliyordum.

Yine de bu kadar derinden acıtacağını tahmin etmemiştim.

Sırtım ağrıyor ve göğsüm yanıyordu. Boğazımda büyüyen yumruyu yutkunarak geçiştirirken çenem sıkıca kenetlendi. "Sloane," diye bağırdım, onun değerli yüzünü tutarak ve söylemem gereken kelimeleri dinlemesini isteyerek. "Başka seçeneğim yok."

Dudağı titredi. "Biliyorum."

O biliyordu, tıpkı benim her zaman bildiğim gibi.

İçimden titreyen bir nefes geçti. Bana o yumuşak, hüzünlü gözlerle bakmaya devam ederse onun önünde parçalanacaktım.

"Başka seçenek yok," dedim tekrar, daha kararlı bir şekilde. "İş başa düştüğünde, onlar."

"Bunun bitmesini istemiyorum" diye fısıldarken gömleğimi sıkıca kavradı.

Buruşmamak için başımın üzerinden duvardaki bir noktaya baktım. "Biliyorum. Bunu onlar için yapıyorsun. Doğru karar bu."

Geri adım attı, kararlılığını topladı ve çenesini kaldırdı. "Bu bizi nereye götürüyor?"

Ellerim kollarını ovuşturdu. "Şu anda hiçbir şey değişmiyor. O köprüye geldiğimizde geçebiliriz."

"Hiçbir şey değişmedi mi?" Bana umut dolu gözlerle baktı ve ben de ona sarılıp güven vermek istedim.

Onun yerine boğazımı temizledim. "Belki de bazı şeylerin değişmesi gerekiyordur." Bir elimi başımın arkasında gezdirdim, durumumuzun gerçekliği daha da netleştikçe daha da çöktüm. "Muhtemelen gitmeliyim ... kardeşlerimden biriyle kalmalıyım, ya da belki Bax kulübedeki diğer odayı kiralamama izin verir."

Ela gözleri benimkileri aradı. "Gitmek mi istiyorsun?"

Omuzlarını tuttum. "Kesinlikle hayır, gitmek istemiyorum ama Jared'e ne kadar az cephane verirsek o kadar iyi. Etrafında olmazsam ya da hayatına dahil olmazsam, bunu sana karşı kullanamaz."

"Başka bir yolu yok mu?" diye yalvardı.

Başımı salladım. Keşke gerçekten yapabileceğim bir şey olsaydı ama hepsi bu kadardı. "Ben geçmişimi silemem, sen de başka bir eski koca seçemezsin. Şimdilik elimizdeki tek şey bu."

Gözleri kanepede uyuyan Ben'in üzerinde gezindi. "Kalpleri çok kırılacak."

Omurgamı çelikleştirdim. Hatalar yapmıştım, bu benim yaptığım yataktı. Başından beri Sloane ve ikizlerle bir hayatı hak etmediğimi biliyordum.

İşler hep bu noktaya gelmek zorundaydı.

Uzun, ağır dakikalar boyunca mutfağımızda sessizce Sloane'a sarıldım. Onu rahatlatacak ve yalan gibi gelmeyecek hiçbir sözüm yoktu. Bunun yerine, kararlılığım sertleşti ve sessiz bir söz verdim.

Seni her zaman seveceğim ve ailemi korumak için ne yapılması gerekiyorsa yapacağım.

Güvenli.

OTUZ YEDİ

SLOANE

Abel ile ^{yaptığım konuşma} içimi sızlattı.

Beni sevdiğini biliyordum ve ona olan sevgim ruhumun derinliklerine işlemişti. Ayrıca yasal sistemin Abel'a olan hislerimi daha az önemseyemeyeceğini de biliyordum. Kâğıt üzerinde, çocuklarımı bir kenara bırakıp Michigan'a taşınma, ardından bir suçluyla evlenip onun yanına yerleşme kararım iyi görünmüyordu. En iyi ihtimalle düşüncesiz, en kötü ihtimalle de çocuklarımın güvenliğini hiçe sayan biri gibi görünüyordum.

Ama onu tanımıyorlar.

Avukatımın bürosunda durup evrak yığınınına bakarken ve yalanlardan nefret ederken göğsümde derin bir hüznün belirdi.

Jared'in ülkenin en iyi avukatını tutacak parası vardı. Çocukların beni terk ettiğim için cezalandırmanın mükemmel bir yolu olduğunu biliyordu ve onları bana karşı kullanmaktan hiç çekinmedi.

Evliliğimizin sona ermesi bir gecede gerçekleşebilecek bir şey değildi, ancak avukatım Abel ile bağlarımı koparma sürecini başlatmıştı.

Buna *optik* diyordu.

Başlangıçta Abel'ın, o büyükbabamla kulübede uyurken benim ve ikizlerin evde kalmamız önerisine karşı çıkmıştı. Ancak avukatım, Abel ile ayrılmamın sadece bizim lehimize olacağı konusunda hemfikir di.

Karaladığım her imza pişmanlıkla doluydu.

Elim havada donup kalırken avukatım nazik gözlerle bana baktı. "Bu sadece eski kocanızın kaçınılmaz olarak size karşı kullanacağı noktalara karşı koymak içindir. Bu velayet savaşı geride kaldığında, zamanınızı istediğiniz kişiyle geçirmekte özgürsünüz."

Sözlerinin içi boş ve acımasızdı, karnımdaki ağrıyı dindirmeye yetmiyordu. Bakmadan imzamı attım: Sloane Robinson
-Çizginin karşısında.

Adını alma şansım bile olmamıştı.

Bu düşünce çok saçmaydı. İlişkimize bir oyun olarak başladığımızı ben bile biliyordum. Bitirmek bu kadar acı vermemeliydi, ama imzaman her dokunuşu bir ihanet gibi geliyordu - ona karşı, kalbime karşı.

Bitirdiğimde ruhum tükenmişti. Şimdilik mahkeme duruşmasına kadar bekleyecektim. Zayıf bir veda ettim ve kendimi arabama attım. Kapı yanımda kapanır kapanmaz gözyaşlarına boğuldum. Direksiyonun üzerine eğildiğimde vücudumdan sert, ağırlı hıçkırıklar dökülüyordu.

İşleri nasıl bu kadar berbat etmişim?

Tek istediğim güvende hissetmekti. Abel'da bunu ve çok daha fazlasını bulmuştum ve şimdi altımdan çekiliyordu. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi, Jared hikayeyi kontrol ediyordu.

Üzüntü yerini öfkeye bıraktı. Ondan ve bize yaşattığı her şeyden nefret ediyordum. Direksiyonu kavradım ve sesim kısılana kadar ön cama bağırdım.

Sessizce oturdum, öfkeli ulumam hâlâ kulaklarımda çınlıyor, nefeslerim içime girip çıkıyordu.

Telefonum çaldı ve göğsümde bir düğüm oluştu.

Numarayı tanıımıyordum ama parmaklarımı gözlerimin altına götürdüm ve boğazımı temizledim. "Alo?" Mırıldandım.

"Sloane. Ben Russell King. İyi misin?"

Yutkundum ve sesimi normal çıkarmaya çalıştım. Gerginlik vücudumda keskin bir uçla çınlıyordu. "Ben iyiyim. Bir sorun mu var? Abel iyi mi?"

Russell diğer taraftan kıkırdadı. "Anladığım kadarıyla oğlumun durumu çok iyi, sizin sayenizde genç bayan. Arıyorum çünkü başınızın belada olabileceğine dair bir söylenti duydum ve yardımcı olabileceğimi düşündüm."

İçimde bir huzursuzluk vardı. Abel babasına güvenmiyordu ve alarm zillerim çalıyordu.

"Oh," dedim. "Teşekkür ederim, ama sanırım bu işi hallettik."

"Hmm." Hayal kırıklığı telefona damladı. "Yine de . . . Eve gelmeni istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Saate bakarken parmaklarım kıpırdadı. Abel bira fabrikasında çalışıyordu ve evde kalmadığı için birkaç saat çalmak istedim.

onunla geçirdiğim anlar. Yine de Russell King'in güçlü bir adam olduğunu biliyordum ve eğer bana yardım edebileceği bir yol varsa, bunu kabul etmemek aptallık olurdu.

Değil mi?

Kararsızlık içimi kemiriyordu.

"Biraz limonata ve kurabiyeye ne dersiniz? Sizi fazla tutmayayım." İsteğinde beklemediğim bir yumuşaklık vardı.

"Um . . . tamam. Elbette." Pişmanlığım geçince yutkundum.

"Harika. Seni bekliyor olacağım." Russell King görüşmeyi sonlandırdı ve midem bulandı.

King malikânesine gidişimiz kısa sürdü. Uzun araba yolundan aşağı inerken, Abel'in babasıyla ilk karşılaşmam aklıma geldi. Abel ile aramızdaki evliliğin sahte olduğundan şüpheleneceği için çok gergindim. Şimdi bunun gerçek olduğunu biliyordum ama yine de yaklaşan ev beni tedirgin ediyordu.

Kapıyı çaldım ve Russell geniş bir gülümsemeyle kapıyı açtı. Yakalı örgü bir gömlek, bej bir elbise pantolonu ve mokasen ayakkabılar giymişti. Gözlerimi yeterince kısarsam, bu bana Jared'in birkaç on yıl sonra nasıl görünebileceğini hatırlattı.

"Sloane." Kapıyı açmak için kenara çekildi ve kollarını uzattı. "Lütfen, içeri gelin."

Garip bir kucaklaşmadan kaçınmak için yanından geçerek kapı aralığından eğildim. Eli yumuşak bir şekilde sırtıma indi.

"Lütfen, bu taraftan gelin. Ofis çok havasız olabiliyor. Solaryumda ıkramlarım var."

King malikânesinin ihtişamını ve zenginliğini seyrederek onun peşinden gittim.

İçerisi tertemizdi. Güneş ışığı tavandan tabana pencerelerden içeri süzülüyor, zevkle düzenlenmiş mobilyaların üzerine altın rengi bir parıltı yayıyordu. Yüksek tavanlardan sarkan zarif aydınlatmalar ve pencerelerden aşağıya zarif bir şekilde inen kalın perdelerle her köşe sofistike bir his yayıyordu.

"Bu şekilde hatırlarsın," dedi. "Bug'ın süslediği düğün partisi kadar güzel olmayabilir ama güneşli bir yer her zaman hoşuma gider."

Birlikte evin arka tarafına, solaryuma doğru yürüdük. Güneş ışığı tavandan tabana camların arasından süzülüyordu. Düğün süslemeleri olmadan, pencereler geniş arka bahçenin engelsiz bir görüntüsünü sağlıyordu. Ev yemyeşil bir arazinin ortasında yer alıyor olabilirdi.

ve pitoresk bir çevreye sahipti, ancak King ailesinin zenginliğinin ve zenginliğinin bir kanıtı olarak duruyordu. Abel'in kendisi için oyduğu evin sıcaklığı ve rahatlığından yoksundu.

Kocamın düşüncesi bile ruhumu acıtıyordu.

Russell içinde bir tabak kurabiye ve iki uzun bardak buzlu limonata bulunan küçük bir tepsiyi işaret etti.

Zorla gülümsedim. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim."

Dikkatlice oturdum ve Russell da yanımdaki koltuğa oturdu. İçeceklerimizin bulunduğu küçük bir masa aramızda duruyordu. Bana doğru kaydıldı. "Lütfen. Keyfini çıkarın."

Bardak ellerimde serindi. Dudaklarıma götürdüm ve küçük bir yudum aldım. Limonata tatlı ve ekşinin mükemmel bir dengesiydi. "Teşekkür ederim."

Russell bardağına doğru ilerlemedi, bunun yerine ellerini kucağında birleştirdi. Üzerinde küçük bir elmas bulunan altın serçe parmağındaki yüzük güneş ışığında göz kırpyordu. "Outtatowner gizli bir mücevher, sence de öyle değil mi?"

Gülümsedim. "Bu mükemmel."

Arkasına yaslandı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Batı Michigan kıyılarında, güzelliğe ve ihtişama sahipsiniz. İşimi sürdürebiliyorum ve gerektiğinde Chicago'ya seyahat edebiliyorum, ancak küçük kasabamızın dışında çok az insan burayı duydu. Sessiz bir yer. Gözlerden uzak."

Gözlerimi limonatama diktim. "Sanırım bu yüzden burayı seçtim. Yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı ve büyükbabam buradaydı. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu."

Russell başıyla onayladı. "Bax Robinson iyi bir adamdır. Onu uzun yıllardır tanırım." Elini kalçasının üzerinde gezdirdi. "Çiftlik evinin başına gelenler biraz utanç verici ama yeniden inşa etmeye başladığınızı duydum."

Başımı salladım. "Home Again Designs tadilatı üstleniyor. Gerçekten çok güzel olacak."

Mırıldandı, tiksinti tek bir sese sinmişti.

Russell King'in kin tuttuğu bilinirdi ve Kate Sullivan ve kocasıyla birlikte yönettiği tasarım şirketiyle ilişki kurmamdan hoşlanmadığı açıktı.

Kol dayanağına yaslandı. "Endişelenmeni istemiyorum canım. Bu yüzden gelmeni istedim."

Çenemi ona doğru eğdim ve kaşlarım aşağı doğru kıvrıldı.

"Bu kasabada pek çok insan bana pek çok şey anlatıyor. Daha önce söylemediğim için özür dilerim ama senin ve oğlumun çektiği kalp acısını biliyorum." Ağır bir iç çekti. "İtiraf etmeliyim ki, sizi ilk kez buraya getirdiğinde ikinizin de bana yalan söylediğini düşünmüştüm. Ancak, oğluma çok değer verdiğinizi fark ettim - ve o da size. Bu nedenle artık eski kocanızın ailemize karışması konusunda endişelenmenize gerek olmadığını bilmenizi istiyorum."

Ona baktım. "Efendim?"

Yüzüne kaygan bir sırıtma yayıldı. Ona *efendim* demem hoşuna gitmişti ve bu midemi bulandırmıştı.

Russell King her şeyden önce güç istiyordu.

Alay etti. "Kimse bir kralla mücadele edip kazanamaz, canım."

Sertçe yutkundum. Zihnim Abel'in annesi ve Jared'in kayboluşuyla ilgili tehlikeli fısıltılar arasında gidip geldi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Russell korkumu fark etti ve etli avucu elimi okşarken kahkahası çınladı. "Korkmana gerek yok. Sadece sorunun süresiz olarak susturulduğu konusunda seni rahatlatmak istiyorum."

Bunu bana neden anlatıyordu? Jared'in başına bir şey gelmesinden sorumlu olduğunu bilmem ona ne kazandırabilirdi ki?

Yüzümdeki kan çekildi. "Eğer çocuklarım babalarını ziyaret etmek isterlerse ..."

Buz gibi gözleri beni delip geçti. "Bu bir seçenek değil, canım."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, ne halt edeceğimi anlayabilmek için biraz zaman kazanmaya çalışıyordum, kalp atışlarım hızlanmıştı. "Teşekkür ederim, efendim."

Güldü, sandalyesine geri gömüldü ve göz kırptı. "İşte yerini bilen bir kadın. Abel kesinlikle iyi bir tane seçmiş."

Parmağımdaki sade gümüş kordona baktım.

Abel'in annesi.

Nefesimi içime çektim ve sesime tatlılık kattım. "Senin gibi yardımsever ve çekici bir adamın yeniden evlenmemiş olmasına şaşırdım."

"Ah." Benim yaltaklanmam karşısında gözleri parladı. "Ben de senin gibi ilişkiler konusunda her zaman iyi bir şansa sahip olamadım."

"Habil'in annesi gibi," diye masumca teklif ettim.

"Kesinlikle. Yıllarca ona her şeyi vermeye çalıştım ama asla yeterli olmadı." Sesinde hüznü anılar vardı. "Bu ailede bir sorunun ortadan kalkmasına ihtiyaç duyan tek kişi sen değilsin. Seni temin ederim, bunlar asla bulunamayacak iki rahatsızlık." Gözünün yakınında bir seğirme neredeyse

onu ele verdi. Bu son cümlenin ağzından kaçmasını istemediğinden emindim ama kendini toparlamak için gülümsedi. "Ama bu küçük bilgi aramızda kalabilir. Anlaştık mı canım?"

Russell King ile yapılan her anlaşma şeytanla yapılmış demektir.

Abel'in sözleri beynimde çalkalandı.

"Tabii ki." Beynim bir kaçış için çılgık atarken saatime baktım. "Ah, çok özür dilerim. Çocukları hemen almam gerekiyor." Ayağa kalktım ve o da yanımda durdu. "Her şey için teşekkür ederim."

Beni ön kapıya kadar götürdü ama açmadan önce durdu. Eli omzumu kavradı. "Yerini bilmek güvenlidir. Bunu sakın unutma."

Dudaklarım düz bir gülümseme oluşturdu. "Yapmayacağım. Teşekkür ederim, efendim."

Russell sakinleşerek elini bıraktı ve ben de ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde ön merdivenlerden inip ön bahçeden geçerek arabama doğru koşmaya başladım.

Elimi veda etmek için kaldırdım ve Russell'ın kendini kalesine kapatmasını izlemeden önce kendimi arabamın güvenliğine kapattım.

Gırtlaktan gelen bir nefes arabamı doldurdu. Aracı çalıştırıp garaj yolundan geri geri çıkarken ellerim titriyordu.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı:

Russell King eski kocamı ortadan kaldırdı. Tıpkı Abel'in annesine yaptığı gibi.

OTUZ SEKİZ

ABEL

Aman Tanrım, bu yatak berbat.

Bax'ın kulübesindeki küçük odanın tavanına baktım, Sloane ve çocukların burada bu kadar uzun süre yaşamayı nasıl başardıklarını merak ediyordum. Tahta kaplı tavanlar cereyan yapıyordu, köşede tuhaf bir leke vardı ve şilte taş yığınının üzerinde uyumak gibiydi.

Kanepeyi özledim. Yatağımı, karıma sarılarak uyanmayı ve onun uysal bedenini kendime çekmeyi özledim.

Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallarken parmaklarım gözlerimin üzerinde gezindi. Ayağa kalkıp güne devam etmeden önce oturup iç geçirdim ve o anın tadını çıkardım.

Onlarsız geçen bir gün daha.

Küçük mutfığa girdiğimde Bax koltuğuna uzanmıştı. Bana doğru baktı ve alay etti. "Dayak yemiş bir köpek gibi dolaşıyorsun."

Başımı salladım. *Doğru.*

Bax başını salladı. "Çok yazık. İçinde daha fazla mücadele olduğunu sanıyordum."

Dikkatim ona döndü. Kaşlarım çatıldı.

Bir kaşını kaldırdı ve bir omzunu kovarcasına kaldırdı. "Yoldaki bir tümsekten sonra pes ediyorsun."

Yoldaki tümsek mi? Sloane'un eski kocası aktif olarak hayatını parçalamaya çalışıyordu ve o bunun bir tümsek olduğunu mu düşündü?

Başımı salladım. "Karışık bir durum."

Bax kollarını kavuşturdu. "Bana o kadar da karmaşık görünmüyor. Onu seviyorsun, değil mi?"

Yaşlı adama baktım. "Ben biliyorum."

"Peki ya çocuklar?" Bana doğru işaret etti.

Kollarımı savunmak için kavuşturdum. "Benimki gibi."

Bax alay etti ve kendini ayağa kaldırdı. "Ah, gördün mü? Biliyordum. Onları seviyorsun, o yüzden bu işi çözmek sana kalmış."

"O kadar basit değil. Geçmişteki mahkumiyetim, ben-" Nefes verdim.

Bax havaya vurdu. "Bana bununla gelme. İnsanlar her zaman hata yapar. Çok azı cezasını çeker ama sen çektin. Köprünün altından çok sular aktı."

Omuzlarım çöktü, yenik düşmüştüm. "Keşke bu kadar kolay olsaydı."

"Sahip olmaya değer hiçbir şey kolay değildir." Parmağıyla beni işaret etti. "Bildiğim bir gerçek var."

Soyulan muşamba zemine baktım. Gerçek bir fısıltıyla ortaya çıktı. "O daha fazlasını hak ediyor."

Yanımdaki Bax elini omzuma koydu ve gözlerini aynı noktaya dikti. "O zaman bunu ona sen ver, evlat." İçini çekti. "Sana kendini bu kadar değersiz hissettirenin kim olduğunu tahmin edebiliyorum ve bu çok utanç verici."

Bax'ın berrak gözleri beni delip geçti. "Ona iyi geliyorsun. Onu aydınlatıyorsun. Çocukları da." Bir parmağını başının etrafında dolaştırdı. "Buradaki iblislerle nasıl güreşeceğini öğrenirsen, eminim sen de bunun farkına varacaksın."

Sertçe yutkundum. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Bir geleceğe sahip olmak istiyorsan geçmişle hesaplaşmalısın." Sırtıma iki ağır darbe indirdikten sonra Bax tezgahtan bir çörek aldı ve koltuğuna geri döndü.

Nefesimi içime

çektim. Belki de Bax

haklıydı.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Bunu Sloane'a borçluydum ama Ben ve Tillie'ye de borçluydum.

Otomatik kapılar açıldığında kütüphanedeki havalandırma beni etkiledi. Ana ödünç verme masasının önünden geçip merdivenlerden yukarı, çocuk ve gençlik bölümüne doğru yürüdüm. Emily bir masanın arkasında oturmuş, bilgisayarda bir şeyler yapıyordu.

Dikkatini çektiğimde gülümsedi ve ayağa kalktı. "Selam, Abel. Bugün çocukları erken mi alacaksın?"

Başımın arkasındaki bir noktayı kaşıdım. "Hayır, ama Ben'le bir dakika konuşmam gerekiyor. Sorun olur mu?"

Gülümsedi. "Harika bir zamanlaman var. Şu anda çocuklar biz dışarı çıkmadan önce bir şeyler atıştırıyor. Onu ben alırım."

Emily masasının etrafında döndü ve uzun bir kitap yığınının arkasında kayboldu. Etrafıma bakındım ve kendimi çok küçük bir sandalyeye atıp beklemeye başladım. Avuçlarım terlemişti, bu yüzden onları kot pantolonumun baldırlarına doğru kaydardım.

Birkaç dakika sonra Ben, Emily'nin yanında belirdi. Beni gördüğünde gözleri parladı ve göğsüme bir ok saplandı.

"Merhaba!" El salladı ve Emily dolaşım masasının arkasındaki pozisyonuna geri döndü.

"Hey, dostum." Yanımdaki koltuğu işaret ettim. "Neden oturmuyorsun?"

Ben kendini koltuğa bırakırken kaşlarını çattı. "Başım belada mı?"

Öne doğru eğildim ve elimi omzuna koydum. "Hiç de değil."

Gözleri kısılmıştı. "Veda etmeye mi geldin?"

Yüzümdeki kan çekildi. "Zor olduğunu biliyorum ama annen ve ben bir süre kulübede kalmamın iyi bir fikir olduğu konusunda anlaştık. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Başını salladı ama gözlerimin içine bakmadı. Omzunu nazikçe sıktım. "Gerçekten, seni görmeye geldim çünkü moral verici bir konuşmaya ihtiyacım var."

Yukarı baktı. "Moral konuşması nedir?"

Yedi yaşındaki bir çocuğun anlayabilmesi için bunu nasıl ifade edeceğimi düşündüm. "Bu, bir koçun büyük bir maçtan önce oyuncularıyla konuşması gibi bir şey. Onlara sıkı oynamalarını hatırlatır ve onlara inandığını hissettirir."

"Oyun mu oynuyorsun?" Ben sordu.

Kalbim bu küçük tatlı çocuk için acıyordu. Başımı salladım. "Hayır ama bana bir terapistle konuşmam gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Dinledim ve randevu alabileceğim birini buldum." Omzunun üstündeki saate baktım. "Muhtemelen çoktan beni bekliyordur." Ben'in gözlerinin içine bakmak için eğildim. "Mesele şu ki. Kendimi biraz gergin hissediyorum."

"Oh . . ." Ben ciddi gözlerle bakışlarımı tutarak başını salladı. "Ama terapi eğlencelidir. Oyuncaklarla oynarsınız, duygularınız hakkında konuşursunuz ve bazen korktuğunuzda kendinizi daha iyi hissetmeniz için size küçük numaralar söyler."

Onun basit dünya görüşü için acı çekiyordum. "Duygularım hakkında

konusmak bazen zor oluyor."

Ben'in eli bir gümbürtüyle omzuma indi. "Onları içeride tutmaktan daha mı zor?"

Onu kucağıma çekerken göğsümde duygular yükseldi. "Hayır, sanırım haklısın dostum." O beni sıkarken ben de sırtını sıvazladım.

Duygularım göğsümü kapladı. "Teşekkür ederim." Ayağı kalktım ve boğazımı temizledim. "Kampı bldğm için özür dilerim. Geri dnmelisin. Tillie'ye benden bir kucak ver."

"Sana inanıyorum, Abel." Ben, Emily'ye gülümseyip köşede kaybolmadan önce el salladı.

Dolaşım masasının arkasında, Emily'nin elleri önünde kenetlenmiş, gözlerinde yaşlar yüzüyordu.

Başımı salladım ve tepinerek uzaklaştım.

OTUZ DOKUZ

ABEL

BEN'in PEP konuşması tam da ihtiyacım olan şeydi. Bu çocuk fark ettiğinden daha güçlüydü ve eğer o bana inanıyorsa, belki ben de inanabilirdim. Randevuma giderken kendimi bu duygunun içine bıraktım.

Oraya gittiğimde, ofis hayal ettiğim hiçbir terapistle benzemiyordu. Steril bir ofis binası yerine, Dr. Alexander Bennet hastalarını kendi evinin rahatlığında görmeyi tercih etmişti. Randevu saatimden hemen önce garaj yoluna çıktığımda, bir kot pantolon ve bir tişörtle verandada beni bekliyordu.

"Bay King." Gülümseyerek ayağa kalktı ve elimi sıkmak için elini uzattı. "Sonunda yüz yüze tanışabildiğimize sevindim. Ben Alex."

Dişlerimi sıktım ve başımı salladım. "Abel."

Dr. Bennet güldü ve arkasını dönerek modern evinin kapısını açtı. Çift camlı kapılardan geçerek beni ofisine götürdü. Şık ve sade mobilyalarla dekore edilmişti. Ortadaki masa sade, siyah ve dağınıklıktan uzaktı. Bir çift berjer sandalye köşeye sıkıştırılmıştı. Karşı uçtaki küçük kanepeye göz attım.

Dr. Bennet güldü ve sandalyeleri işaret etti. "Buraya oturmaya ne dersiniz?"

Tek kelime etmeden sandalyeye kıvrıldım ve ellerimi birbirine kenetleyerek ofiste etrafıma bakındım.

Belki de buraya gelmek başka bir hataydı. "Kahve? Çay? Viski?" diye sordu.

İçki teklifine bir kaşım kalktı. *Bu ne biçim bir terapistti böyle?* "Ben iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Yanımdaki sandalyeye yerleşti ve nefes verdi.

Aramızdaki buzları eritmenin bir yolunu bulacağını umarak bekledim. Sessizlik uzayınca boğazımı temizledim. "Dr. Bennet, bana neden burada olduğumu sormayacak mısınız?"

"Bana Alex diyebilirsin." Omuz silktilti. "Önce birbirimizi biraz tanıyın diye düşünmüştüm ama konuşmak istediğin buysa hemen konuya girebiliriz."

Hayal kırıklığına uğramış ve kendimi aptal gibi hissederek ellerimi dizlerime dayadım ve ayağa kalkmaya başladım. "Bakın, bence bu bir hataydı."

Alex yanımda durdu, ani tavrımdan etkilenmemişti. Elini uzattı. "İlk etapta buraya gelmek cesaret ister." Elini sıktığımda başını salladı. "Tanıştığınıza memnun oldum, Abel."

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

Bu bir çeşit terapist Jedi akıl numarası mıydı?

Botlarım ofisindeki halının üzerinde tepindi ve ben de dönüp ona doğru ilerledim. "Bak. Burada ne yaptığımı bilmiyorum. Tek bildiğim burada bir sürü boktan şey döndüğü" -başımı işaret ettim- "ve bunu çözmem gerekiyor."

Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Bunu yapabiliriz."

İfademin ağırlığı henüz onu korkutmaya yetmediği için rahatlamış bir şekilde nefes verdim.

Açılması gereken çok şey vardı, bu yüzden somut bir şeyle başlayabileceğimi düşündüm. "Bu kabusları görüyorum. Bir anının tekrarı gibiler ama farklılar. Daha kötü."

Kazayı, cezamı ve Sloane ile olan ilişkim de dahil olmak üzere hapisane sonrası hayatımın kısa bir özetini anlattım. Dr. Bennet başını salladı ve yargılamadan ya da fikir belirtmeden dinledi. Son zamanlarda rüyalarımın nasıl Sloane ve ikizlerin karıştığı kazaya kaydığını paylaştım.

Beklentiyle ona baktığımda, rüyaları durdurmak için bazı önerilerde bulunacağını umarak, sadece arkasına yaslandı. "Sence bu rüya ne anlama geliyor?"

Nefesimi dışarı verdim. "O gece direksiyon başına geçmek en büyük pişmanlığım. Aklımdan çıkmıyor. Daha kötü olan tek şey Sloane ve çocuklara bir şey olmasıydı."

"Kendi elinizle yaptığınız bir şey." Dr. Bennet en karanlık düşüncelerimi doğruladı. Korku.

"Aynen öyle. Bundan sağ çıkamazdım." Dişlerimi gıcırdatmaktan çenem ağrıyordu.

"Daha yeni tanıştık ama senin bir koruyucu olduğunu hissediyorum. Belki de kontrolü kaybetmekten korkuyorsun çünkü bununla ilgili ilk elden deneyimin oldu ve şimdi riskler daha da yüksek. Şu anda kendinizi affettirmek yerine utancınızı bir onur nişanı gibi taşıyor gibi görünüyorsunuz."

Alay ettim. "Affedilmeye ihtiyacım yok. Annem zaten beni affettiğini iddia etti, gerçi bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Ona sordun mu?"

"Neyi?" Ayaklarıma baktım.

Bana doğru işaret etti. "Annesine seni neden affettiğini sordun mu?"

Sözleri üzerinde düşündüm. "Tam olarak değil."

"Belki onun nasıl affedilebileceğini anlarsan, kendini affetmeye başlayabilirsin." Omuz silkti. "Sadece bir düşünce."

Sadece bir düşünce, kışımın kenarı.

Bir saat sonra Dr. Bennet birlikte geçirdiğimiz zamanı sonlandırmak için konuyu değiştirdi ama söylediklerinin peşini bırakamadım. Elbette, annesi beni affettiğini iddia ediyordu, ama bunun her zaman saçmalık olduğunu düşünmüştüm. Bana karşı gerçekten nefretten başka bir şey hissedebilmesi anlaşılmazdı.

Yine de eve dönmek yerine doğuya ve şehir dışına yöneldim.

İKİ KATLI KÜÇÜK ev beyaza boyanmıştı ve her pencere çiçeklerle dolu bir saksı kutusuyla süslenmişti. Mahalle Outtatowner'dan daha büyük ve daha hareketliydi ama yine de küçük kasaba cazibesini koruyordu. Bir saatlik yolculuk bana konuşmaya nasıl başlayacağımı düşünmek ve yeniden düşünmek için bolca zaman verdi.

Geri çekilmeme fırsat kalmadan yumruğum güneşli, sarı ön kapıya sert bir vuruşla indi. Saniyeler sonra bir kadın kapıyı çekip açtı ve bana baktı.

Bu oydu. Birkaç yaş büyüktü ama onu asla unutamadım. yüz.

Derin bir nefes aldım. "İyi günler hanımefendi. Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama ben-"

"Abel King." Kadın bana baktı. "Kim olduğunu biliyorum."

Aptal gibi başımı salladım. "Özür dilerim. Gelmemeliydim."

Küçük verandaya doğru yürüyüp kapıyı arkasından kapattığında geri çekilmek için bir adım atmıştım. "Bekle. Lütfen."

Döndüğümde yumuşak bir gülümseme sunduğunu gördüm. "Geldiğine sevindim." Evini işaret etti. "Lütfen içeri gelir misiniz?"

Dilim kalın ve hareketsizdi. Başımı salladım ve kadını evine kadar takip ettim. Ev gibiydi ve pencereler parlak ışığın içeri girmesini sağlayarak mekânı açık ve havadar hissettiriyordu.

Kanepeye doğru işaret etti. "Size içecek bir şeyler getireyim mi?"

Başımı salladım ve o da yanımdaki sandalyeye oturdu. Ellerimi önümde kavuşturmuş, yere bakıyordum. "Hanımefendi, buraya bir şey söylemeye geldim. İhtiyacım vardı-" Uygun kelimeler ağzımdan kaçtı. Duygularım göğsümde yükseldi ve burnumun direğini sızlattı.

"Lütfen bana Rebecca de." Nazik eli ön kolumda duruyordu. "Önce ben gidebilir miyim?"

Kafamı kaldırdığımda yumuşak mavi gözlerinin bana baktığını gördüm. Başımı salladım. "Senden nefret etmediğimi bilmeni isterim, Abel King."

Kaşlarım çatıldı. Anlayamıyordum. "Yaptığım şey için benden nasıl nefret etmezsin? Senden aldıklarım için?"

Rebecca içini çekti ve bana acıyarak baktı. "Olanlardan nefret ediyorum. Chase'i kaybettiğimizden ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağından nefret ediyorum. Kaza olduğu çok açık olan bir şey yüzünden hapse girmenden nefret ediyorum. Daha güvenli olduğunu düşündüğüm için arka yollar yerine otoyolu seçmiş olmaktan nefret ediyorum. Kısmen sorumlu olduğumu bilmekten nefret ediyorum ama tüm suçu senin üstlenmene izin verdim."

Zihnim dönerken başımı salladım. "Anlamıyorum."

Gözlerinde taze yaşlar yüzüyordu. "Onlara anlattım. Polis hastaneye gelip bana ne olduğunu sorduğunda, onlara bildiklerimi anlattım. Chase ve ben arabadaydık, eve gidiyorduk. Geç bir saatti. Ve karanlıktı. Yolun kenarındaki bir şey gözüme çarptı. Sanırım bir geyikti. Önümüze fırladı ve ben de direksiyonu kurdum."

Gözleri cam gibi oldu ve sanki o geceyi zihninde yeniden yaşıyormuş gibi başını salladı. "Sanırım aşırı düzelttim. Merkeze çok yaklaştım"

Çizgiyi geçtiğimde. Tam o anda uyuyakalmış olmalısın ve her şey oluverdi. Korkunç, mükemmel, yıkıcı bir zamanlamaydı."

Nefesim kesilmişti. Duyduklarımı zar zor anlayabiliyordum.

Arabam orta çizgiyi hiç geçmedi mi? Bu yüzden kazadan sonra onun arabası benim şeridime girdi.

Ben bakarken o devam etti: "Oğlumun yasını tutuyordum. İncinmiştim, kızgındım ve gerçekten kötü bir durumdaydım. Daha sonra avukatım bana geyikten bir daha bahsedersem başımın belaya girebileceğini söyledi, ben de bahsetmedim."

Anlayışım üzerime çöktü ve gözlerim onunkilerle buluşmak için kalktı. "Polis raporundan çıkarıldı."

Yutkundu ve başını salladı. "Nasıl ya da neden bilmiyorum ama evet."

Babam.

Bir yargıcı etkileyecek kadar nüfuz sahibi olmayabilirdi ama bir memuru soruşturmada bazı ayrıntıları atlamaya ikna edecek ve bana bir ders vermek için daha ağır bir ceza almamı sağlayacak kadar gücü vardı.

"Bunun bir kaza olduğunu çok geç fark ettim," dedi. "Tek yolum duruşmanızda konuşmak olduğunu biliyordu."

Kendimi hasta hissettim. Taşıdığım her şey, her gece Chase'in yerine benim ölmüş olmayı dileyerek uyandığım her gece geri geldi. "Yine de benim hatamdı. Aşırı yorgundum. Tepki zamanım gecikti."

Eli kolumda nazıkçe duruyordu. "Bunun yükünü tek başına taşımıyorsun. O geceyle ilgili nefret ettiğim pek çok şey var ama sen onlardan biri değilsin. Senden tek istediğim daha fazlasını yapacak kadar güçlü olamadığım için beni affetmen."

Onu affetmek mi?

Annem doğruyu söylemişti ve babam durumu kendi ihtiyaçlarına göre manipüle etti. Bana bir ders vermek istediği ve bir annenin daha fazlasını yapmadığı için suçluluk ve utanç duymasına izin verdiği için beş yılını hapiste geçirdim.

Ondan nefret ediyordum.

enem sıkıştı. "Yas tutuyordun. Bir çocuğunu yeni kaybetmiştin. I-" "Abel... ben tutamazken sen onun elini tuttun. Sana hiç teşekkür etmedim.

Bu."

Gözlerim onunkilere kaydı. Kirpiklerinin altından bir damla gözyaşı süzüldü ve fkem eriyip gitti. İkimiz de geçmişi değiştiremezdik.

Sözleri doğruydı ve ruhumun en derin yerlerini sızlattı.

Kazadan sonra hareket edemeyecek kadar yaralıydı ve çocuğu bulduğumda yardım gelene kadar elini tutmuş ve onunla konuşmuştum.

Sadece

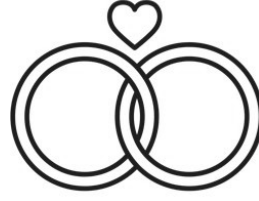
Daha sonra ambulansa kalbinin durduğunu ve aldığı yaralar nedeniyle öldüğünü öğrendim.

Geri gelen anılar beni yıktı. "Çok özür dilerim." Kendi içime çöktüm ve onun oturma odasında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Kolumu sıkıca kavradı ve birlikte Chase için, ikimizi de o sessiz otoyola götüren küçük mikro kararlar için, bizi böylesine trajik bir şekilde bir araya getiren kader için ağladık.

İkimiz de bitkin düşene kadar ağladık.

KIRK

SLOANE

"GÜNAYDIN." Avukatım beni sessizce odanın önündeki küçük masaya doğru yönlendirirken Yargıç Tamara Barnes kürsüsünden gülümsedi. "Bugün bizimle birlikte olan herkese minnettarım. Bir dakika içinde başlayacağız, böylece gün boyunca programa bağlı kalabileceğiz."

Üstümün eteklerini düzelttim ve hakimin karşısına çıkarken cesur bir gülümseme takındım.

"Bugünkü duruşma 27842 numaralı velayet davası içindir - davacı Jared Hansen ve davalı Sloane Robinson arasında, Ben ve Tillie Hansen adlı küçük çocukların velayeti ile ilgili bir davadır. Avukatlar, lütfen kayıtlara geçmesi için görüşlerinizi belirtin."

Ben titreyen dizlerim ve umut dolu kalbimle ayakta dururken avukatım sessiz bir özgüven sergiliyordu. "Sayın Yargıç, Laura Michaels davalı Sloane Robinson adına konuşuyor."

Yargıç kalemle bir şeyler karaladı. "Teşekkür ederim, Bayan Michaels. Peki ya davacı için?"

Karşı tarafın avukatının yanındaki boş alana baktı. "Şey . . . Bay Hansen yok gibi görünüyor." Kalemıyla avukatı işaret etti. "Onun adına siz mi temsil ediyorsunuz?"

Jared'in avukatı gülümsedi ama gerginlik omuzlarına yapışmıştı. "Aiden Waxman, Sayın Yargıç, davacı Jared Hansen adına konuşuyorum."

Yargıç kâğıda bir not daha yazdı. "Teşekkür ederim, Bay Waxman. Müvekkilinizin yokluğu hakkında bilgi verebilir misiniz?"

"Sayın Yargıç, müvekkilimin nerede olduğuna dair devam eden bir soruşturma olduğuna inanıyorum. Şu anda kendisi duruşmaya katılmıyor."

Kalbim sıkıştı. İnanmak istemesem de, eski kocamın gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasının arkasında bir şekilde Abel'in babasının olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Midem çalkalandı. Jared'in uçuculuğunun benden ve çocuklarımdan çok ama çok uzakta olmasını istiyordum ama bu onun ölmesini istediğim anlamına gelmiyordu.

Jared'in hâlâ kayıp olduğu fikrini aklım hâlâ almıyordu.

Avukatım dirseğime dokundu ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda tuttuğum nefesi verdim.

Her seferinde bir endişe.

Yargıç Barnes hafifçe iç çekti. "Anlıyorum." Yargıç önündeki birkaç kâğıt sayfasını çevirdi. "Görünen o ki, Bay Hansen için ortalığı karıştırmak ve sonra ortadan kaybolmak sürekli tekrarlanan bir tema."

Avukat cilalı, parmak uçlu ayakkabılarının içinde kıpırdandı ama cevap vermedi. "Pekala," dedi yargıç. "Kayıtlara avukatın yokluğu geçsin."

Davacı. Bay Waxman, davanıza devam etmek ister misiniz?"

Avukat Waxman eliyle kravatını düzeltti. "Sayın Yargıç, daha önce sunulan tüm kanıtların hak ettiği ağırlıkla değerlendirilmesini talep ediyoruz. Ancak bu konuda mahkemenin takdir yetkisine güveniyoruz."

Avukatım kulağıma fısıldamak için eğildi. "Sana karşı herhangi bir karakter tanığı çağırmamayı tercih ediyorlar. Bu bizim için çok iyi."

Göğsümde parlak bir umut ışığı filizlendi.

Yargıç Barnes başını salladı. "Pekâlâ. Davacının tanık çağırmadığı kayıtlara geçsin. Bayan Michaels, davanıza devam etmek ister misiniz?"

Avukatım gülümsedi. "Evet, Sayın Yargıç. Devam etmeye hazırız. Sanık adına ifade vermeleri için listedeki tanıkları çağırmak istiyorum."

Yargıç Barnes kürsünün önündeki boşluğu işaret etti. "Lütfen devam edin."

Laura başıyla onayladı ve mahkeme salonuna döndü. "Norman 'Bax' Robinson'ı kürsüye çağırıyorum."

Sevgili, tatlı büyükbabamın, üzerine tam oturmayan, buruşuk bir takım elbise giymiş halde tanık kürsüsüne doğru yürüdüğünü görünce kalbim kabardı. Yemin etmek için kendinden emin bir şekilde elini İncil'in üzerine koydu.

Avukatım, çocuklarımla ilgili deneyimlerini paylaştığı bir dizi soru aracılığıyla onunla nazikçe konuştu. Boğazım düğümlendi.

Mahkemeye benimle ve son zamanlarda yaşadığımız şanssızlıklara rağmen çocuklarıma bakma becerimle ne kadar gurur duyduğunu anlatırken bana baktı ve gülümsedi. Çocukların ne kadar mutlu olduğundan ve göl kenarındaki yaşamın hepimiz için ne kadar iyi olduğundan bahsetti.

İşini bitirdiğinde, kürsüden bana göz kırptı ve ben de *Seni seviyorum.*

Bunun üzerine Yargıç Barnes, "Çapraz sorgunuz var mı Bay Waxman?" diye sordu.

Jared'in avukatı başını salladı ve kalemine vurdu. "Yok, Sayın Yargıç."

"Pekâlâ. Bir sonraki tanışınızı çağırabilirsiniz, Bayan Michaels."

Avukatım teker teker arkadaşlarımı ve komşularımı kürsüye çağırdı - Büyükbaba, Bug, Sylvie, Emily, hatta Bootsy bile kürsüye çıktı ve çocuklarımin nezaketinden ve kibarlığından söz ederek ebeveynlik becerilerimi takdir etti.

Her biri bana ve çocuklarıma nezaket ve destekten başka bir şey göstermedi. Bizim için bu kadar büyük bir şekilde ortaya çıkmayı nasıl seçtiklerini görünce gözyaşlarımı tutamadım.

Ellerim kucağımda kenetlendi ve minnettar gözyaşlarıma karşı koydum.

Avukatım mahkemenin önündeki pozisyonuna geri dönmeden önce önüme katlanmış bir kağıt parçası bıraktı.

Açtım ve *tepki vermeyin* yazısını *okudum.*

Onu izlerken kaşlarım çatıldı. "Son tanışımı çağırmak istiyorum, Abel King."

Ağzım açık kaldı ve avukatıma bir bakış attım. Şaşkınlıkla bana doğru bir bakış bile atmadı. Dudaklarımı birbirine kenetledim.

Son sıradaki koltuklardan Abel ayağa kalktı. Onu nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyorum. Benimle evlenirken giydiği ısmarlama kömür rengi takım elbiseyi giymiş olan Abel, soğukkanlı ve telaşsız adımlarla yürüyordu. Pahalı kumaş güçlü göğsünü geriyor, özel dikim pantolonu ise görkemli bir güven yayıyordu.

Eğer bir kral varsa, o da Habil'di.

Mahkeme salonunun geri kalanı toplu halde gözleriyle onun hareketlerini takip ederken, gözleri düz bir şekilde tanık kürsüsüne odaklandı.

Güçlü, kuvvetli ve acı verecek kadar güzeldi.

Tam koltuğumun yanından geçerken, kolumun arkasında parmağının yumuşak bir dokunuşunu hissettim. Göğsümde bir sıcaklık patladı ve gözyaşlarıma karşı koydum.

O buradaydı. Benim için savaşıyordu. Bizim için savaşıyordu.

Abel yemin ettikten sonra, dikkatini avukatımın sorduğu sorulara verirken ona bakakaldım. Abel'in yavaş yavaş romantik bir ilişkiye dönüştüğünü söylediği iş ilişkimiz hakkında sorular sordu. Soruları öncelikle çocuklarımla olan ilişkiye ve birlikte geçirdiğimiz zaman zarfındaki gözlemlerine odaklandı.

"Sloane kendini işine adanmış ve sevgi dolu bir anne. Her kararını sadece çocuklarını sevmek ve onlara bakmak için verdiğini gördüm. Doğrusu o, çocukken tanıma fırsatım olmasını dilediğim türden bir anne."

Kalbim bir zamanlar olduğu zavallı, tatlı küçük çocuk için acıyordu. Habil annesinden mahrum bırakılmıştı ve bende mutlu çocukları sevgiyle büyütecek kadar güçlü bir kadın görmüştü. Gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü ve onu hızla uzaklaştırdım.

Başparmağım parmağımdaki basit gümüş bandı parmakladı.

Avukatım başını salladı. "Teşekkür ederim, Bay King. Başka sorum yok, Sayın Yargıç."

Yargıç önündeki kağıt yığınının bir kağıt aldı. "Size birkaç sorum var Bay King."

Başını salladığında kalbim küt küt atmaya başladı. "Elbette, Sayın Yargıç."

"Mahkeme önceki mahkûmiyetinizden haberdardır." Yargıç Barnes'ın soğukkanlı ifadesi hiçbir şey ele vermedi.

Gözlerim avukatım Abel ve yargıç arasında gidip geldi.

Başını salladı. "Evet, hanımefendi."

Yargıcın elleri birbirine kenetlendi. "Tahliyenizden bu yana hayatınızın nasıl geçtiğini anlatır mısınız?"

Abel bir an düşündü. Kısa bir an için gözleri üzerimde gezindi ve sonra uzaklaştı. "Birçok açıdan zor."

Göğsüm sıkıştı.

"Herkesin sizin şeytan olduğunuzu bildiği küçük bir kasabada yaşamak zor olabilir," diye devam etti. "Bir süre için, toplumumuzun sınırlarında yaşamak daha kolaydı. Biraz dışlanmış biriyim diyebiliriz." Kurnazca alay etmesi kalbime bir hançer gibi saplandı. "Ama Sloane hayatıma girdiğinde her şey değişti."

Gözlerini benimkilere dikti. "Onun sayesinde her tür insanın başına kötü şeyler gelebileceğini anladım. Hatalar yaparız ve bunların bedelini ödememiz gerekir, ancak kendimizi sürekli cezalandırmak her zaman doğru cevap olmayabilir. Sonunda bunu görmemi sağladı."

"Yani kendinizi affettiniz mi?" Yargıç Barnes sordu.

Abel'in ağzının kenarı kalktı. "Hayır, Sayın Yargıç, ama deniyorum. Hem kendim hem de Sloane ve çocuklar için terapiye başladım. Aslında, gitme gücünü bulmam için gereken güvenceyi bana veren Ben'di. Bu esnekliği annesinden aldığını biliyorum. Peki ya Tillie?" Abel gülümsedi. "Tillie'nin kahkahası çınlıyor ve seni tam buraya getiriyor, biliyor musun?" Göğsüne vurdu. "O iyi bir çocuk. Mutlu bir çocuk, çok yetenekli. Annelerini seviyorlar, o da onları seviyor, hem de tüm varlığıyla."

Yargıç Barnes tepki vermedi, sadece kaşlarını kaldırarak Abel'a baktı. "Bayan Robinson anlaşmalı boşanma için sizin de imzaladığınız bir evrak doldurdu. Bu doğru mu?"

"Bu doğru." Abel dik oturdu. "Sloane ve çocuklarının birlikte olması için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu, hakkımda hiçbir şey bilmeyen bir yargıcın geceleri daha rahat uyuyabilmesi için kendimi ortadan kaldırmam anlamına geliyorsa, öyle olsun. Ama o her zaman benim karım olacak." Bir parmağını göğsüne vurdu. "Tam buraya."

Yargıç kalemini bıraktı ve ellerini masaya dayadı. "Çok cesur ve ateşli bir konuşmaydı Bay King."

Olayların gelişimini izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Abel onun sessiz değerlendirmesi karşısında hiç tereddüt etmedi. Avukatım yanımda kıpırdamadan duruyordu.

"Bay King, uzun yıllardır yargıçlık yapıyorum. Bu süre zarfında, sizin gibi olmayan kadın ve erkekler karşıma çıkıp beyanlarda bulundular - değiştiklerini, suç geçmişlerinin sadece bir hata olduğunu iddia ettiler. Bir daha asla yasaları çiğnemeyeceklerine dair sözler verdiler. Bu süre zarfında, yalancıları ve hilekârları oldukça isabetli bir şekilde ayırt etmeyi öğrendim." Soğuk bakışları oturduğu yerden Abel'a dikilmişti ve göğsüm sıkışmıştı. "Bana inanıyor musunuz Bay King?"

Başını salladı. "Evet, hanımefendi. Anlıyorum."

Yargıç Barnes'ın yüz ifadesi okunamıyordu. "Pekâlâ." Avukatıma baktı. "Savunma dinleniyor mu?"

Laura'nın yüzünde kendinden emin bir gülümseme belirdi. "Evet, Sayın Yargıç."

Yargıç Barnes başını salladı. "Sunulan deliller ve davacının yokluğu göz önüne alındığında, bu davanın en iyi sonucunun açık olduğuna inanıyorum. Bu mahkeme davacı Jared Hansen aleyhine temerrüt kararı verecektir."

Avukat Waxman'a baktı. "Avukat Bey, müvekkilinizin nerede olduğu konusu çözüldüğünde, müvekkiliniz mahkemeye yeniden başvurmakta özgürdür, ancak bugün itibarıyla, ziyaret hakkı *olmaksızın* tek velayeti Bayan Robinson'a veriyorum. Müvekkilinizle mevcut velayet kararının

ciddiyeti hakkında konuşmanızı tavsiye ederim.

Bayan Robinson için koruma. Bu emri ihlal etmeyi seçerse, özellikle de masama tekrar gelirse, katı sonuçlar bekleyebilir."

Jared'in avukatı sert bir şekilde başını sallayarak, "Anlaşıldı, Sayın Yargıç" dedi.

"Pekâlâ." Yargıç bana döndü ve gülümsedi. "Tebrikler, Bayan Robinson. Dava düşmüştür." Tokmağı bloğuna vurdu ve ben bir rahatlama çığlığı attım.

Gerçekten bitmişti.

Arkadaşlarımdan ve ailemden -şehrimden- gelen destek dalgası üzerimde yuvarlanırken arkamda alkışlar patladı.

Ellerim yukarı kalktı, yüzümü gömdüm ve rahatlama hıçkırığımı bastırdım. Avukatlarımızın el sıkışmasını izlerken sert duygu yumağını geri yuttum.

Laura bana döndü. "Tebrikler, Sloane. Bunu hak ettin."

Ayağa kalktım ve onu sıkıca kucakladım. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Beni kol mesafesinde tuttu ve gülümsedi. "Bir şey değil. Sürpriz tanık için özür dilerim." Göz kırptı. "Sizin adınıza kürsüde konuşmak için elini uzattı ve davasını savundu ve itiraf etmeliyim ki ... bu adam başka bir şey."

Gözlerim mahkeme salonunun ön tarafında duran Abel'a kaydı. "Kesinlikle öyle."

O uzaklaştığında, Abel öne doğru ilerledi, aramızdaki boşluğu çaldı ve beni kollarının arasına aldı. Ayak parmaklarımı yerden kaldırırken yüzümü göğsüne gömdüm.

"Teşekkür ederim. Teşekkürler."

Sözlerim Abel'ın sıcak ve yumuşak öpücüğüyle boğuldu. Nefes nefese ona sarıldım, minnettarlığımı ve sevgimi bu öpücüğe döktüm. Dili benimkinin üzerinde kayarak öpücüğü derinleştirdi ve kollarım onu daha da yakınımaya çekti.

Onun içinde eridim.

"Bay King." Yargıcın tokmağı arkamızda çaldı. "Bay King."

Yargıç Barnes'a bakmak için döndük. Başını salladığında zeki bir kaşını kaldırdı. "Mahkeme salonumun dışında."

Kızardım ve yüzümü ona gömdüm, bir kahkahayı bastırdım.

Boğazını temizledi ve sertçe başını salladı. "Evet, Sayın Yargıç."

Derin sesinin gürültüsü kulağımın kabuğunu gıdıklarken Abel'in kolu etrafımı sardı. "Hadi gidelim, karıcığım. Yapmamız gereken bazı kutlamalar var."

Abel's Brewery'nin otoparkı biz yanaştığımızda ağzına kadar doluydu.

"Bütün bunlar da ne?" Koltuğumda dönüp Abel'e bakarak sordum.

Bir omzunu kaldırdı. "Sadece birkaç arkadaş büyük zaferini kutlamak için bir araya geliyor."

Gözlerim kocaman açılmıştı. "Ama daha önce kazanacağımızı bilmiyorduk..."

Abel göz kırptı ve midem takla attı. "Ben yaptım." Sürücü koltuğundan inerken başını yana çevirdi. "Hadi ama. Baş belası olmayı bırak."

"Tamam patron." Bir kahkaha attım ve dışarı çıktım. "Hâlâ huysuz olduğunu gördüğüme sevindim."

Abel beni kendine çekti ve bir kolunu omuzlarıma doladı. Saçlarımı öptü ve yakınıma eğildi. "Görünüşümü korumak zorundayım. Senin yüzünden yumuşadığımı herkesin bilmesine izin veremem."

Parmak uçlarım gömleğinin önünü sıyrarak kot pantolonunun önünü okşadı. "Güven bana, senin yumuşak bir yanın yok."

Hırladı ve bizi bira fabrikasının girişine doğru yürüttü. "Bela olduğunu biliyordum."

İçeri girildiğinde bira fabrikasının önünden alkış sesleri yükseldi. Garaj tarzı kapılar esintiye izin vermek için açıldı ve parıldayan ışıklar dış mekanı aydınlatırken arkadaşlar ve aile verandaya döküldü. Köşede Layna gitarını tıngırdatarak canlı akustik müzik yaparken, Bluebirds'ten birkaç kişi de alanı çiçekler ve balonlarla süslüyordu.

"Abel! Bu kadarı da fazla!" İnsanlar beni kucaklamak için ilerlerken güldüm ve kucaklayarak girişe doğru ilerledim.

Kalabalığın arasından geçtikten sonra Köfte geldi ve Abel'in elini sıktı. "Sana en iyi kısmını göstermedi bile." Köfte bana içi zengin, altın rengi birayla dolu buzlu bir bardak uzattı. "Al bakalım. Bunu dene."

Abel'a baktım ama bir yudum aldım. Zengin ve kızarmış, biraz da tatlıydı. "Mmm! Bu çok güzel." Köfte'ye gülümsedim. "Bunu sen mi yaptın?"

Sırıttı ve Habil'e işaret etmeden önce başını salladı. "Hayır. Bu Abel'in bebeği."

Ona baktım. "Gerçekten çok iyi." Tekrar yudumladım.

Abel rahatlayarak nefes verdi. "Beğendiğine sevindim.

Bu senin." Bardağımı selamlamak için kaldırdım.

"Teşekkürler."

İki adam da güldü ve Köfte başını salladı. "Evet, bardak senin ama demleme de senin. Abel senin için yaptı."

Habil'e bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Adam başını çevirip kızarma cüretini gösterdi. "Sen ciddi misin?"

Bana gülümsedi ve parmak uçlarıyla uzun saçlarımın bir tutamını düzeltti. "Sıcak bisküvi ve bal notaları. Tıpkı senin gibi."

Şaşkına dönmüştüm. Sadece benim için bir şey yaratmıştı ve bu inanılmazdı. "MJ için yeni bir şey yarattığını sanıyordum."

Utangaç bir gülümseme dudağının kenarını kıvırdı. "Hâlâ öyleyim." Bir omzunu kaldırdı ve odanın karşısında bir grup arkadaşıyla sohbet eden küçük kız kardeşine baktı. "Onunki daha çok kışlık bir demleme. Bu sadece senin için."

Köfte başıyla onayladı. "Tamamdır dostum. Ona en iyi kısmı anlat." Şişeyi masaya doğru kaydırıp ve ben de aldım. "Şu sanat eserine bak."

Etiketin ön yüzünde *Brewer's Wife* yazıyordu ama illüstrasyon tarzını hemen tanıdım. Gözlerim Abel'inkilere kaydı. "Bunu Tillie mi çizdi?"

Tam bu sırada kızım bacağıma çarptı, ortama sarıldı ve kardeşi de arkasından onu takip etti. "Anne!"

"Hey!" Onu sıkıca kavradım. "Bunu gördün mü? Bu inanılmaz, Till!" Bana ıslıl ıslıl baktı. "Abel sürpriz olduğunu söyledi. Harika değil mi?"

Tasarımın alt kısmında Tillie'nin ilginç, karikatür tarzında bir bal arısı vardı.

"Üzerine çiçek koyalım dedim," diye ekledi Ben. İkizlerime sarıldım.

"Mükemmel olmuş."

Tillie başını kaldırıp bana baktı. "Büyükbabam kendimizi kum tepelerinden aşağı atabileceğimizi, o ve Bayan Bug'ın bizi yargılayacağını söyledi. Yapabilir miyiz? Lütfen?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış yalvarışlarına güldüm. "Elbette. Sadece lütfen beladan uzak durun."

Yalvarışımı bile duymadan, büyükbabamı bulmak için insanların arasından geçip gittiler. Şişeye tekrar baktım. "Brewer's Wife?"

Abel'in koyu renk gözleri yoğunlaşmıştı. "Eğer hala bana sahip olacaksa."

Ona doğru eğildim. "Sanırım bu hâlâ evli olduğumuz anlamına geliyor." Yüzü ciddileşti ve başını salladı. "Üzgünüm ama hayır. Evraklar dosyalandı ve avukatım hâlâ geçerli olacağını söyledi."

Kafam karıştı ve incindim, kaşlarımı çattım. Sırıttığında gözlerimi kısarak ona baktım.

Abel avuçlarını genişletti. "Bak, Tillie'ye süslü bir elbise giyebilmesi için yeni bir düşün sözü verdim. Elim kolum bağlı."

Şok olmuş bir kahkaha patlattım. "Sırf yedi yaşındaki bir çocuğu yatıştırmak için Michigan Eyaleti'nin boşanmamıza izin vermesine izin mi vereceksin?"

Abel'in sırtışı genişledi. "Tam olarak değil."

Geri çekildi ve elini cebine atıp küçük kare bir kutu çıkardı. Elim ağzıma gitti.

"Sloane Robinson. Karım. Beni bulduğunda parçalanmış bir adamdım ama sen parçaları bir araya getirmekten ve bunların nasıl yepyeni bir şeye dönüşebileceğini göstermekten korkmadın. Sevgin bana kendi içime bakma cesareti verdi. İyileşmem için. Ben ve Tillie'yi kendi çocuğum gibi şiddetle seveceğime söz veriyorum. Seni sonsuza dek seveceğime söz veriyorum."

Abel arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde tek dizinin üzerine çöktü. Küçük kutuyu açtı ve hayatımda gördüğüm en muhteşem yüzüğü ortaya çıkardı. Yastık kesim tektaş ateşle dans ediyordu. "Benimle tekrar evlenir misin?"

Sol elimi göğsüme bastırırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Ama sahip olduğum yüzüğü seviyorum."

Abel gülümsedi ve başını salladı. "Sende kalacak. Annem sevdiğim ilk kadındı ve sen de son kadın olacaksın. Onun yüzüğü sana ait. Elmas sadece biraz ışıltıyı hak ettiğin için."

Kendimi Abel'a attım ve kollarımı ona doladım. "Evet. Oh, Abel, evet!"

Güldü -dünyadaki en tatlı gümbürtü- ve ayağa kalktı, bira fabrikasındaki herkes arkamızdan alkış tutarken, ıslık çalarken ve tezahürat yaparken beni de yanına aldı.

Aşık olduğum adam huysuz, düşünceli ve bana sırılsıklam aşıktı.

. . . Ve, gerçekten, bu sadece benim şansım.

EPİLOG

Abel

"SİNİRLİ MİSİN?" Takım elbisemin içinde kıpırdandığımda Royal'in eli omzuma kenetlendi. "Hayır." *Öyleydim.*

Royal'in kahkahası çınladı. "Çok saçmalıyorsun." Bira fabrikasının hemen içinde durmuş, Sloane'la evleneceğimiz kumul kayalıklarına bakarken etrafına bakındı.

Altın rengi güneş ufukta alçalıyor, kumlu kayalıkların üzerine sıcak bir parıltı yayıyordu. Bir kilisede ya da farklı bir mekânda evlenmeyi kısaca tartışmıştık ama Sloane bira fabrikasında evlenmek istediğinde ısrar etmişti.

"Senin adına sevindim."

Kardeşimin elini sıktım. "Teşekkür ederim."

Yan yana, konuklarımızın yerlerini almalarını izledik. Chase'in annesi Rebecca, kocasıyla birlikte arka tarafa yakın bir yere oturmuştu. Göz göze geldiğimizde kibarca gülümsedi ve ben de içten bir gülümsemeyle başımı salladım.

Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin değişebilmesi beni şaşırttı. Çok uzun zaman önce dışlanan ve hakkında fısıldanan biriydim. Yaptıklarımдан korkuluyordu.

Sloane hayatıma girdiğinde her şey değişmişti.

Duke Sullivan kucağında yeğenimle oturuyordu. Kardeşleri ve eşleri de onun etrafında oturuyordu. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, çiftlik evinde çalışırken Kate ve Beckett Miller'ı tanımaya başlamıştım. İnşaat iyi gidiyordu ve Sloane onları birkaç kez akşam yemeğine davet etmişti. O kadar da kötü olmadıklarını kabul etmek bana acı veriyordu.

Güldüm ve başımı salladım.

"Ne oldu?" Royal sordu.

"Sadece bu." Misafirleri işaret ettim. "Sullivan'larla Kral'ların aynı odada bulunup aile sayılabileceklerine kimse inanır mıydı sanıyorsun? Bu çılgınlık."

Alay etti. "Oldukça berbat bir durum." Gözleri kısıldı. "Sanırım bunu telafi etmek için Lee'nin kamyonetini tuvalet kağıdıyla kaplayacağım."

Başımı salladım. "Sen tam bir çocuksun."

Beklerken Royal'in kalabalığı taramasını izledim. Gözleri Veda Bauer'e takıldığında sırttı. Onun dikkatini üzerinde hissetmiş olmalıydı, çünkü omzunun üzerinden baktığında, bakışları cehennemin derinliklerini dondurabilirdi.

"Eyvah," dedim. "Ona ne yaptın böyle?"

Royal'in sırtışı yayıldı. "Bilmiyorum. Benden hoşlandığını sanmıyorum." Yüzüm buruştu. "Neden öyle gülümsüyorsun?"

Royal'in omuzları zıpladı. "Biraz alıngan olmalarını severim."

Burnumun kenarını çimdikledim. "Tanrım. Babamın pisliğinden kurtulmamıza yardım eden tek kadına bulaşma. O kadın senin taşaklarını ezecek ve buna gülümseyecek gibi görünüyor."

Saatimi kontrol ettim ve nefesimi düzene soktum. Vakit neredeyse gelmişti.

Bir kenarda Bug, Tillie'nin fırfırlı, tozlu gül rengi elbisesinin fiyonkuyla uğraşıyordu. Onunla göz göze geldim ve kızıma göz kırptım.

Benim kızım.

Kendimi hiçbir zaman bir baba figürü olarak hayal etmemiştim ama Sloane yanımdayken bu rolü benimsemeye hazır hissettim. Ben ve Tillie bunu kolaylaştırdı.

Royal gülümserken çenesini kaldırdı. "İşte orada." Ben'e yaklaşmasını işaret etti. "Sağdıcnı oldukça iyi görünüyor, Abel."

Ben'in omzuna bir el koydum ve o da bana gülümsedi. "Kesinlikle öyle. Hazır mısın, evlat?"

Ben başını salladı ve ben arkasına geçerken sırttı. JP, Royal, Whip ve Ben hiç telaşlanmadan koridorda yürümeye hazır bir şekilde önümde sıralandılar. Onların yanında MJ, Sylvie, Layna ve Tillie ellerinde kır çiçeklerinden oluşan küçük buketlerle gülümsüyorlardı.

Zamanı gelmişti ve karımla evlenmeye fazlasıyla hazırdım. Tekrar.

Wild Iris Bed-and-Breakfast'a bakarken Sloane'un belini ^{sıktım}. Düğün gecemizi geçirmek için daha iyi bir yer düşünemezdik. Düğünde Gladys bize kule süitinin anahtarlarını vermekten büyük mutluluk duydu.

Dairesel merdivenlerden odamıza doğru yürüdük.

"Ağlaman çok tatlıydı." Sloane bana gülümsedi. Kaşlarımı çattım. "Ağlamadım. Gözüme biraz kum kaçtı."

Kapının önünde durmadan önce bir gülümsemeyi ısırdı. "Mm-hmm." Göğsümü okşadı. "Kendine bunu söylemeye devam et, sert çocuk."

"Yine de haklıydın," diye itiraf ettim.

Kaşları aşağı doğru eğildi ve saçlarıyla oynarken gülümsedim. "Sen sahip olduğum en iyi eştin."

Kirpiklerini kırıştırdı. "Sana söylemiştim." İç çekişi yumuşak ve tatmin ediciydi. "Gerçekten mükemmel bir gündü."

Odaya vardığımızda kapıyı açmak yerine durakladı. "Hâlâ babanın orada olmamasıyla doğru kararı verdiğini düşünüyor musun?" Benim yüz döndü için Taş, ve I cevap verdi olmadan Tereddüt.

"Kesinlikle."

"Beni korkutuyor." Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Ne olacağı konusunda gerginim."

Ona daha sıkı sarıldım, sıcaklığını içime çektim ve parfümünün üzerime sinmesine izin verdim. Sloane bana babamla buluştuğunu ve Jared'in kaybolmasının arkasında onun olduğundan şüphelendiğini söylediğinde çok öfkelenim. Onu çağırmasının, onu hizada tutmak için üstü örtülü bir tehdit olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Onunla yalnız kaldığını her düşündüğümde öfkeden kuduruyordum.

Onu sıktım, kısmen burada ve benimle güvende olduğunu kendime hatırlatmak için. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Artık aileme zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Sloane dudağıyla oynadı. "Peki bir sonraki hamlemiz ne olacak?"

"İşin içinde olduğunu biliyoruz - ne kadar çok ya da ne kadar az, hâlâ anlamaya çalışıyoruz. JP, babamın herhangi bir hamle yapmamasını sağlamak için perde arkasında Veda ile birlikte çalışıyor, ama şimdilik ... bekliyoruz." Ona sarılırken bir tutam saçını yüzünden çektim.

Parmak uçları çenemin yan tarafını okşadı. "Seninle gurur duyuyorum." Beni onayladığında her zaman olduğu gibi göğsüm ağrıyordu.

Süitimizin kapısını açtım ve iterek içeri girdim. Gözlerimiz kocaman oldu.

"Biliyordum!" Onu kollarıma alıp odaya taşıırken Sloane güldü. Onu yatağın üzerine bıraktım ve işaret ettim. "Sakın. Hareket etme."

Bavulumuzu odaya sürükledim ve çantamı yatağın yanına bıraktım. Onun üzerine sürünerek Sloane'u sırtına yapıştırdım. "Şu anda karımdan başka kimse hakkında konuşmak istemiyorum."

Kalçalarımın ona doğru yerleşmesine izin vererek altımda kaydı.
"Öyle mi patron?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Patron mu? Etrafına bir bak. Artık kaptan benim."

Wild Iris'in elbette korsan temalı olan kule süitinde bir kahkaha tufanı yankılandı. Tavandan sarkan kumaş parçaları, bir geminin dalgalanan yelkenlerini taklit ediyordu. Lumboz gibi görünen küçük dairesel pencereler duvarları süslüyordu. Odanın köşesinde bir top ve hazine sandığı bile vardı.

Yatağın yanındaki çantamdan yumuşak, tüylü bir kumaş şeridi çıkardım ve göğsünde gezdirdim. "Ben kaptanım ve sen de benim tutsağımsın. Kollarını başının üstüne koy."

"Bu ?" Gözlerinde arzu ve zevk fırl fırl dönüyordu. "Bunca zamandır bornozumun kravatını sakladın mı?"

Kollarını başının üzerinde tutup elleriyle gemi şeklindeki yatak başlığını kavrarken gülümsedim. "Şaka mı yapıyorsun? Elbette sakladım. Masamın çekmecesine sakladım. O gülünç bornozun altında ne sakladığını ilk o zaman görmüştüm. Göğüslerin haftalarca aklımdan çıkmadı."

Sloane gülümsedi ve ben ellerini bağlayıp yatak başlığına tuttururken bana doğru eğildi.

Acı veren bir yavaşlıkla sundress'inin düğmelerini açtım ve onu Ben.

"Siktir." Elim boğazında gezindi, göğsünden aşağı indi ve Kuku. "Sen mükemmelsin."

Mırıldandı ve altımda kıpırdandı.

"Sakin ol kızım." Elim kalçasını sıktı. "Seninle acele etmeyeceğim."

Uzun, aç öpücüklerimi karnının üzerinde ve altında gezdirdim. Burnum sıcak, ıslak amına gömülene kadar kalçasının üzerinden. Onu kızdırırken kokusunun tadını çıkararak içime çektim. Karım için planlarım vardı ve ona benim gibi bir adamla evli olmanın tam olarak ne demek olduğunu hatırlatacaktım.

ARAMIZDA KALSIN FILMINİN ÖN GÖSTERİMİ

Royal King, ukala bir sırtış ve ateşli bir bakışla sarmalanmış saf bir yaramazlıktır.

Küçük kasabasında beş dakika geçirdikten sonra onun beladan başka bir şey olmayacağını anlamıştım. O sırları olan kibirli, dövmeli bir playboy ve ben de ailesinin pisliğini sessizce temizlemekle görevlendirilmiş bir kadını.

Gece geç saatlerde gönderdiğim gizli mesajların ardındaki gizemli yabancının o olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ne söylediği ya da beni ne kadar etkilemeye çalıştığı önemli değil, kırılmayacağım. Onun için değil. Kimse için değil. Ama sırlarımız açığa çıktığında her şey biter.

Kuralları biliyor. Sadece eğlenceli bir keşif. Başka bir şey değil. Ama bir ders diğerine yol açıyor ... ve bir başkası ve kısa süre sonra, şimdiye kadar koyduğum her kuralı çiğnemeye başladığını fark ediyorum.

Kendimi onun bakışları altında erirken ya da etrafımızdaki gürültüyü daha sessiz hale getirdiğinde baygınlık geçirirken bulmayı reddediyorum.

Onun gibi adamlarla başa çıkabilirim.

Bunu *aramızda* tutabildiğimiz sürece her şey yoluna girecek.

SADECE ARAMIZDAKİLER için [buradan](#) ön sipariş verin

TEŞEKKÜRLER

İlk teşekkürüm sana olmalı, sevgili okuyucu! Abel King, Sullivan serisinde gizlenmeye başladığından beri ilgimi çekti ve ona bir şans verdiğiniz için çok minnettarım. Bu karamsar ve karmaşık adamı en az benim kadar seveceğinizi umuyordum!

Rachel ve AJ Blume'a: Bira yapımıyla ilgili tüm sorularıma zaman ayırıp cevap verdiğiniz için milyonlarca kez teşekkür ederim. Artık enterobakter hakkında tahmin ettiğimden çok daha fazla şey biliyorum. Gerçekte, Abel's Brewery'yi hayata geçirdiniz. Bir sonraki maceranızın sizi nereye götüreceğini görmek için çok heyecanlıyım. İlk içkiler benden!

Tanıştığımızda bekâr bir anne olduğum gerçeğini hiç düşünmeyen ve oğlumu kendi oğlun gibi seven eşime. Bizi olduğumuz gibi kabul ettiğinde kalbimi kazandın.

Kandi ve Elsie'ye - aklımı başımda tutuyor ve beni motive ediyorsunuz. İyi günleri harika, zor günleri ise çok daha eğlenceli kılıyorsunuz.

Paula'ya, bir öykü fikri üzerinde çalışmayı çok eğlenceli hale getiriyorsun! Hikayelerime başka bir ışıltı katan minik önerilerde bulunduğun için teşekkür ederim. Beyninin çalışma şeklini seviyorum ve seninle çalıştığım için çok minnettarım!

James, sensiz kaybolurdum. Zaman çizelgelerinin benim baş düşmanım olmasına ve virgüllerin var olmamasına aldırıyor gibisin. Birlikte çalıştığımız her kitaba gösterdiğin özen ve sabır için teşekkür ederim.

Anna ve Trinity, beta okumalarınız bu çılgın hikâyelere her zaman ayrı bir zenginlik katıyor. Baharatlı alıntıları ve bayıltmaya değer anları işaretlediğiniz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum!

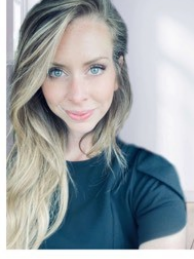

HENDRIX HEARTTHROBS

Bağlantı kurmak ister misiniz? Lena ile gülmek ve sohbet etmek için Facebook'ta Hendrix Heartthrobs ile takılın! Özel tanıtımlar, duyurular, özel içerikler ve genel saçmalıkların hepsi orada gerçekleşiyor.

[Gelin bize katılın!](#)

YAZAR HAKKINDA

Lena Hendrix, Orta Batı'da yaşayan Amazon'un en çok satan 10 çağdaş aşk romanı yazarıdır. Romantizme olan aşkı açık saçık Harlequin kitaplarını gizlice karıştırmasıyla başladı ve şimdi kendi günah kadar sıcak küçük kasaba aşk romanlarını yazıyor. Lena'nın içleri lokum gibi olan güçlü alfalara, karşılık veren kadın kahramanlara ve cızırtılı gerilime karşı zaafı var. Romanları küçük kasaba kalbini bolca ateşle bir araya getiriyor.

Yazmadığı ya da yeni romanlar okumadığı zamanlarda onu yürüyüş yaparken, kamp yaparken, balık tutarken ve baharatlı bir margarita yudumlarırken bulabilirsiniz!

Takılmak ister misin? Lena'yı Tiktok veya IG'de bulun!

AYRICA LENA HENDRIX TARAFINDAN

Chikalu

Şelaleleri Sizi

Bulmak Sizi

Korumak Sizi

Saklamak

Seni Seçmek (başlangıç romanı)

Redemption

Çiftliği Rozet

Takma

Ad Asi

Hedef

The Sullivans

Bir Bakış Bir

Dokunuş Bir

Şans Bir

Gece

Bir Tad (ön roman)

The Kings

Sadece Bu

Seferlik Sadece

Şansım

Aramızda Kalsın

Sadece Böyle

Sadece Evet Deyin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.